NAOMI NOVIK

IMPERIUL DE FILDEȘ

TEMERAIRE: CARTEA A IV-A

NEMIRA

Seria *Temeraire*

Dragonul majestății sale
Tronul de jad
Războiul pulberii negre
Imperiul de fildeș

NAOMI NOVIK s-a născut în 1973, la New York, într-o familie de imigranți polonezi. A studiat literatura engleză la Universitatea Brown, pe care a absolvit-o în 1995. A urmat un masterat în informatică la Universitatea Columbia și a lucrat o vreme ca programator.

Scris în doar două luni, la începutul anului 2004, primul ei roman, *His Majesty's Dragon* (*Dragonul Maiestății Sale* – Nemira, 2010), care deschide seria *Temeraire*, a fost publicat în martie 2006. A fost urmat de *Throne of Jade* (*Tronul de jad* – Nemira, 2011), *Black Powder War* (*Războiul pulberii negre* – Nemira, 2013), *Empire of Ivory* (2007), *Victory of Eagles* (2008), *Tongues of Serpents* (2010), *Crucible of Gold* (2012) și *Blood of Tyrants* (2013).

În anul 2007, Naomi Novik a obținut Premiul John W. Campbell pentru cel mai bun tânăr autor, precum și premiile Compton Crook și Locus, pentru cel mai bun roman de debut. În același an, a fost nominalizată și pentru Premiul Hugo. Încă din anul 2006, Peter Jackson, cunoscutul regizor al trilogiei *Stăpânul inelelor*, a achiziționat drepturile de adaptare cinematografică pentru seria *Temeraire*. Naomi Novik locuiește în Manhattan, împreună cu soțul ei, scriitorul și editorul Charles Ardai, cu care deține un număr impresionant de computere – opt până în prezent.

NAOMI NOVIK

IMPERIUL DE FILDEȘ

Traducere din limba engleză
LAURA BOCANCIOS

NEMIRA

CUPRINS

Despre autor

I

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5

II

- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12

III

- 13
- 14
- 15
- 16
- 17

Fragmente din REGATUL TSWANA - O scurtă istorie

Mulțumiri

Note

Pentru Francesca,
în speranța că vom fugi mereu de lei împreună

I

1

– Mai lansează una, fir-ai tu să fii. Lansează-le pe toate deodată, dacă trebuie, se răsti Laurence la bietul Calloway, care nu merita să fie ocărât.

Trăgătorul slobozea rachetele atât de repede încât avea mâinile înnegrite, cu pielea crăpată și jupuită până la carnea sângerie, acolo unde i se împrăștiase niște praf de pușcă pe degete. Nu se oprea să și le șteargă înainte de-a aprinde fiecare rachetă.

Unul dintre micii dragoni francezi se năpusti iarăși, plesnindu-l pe Temeraire, și cinci oameni căzură zbierând, în momentul în care o bucată din hamul improvizat se desiră. Dispărură pe dată din raza felinarului, topindu-se în beznă. Lunga funie răsucită din mătase vărgată – o draperie luată ca pradă – se desfășură încetișor în vânt și căzu ca un talaz în urma lor, lăsând să atârne un alai de fire din marginile-i zdrențuite. Un geamăt străbătu grupul soldaților prusaci rămași, care continuau să se agațe cu disperare de ham, urmat de un murmur grav, furios, în germană.

Recunoștința soldaților prusaci pentru salvarea lor din asediul de la Danzig, atâta câtă o fi fost, pierise între timp: trei zile de zbor prin ploaia rece ca gheața, fără altă mâncare decât ce îndesaseră prin buzunare în ultimele momente disperate, fără altă odihnă decât orele furate de-a lungul unei reci și mlăștinoase fâșii a coastei olandeze, iar acum această patrulă franceză care îi hărțuia necontenit de la lăsatul serii încoace, de parcă noaptea nu se mai sfârșea. Oamenii atât de speriați sunt capabili de orice, dacă intră în panică. Mulți aveau încă asupra lor săbii și arme mici – și erau mai bine de-o sută îngrămădiți la bord, în timp ce echipajul lui Temeraire număra mai puțin de treizeci de suflete.

Laurence scrută din nou cerul cu luneta, căutând încordat un flutur de aripi, un semnal de răspuns. Erau aproape de țărm și noaptea era senină: vedea prin lentilă licărul luminilor ce bălțau micile porturi, pe tot întinsul coastei scoțiene, iar dedesubt auzea mugetul din ce în ce mai puternic al valurilor. Semnalele lor luminoase se vor fi văzut până, hăt, la Edinburgh și totuși nu primiseră întăriri. Nici măcar un singur dragon-curier, fie și în recunoaștere.

– Domnule, asta e ultima, anunță Calloway, tușind prin fumul cenușiu care-i învăluia capul, în timp ce racheta șuiera undeva departe, în înaltul cerului.

Lumina rachetei de semnalizare se revărsă în tăcere deasupra lor, scăldând norii albi,

goniți de vânt, într-o strălucire orbitoare, reflectată în toate direcțiile de solzii dragonilor: Temeraire, negru ca tăciunele, ceilalți, în culori țipătoare, mânjite în nuanțe de gri de lugubra lumină albăstruie. Noaptea gemea de aripile lor: o duzină de dragoni întorcându-și capetele să privească înapoi, cu scânteietoarele pupile îngustate, alții și alții apropiindu-se, cu toții încărcați de oameni, iar câțiva mici dragoni francezi de patrulă țâșnind printre ei.

Întregul tablou zărit într-o fracțiune de secundă, apoi bubuitul ca de tunet, aproape imediat, și lumina se stinse încet, topindu-se în beznă. Laurence numără până la zece, apoi încă o dată până la zece, însă nici de data aceasta dinspre țărm nu veni vreun răspuns.

Prinzând curaj, dragonul francez se apropie din nou. Temeraire l-ar fi putut turti pe micul Pou-de-Ciel, însă își lansă atacul domol, de teamă să nu mai piardă și alți pasageri. Micul lor inamic scăpă cu o ușurință umilitoare și se îndepărtă, dându-le ocol în așteptarea următoarei oportunități.

– Laurence, întrebă Temeraire, rotindu-și privirea, unde sunt toți? Victoriatus e în Edinburgh, ar fi trebuit să vină măcar el. Noi l-am ajutat când a fost rănit. Nu că n-aș putea să le fac singur față acestor dragonași, adăugă el, îndreptându-și gâtul, care pârâi din toate încheieturile. Dar nu-i prea convenabil să încercăm să luptăm cu atâția oameni în spinare.

Astfel prezentată, situația părea mai încurajatoare decât era în realitate: la drept vorbind, nu se puteau apăra aproape deloc, iar Temeraire avea cel mai mult de suferit. Sângera deja dintr-o mulțime de tăieturi mici, în părțile laterale, pe care echipajul n-avea cum să le bandajeze, din pricina înghesuielii de la bord.

– Tu doar condu-i pe toți spre mal, zise Laurence, negăsind un răspuns mai bun. Nu cred că patrula o să ne urmărească deasupra uscatului, adăugă el, însă fără convingere.

Nu și-ar fi închipuit vreodată nici că o patrulă franceză se va apropia atât de mult de țărm fără să întâmpine opoziție. Iar cum va reuși să debarce, sub bombardament, o mie de oameni speriați și istoviți, nici nu voia să se gândească.

– Eu încerc, numai că ei se tot opresc să lupte, spuse obosit Temeraire și își văzu mai departe de treabă.

Aceste mici atacuri, ca niște pișcături, îi scoteau din minți pe Arkady și pe muntenii

lui. Dragonii sălbatici se răsuceau întruna, încercând să-i prindă pe dragonii francezi de patrulă, însă cu zvârcolelile lor nu făceau decât să arunce de pe spinare mai mulți bieți soldați prusaci decât ar fi putut spera vreodată inamicul. Nu era vorba de rea-voință, pur și simplu nu-și dădeau seama: dragonii sălbatici nu erau obișnuiți cu oamenii, cu excepția paznicilor grijulii de turme și cirezi, și își priveau pasagerii ca pe o nefirească povară. Dar, cu sau fără rea-voință, oamenii mureau. Temeraire nu putea să-i țină în frâu decât printr-o vigilență constantă, iar acum plana deasupra liniei de zbor, când lingușindu-i, când șuierând la ei, în timp ce-i îndemna pe ceilalți să înainteze mai iute.

– Nu, Gherni, nu! strigă Temeraire, repezindu-se la mica sălbăticiune alb-albastră care sărise direct în spatele unei Chasseur-Vocifère franceze speriate, o femelă-curier de nici patru tone, care abia își putea susține în aer propria greutate și care pierdea înălțime, deși bătea frenetic din aripi.

Gherni își înfipsese deja colții în gâtul ei și îl smucea acum într-o parte și-ntr-alta, cu o vigoare sălbatică. În acest timp, prusacii agățați în hamul lui Gherni dădeau din picioare chiar deasupra echipajului francez. Erau atât de îngrămădiți încât fiecare foc de armă tras de francezi avea să facă negreșit victime.

Căznindu-se s-o smulgă pe Gherni de-acolo, Temeraire rămase descoperit și micul Pou-de-Ciel profită de această nouă ocazie, încumetându-se, acum, să-i atace spinarea. Ghearele lui loviră atât de aproape, încât Laurence văzu dârele de sânge sclipind negre pe trupul dragonului său, în timp ce atacatorul francez se îndepărta în văzduh. Mâna i se strânse inutil pe pistol.

– O, dă-mi drumul, dă-mi drumul!

Iskierka se lupta furioasă cu chingile care o țineau priponită de spatele lui Temeraire. Micuța Kazilik avea să devină destul de curând o forță demnă de luat în seamă. Deocamdată, însă, ieșită din ou abia de-o lună, era prea tânără și prea lipsită de experiență ca să reprezinte un pericol serios pentru cineva, în afară de sine. Își dăduseră toată silința s-o imobilizeze cu chingi și lanțuri și povețe, dar pe cele din urmă le ignora de-a dreptul. În plus, deși fusese hrănită neregulat în ultimele zile, se lungise peste noapte cu încă cinci picioare: nici chingile, nici lanțurile nu-i mai făceau față prea bine.

– Nu vrei să stai locului, pentru Dumnezeu?! făcu agasat Granby, aruncându-se cu toată greutatea în chingi ca să încerce să-i tragă capul în jos.

Allen și Harley, tinerii veghetori postați pe umerii lui Temeraire, fură nevoiți să se retragă iute, ca să nu fie loviți cu picioarele de Granby, pe care zbaterea femelei-dragon îl târa dintr-o parte în alta. Laurence își desfăcu repede cataramele și se ridică, lipindu-și călcâiele de mușchii puternici de la baza gâtului lui Temeraire. Când, în balans, Granby ajunse în dreptul lui, Laurence îl apucă de centura hamului și reuși să-l țină în loc. Însă pielea era întinsă ca o coardă de vioară, vibrând de încordare.

– Dar pot să-l opresc! se rugă Iskierka, răsucindu-și capul într-o parte, ca să se elibereze.

Șuvoaie năvalnice de flăcări i se revărsară dintre fălci, când se repezi din nou spre dragonul inamic, dar atacatorul lor Pou-de-Ciel, așa mărunțel cum era, o depășea cu mult pe Iskierka și era prea experimentat ca să se sperie de un mic spectacol cu foc. Rânji batjocoritor, bătând din aripi pe loc ca să-și expună tot pântecele brun și pătat, într-un gest de sfidare.

– Oh!

Iskierka se chirci de furie, scoțând aburi prin micile protuberanțe țepoase care-i acopereau tot trupul sinuos, apoi, cu o mișcare amplă, se ridică pe picioarele din spate. Chingile se smulseră dureros din strânsoarea lui Laurence. Își duse involuntar mâna la piept, de durere, și degetele amorțite i se îndoiră instinctiv. Granby fusese tras în sus și atârna neputincios de cureaua groasă de la gâtul femelei-dragon, care slobozea acum un torent de foc: subțire și alb-gălbui, atât de fierbinte încât aerul din preajmă părea să se încrețească, era ca o flamură înfricoșătoare pe cerul nopții.

Însă dragonul francez se postase isteț pe direcția vântului ce bătea cu putere și dinspre est. Își strânse aripile și coborî în picaj, iar flăcările usturătoare fură suflate înapoi spre Temeraire, care încerca și acum s-o împingă pe Gherni înapoi în linia de zbor. Scoase un țipăt speriat și sări într-o parte, cu zeci de scântei împrăștiindu-se pe pielea-i neagră și lucioasă, periculos de aproape de harnașamentul din mătase, pânză și funii.

– *Verfluchtes Untier! Wir werden noch alle verbrennen!* [1] urlă cu glas răgușit unul dintre ofițerii prusaci, arătând spre Iskierka și scotocind cu o mână tremurătoare în bandulieră, după un cartuș.

– Ajunge, lasă pistolul ăla! răcni Laurence prin portavoce.

Locotenentul Ferris și vreo doi dintre spinariști își desfăcură iute chingile și coborâră să smulgă pistolul din mâinile ofițerului. Dar nu puteau ajunge la el decât cățărându-

se peste soldații prusaci. Prea speriați ca să-și desprindă mâinile de ham și să le folosească, aceștia îi împiedicau să treacă prin orice alte mijloace – lovindu-i în dușmănie cu coate și șolduri.

De undeva din spate, locotenentul Riggs dădea ordine:

– Foc! răcni el, peste vacarmul tot mai mare al prusacilor.

Cele câteva puști glăsuiră cu rafale strălucitoare, răspândind un miros sulfuros și amar. Dragonul francez scoase un mic țipăt și se răsuci, îndepărtându-se într-un zbor șovăitor: firișoare de sânge i se prelingeau din aripă, acolo unde un glonț nimerise absolut din întâmplare una dintre cele mai subțiri zone din jurul încheieturii și pătrunsese prin pielea tare și rezistentă.

Momentul de răgaz veni târziu: câțiva dintre oameni își croiau deja drum spre spinarea lui Temeraire, agățându-se de hamul de piele, mai sigur, în care erau fixați cu carabine aviatorii. Însă acesta nu putea suporta toată greutatea lor. Erau prea mulți. Dacă se întâmpla să se deschidă cataramele ori să cedeze câteva chingi, harnașamentul ar fi început să alunece, încâlcindu-se în aripile lui Temeraire și aruncându-i pe toți în ocean, ca pe niște bolovani.

Laurence își reîncărcă pistoalele și le vârî la cingătoare, apoi scoase sabia din teacă și se pregăti să preia din nou controlul. Riscase de bunăvoie viața tuturor ca să-i scoată pe acești prusaci din încurcătură și intenționa să-i ducă pe toți teferi la mal, dacă putea, însă n-avea de gând să permită ca Temeraire să fie pus în pericol de spaima lor isterică.

– Allen, Harley, le ordonă el băieților, fugiți până la pușcași și spuneți-i domnului Riggs așa: Dacă nu-i putem potoli, trebuie să taie hamul de transport. Cu totul. Și aveți grijă să rămâneți tot timpul legați. John, poate ar fi mai bine să stai aici, cu ea, adăugă el, când Granby dădu să-l urmeze.

Iskierka se potolise deocamdată, căci dușmanul ei părăsise câmpul de luptă, dar continua să se agite îmbufnată, bombănind.

– O, desigur! N-ai să vezi una ca asta, răspunse Granby, scoțând sabia.

Renunțase la pistoale de când devenise căpitanul micuței femele, ca să nu riște să umble cu praf de pușcă în preajma ei.

Laurence nu se simțea destul de stăpân pe situație ca să-l contrazică. Granby nu-i mai

era propriu-zis subaltern și, punând la socoteală anii de zbor, avea mai multă experiență ca aviator decât el. Granby o luă înainte când porniră să traverseze spinarea lui Temeraire, mișcându-se cu siguranța unui flăcău antrenat de la vârsta de șapte ani. Ca să poată înainta mai repede, Laurence îi întindea chinga sa la fiecare pas, lăsându-l să i-o fixeze de ham, lucru pe care Granby îl făcea cu o singură mână.

Ferris și spinariștii se luptau și acum cu ofițerul prusac, în mijlocului unui ghem de oameni ce se strângea din ce în ce mai tare; dispăreau sub apăsarea violentă a trupurilor și doar părul galben al lui Martin se mai vedea. Soldații erau dezlănțuiți. Se loveau cu pumni și picioare, având ca singur gând o imposibilă scăpare. Nodurile hamului se strângeau, astfel că toate curelele și buclele de cuplaj începeau să atârne și să se miște sub agitația continuă a oamenilor.

Laurence se repezi la unul dintre soldați – un tânăr cu fața înroșită de vânt și mustața deasă picurând de sudoare – care se chinuia, cu ochii scoși din orbite, să-și vâre brațul pe pipăite pe sub hamul principal, deși catarama se căscase deja și omul risca în orice clipă să alunece și să se prăbușească în gol.

– Treci la locul tău! țipă Laurence, arătând către cea mai apropiată buclă deschisă din harnașament și dând la o parte mâna tânărului.

Apoi urechile începură să-i țiuie, simți în nări un miros greu de vișine și i se muiară genunchii. Își duse mâna încet la frunte, ametit: era udă. Curelele hamului i se strângeau dureros pe coaste, sub apăsarea greutății sale. Prusacul îl lovise cu o sticlă. Aceasta se spărsese și băutura îi picura pe obraz.

Instinctul îl salvă: ridică brațul, ca să pareze următoarea lovitură și împinse sticla spartă în fața bărbatului. Soldatul rosti ceva în germană și lăsă recipientul să cadă. Se luară la trântă preț de câteva minute, după care Laurence îl apucă de cingătoare, îl ridică și-l azvârli de pe spinarea lui Temeraire. Brațele bărbatului, larg deschise, încercau să apuce aerul. Privindu-l, Laurence își veni brusc în fire, se repezi să-l prindă, întinzându-se cât putea, însă era prea târziu. Se izbi cu spatele de trupul dragonului, cu mâinile goale: soldatul dispăruse deja.

Capul nu-l durea prea tare, însă Laurence avea o ciudată senzație de greață și slăbiciune. Temeraire își reluase zborul către coastă, după ce reușise în sfârșit să-i adune pe ceilalți dragoni sălbatici. Forța vântului creștea. Laurence se ținu o clipă de ham, până când își reveni și putu să-și folosească iarăși mâinile. Alți și alți oameni se cățărau deja. Granby încerca să-i țină în loc, dar îl copleșeau numeric, deși se luptau nu doar cu el, ci și între ei. Unul dintre soldați, întinzându-se să se agațe de ham,

ajunse prea departe de presiunea mulțimii, alunecă și ateriză cu toată greutatea peste cei de dedesubt, trăgându-i după el. Ca un ghem imens de mâini și picioare încâlcite, căzură în buclele moi ale hamului principal și oasele lor înăbușite, strivite laolaltă, trosniră, precum un pui fript sfâșiat cu lăcomie.

Granby atârna în curelele lui, căutând un loc ferm să-și așeze tălpile. Laurence se târî spre el cu spatele și îi oferi un braț de sprijin. Dedesubt, abia putea deslușI spuma mării, albă pe negrul apei. Temeraire zbura tot mai jos și mai jos, pe măsură ce se apropiau de coastă.

– Blestematul Pou-de-Ciel dă iarăși târcoale, gâfâi Granby, când se văzu în picioare.

Francezii reușiseră cumva să bandajeze aripa micului lor dragon, chiar dacă peticul alb de pânză era prost așezat și mult mai mare decât rana. Dragonul părea ușor incomodat în aer, dar se apropia vitejește. Observaseră, cu siguranță, că Temeraire era vulnerabil. Dacă dragonul francez și echipajul lui reușeau să apuce hamul și să-l desfacă, aveau toate șansele să ducă la bun sfârșit treaba pe care o începuseră fără voie, în panica lor, soldații prusaci. Iar șansa de a doborî un dragon de talie mare, cu atât mai mult unul de valoarea lui Temeraire, era o ispită care merita orice risc.

– Va trebui să sacrificăm soldații, declară Laurence, cu glas gâtuit de amărăciune, privind în sus, către locul unde buclele de transport erau prinse de pielea hamului.

Se îndoia însă că putea să trimită peste o sută de oameni la moarte, cu câteva minute înainte de a ajunge la liman. Sau să mai dea vreodată cu ochii de generalul Kalkreuth, după una ca asta. La bord se aflau și unii dintre tinerii aghiotanți ai generalului, care se străduiau din răsputeri să-și liniștească soldații.

Riggs și pușcașii lui trăgeau salve scurte și grăbite, în timp ce dragonul Pou-de-Ciel se menținea în afara razei lor de acțiune, așteptând momentul optim să atace. Apoi Iskierka se ridică și lansă un nou șuvoi de foc. Temeraire zbura în direcția vântului, așa că acum flăcările nu-l mai ajungeau, însă toți pasagerii lui fură nevoiți să se trântească pe burtă ca să evite limbile de foc, care se stinseră prea repede, fără să ajungă la dragonul francez.

Profitând de neatenția echipajului, dragonul Pou-de-Ciel se năpusti. Iskierka își aduna forțele pentru următoarea rafală, iar pușcașii nu se puteau ridica.

– Isuse! făcu Granby, dar, înainte să ajungă la Iskierka, se auzi un huruit gros, ca de tunet. Sub ei, niște guri roșii, mici și rotunde, revărsară fum și scântei: baterii de

tunuri, trăgând de pe coastă.

În lumina galbenă și strălucitoare a focului lansat de Iskierka, o ghiulea de douăzeci și patru de pfunzi zbură pe lângă ei și nimeri dragonul Pou-de-Ciel în piept. Când îi străpunse coastele, acesta se îndoi ca o coală de hârtie și se prăbuși, boțit, pe stâncile de dedesubt. Se aflau deasupra țărmului, se aflau deasupra uscatului și oi blănoase fugeau din calea lor, pe iarba peticită cu zăpadă.

Locuitorii micului port Dunbar erau deopotrivă îngroziți de descinderea unei întregi companii de dragoni în sătucul lor și extaziați de succesul noii lor baterii de coastă, postată acolo cu mai puțin de două luni în urmă și testată acum pentru prima dată. O jumătate de duzină de dragoni-curier alungați și un Pou-de-Ciel ucis deveniră peste noapte un Grand Chevalier și numeroși Flammes-de-Gloire, măcelăriți până la unul. Nimeni nu mai vorbea despre altceva, iar armata locală patrula țanțoșă pe străzi, spre satisfacția generală.

Entuziasmul localnicilor se diminuă însă după ce Arkady mâncă patru oi. Ceilalți dragoni sălbatici făcuseră ravagii ceva mai puțin extravagante, iar Temeraire însuși înhățase vreo două vaci din cele de munte, galbene și lățoase – despre care ulterior s-a aflat, din păcate, că erau exemplare premiate –, și le devorase până la copite și coarne.

– Au fost tare gustoase, se scuzase Temeraire și întorsese capul să scuipe câteva fire de păr.

Laurence nu era dispus să limiteze nicidecum accesul la hrană al dragonilor, după zborul lor lung și anevoios și, de această dată, era gata să-și sacrifice fără șovăire obișnuitul respect față de proprietate în favoarea confortului lor. Unii dintre fermieri ridicaseră glasul, cerând să fie despăgubiți, dar Laurence nu voia să încerce să hrănească apetitul fără margini al dragonilor sălbatici din buzunarul său. Amiralii ar fi putut să vâre mâna în propriul buzunar, dacă tot n-aveau nimic mai bun de făcut decât să stea în fața focului și să fluiere, în timp ce sub geamurile lor se ducea o bătălie și oamenii mureau în lipsa oricărui sprijin.

– N-o să vă mai fim povară multă vreme. De îndată ce primim vești de la Edinburgh, presupun că vom fi chemați la adăpostul de acolo, spuse Laurence sec, ca răspuns la proteste.

Curierul călare plecă numaidecât.

Localnicii erau mai ospitalieri cu prusacii, majoritatea soldați tineri, palizi și chinuiți după acel zbor. Generalul Kalkreuth în persoană se numărase printre ultimii refugiați. Îl coborâseră de pe spinarea lui Arkady într-un lat, cu fața albă și schimonosită acoperită de barbă. Medicul din zonă îl privi cu îndoială, dar îi aplică ventuze până când adună un lighean de sânge, apoi ceru să fie dus la cea mai apropiată fermă, unde să fie ținut la căldură și i se dea de băut brandy și apă fierbinte.

Alții fuseseră mai puțin norocoși. Hamurile, odată tăiate, căzură de-a valma, în mormane, trase în jos de cadavrele ce începuseră deja să se înverzească: unii uciși în atacurile francezilor, alții sufocați de camarazii lor, în panica creată, sau morți de sete ori pur și simplu de frică. Îngropară șaizeci și trei de oameni dintr-o mie, în după-amiaza aceea, unii dintre ei fără nume, într-un mormânt lung, nu prea adânc, săpat cu multă osteneală, cu târnăcopul, în pământul înghețat. Supraviețuitorii asistară în tăcere, un grup jerpelit, cu hainele prost periate și cu fețele încă murdare. Până și dragonii sălbatici, deși nu înțelegeau limba, intuiră solemnitatea momentului și se așezară respectuos pe picioarele din spate, să privească de la distanță.

Mesajul de la Edinburgh sosi după doar câteva ore, însă cu ordine atât de bizare, încât erau de neînțeles. Începutul suna destul de rezonabil: Prusacii să fie lăsați la Dunbar și încartiruiți în localitate, iar dragonii, cum era de așteptat, să fie chemați în oraș. Dar generalul Kalkreuth și ofițerii lui nu erau invitați să-i însoțească. Dimpotrivă, Laurence era rugat insistent să nu aducă niciun ofițer prusac cu el. Cât despre dragoni, nu aveau voie să intre defel în adăpostul propriu-zis, cel mare și confortabil, nici măcar Temeraire. Laurence avea ordin să-i lase să doarmă pe străzi, în preajma castelului, iar în zori să se prezinte la raport în fața amiralului comandant.

Laurence își înăbuși primul impuls și îi prezentă cu diplomație aceste aranjamente maiorului Seiberling, care era acum cel mai mare în grad dintre prusaci, lăsând să se înțeleagă – cum se pricepu el mai bine fără să dea în vileag adevărul – că Amiralitatea voia să aștepte până când generalul Kalkreuth își va reveni, ca să le facă o primire oficială.

– O, iarăși trebuie să zburăm? întrebă Temeraire.

Se ridică obosit pe picioare și se apucă să trezească dragonii sălbatici, împungându-i cu botul: se moleșiseră cu toții, după masă.

Înaintau încet și zilele erau mai scurte; într-o săptămână era Crăciunul, își dădu brusc seama Laurence. Cerul era întunecat când ajunseră la Edinburgh, dar castelul strălucea ca un far călăuzitor în fața lor, cu ferestrele și zidurile sclipind de torțe, pe

dealul stâncos de deasupra întinderii cufundate în beznă a adăpostului, în jurul căruia se îngrămădeau clădirile înguste ale vechii zone medievale a orașului.

Temeraire pluti șovăitor deasupra străzilor înguste și întortocheate. Erau multe turle și acoperișuri ascuțite de înfruntat și spațiu puțin între ele, dând orașului înfățișarea unei capcane cu țepușe.

– Nu văd cum aș putea să aterizez, spuse el șovăielnic. Sigur o să distrug una dintre clădiri. De ce-or fi făcut străzile așa de mici? În Pekin era mult mai ușor.

– Dacă nu poți ateriza fără să te rănești, plecăm și dăm naibii ordinele, spuse Laurence, începând să-și piardă răbdarea.

Dar, în cele din urmă, Temeraire reuși să coboare în piața vechii catedrale, doborând doar câteva ornamente bombate de zidărie. Dragonii sălbatici, fiind considerabil mai mici, nu întâmpinară dificultăți. Însă erau deranjați că fuseseră luați de pe pajiștile pline de oi și vite și suspicioși față de aceste locuri noi. Arkady se aplecă adânc și își lipi ochiul de o fereastră deschisă, privind în camerele goale și punându-i întrebări sceptice lui Temeraire.

– Acolo dorm oamenii, nu-i așa, Laurence? Un fel de pavilion, zise Temeraire, încercând să-și aranjeze coada într-o poziție mai comodă. Și uneori acolo vând giuvaiere și alte lucruri frumoase. Dar unde sunt toți?

Laurence era convins că toți oamenii fugiseră. Cel mai bogat negustor avea să doarmă fie și într-un canal în noaptea asta, dacă nu găsea alt pat în partea nouă a orașului, ferită de haita de dragoni care îi invadaseră străzile.

În cele din urmă, dragonii se instalară cât de cât comod. Cei sălbatici, obișnuiți să doarmă pe podeaua aspră a peșterilor, fură de-a dreptul mulțumiți de pietrele de pavaj, netede și rotunjite.

– Nu mă deranjează să dorm pe străzi, Laurence, zău. E destul de uscat și sunt sigur că dimineața voi avea lucruri foarte interesante de văzut, spuse Temeraire, consolator, deși avea capul vârât pe-o alee și coada pe-o alta.

Dar Laurence își făcea griji pentru el. Primirea de care aveau parte nu era cea pe care credea că ar fi meritat-o, după un an lung departe de casă, trimiși până la capătul lumii și înapoi. Una era să doarmă pe unde apucau în timpul misiunii, când nu se așteptau la ceva mai bun și uneori se bucurau să pună capul jos într-un staul. Dar să fie depozitați ca niște bagaje pe piatra rece, înnegrită, de-a lungul anilor, de gunoiul

străzilor, era cu totul altceva. Măcar pe dragoni să-i fi lăsat pe câmpurile din afara orașului.

Și nu era vorba de rea-voință: doar obișnuita idee preconceptă care îi făcea pe oameni să trateze dragonii ca pe niște animale incomode, chiar dacă superioare, pe care pot să le manevreze fără să se țină seama de sentimentele lor – o idee atât de bine înrădăcinată, încât Laurence înțelesese că era scandaloasă doar forțat de izbitorul contrast cu condițiile pe care le observase în China, unde dragonii erau acceptați ca membri cu drepturi depline ai societății.

– În definitiv, spuse Temeraire cu înțelepciune – în timp ce Laurence își întindea sacul de dormit în casa de lângă capul dragonului, lăsând ferestrele deschise ca să poată vorbi în continuare –, știam cum stau lucrurile aici, așa că nu trebuie să fim foarte surprinși. În plus, n-am venit ca să-mi fie mie mai bine, altfel aș fi rămas în China. Trebuie să îmbunătățim condițiile pentru toți prietenii noștri. Nu că nu mi-aș dori un pavilion al meu, adăugă el, dar libertatea mi-o doresc mai mult. Dyer, ești bun să-mi scoți zgârciul ăla dintre dinți? Nu mă pot întinde să-mi vâr gheara după el.

Dyer, care ațipise pe spatele lui, sări să aducă un mic târnăcop din bagaj și se cățără supus între fălcile deschise ale dragonului.

– Ai reușit mai ușor să-ți îndeplinești a doua dorință, dacă ar exista mai mulți oameni dispuși să ți-o îndeplinească pe prima, constată Laurence. Nu vreau să te descurajez, chiar nu trebuie să ne pierdem speranța. Dar sperasem să găsesc la întoarcere mai mult respect decât la plecare, nu mai puțin. Ceea ce ar fi fost un avantaj substanțial pentru cauza noastră.

Temeraire așteptă ca Dyer să-i iasă dintre fălci pentru a răspunde:

– Sunt sigur că o să plece urechea la argumentele noastre, spuse el, o supoziție generoasă, pe care Laurence nu era nici pe departe suficient de optimist ca s-o împărtășească. Mai ales că m-am întâlnit cu Maximus și Lily, și sunt alături de mine. Probabil și Excidium, căci a participat la atâtea bătălii: e imposibil să nu impresioneze pe toată lumea. Sunt sigur că vor vedea cât de logice sunt argumentele mele. Nu vor fi atât de proști cum au fost Eroica și ceilalți, adăugă Temeraire, cu o umbră de ranchiună.

Dragonii prusaci îl trataseră cu dispreț la început, când încercase să-i convingă de avantajele unei libertăți mai mari și ale unei educații mai bune, fiind mai atașați de tradiția rigorii lor militare chiar decât căpitanii lor și preferând să ridiculizeze, ca

învechite, concepțiile pe care Temeraire le dobândise în China.

– Sper că-mi vei ierta francheța, răspunse Laurence, dar tare mă tem că, și de-ai avea alături inima și mintea fiecărui dragon din Anglia, ar conta prea puțin: nu sunteți un grup prea influent în Parlament.

– Poate că nu, dar îmi imaginez că dacă ar fi să mergem în Parlament, am fi ascultați, spuse Temeraire – o imagine cât se poate de convingătoare, chiar dacă greu de presupus că ar genera acel gen de atenție pe care și-l dorea dragonul.

– Trebuie să găsim niște metode mai bune prin care să atragem pentru cauza noastră simpatia celor care pot determina o schimbare politică, continuă Laurence. Îmi pare rău că nu pot apela la sfatul tatălui meu, având în vedere care sunt relațiile dintre noi.

– Mie nu-mi pare rău deloc, zise Temeraire, lăsându-și gulerul pe spate. Sunt sigur că nu ne-ar fi ajutat. Și ne putem descurca perfect și fără el.

Lăsând la o parte devotamentul său – care l-ar fi făcut să deteste o atitudine rece față de Laurence, indiferent de motiv –, Temeraire vedea, și nu fără justificare, obiecțiile Lordului Allendale la adresa Aviației ca pe unele la adresa sa. Și, în ciuda faptului că nu-l întâlnise niciodată, avea inevitabil un dinte împotriva oricui și-ar fi dorit să-l despartă pe Laurence de el.

– Tata a fost în politică jumătate din viață, spuse Laurence. Lordul Allendale militase în special pentru aboliționism, o mișcare întâmpinată la începuturile ei cu la fel de multă ostilitate câtă anticipa Laurence pentru cea a lui Temeraire. Te asigur, continuă căpitanul, că sfatul lui ar fi de mare valoare. Și chiar am de gând să repar lucrurile, dacă pot, ceea ce ne-ar permite să-l consultăm.

– Aș fi preferat s-o păstrez eu, bombăni Temeraire, referindu-se la eleganta vază roșie pe care Laurence o cumpărase din China, ca dar de împăcare.

Călătorise cu ei, de atunci, mai bine de cinci mii de mile și Temeraire devenise la fel de atașat de ea ca de odoarele sale. Suspina, acum, când o vedea în sfârșit trimisă împreună cu biletul scurt și umil al lui Laurence.

Dar Laurence era cât se poate de conștient de dificultățile care îi așteptau și de faptul că nu era omul potrivit să promoveze o cauză atât de vastă și de complicată. Era doar un copil când Wilberforce venise la ei acasă, la invitația unuia dintre amicii politici a tatălui său, recent cucerit de flacăra luptei împotriva negoțului cu sclavi și pornind campania parlamentară pentru abolirea acestuia. Trecuseră douăzeci de ani de-atunci;

și, în ciuda celor mai eroice eforturi ale unor oameni mai influenți, mai bogați și mai puternici decât el, alte un milion de suflete fuseseră luate în sclavie, de pe țărmurile lor de baștină, în toți acei douăzeci de ani.

Temeraire ieșise din ou cu cinci ani în urmă. În pofida inteligenței sale, nu putea încă să priceapă cu adevărat cât de istovitoare și de îndelungată era bătălia necesară pentru a aduce oamenii la o atitudine politică – oricât de morală și justă, oricât de necesară – opusă interesului lor personal imediat. Laurence îi ură noapte bună, fără alte povețe descurajatoare; dar când închise ferestrele, care începuseră să zdrăngăne ușurel sub răsuflarea dragonului adormit, Laurence avu senzația că distanța până la adăpostul de dincolo de zidurile castelului era mai greu de străbătut decât nesfârșitele mile care îl aduseseră acasă din China.

Străzile din Edinburgh erau liniștite dimineața, nefiresc de liniștite și pustii – cu excepția dragonilor care dormeau, șiruri-șiruri, pe vechile pietre cenușii.

Trupul masiv al lui Temeraire stătea morman în fața catedralei mânjite de fum, mișcându-și coada în susul și-n josul străzii înguste pe care abia încăpea. Cerul era senin și rece și foarte albastru; doar câțiva nori răzleți goneau către mare, iar jos, pe pietre, lumina roz-portocalie a zorilor.

Tharkay se sculase, singura ființă trezită la viață, când Laurence ieși afară. Se ghemuise de frig, în fața uneia dintre celelalte intrări ale elegantei case, cu ușa grea deschisă în spatele lui spre holul pustiu, plin de tapiserii. În mână îi aburea o ceașcă de ceai.

– Pot să-ți ofer una? întrebă el. Sunt sigur că proprietarii n-o să se supere.

– Nu, trebuie să merg sus, răspunse Laurence.

Fusese trezit de un mesager venit de la castel, chemându-l să se prezinte de îndată la o întâlnire. O altă impolitețe, ținând seama de ora târzie la care sosiseră. Și, ca lucrurile să stea și mai prost, băiatul nu știuse să-i spună nimic despre proviziile făcute pentru hrănirea dragonilor flămânzi. Cum aveau să reacționeze dragonii sălbatici când se vor scula, Laurence nici nu voia să se gândească.

– Nu-ți face griji, sunt sigur că se descurcă ei și singuri, spuse Tharkay – o perspectivă deloc îmbucurătoare – și îi întinse lui Laurence propria-i ceașcă, drept consolare.

Laurence oftă și o goli, recunoscător pentru licoarea tare și fierbinte. I-o înapoie și ezită: Tharkay privea peste piața catedralei cu o expresie ciudată. Un colț al gurii îi

zvâcni.

– Te simți bine? îl întrebă Laurence, conștient că, prea preocupat de Temeraire, nu se gândise suficient la oamenii lui. Iar pe Tharkay avea dreptul și mai puțin să-l neglijeze.

– O, foarte bine. Mă simt acasă, răspunse acesta. A trecut ceva vreme de când n-am mai fost în Anglia, dar eram destul de familiarizat cu Curtea Supremă, pe vremea aceea, spuse el, făcând semn cu capul către Palatul Parlamentului, unde se întrunea Curtea: cea mai înaltă Curte civilă a Scoției și o cunoscută groapă a speranțelor spulberate, cu interminabile procese și lupte pentru chestiuni mărunte ori averi.

Părăsită acum de toți avocații, judecătorii și reclamanți deopotrivă, doar câteva foi albe, mototolite, pe care vântul le lipise de trupul lui Temeraire ca niște petice albe, mai aminteau de trecut. Laurence știa că tatăl lui Tharkay fusese un om înstărit. Tharkay nu avea nimic. Fiul unei femei nepaleze ar fi avut un oarecare dezavantaj într-un tribunal britanic, bănuia Laurence, și orice eroare în susținerea pretențiilor lui ar fi fost exploatată cu ușurință.

În orice caz, nu părea deloc entuziasmat să se afle acasă – dacă se considera acasă –, așa că Laurence spuse, șovăitor:

– Sper.

După care încercă, stângaci, să sugereze că Tharkay s-ar putea gândi să-și prelungească contractul, după ce vor fi rezolvat chestiunile delicate precum plata pentru serviciile deja prestate. Tharkay fusese plătit să-i conducă din China pe vechile drumuri ale mătăsii, dar între timp recrutase dragonii sălbatici pentru cauza lor, ceea ce impunea o bonificație ce depășea mijloacele personale ale lui Laurence. Și nu se puteau lipsi încă de serviciile lui, până când dragonii sălbatici nu erau integrați cumva în Aviație, Tharkay fiind, cu excepția lui Temeraire, aproape singurul care putea să rostească mai mult de câteva cuvinte în limba lor cu inflexiuni ciudate.

– Aș vorbi bucuros cu amiralul Lenton, în Dover, dacă n-ai nimic împotrivă, adăugă Laurence.

Nici nu se gândea să discute o chestiune atât de neobișnuită cu fitece notabilitate aflată la comandă aici, după tratamentul de care avuseseră parte până acum.

Tharkay ridică din umeri evaziv:

– Mesagerul tău își pierde răbdarea, spuse el, făcând semn spre locul unde, într-un colț al pieței, băiatul se perpelea, așteptându-l pe Laurence.

Băiatul îl conduse pe scurtul drum în susul dealului, până la porțile castelului. De aici, Laurence fu escortat spre biroul amiralului de un ofițer serviabil de marină, în haină roșie, străbătând un drum întortocheat către clădirea principală, prin curți medievale de piatră, pustii și lipsite de forfotă în lumina mohorâtă a primilor zori. Ușile erau deschise și Laurence păși înăuntru țeapăn, cu umerii drepți. Fața îi încremenise într-o expresie dezaprobatoare, rigidă și rece.

– Domnule, spuse el, cu ochii fixați într-un punct al peretelui. Apoi, coborându-și privirea, adăugă surprins: Domnule amiral Lenton?

– Da, Laurence. Așază-te.

Amiralul îi făcu semn străjerului să plece și ușa se închise peste ei și peste încăperea cu iz de mucegai, tapetată cu cărți. Lenton rămase o clipă tăcut.

– Mă bucur al naibii să te văd, spuse el, în cele din urmă. Foarte mult mă bucur să te văd. Foarte mult.

Laurence era extrem de șocat de înfățișarea lui. În anul ce se scursese de la ultima lor întâlnire, Lenton părea să fi îmbătrânit zece: părul îi albise complet, avea o privire cețoasă, urduroasă, iar obrajii îi atârnau fleșcăiți.

– Sper că sunteți bine, sănătos, domnule, spuse Laurence, profund întristat, fără să se mai întrebe de ce fusese Lenton transferat în nord, la Edinburgh, într-un loc mai liniștit. Se întreba doar ce boală îl măcinase în asemenea hal și cine fusese numit comandant la Dover în locul lui.

– O… Lenton flutură mâna, apoi tăcu. Presupun că nu ți-a spus nimeni nimic, continuă el, după o clipă. Nu, așa e, am convenit că nu putem risca să se afle.

– Nu, domnule, răspunse Laurence, ațâțat din nou de scânteia furiei. N-am auzit nimic și nu mi s-a spus nimic, în timp ce aliații noștri mă întrebau zilnic dacă am vești de la Aviație, până când n-a mai avut niciun rost să întrebe.

Le dăduse asigurări în nume personal comandanților prusaci. Jurase că Forțele Aeriene n-o să-i dezamăgească și că promisa companie de dragoni, care ar fi putut întoarce sorții împotriva lui Napoleon în această ultimă campanie dezastruoasă, aveau să vină din moment în moment. El și Temeraire rămăseseră și luptaseră în locul

lor, când dragonii nu-și făcuseră apariția, riscându-și propria viață și pe a celor din echipajul său într-o misiune din ce în ce mai lipsită de speranță. Dar dragonii nu veniseră.

Lenton nu răspunse imediat, doar murmură, clătinând gânditor din cap:

– Da, așa e, desigur.

Bătu cu palma în birou, se uită la câteva hârtii, fără să le citească – întruchiparea dezinteresului. Laurence adăugă, mai aspru:

– Domnule, îmi vine greu să cred că ați fi împărtășit o atitudine atât de perfidă și atât de îngrozitor de obtuză. Victoria lui Napoleon n-ar fi fost deloc sigură, dacă ne-ați fi trimis cei douăzeci de dragoni promiși.

– Ce? Lenton ridică privirea. O, Laurence, nici vorbă de așa ceva. Nu, nicidecum. Îmi cer scuze că am păstrat secretul, cât despre faptul că n-am trimis dragonii, n-a fost nevoie de nicio decizie. N-am avut ce dragoni să trimitem.

Pieptul lui Victoriatus se umfla și se micșora într-un ritm domol, măsurat. Avea nările roșii, deschise larg, cu o crustă groasă și solzoasă la margini, iar în colțurile gurii, o spumă roz, uscată. Ochii îi erau închiși, însă, din când, între respirații, se deschideau puțin, pâcloși și orbi de oboseală. Tuși o dată, răgușit și sec, împroșcând sânge pe pământul din fața lui și apoi se lăsă cuprins de moleșeala somnului, singurul lucru de care era în stare. Căpitanul său, Richard Clark, zăcea pe un pat de campanie alături: nebărbierit, în așternuturi murdare, cu un braț peste ochi și cu celălalt odihnindu-se pe piciorul din față al dragonului. Nu se mișcă nici măcar când cei doi se apropiară.

După câteva momente, Lenton îl atinse pe Laurence pe braț.

– Vino, ajunge; hai să plecăm.

Se retrase încet, sprijinindu-se apăsat într-un toiag și îl conduse pe Laurence înapoi la castel, în susul dealului înverzit. Coridoarele nu mai păreau calme, la întoarcerea spre biroul amiralului, ci reduse la tăcere, cufundate într-o iremediabilă tristețe.

Laurence refuză un pahar de vin, prea buimăcit ca să se poată gândi la ceva înviorător.

– E un fel de tuberculoză, îi explică Lenton, privind pe ferestrele care dădeau spre curtea adăpostului.

Victoriatus și alți doisprezece dragoni uriași zăceau, separați de vechile paravânturi, mormane de crengi și pietre năpădite de iederă.

– Cât de răspândită…? întrebă Laurence.

– Peste tot, răspunse Lenton. Dover, Portsmouth, Middlesbrough. Rezervațiile din Wales și Halifax. Gibraltar. Peste tot pe unde au umblat curierii. Pretutindeni. Se întoarse de la fereastră și își reluă locul pe scaun: Am fost de-a dreptul proști. Vezi tu, am crezut că e doar o răceală.

– Dar am aflat despre asta înainte să ocolim Capul Bunei Speranțe, în drumul nostru spre est, zise Laurence, îngrozit. De atunci durează?

– În Halifax a început în luna septembrie din anul al cincilea, răspunse Lenton. Medicii cred acum că de vină a fost dragonul american, Indianul acela uriaș: a fost ținut acolo și apoi primii noștri dragoni care s-au îmbolnăvit au fost cei care au împărțit cu el același transportor, în drum spre Dover. Apoi a izbucnit în Țara Galilor, când a fost trimis în rezervația de acolo. E perfect sănătos, nici urmă de tuse ori strănut; aproape ultimul dragon din Anglia care nu e bolnav, cu excepția câtorva pui pe care i-am pus la adăpost în Irlanda.

– Știți că v-am adus alți douăzeci, interveni Laurence, găsind prilejul să-l informeze.

– Da, ceata aia, de unde, din Turkestan? zise Lenton, dornic să continue. Am înțeles bine scrisoarea ta: erau tâlhari la drumul mare?

– Aș spune mai degrabă că-și apărau teritoriul, spuse Laurence. Nu sunt foarte simpatici, dar nu-s nici rău-voitori. Deși, la ce folos douăzeci de dragoni, pentru toată Anglia… Se întrerupse: Lenton, sunt sigur că se poate face ceva – trebuie să se facă, adăugă el.

Amiralul se mulțumi să scuture scurt din cap:

– Leacurile obișnuite au ajutat cât de cât la început, explică el. Le-a potolit tusea și așa mai departe. Încă puteau să zboare, chiar dacă n-aveau poftă de mâncare. Răcelile sunt de obicei niște bagatele pentru ei. Dar boala s-a lungit foarte mult și, după o vreme, licorile au început să-și piardă efectul… unii dragoni au început să se simtă mai rău… Se opri și, după un lung moment, adăugă, cu efort: Obversaria a murit.

– Dumnezeule mare! strigă Laurence. Domnule, sunt șocat să aud asta… profund îndurerat.

Era o pierdere cumplită: zburase cu Lenton vreo patruzeci de ani, fusese dragonul-stindard la Dover în ultimii zece și, cu toate că era relativ tânără, făcuse deja patru ouă. Fusese probabil cea mai bună zburătoare din Anglia, abia se găseau câțiva dragoni care să concureze cu ea pentru titlu.

– Asta s-a întâmplat în… lasă-mă să-mi amintesc… August, spuse Lenton, de parcă n-ar fi auzit nimic. După Inlacrimas, dar înainte de Minacitus. Pe unii boala îi afectează mai rău decât pe alții. Cei foarte tineri rezistă cel mai bine, iar cei bătrâni o târâie multă vreme. Cei între două vârste au murit. Au murit primii, oricum. Presupun că se vor duce cu toții, în cele din urmă.

2

– Căpitane, spuse Keynes. Îmi pare rău. Orice imbecil poate bandaja o rană de glonț și e foarte probabil să te alegi cu un imbecil în locul meu. Dar nu pot să rămân cu cel mai sănătos dragon din Anglia, când adăposturile-carantină sunt pline de bolnavi.

– Înțeleg perfect, domnule Keynes, și nu e nevoie să spui mai mult, zise Laurence. Zbori cu noi măcar până la Dover?

– Nu. Victoriatus nu va rezista până la sfârșitul săptămânii și voi aștepta să iau parte la disecție cu dr. Harrow, răspunse Keynes, cu un soi brutal de pragmatism care îl făcu pe Laurence să tresară. Poate vom învăța ceva despre caracteristicile bolii. Câțiva dintre curieri mai zboară încă. Unul mă va duce mai departe.

– Ei, bine spuse Laurence, strângând mâna doctorului, sper că te vom revedea curând printre noi.

– Eu sper că nu, răspunse Keynes, în obișnuitul său stil caustic. Dacă o să mă vedeți, înseamnă că o să duc lipsă de pacienți, ceea ce, judecând după evoluția acestei boli, va însemna că au murit cu toții.

Laurence nu putea spune că pierderea lui Keynes îl demoraliza: era oricum cu moralul la pământ, așa că nu mai conta aproape deloc. Medicii dragonilor nu erau nici pe departe atât de incompetenți precum confrații lor din marină și, în ciuda celor spuse de Keynes, Laurence nu se temea de eventualul său succesor, dar să pierzi un om bun, care și-a dovedit curajul și devotamentul și ale cărui excentricități le cunoști, nu era niciodată plăcut. Iar lui Temeraire n-avea să-i placă.

– Nu e rănit? insistă dragonul. Nu e bolnav?

– Nu, Temeraire, dar e nevoie de el în altă parte, răspunse Laurence. E un medic cu experiență. Și sunt sigur că n-ai vrea să-i lipsești de îngrijirea lui pe camarazii tăi care suferă de această boală.

– Ei, bine, dacă Maximus sau Lily vor avea nevoie de el…, zise Temeraire ursuz, trasând șanțuri în pământ. O să-i revăd curând? Sunt sigur că nu pot fi chiar așa de bolnavi. Maximus e cel mai mare dragon pe care l-am văzut vreodată, chiar dacă am fost în China. Sunt sigur c-o să se refacă repede.

– Nu, dragul meu, spuse Laurence tulburat și îi dădu cea mai proastă dintre vești: Niciunul dintre cei bolnavi nu și-a revenit și trebuie să ai multă grijă să nu te apropii deloc de zona de carantină.

– Dar nu pricep, zise Temeraire. Dacă nu-și revin, atunci…

Dragonul se opri. Laurence își feri privirea. Bineînțeles că Temeraire nu înțelegea. Dragonii erau ființe rezistente și multe rase puteau trăi mai bine de-un secol. S-ar fi putut aștepta, pe bună dreptate, să-i aibă alături pe Maximus și pe Lily o perioadă mai lungă decât viața unui om, dacă nu cumva îi pierdea în război.

În cele din urmă, Temeraire zise, năucit:

– Dar am atâtea să le spun… Am venit pentru ei. Ca să știe că dragonii pot să scrie și să citească și să aibă avere. Și să facă și altceva decât să lupte.

– O să le scriu o scrisoare din partea ta, pe care le-o putem trimite, împreună cu salutările tale. Vor fi mai fericiți să te știe bine, sănătos, ferit de molimă, decât să te vadă, punctă Laurence. Temeraire nu răspunse. Stătea neclintit, cu capul vârât în piept. Vom fi prin apropiere, continuă Laurence, după o clipă, și poți să le scrii în fiecare zi, dacă vrei. După ce ne terminăm treaba.

– Să patrulăm, presupun, zise Temeraire, cu o nuanță neobișnuită de amărăciune în glas. Și să facem exerciții stupide în formație. În timp ce toți sunt bolnavi și nu putem să-i ajutăm cu nimic.

Laurence își coborî privirea, la noile lor ordine, aflate în pachetul din pânză uleiată împreună cu toate documentele lui. Nu avea nicio vorbă de alinare pentru Temeraire: erau trimiși de urgență la Dover, unde, cel mai probabil, previziunile lui urmau să se împlinească în totalitate.

Când se prezentă la cartierul general din Dover, imediat după aterizare, Laurence avu parte de o primire deloc încurajatoare. Fu lăsat să aștepte timp de treizeci de minute în holul din fața biroului noului amiral, ascultând vocile, ușor de deslușit, din spatele ușii grele de stejar. O recunoscu pe Jane Roland, țipând, dar glasurile care îi răspunseră nu-i erau cunoscute. Laurence se ridică brusc în picioare, îndreptându-se, când ușa se dădu în lături. Un bărbat înalt, în uniformă de marină, năvăli afară din încăpere cu hainele și chipul răvășite și cu obrajii pătați de o oarecare roșeață, sub perciuni. Nu se opri, dar îi aruncă lui Laurence o privire furioasă înainte să plece.

– Intră, Laurence, intră! strigă Jane și Laurence păși înăuntru.

Jane stătea în picioare, alături de un bărbat mai în vârstă, îmbrăcat surprinzător pentru un amiral, într-o tunică neagră și pantaloni trei sferturi și încălțat cu pantofi cu catarame.

– Cred că nu-l cunoști pe doctorul Wapping, zise Jane. Domnule, acesta este căpitanul Laurence al lui Temeraire.

– Domnule, spuse Laurence, și făcu o plecăciune adâncă, pentru a-și masca disperarea și confuzia.

Poate că numirea unui medic la comanda adăpostului, când toți dragonii erau în carantină, putea părea logică, din punctul de vedere al unora străini de aviație, la fel ca ideea – pe care i-o prezentase un prieten de familie, pe când îl ruga să ajute o rudă mai puțin norocoasă – de a promova un medic (nici măcar un medic de marină) la comanda unei nave-spital.

– Căpitane, sunt onorat să te cunosc, spuse dr. Wapping. Amirale, eu am să mă retrag, adăugă el. Îmi cer scuze că am pricinuit o scenă atât de neplăcută.

– Nici vorbă! Nemernicii ăia din Comitetul de Aprovizionare sunt o șleahtă de ticăloși care ar trebui spânzurați și mă bucur să-i pun la punct. O zi bună îți doresc. Tu ce zici, Laurence? întrebă Jane, când Wapping închise ușa după el. Îți vine să crezi că nenorociților nu le ajunge că bietele făpturi nu mai mănâncă nici cât păsărelele, ba ne mai și trimit vite bolnave și sfrijite? Dar ce primire e asta! Jane îl apucă de umeri și îl sărută sonor pe obraji. Arăți ca naiba. Ce s-a întâmplat cu haina ta? Vrei un pahar de vin? Fără să aștepte răspunsul, Jane turnă pentru amândoi. Laurence luă paharul, într-un soi de buimăceală speriată. Am toate scrisorile tale, continuă Jane, așa că, în mare, știu ce-ai făcut până acum. Trebuie să-mi ierți tăcerea, Laurence. Mi s-a părut mai ușor să nu scriu nimic decât să omit singurul lucru care avea vreo importanță.

– Nu, adică da, desigur, bâigui el și se așeză alături de ea lângă foc.

Haina lui Jane era aruncată peste brațul scaunului. Acum, că se uita, vedea pe umeri a patra tresă, cea de amiral, și un magnific șnur împletit împodobind pieptul hainei. Și fața lui Jane era schimbată, dar nu în bine. Slăbise cel puțin șase kilograme, după părerea lui, iar părul ei negru, tuns scurt, era brăzdat de fire albe.

– Ei, îmi pare rău că arăt în halul ăsta, spuse ea mâhnită și râse, când Laurence încercă să se scuze. Nu, Laurence, ne ramolim cu toții, trebuie să recunoaștem. Presupun că l-ai văzut pe bietul Lenton. A rezistat ca un erou trei săptămâni, după moartea ei, dar

apoi l-am găsit pe podeaua dormitorului său, într-o criză de apoplexie. N-a putut să vorbească o săptămână fără să se bâlbâie. Și-a revenit binișor, după aceea, dar a rămas o umbră a celui ce-a fost.

– Îmi pare rău. Dar beau pentru promovarea ta, spuse Laurence și, cu un efort herculeean, reuși să dea paharul peste cap.

– Mulțumesc, dragă prietene, răspunse ea. M-aș umfla în pene, dacă lucrurile ar sta altfel. Și dacă belelele n-ar veni una după alta. Ne descurcăm destul de bine când suntem lăsați de capul nostru, dar am de-a face, vreau, nu vreau, cu aceste ființe idioate de la Amiralitate. Înainte să vină aici sunt informați și iar informați, și totuși, mă privesc zâmbind prostește și cloncăne, de parcă n-aș fi zburat pe spinarea unui dragon înainte să iasă ei din scutece. Și apoi se holbează la mine dacă-i fac cu ou și cu oțet pentru că mă lingușesc ca niște scutieri.

– Presupun că le e greu să se obișnuiască, spuse Laurence, compătimindu-i de fapt. Mă mir că Amiralitatea a…

Laurence se opri, prea târziu, simțind că pășea pe un teren minat. Era greu de contestat faptul că, pentru a pune la treabă dragonii Longwing – poate cea mai fioroasă rasă a Angliei – trebuia să se recurgă la orice mijloace și, întrucât aceștia nu acceptau decât îngrijitori femei, asta li se oferea. Laurence regreta că era necesar ca o făptură gingașă să fie smulsă din locul cuvenit în societate și aruncată în vâltoarea primejdiei, dar măcar aceste femei erau crescute pentru așa ceva. Iar la nevoie, trebuiau să acționeze ca lideri de formație, transmițând manevrele către flancuri. Dar asta era cu totul altceva decât un grad de amiral. Ca să nu mai spunem că era vorba despre comanda celui mai mare adăpost din Anglia, și poate cel mai important.

.– Bineînțeles că nu le-a convenit, dar n-au avut de ales, explică Jane. Portland a refuzat să vină de la Gibraltar, Laetificat nu mai face față unei călătorii pe mare. Așa că am rămas doar eu și Sanderson. Iar el se face de râs. Se ascunde în colțuri și plânge ca o muiere, de parcă asta ar folosi la ceva. A participat la nouă acțiuni ale flotei, dacă-ți vine să crezi. Apoi Jane își trecu mâna prin părul ciufulit și oftă: Nu contează, nu trebuie să te iei după mine, Laurence. Eu sunt neîngăduitoare, iar Animosia a lui e bolnavă.

– Și Excidium? îndrăzni Laurence.

– Excidium e o pasăre bătrână și tăbăcită. Și știe cum să-și păstreze puterea. Are înțelepciunea să mănânce, chiar dacă n-are poftă. O să se mai învârtă pe-aici o bună

bucată de vreme, și știi că are aproape un secol de activitate. Mulți de vârsta lui au renunțat deja la tot și s-au retras în rezervații. Jane zâmbi, dar nu din toată inima. Gata. Am fost curajoasă. Să trecem la lucruri mai plăcute: mi-ai adus douăzeci de dragoni și, Doamne, mare nevoie am de ei! Hai să mergem să-i vedem.

– E o pacoste și jumătate, recunoscu Granby, cu glas scăzut, în timp ce priveau trupul șerpuit al Iskierkăi: din sumedenia de țepușe mici, ca niște ace, se înălțau firișoare de aburi palizi. Și n-am scăpat-o din ochi, domnule, îmi pare rău.

Iskierka se instalase deja după bunul ei plac, chiar dacă nu și al celorlalți, săpând cu ghearele o groapă adâncă în poiana ei, de lângă cea a lui Temeraire, și umplând-o apoi cu cenușă. O obținuse arzând în groapă vreo două duzini de copăcei, pe care îi smulsese din rădăcini, fără să-i pese de nimic. Pe urmă adăugase la amestecul cenușiu și prăfos niște bolovani, pe care îi încălzise doar atât cât trebuia, înainte să se culce comod în cuibul ei. Focul și fumul lui care stăruia în aer se vedeau de la o oarecare distanță, chiar și de la casele fermierilor din apropierea adăpostului, astfel că, în doar câteva ore, sosirea ei generase deja numeroase reclamații și multă panică.

– O, ai făcut destul ținând-o legată pe drum, fără măcar să-i oferi o vacă, spuse Jane, mângâind trupul adormit al femelei-dragon. N-au decât să mi se smiorcăie cât vor, pentru un scuipător de flăcări. Și poți fi sigur că Forțele Navale îți vor slăvi numele când vor auzi că avem și noi unul, în sfârșit. Bravo, felicitările mele! Îmi face plăcere să te confirm în grad, căpitane Granby. Ai vrea să faci tu onorurile, Laurence?

Cei mai mulți dintre membrii echipajului lui Laurence se apucaseră deja s-o spele pe Iskierka și să curețe jăraticul care zbura din groapă, amenințând să pârjolească tot adăpostul, dacă-l lăsau nesupravegheat. Deși obosiți și murdari de cenușă, nu plecase niciunul. Stăteau prin preajmă din proprie inițiativă, fără să aibă nevoie de vreun ordin, iar acum, la o singură vorbă murmurată de locotenentul Ferris, se alinară să vadă cum Laurence agață a doua pereche de epoleți aurii pe umerii lui Granby.

– Domnilor, îi îndemnă Jane, când Laurence isprăvi.

Și cu toții strigară – din toată inima, deși cu glasuri ușor pierite – de trei ori „Ura!“ pentru îmbujoratul Granby, iar Ferris și Riggs se apropiară să-i strângă mâna.

– O să avem grijă să-ți repartizăm un echipaj, deși e încă devreme pentru ea, spuse Jane, după ce grupul strâns la ceremonie se împrăștie și începură să-i prezinte dragonii

sălbatici. Acum nu ducem lipsă de oameni, din păcate. Hrănește-o de două ori pe zi, vezi cum am putea s-o ajutăm să crească mai repede și, când nu doarme, o să te inițiez în manevrele Longwing. Nu știu dacă Iskierka se poate arde cu propriul acid, așa cum se întâmplă cu acești dragoni, dar nu e cazul să aflăm din experiență.

Granby clătină din cap. Nu părea deloc pus în dificultate de faptul că trebuia să primească ordine de la o femeie. La fel ca Tharkay, care se lăsase convins să mai rămână o vreme, fiind unul dintre puținii care aveau o oarecare influență asupra dragonilor sălbatici. Părea mai degrabă amuzat, în sinea lui, după ce în primul moment îi aruncase lui Laurence o privire întrebătoare. Întrucât Jane insistase să fie dusă imediat la dragonii proaspăt sosiți, Laurence nu avusese timp să-l prevină. Însă Tharkay nu-și trădă deloc surprinderea. Se înclină politicos în fața ei și făcu prezentările cu calm.

Arkady și ceata lui nu fuseseră mai îndurători cu poienile lor decât Iskierka, preferând să doboare toți copacii care îi despărțeau și să se grupeze într-un morman uriaș. Aerul de decembrie nu-i deranja, fiind obișnuiți cu regiunile mult mai reci din Munții Pamir, dar se plângeau de umezeală, iar când înțeleseră că în fața lor se afla comandantul adăpostului, îi cerură imediat socoteală cu privire la vacile promise, una pe zi, cu care fuseseră ademeniți în misiune.

– Susțin că dacă într-o anumită zi se întâmplă să nu-și primească rația, aceasta li se cuvine și pot s-o revendice pe viitor, explică Tharkay, stârnind râsul lui Jane.

– Spune-le că vor avea câte vite poftesc, oricând, și, dacă sunt prea suspicioși ca să se mulțumească doar cu cuvântul meu, o să le facem un răboj: fiecare poate să ia unul dintre bușteniii pe care i-au doborât și să-l ducă în țarcurile de hrănire, ca să facă un semn pentru fiecare vită, spuse Jane, mai mult amuzată decât ofensată de aceste negocieri. Întreabă-i, te rog, dacă acceptă o rată de schimb, doi porci pentru o vacă sau două oi, ca să mai diversificăm puțin.

Dragonii sălbatici își apropiară capetele, șușotiră, șuierară și fluierară, într-o hărmălaie care rămânea un secret doar datorită obscurității limbii lor. În cele din urmă, Arkady se întoarse și se declară dispus să încheie o învoială, însă insistă ca în cazul caprelor să fie trei la o vacă, întrucât priveau cu oarecare dispreț acest animal, obținut cu ușurință la ei acasă și de obicei sfrijit.

Jane se înclină în fața lui, pecetluind înțelegerea, iar Arkady dădu din cap, cu o expresie de profundă satisfacție, pe care pata roșie care-i acoperea un ochi și cobora pe gât o făcea și mai pirateresacă.

– Sunt o șleahtă de tâlhari, băgați de seamă, spuse Jane, în timp ce-i conducea spre biroul ei, dar nu mă îndoiesc de calitățile lor de zburători: cu mușchii pe care-i au, pot să reziste în aer mai mult decât orice dragon din categoria lor de greutate, și mă bucur să le umplu burțile pentru asta.

– Nu, domnule, n-o să fie nicio problemă, spuse administratorul comandamentului, cu glas scăzut, referindu-se la găsirea unor camere pentru Laurence și ofițerii lui.

Chiar dacă apăruseră din senin și pe nepusă masă.

Cei mai mulți căpitani și ofițeri erau instalați afară, în zona de carantină, cu dragonii lor bolnavi, în ciuda vremii friguroase și umede, iar clădirea era pustie – goală și tăcută, cum nu fusese nici în cea mai proastă perioadă de dinainte de Trafalgar, când aproape toate formațiile plecaseră spre sud să pună osul la înfrângerea flotelor franceze și spaniole.

Băură cu toții împreună în sănătatea lui Granby, dar petrecerea se sparse devreme și Laurence nu avea chef să mai rămână: câțiva locotenenți posomorâți, stând la o masă întunecată într-un colț, fără să scoată o vorbă; un căpitan mai în vârstă, sforăind cu capul sprijinit de marginea fotoliului său, cu o sticlă goală de brandy lângă cot. Laurence cină singur în camera lui, aproape de foc. Aerul era rece, din cauza camerelor goale cu care se învecina.

Auzind o bătaie ușoară, deschise așteptându-se să fie Jane sau unul dintre oamenii lui, cu vorbă de la Temeraire. Fu surprins să-l vadă, în schimb, pe Tharkay.

– Intră, te rog, îl pofti Laurence, și adăugă cu întârziere: Sper că-mi vei ierta ținuta.

Camera era în dezordine și Laurence împrumutase un halat de casă din garderoba părăsită a cuiva. Era mult prea larg la brâu și șifonat.

– Am venit să-mi iau rămas-bun, spuse Tharkay și clătină din cap, după ce Laurence îi adresă o întrebare stânjenitoare: Nu, n-am de ce să mă plâng, însă nu sunt de-al vostru. Nu vreau să rămân doar ca să fiu translator, este un rol care va deveni curând inutil.

– Mi-ar face plăcere să vorbesc cu amiralul Roland… poate o misiune…, spuse Laurence, bâlbâindu-se.

Nu știa ce era de făcut și cum se rezolvau asemenea lucruri în aviație. Și le imagina mult mai puțin rigide și birocratice decât în armata terestră ori în marină, însă nu voia să promită ceva ce s-ar putea dovedi imposibil.

– Am vorbit deja cu ea, spuse Tharkay, și am primit una, chiar dacă diferită de ce aveai tu în minte. Mă întorc în Turkestan să mai aduc și alți dragoni sălbatici, dacă pot convinge vreunul să ni se alăture în condiții similare.

Laurence ar fi fost mult mai fericit să știe că dragonii sălbatici pe care-i aveau deja puteau fi cât de cât controlați, lucru și mai greu de realizat după plecarea lui Tharkay. Dar nu putea obiecta. Era greu de crezut că mândria i-ar fi permis să rămână ca o a cincea roată la căruță, chiar dacă neastâmpărul său nu era singurul care-l îndemna să plece.

– Mă voi ruga să te întorci sănătos, spuse Laurence, invitându-l, în schimb, la un pahar de vin de porto, la cină.

– Ce pasăre rară ne-ai adus, Laurence, constată Jane în biroul ei, a doua zi dimineață. Ar trebui să-l plătesc cu greutatea lui în aur, dacă Amiralitatea n-ar protesta. Să convingă douăzeci de dragoni să iasă din pădure, ca Merlin! Sau ăsta era Sfântul Patriciu? În orice caz, îmi pare rău să te lipsesc de ajutorul lui și te rog să nu mă consideri nerecunoscătoare, deși ai tot dreptul să te plângi. Ar fi ajuns miracolul să ne-o aduci pe Iskierka și un singur ou nevătămat, dacă ne gândim cum se zbenguie Bonaparte pe tot continentul, darămite o ceată de tâlhari amabili! Dar, în situația în care ne aflăm, nu pot rata șansa de a avea mai mulți, oricât de răi și de sfrijiți ar putea fi.

Harta Europei era desfășurată pe masa ei, acoperită de grupuri mari de semne reprezentând dragonii, de la hotarele vestice ale fostului teritoriu al Prusiei până la granița Rusiei.

– De la Jena la Varșovia în trei săptămâni, spuse ea, în timp ce unul dintre mesagerii ei le turna vin. N-aș fi dat doi bani pe informația asta, dacă nu ai fi adus-o tu personal, Laurence. Și, dacă n-am fi primit-o și de la Forțele Navale, te-aș fi trimis direct la medic.

Laurence clătină aprobator din cap.

– Și am o grămadă de lucruri să-ți spun despre tacticile aeriene ale lui Bonaparte, care

s-au schimbat total. Formațiile sunt inutile împotriva lui. La Jena, prusacii au fost depășiți, total depășiți. Trebuie să începem neîntârziat să născocim riposte la noile lui metode.

Dar Jane clătina deja din cap.

– Știi, Laurence, că am mai puțin de patruzeci de dragoni apți de zbor? Iar el n-o să vină cu mai puțin de-o sută decât dacă-i nebun. N-are nevoie de nicio tactică iscusită ca să ne vină de hac. În ceea ce ne privește, n-are cine să învețe ceva nou.

Dimensiunea dezastrului îl amuți: patruzeci de dragoni să încerce să patruleze pe toată coasta Canalului și să ofere acoperire navelor din blocadă!

– Nouă acum ne trebuie timp, continuă Jane. Avem o duzină de pui în Irlanda, feriți de molimă, și de două ori mai multe ouă care trebuie să eclozeze în următoarele șase luni: ne-am ocupat de înmulțire din vreme. Dacă amicul nostru Bonaparte e bun să ne acorde un an, lucrurile o să mai arate cumva: aceste noi baterii de coastă pe poziții, puii mărișori, dragonii tăi sălbatici integrați, ca să nu mai pomenim de Temeraire și de noua noastră femelă care scuipă flăcări.

– O să ne dea un an? întrebă Laurence, uitându-se la socotelile de pe hartă: încă nu erau prea mulți pe coasta Canalului, dar văzuse cu ochii lui cât de iute se putea mișca acum oastea lui Napoleon, purtată de dragoni.

– Nici măcar un minut, dacă îi ajunge la urechi ceva despre situația noastră jalnică, răspunse Jane. Dar să lăsăm asta… Ei, bine, am auzit că și-a făcut o foarte bună prietenă în Varșovia, o contesă poloneză, de o frumusețe răpitoare, se spune. Și ar vrea să se însoare cu sora țarului. Îi dorim succes în viața amoroasă și sperăm să petreacă timp cât mai mult și mai plăcut umblând după fuste. Dacă e înțelept, va alege o noapte de iarnă ca să traverseze Canalul, iar zilele au început să se mărească… Însă poți fi sigur că dacă află cât de slab ne prezentăm la sol, va veni iute ca fulgerul și va lăsa naibii femeile. Așadar, sarcina noastră, pentru moment, este să-l ținem în ceață. Un an. Apoi vom avea ceva de făcut. Dar până atunci, voi toți trebuie să…

– Oh, să patrulăm! exclamă Temeraire cu disperare în glas, când Laurence îi aduse la cunoștință ordinele.

– Îmi pare rău, dragul meu, spuse Laurence. Sincer, foarte rău, dar dacă vrem să-i ajutăm cumva pe prietenii noștri, va trebui să preluăm acele sarcini pe care ei au fost nevoiți să le lase deoparte. Temeraire tăcea și cugeta, neconsolat. Încercând să-l

înveselească, Laurence adăugă: Dar nu trebuie să abandonăm cauza ta, în niciun caz. Am să-i scriu mamei și acelor cunoștințe ale mele care ne-ar putea da cel mai bun sfat cum să procedăm…

– La ce bun, îl întrerupse Temeraire nefericit, când toți prietenii noștri sunt bolnavi și nu se poate face nimic pentru ei? Ce contează dacă un dragon nu e lăsat să viziteze Londra, dacă oricum nu poate să zboare nici măcar o oră? Iar Arkady nu dă doi bani pe libertate, oricum. El nu vrea altceva decât vite. Mi-e totuna dacă patrulăm. Sau chiar să facem exerciții în formație.

Aceasta era starea de spirit cu care porniră să zboare, urmați de o duzină de dragoni sălbatici, mai preocupați să se ciorovăiască între ei decât să fie atenți la cer. Temeraire nu avea niciun chef să-i pună la punct, iar cu Tharkay plecat, cei câțiva nefericiți ofițeri de pe spinările lor n-aveau nicio șansă să exercite vreo formă de control asupra lor.

Cum nu duceau lipsă de ofițeri, cu atâția oameni rămași la bază din cauză că dragonii lor erau bolnavi, acești tineri fuseseră aleși pentru talentul lor la limbi. Dragonii sălbatici erau cu toții mult prea bătrâni ca să învețe cu ușurință o limbă nouă. Așa că ofițerii erau nevoiți s-o învețe ei pe-a lor. Să-i auzi fluierând și cloncănind silabele greoaie ale limbii Durzagh se transformă curând dintr-o distracție într-o adevărată pacoste pentru urechi, dar trebuia suportată. Nimeni nu putea vorbi limba cât de cât fluent, cu excepția lui Temeraire și a unora dintre ofițerii mai tineri ai lui Laurence, care prinseseră câte ceva în timpul călătoriei spre Istanbul.

Laurence pierduse deja pentru cauză doi dintre ofițerii săi, oricum împuținați: unul dintre pușcași, Dunne, și Wickley, un nacelist, cunoșteau amândoi o boabă de Durzagh, cât să le explice dragonilor sălbatici semnalele de bază, și nu erau atât de tineri încât preluarea unor funcții de comandă să pară absurdă. Fuseseră instalați la bordul lui Arkady într-o poziție de autoritate cât se poate de teoretică: nu exista, desigur, nimic din acea legătură naturală pe care prima înhămare părea s-o realizeze, iar Arkady era mai dispus să-și urmeze propriile capricii decât orice ordine ar fi putut ei da. Căpetenia dragonilor sălbatici spusese deja că era absurd să zboare peste ocean, un teritoriu fără rost, care nu ar trezi interesul niciunui dragon cu capul pe umeri, iar probabilitatea ca acesta să schimbe direcția în orice moment, în căutarea altei distracții, i se părea lui Laurence foarte mare.

Pentru prima lor expediție, Jane le stabilise un traseu de-a lungul coastei. Perspectiva unei ciocniri era exclusă, atât de aproape de uscat, dar cel puțin țărmul stâncos le trezi dragonilor interesul, la fel ca forfota navelor din apropiere de Portsmouth. Își

continuară drumul pe lângă Southampton și spre vest, către Weymouth, în ritm de plimbare. Dragonii sălbatici recurgeau la acrobații nebunești ca să se distreze, săltând la înălțimi ce li s-ar fi părut amețitoare, dacă n-ar fi crescut printre cei mai mari munți de pe pământ, și plonjând în absurde și periculoase manevre de picaj, atât de aproape de valuri încât apa se înspuma în urma lor. Își iroseau zadarnic energia, însă fiind cu mult mai bine hrăniți decât înainte, aveau chiar un surplus, pe care Laurence se bucura să-l vadă cheltuit într-un mod atât de cumpătat, chiar dacă ofițerii care se agățau de hamuri, cu stomacul întors pe dos, nu erau de aceeași părere.

– Am putea încerca să pescuim, sugeră Temeraire, întorcând capul, când Gherni țipă deasupra lor pe neașteptate, și lumea se învârti și se răsuci când Temeraire se avântă într-o parte: un Pêcheur-Rayé zbură pe lângă ei și păcănitul puștilor se dezlănțui de pe spinarea lui ca o cascadă.

– La posturi! strigă Ferris, în timp ce oamenii se îmbulzeau: naceliștii aruncau câteva bombe asupra dragonului francez de dedesubt, iar Temeraire schimba direcția, urcând.

Arkady și dragonii sălbatici scoteau țipete ascuțite, rotindu-se agitați. Se aruncară însetați asupra inamicului: o formație ușoară de șase, într-un zbor de cercetare, după câte putea deslușI Laurence printre norii joși. Pêcheurul era cel mai mare dintre ei, iar ceilalți, toți curieri de talie ușoară – mai puțini și mai mici decât ei, așadar, și nechibzuiți, de se apropiaseră atât de mult de țărmul britanic.

Nechibzuiți sau poate temerari. Laurence se gândi posomorât că era imposibil ca francezii să nu fi remarcat că ultima lor ciocnire nu atrăsese nicio intervenție din partea adăposturilor.

– Laurence, mă duc după Pêcheurul ăla. Arkady și ai lui se vor ocupa de ceilalți, spuse Temeraire, întorcându-și capul în timp ce cobora în picaj.

Dragonii sălbatici nu erau sfioși deloc și, după comportamentul lor, păreau hărțuitori înnăscuți. Laurence considera că puteau lăsa liniștiți dragonii mai mici cu totul în seama lor.

– Vă rog să nu vă angajați într-un atac susținut! strigă el prin portavoce. Doar alungați-i de la mal, cât puteți de repede…

Bubuitul bombelor, explodând dedesubt, îl întrerupse.

Lipsit de speranța unui atac surpriză, Pêcheurul știa că Temeraire îl depășea în toate

privințele, fiind un zburător mai agil și făcând parte dintr-o cu totul altă categorie de greutate. După ce riscaseră și pierduseră o dată, era limpede că el și căpitanul lui nu erau dispuși să-și încerce din nou norocul. Nici nu apucă Temeraire să se năpustească, și Pêcheurul coborî spre apă și se îndepărtă bătând iute din aripi deasupra valurilor, în timp ce trăgătorii lui îi acopereau retragerea cu foc continuu.

Laurence își îndreptă atenția spre urletele furioase ale dragonilor sălbatici care se auzeau de sus: abia se deslușeau, căci îi ademeniseră pe francezi în înaltul cerului, unde, obișnuiți fiind cu aerul rarefiat, erau în avantaj.

– Unde naiba mi-e luneta? întrebă Laurence, smulgând-o din mâna lui Allen.

Dragonii sălbatici se amuzau aţâţându-i. Ţâșneau spre cei francezi și se retrăgeau iute, stârnind o larmă răgușită, dar nu era o luptă propriu-zisă. Acest joc ar fi mers în sălbăticie, să alunge o bandă rivală, gândi Laurence, mai ales una pe care o copleșeau numeric, dar nu credea că francezii puteau fi puși atât de ușor pe fugă – ceea ce se și adeveri sub privirea lui: cinci dragoni inamici, toți doar niște mici Pou-de-Ciel, se strânseră în formație și se năpustiră prin norul de dragoni sălbatici.

Dragonii sălbatici, care continuau să facă pe vitejii, se împrăștiară prea târziu ca să scape din bătaia armelor și acum unele dintre țipetele lor ascuțite erau cu adevărat de durere. Temeraire bătea furios din aripi și coastele i se umflau ca velele în vânt. Respira adânc, ca să se poată ridica atât de mult, dar nu-i era ușor să se înalțe până la ei și, odată ajuns acolo, avea să fie în dezavantaj față de micii dragoni francezi.

– Trage o salvă, repede, și arată-le semnalul de coborâre! îi strigă Laurence lui Turner, fără prea multă speranță, dar când acesta ridică steagurile, dragonii sălbatici coborâră iute în picaj, făcând fără șovăire scut în jurul lui Temeraire.

Arkady mormăia indignat, împungând-o neliniștit cu botul pe Wringe. Era rănită cel mai grav și pielea-i cenușie era plină de dâre și mai întunecate de sânge. Încasase o mulțime de proiectile în carne și unul în aripa dreaptă, care o izbise oblic și săpase un șanț lung și urât care-i traversa membrana moale și două țepușe. Se înclina chinuită în aer, încercând să și-o menajeze.

– Trimiteți-o la țărm, spuse Laurence, fără să aibă nevoie de portavoce, dragonii fiind îngrămădiți atât de aproape încât parcă vorbeau într-o poiană, nu în văzduh. Și vă rog să le spuneți din nou să nu stea în bătaia focului. Îmi pare rău c-au avut parte de-o lecție atât de aspră. Haideți să ne ținem aproape și…

Dar era prea târziu, căci francezii coborau în formație cap-de-săgeată și dragonii sălbatici, urmându-i prea strict primele ordine, se împrăștiară pe cer.

Dragonii francezi se despărțiră și ei imediat: nici împreună nu-i puteau face față lui Temeraire, pe care sigur îl recunoscuseră, și, ca să se protejeze, se amestecară printre dragonii sălbatici. Trebuie să fi fost o experiență ciudată pentru ei. Dragonii Pou-de-Ciel erau, în general, cea mai ușoară dintre rasele de luptă franceze, iar acum se vedeau relativ mari în comparație cu cei sălbatici, care, chiar dacă aveau aceeași anvergură a aripilor și aceeași lungime, erau cu toții făpturi slabe, cu burțile concave, un contrast izbitor cu piepturile musculoase ale oponenților lor.

Dragonii sălbatici erau acum mai precauți, dar în același timp mai sălbatici, înfuriați de rănirea tovarășei lor și de propriile răni mai mici, usturătoare. Își folosiră salturile înainte mai eficient, învățând repede cum să simuleze un atac și să provoace focul automat, după care să revină cu adevăratul asalt. Cei mai mici dintre ei, Gherni și Lester cel bălțat, atacau un Pou-de-Ciel împreună, iar vicleanul Hertaz intervenea din când în când, înnegrindu-și ghearele de sânge. Ceilalți erau angajați singuri în luptă și se descurcau foarte bine, dar Laurence percepu imediat pericolul, chiar în clipa în care Temeraire strigă:

– Arkady! *Vnejisili takom…*, întrerupându-se ca să spună: Laurence, nu mă ascultă!

– Da, o să dea de bucluc într-o clipă, se arătă Laurence de acord.

Dragonii francezi, deși aparent luptau la fel de independent precum cei sălbatici, făceau manevre abile ca să se așeze unul în spatele celuilalt. Într-adevăr, nu făceau decât să-i lase pe dragonii sălbatici să-i adune în formație, ceea ce avea să le permită un nou atac devastator.

– Poți să-i desparți când se adună toți?

– Nu văd cum aș putea s-o fac, fără să-i rănesc pe prietenii noștri. Sunt atât de aproape unul de altul și unii dintre ei sunt atât de mici! spuse tulburat Temeraire, agitându-și coada în aer.

– Domnule, zise Ferris, și Laurence se uită la el. Îmi cer scuze, domnule, dar ni s-a spus mereu că regula e să alegem vânătăile înaintea obuzelor. Nu-i doare mult timp, nici dacă îi ia cu amețeli, și suntem destul de aproape ca să-i ducem până la țărm, dacă lucrurile o să meargă atât de rău.

– Foarte bine. Mulțumesc, domnule Ferris, îl aprobă apăsat Laurence.

Încă se bucura să-l vadă pe Granby având-o pe Iskierka, mai ales acum, când avea să fie tot mai greu să-ți găsești un dragon, dar îi simțea lipsa acut, căci scotea în evidență slăbiciunile scurtei sale instrucții ca aviator. Ferris făcuse față situației aproape cu eroism, însă fusese doar sublocotenent când plecaseră din Anglia, cu mai puțin de un an în urmă, și nu puteai să-i ceri, la nouăsprezece ani, să se pună în slujba căpitanului său cu siguranța unui ofițer cu experiență.

Temeraire își coborî capul și își umflă pieptul, inspirând adânc, apoi se aruncă în mijlocul ghemului de dragoni care țipau și îl străpunse, ca o pisică într-un atac asupra unui stol de porumbei. Prieteni și dușmani deopotrivă se rostogoliră de-a valma. Dragonii sălbatici o luară razna. Zburară țipând în toate părțile, preț de câteva clipe, timp în care francezii se redresară: comandantul formației flutură un steag de semnalizare și dragonii Pou-de-Ciel se răsuciră împreună în aer și făcură cale întoarsă, fugind.

Arkady și dragonii sălbatici nu-i urmară, ci veniră zburdând veseli înapoi la Temeraire, ba vociferând că i-a lovit, ba fălindu-se cu victoria lor și fuga inamicului, despre care Arkady sugera că n-aveau nicio legătură cu intervenția invidioasă a lui Temeraire.

– Nici pomeneală de așa ceva, fără mine v-ar fi făcut praf, protestă revoltat Temeraire și le întoarse spatele, coborând spre pământ, cu gulerul zburlit de indignare.

O găsiră pe Wringe lingându-și aripa rănită în mijlocul unui câmp. Câteva smocuri de lână albă însângerată pe iarbă și o anumită atmosferă de măcel plutind în aer sugerau că își găsise în taină o consolare. Laurence trecu totul cu vederea. Arkady se apucă imediat să facă pe eroul, plimbându-se țanțoș de colo colo, punând în scenă ciocnirea pentru Wringe. Din câte putea pricepe Laurence, bătălia părea să se fi dezlănțuit timp de două săptămâni și să fi angrenat câteva sute de dragoni inamici, înfrânți până la ultimul de eforturile solitare ale lui Arkady. Temeraire fornăia și dădea din coadă cu dispreț, dar ceilalți dragoni sălbatici se dovediră foarte bucuroși să aplaude povestea revizuită, deși se grăbeau din când în când să strecoare istorisiri despre propriile fapte de vitejie.

Între timp, Laurence descălecase. Noul său medic de bord, Dorset, un tânăr cam plăpând și agitat, cu ochelari și ușor bâlbâit, verifica rănile lui Wringe.

– O să poată să zboare înapoi la Dover? întrebă Laurence.

Aripa zgâriată arăta rău, din câte putea vedea. Wringe încerca întruna să și-o retragă,

în timp ce medicul i-o inspecta, dar din fericire maimuțărelile lui Arkady îi distrăgeau atenția suficient ca Dorset să poată încerca s-o manevreze.

– Nu, răspunse acesta, fără urmă de bâlbâială și cu o foarte nonșalantă autoritate. Trebuie să stea liniștită o zi, două, cu comprese și neapărat să-i scoatem proiectilele din umăr, dar nu chiar acum. Există o mesagerie lângă Weymouth care a fost scoasă din circuit, un loc ferit de epidemie. Trebuie s-o ducem cumva acolo.

Dorset dădu drumul aripii și își întoarse spre Laurence ochii săi umezi, clipind.

– Prea bine, spuse Laurence, amuzat mai mult de schimbarea de comportament a medicului decât de fermitatea propriu-zisă. Domnule Ferris, ai hărțile?

– Da, domnule, dar sunt douăsprezece mile de zbor direct peste apă spre adăpostul din Weymouth, dacă-mi permiteți, domnule, răspunse Ferris, șovăind deasupra raniței de piele cu hărți.

Laurence clătină din cap și îi făcu semn să le strângă:

– Sunt sigur că Temeraire poate s-o ajute până acolo.

Greutatea lui Wringe îi încurcă mai puțin decât neliniștea ei față de aranjamentul propus și decât criza bruscă de gelozie a lui Arkady, care îl determină să se ofere înlocuitor, lucru de-a dreptul imposibil, căci Wringe îl depășea cu multe tone și împreună n-ar fi reușit să se ridice nici două palme de la pământ.

– Ești caraghioasă, îi spuse Temeraire, când Wringe își exprimă rezervele. N-o să te scap decât dacă mă muști. Trebuie doar să stai liniștită și vom ajunge foarte repede.

3

Însă ajunseră la adăpostul Weymouth puțin înainte să se însereze, foarte tulburați, după ce Wringe își exprimase pe drum, de cinci sau șase ori, intenția de a se înălța în văzduh ca să zboare singură restul drumului. Apoi îl zgâriase de două ori pe Temeraire și azvârlise de pe spate doi dintre spinariști, cu vânzolelile ei, viețile fiindu-le salvate doar de curelele de care erau legați. Plini de vânătăi și amețiți din cauza izbiturilor încasate, cei doi fură ajutați de camarazii lor să coboare și duși în micuța cazarmă, să li se administreze câte o doză generoasă de brandy.

Wringe protestă vehement, când veni vorba să-i extragă proiectilele, retrăgându-și picioarele din spate, când Dorset se apropie cu cuțitul în mână, și susținând că se simțea foarte bine, dar Temeraire era deja destul de exasperat ca să nu mai aibă răbdare cu nazurile ei. Mârâitul lui gros, huruitor, răsunând pe pământul bătătorit, o făcu să se culce și să se lase pigulită, cu un felinar atârnat deasupra capului.

– Gata, spuse Dorset, după ce smulse al treilea și ultimul dintre proiectile. Acum niște carne proaspătă, neapărat, și un somn liniștit peste noapte. Pământul acesta e prea tare, adăugă el nemulțumit, coborând de pe umărul ei cu cele trei proiectile zornăind în micul său lighean.

– Nu-mi pasă nici dacă-i cel mai tare pământ din Anglia, doar dați-mi, vă rog, o vacă, și-o să dorm, spuse obosit Temeraire, aplecându-și capul pentru ca Laurence să-i poată mângâia botul, când îi veni și lui rândul să i se pună comprese pe rănile superficiale pe care le avea.

Înfulecă o vacă din trei înghițituri uriașe, cu tot cu coarne și copite, înclinându-și capul pe spate ca să-i alunece pe gât ultima îmbucătură – picioarele din spate.

Fermierul care fusese convins să aducă la adăpost câteva animale rămase paralizat, într-un fel de fascinație macabră, cu gura căscată. La fel și cei doi fii ai săi, care se holbau cu ochii ieșiți din orbite. Laurence puse câteva guinee în plus în palma doritoare a bărbatului și îi zori să plece: nu era bine pentru cauza lui Temeraire să se răspândească noi povești sinistre despre sălbăticia dragonilor.

Dragonii sălbatici se așezară numaidecât în jurul lui Wringe, ferind-o de curent și culcându-și capul unul pe celălalt, cât puteau mai comod. Cei mici se cățărară pe spatele lui Temeraire de îndată ce acesta adormi.

Era prea frig ca să doarmă afară și nu aveau corturi. Cazarma era cu siguranță prea mică chiar și fără s-o împarți pentru a face un separeu al căpitanului, așa că Laurence avea de gând să le-o cedeze în întregime oamenilor săi și să-și ia o cameră la hotel, dacă avea să găsească vreuna. În orice caz, ar fi fost fericit să aibă ocazia să trimită vorbă la Dover cu poștalionul, ca absența lor să nu provoace îngrijorare. Nu avea încă încredere să-l lase pe niciunul dintre dragonii sălbatici să meargă singur, ținând seama că puținii lor ofițeri nu se obișnuiseră cu ei.

Ferris se apropie, în timp ce Laurence încerca să afle câte ceva de la puținii locatari ai cazărmii.

– Domnule, dacă-mi permiteți, familia mea este aici, în Weymouth. Sunt sigur că mama ar fi foarte fericită dacă ați dori să înnoptați în casa ei, spuse el și adăugă, aruncând o privire neliniștită, în contradicție cu nonșalanța cu care lansase invitația: Doar că aș dori să trimit vorbă dinainte.

– Frumos din partea ta, domnule Ferris. Aș fi recunoscător, dacă n-ar deranja-o, răspunse Laurence, care îi remarcase neliniștea.

Din politețe, Ferris se simțise probabil obligat să facă invitația, chiar și dacă familia lui n-avea decât un colț de pod și-o coajă de pâine în plus. Majoritatea tinerilor – la drept vorbind, majoritatea aviatorilor – se trăgeau din rândurile celor care puteau fi numiți „nobili scăpătați“, iar Laurence știa că aveau tendința să-i acorde un statut mai înalt decât își acorda el însuși: tatăl său avea o moșie mare, desigur, dar Laurence nu petrecuse acasă nici trei luni puse cap la cap de când plecase pe mare – fără prea multă tristețe de nicio parte, poate doar cu excepția mamei sale – și era mai obișnuit cu un hamac decât cu un conac.

L-ar fi cruțat pe Ferris, din compasiune, dacă ar fi avut șanse să găsească găzduire în altă parte și dacă n-ar fi fost atât de obosit încât să nu-și dorească altceva decât un colțișor într-un pod și o coajă de pâine. După ce hărmălaia zilei se stinse, îi fu greu să nu se lase cuprins de mâhnire. Dragonii sălbatici erau dificili, așa cum era de așteptat, și nu putea să nu observe că era imposibil să apere Canalul cu o asemenea oștire. Contrastul cu șirurile ordonate ale formațiilor britanice era izbitor, iar acele formații erau acum decimate și le simțea cu atât mai acut absența.

Ferris trimise vorbă, așa cum conveniseră, și fusese chemată o trăsură. Aștepta deja în fața porților adăpostului când terminară să-și adune lucrurile și porniră pe jos spre ea, pe aleea lungă care ducea dincolo de poienile dragonilor.

În douăzeci de minute ajunseră la periferie. Ferris se gârbovea tot mai mult pe măsură ce înaintau în goană și era atât de palid, încât Laurence ar fi putut crede că i se făcuse rău din cauza mișcării, dacă nu l-ar fi văzut pe Ferris în cea mai bună formă în timpul furtunii, în aer, sau în timpul taifunului, pe mare, nefiind omul pe care să-l tulbure legănarea unei diligențe atât de confortabile și de bine echilibrate. Apoi trăsura coti, intrând pe o fâșie împădurită, iar Laurence își înțelese greșeala când pădurea se despărți și ajunseră în fața casei: un vast edificiu gotic, foarte lăbărțat, a cărui piatră înnegrită abia se vedea de sub iedera seculară, cu toate ferestrele luminate și proiectându-și frumoasa lumină aurie asupra unui pârâiaș ornamental ce șerpuia prin peluza deschisă din fața casei.

– O priveliște foarte frumoasă, domnule Ferris, remarcă Laurence, în timp ce treceau huruind podul. Pesemne regreți că nu ești acasă mai des. Familia ta locuiește de mult aici?

– O, de-o veșnicie, răspunse absent Ferris, ridicând capul. Cred că vreun cruciat sau așa ceva a construit casa, nu știu.

Laurence ezită și, fără prea multă tragere de inimă, spuse:

– Tata și cu mine am avut anumite neînțelegeri, la vremea noastră. Regret s-o spun, nu stau prea des pe acasă.

– Al meu a murit, spuse Ferris. În clipa următoare păru să-și dea seama că era un moment destul de nepotrivit pentru o asemenea conversație și adăugă, cu efort: Fratele meu, Albert, e un om de ispravă, presupun. E cu zece ani mai mare decât mine și n-am avut niciodată ocazia să ne cunoaștem cu adevărat.

– Ah! făcu Laurence, rămas la fel de nelămurit în privința motivelor spaimei lui Ferris.

Fură primiți ca la carte. Laurence se pregătise să fie ignorați. Se gândise că, probabil, aveau să fie conduși direct în camerele lor, departe de ochii celorlalți. Era destul de obosit încât să spere chiar că vor fi neglijați. Însă nimic de felul acesta: o duzină de servitori erau înșirați afară, luminând drumul cu lămpașe, iar alte două duzini așteptau pregătiți să-i ajute să coboare, în timp ce o parte impresionantă a personalului ieșea să-i întâmpine, în ciuda frigului și a treburilor inerente unei case pline pe care cu siguranță le aveau de făcut. O ostentație absolut inutilă.

Ferris izbucni exasperat, chiar în timp ce caii se opreau:

– Domnule, sper că nu vă supărați… dacă mama… ea are intenții bune…

Servitorii deschiseră ușa și discreția îl împiedică pe Ferris să continue. Fură conduși direct în salon, unde toată suflarea era adunată să-i primească – nu foarte mulți, dar, fără doar și poate, dichisiți: femeile în veșminte croite după o modă care lui Laurence îi era străină, semnul cel mai sigur al eleganței supreme pentru un om care ieșea în societate o dată pe an, iar mulți dintre bărbați, la limita unei cochetării excesive. Laurence remarcă toate acestea mecanic: el era îmbrăcat în pantaloni și cizme ascuțite, și ele pline de praf. Dar tot nu se sinchisi, nici măcar când îi văzu pe ceilalți bărbați îmbrăcați mai protocolar, în pantaloni trei sferturi. Printre ei se aflau și doi militari, un colonel de marină, a cărui față prelungă, brăzdată și tăbăcită de soare, i se părea oarecum cunoscută, ceea ce însemna că probabil luaseră masa împreună pe o navă sau alta, și un căpitan înalt, în tunică roșie, cu bărbia proeminentă și ochii albaștri.

– Henry, dragul meu! O femeie înaltă se ridică din scaunul ei să-i întâmpine cu brațele deschise: semăna prea mult cu Ferris ca s-o confunzi, cu aceeași frunte înaltă și părul brun-roșcat și același obicei de a-și ține capul foarte sus, ceea ce făcea ca gâtul ei să pară mai lung. Cât ne bucurăm că ai venit!

– Mamă, spuse rigid Ferris și se aplecă să sărute obrazul pe care i-l întinsese femeia. Dă-mi voie să ți-l prezint pe căpitanul Laurence. Domnule, aceasta este Lady Catherine Seymour, mama mea.

– Căpitane Laurence, mă bucur nespus să te cunosc, răspunse ea, întinzându-i mâna.

– Doamnă, făcu Laurence, cu o plecăciune. Regret că trebuie să vă deranjăm. Vă rog să ne scuzați că am venit atât de murdari.

– Orice ofițer al Aviației Maiestății Sale este bine venit în casa mea, căpitane, declară ea, la orice oră din zi sau din noapte, te asigur. Ar fi bine venit și de-ar sosi fără niciun fel de recomandare.

Laurence nu știa ce să spună. El, unul, n-ar fi năvălit într-o casă străină fără să fie recomandat, după cum n-ar fi jefuit-o. Ora era înaintată, dar nu nepotrivită, și Laurence venise însoțit de fiul ei, așa că aceste asigurări nu-și prea aveau rostul. I se părea de la sine înțeles, având în vedere că fusese invitat și primit cu bucurie. Așadar, răspunse vag:

– Sunteți foarte amabilă.

Ceilalți nu se dovediră la fel de exuberanți. Fratele cel mare al lui Ferris, Albert, actualul Lord Seymour, era cam îngâmfat și încă din primul moment, când Laurence

îi lăudase casa, ținu să-l informeze că locuința era Heytham Abbey, aflată în posesia familiei sale de pe vremea domniei lui Carol al II-lea. Capul familiei se ridicase pas cu pas de la rangul de cavaler la cel de baronet și apoi la cel de baron, unde și rămăsese.

– Vă felicit, zise Laurence, fără să profite de ocazie ca să se umfle în pene cu propria-i obârșie de vază.

Era aviator și știa foarte bine că un singur păcat cântărea în ochii lumii mai greu decât orice alte considerente. Nu putea să nu se întrebe cum de această familie își trimisese un fiu în aviație. Nu exista niciun semn al presiunii unei proprietăți grevate de ipoteci, care ar fi putut constitui un motiv: chiar dacă ar fi putut păstra aparențele cu un credit, n-ar fi reușit să facă față unui număr atât de extravagant de servitori.

În scurt timp fu anunțată masa, spre surprinderea lui Laurence. Nu sperase la nimic mai mult decât o cină rece și crezuse că sosiseră prea târziu și pentru atât.

– O, nu-ți face probleme, ținem pasul cu moda și respectăm adesea programul de la oraș, chiar și când suntem la țară! strigă Lady Catherine. Avem atâția oaspeți din Londra, încât ar fi obositor pentru ei să-și devanseze ora de masă, să lase mâncarea în farfurie și să tânjească după ea mai târziu. Acum, bineînțeles că n-o să ne formalizăm. Eu trebuie să-l am pe Henry lângă mine, căci mor de nerăbdare să aflu ce-ai mai făcut, dragul meu. Și, căpitane Laurence, dumneata te vei ocupa de Lady Seymour, desigur.

Laurence nu putu decât să se încline politicos și să-și ofere brațul, deși Lordul Seymor ar fi trebuit, cu siguranță, să aibă întâietate, chiar dacă Lady Catherine alegea să facă o excepție firească, pentru fiul ei. Nora ei îi dădu impresia lui Laurence, preț de o clipă, că ar vrea să se împotrivească, dar apoi își așeză mâna pe brațul lui, fără să mai ezite, iar el alese să dea impresia că nu observase.

– Henry e mezinul meu, știi, îi spuse Lady Catherine lui Laurence, în timp ce se servea al doilea fel. În familia noastră, cel de-al doilea născut a mers întotdeauna la toboșari, iar al treilea în aviație și sper că așa va fi mereu.

Această remarcă, gândi Laurence, ar fi putut să-i fie adresată subtil norei sale, judecând după direcția privirii, însă Lady Seymour nu dădu niciun semn că ar fi auzit: vorbea, conform uzanțelor, cu domnul din dreapta ei, căpitanul de armată care era Richard, fratele lui Ferris.

– Mă bucur foarte mult, căpitane, să întâlnesc un gentilom a cărui familie gândește la fel ca mine în această privință.

Laurence, care fusese la un pas să fie dat afară din casă de tatăl său scos din minți când fiul lui își schimbase profesia, nu putea să accepte sincer acest compliment și spuse, oarecum stânjenit:

– Îmi pare rău, doamnă, dar trebuie să mărturisesc că ne atribuiți merite pe care nu le avem. În familia mea, mezinii se dedică Bisericii, dar eu eram înnebunit după mare și n-am vrut cu niciun chip altceva.

Laurence fu nevoit apoi să explice cum se alesese, cu totul întâmplător, cu Temeraire și cum fusese transferat în aviație.

– Nu-mi voi retrage afirmațiile. E cu atât mai remarcabil că ți-au oferit o educație atât de bună încât să-ți faci datoria atunci când a fost necesar, declară apăsat Lady Catherine. E rușinos disprețul cu care multe dintre cele mai nobile familii îl manifestă față de aviație și n-am să fiu niciodată de acord cu el.

Farfuriile erau schimbate din nou, în timp ce stăpâna casei rostea acest discurs pompos și prea zgomotos, iar Laurence observă că mâncarea pleca, de fiecare dată, aproape neatinsă. Bucatele erau excelente și, după o clipă, Laurence înțelese că toate asigurările lui Lady Catherine nu puteau fi altceva decât o păcăleală: ceilalți mâncaseră mai devreme. Privi cu coada ochiului în timpul felului următor și, într-adevăr, doamnele în special ciuguleau fără entuziasm, abia ostenindu-se să mimeze că duc o bucățică la gură. Dintre bărbați, doar colonelul Prayle ataca farfuria în mod serios. Prinse privirea lui Laurence și îi făcu cu ochiul, aproape imperceptibil, apoi continuă să înfulece, în ritmul neobosit de gurmand al unui soldat de carieră obișnuit să nu refuze niciodată mâncarea când se afla în fața lui.

Dacă ar fost vorba de un grup mare, venit la ceas târziu într-o casă goală, Laurence și-ar fi putut imagina o gazdă amabilă amânând cina pentru ei sau servind o a doua masă pentru nou-veniți, dar nu organizând o asemenea mascaradă, de parcă o masă simplă, doar pentru ei, după ce toți ceilalți vor fi cinat, ar fi fost o jignire. Fu obligat să stea la masă pe parcursul altor numeroase feluri de mâncare, conștient că nu făceau plăcere niciunuia dintre cei de față. Ferris însuși mâncă doar puțin, cu capul plecat, deși de obicei era lacom ca un puștan de nouăsprezece ani care a mâncat pe apucate în ultimul timp.

Când doamnele se retraseră în salon, Lordul Seymour începu să servească vin de porto și țigări de foi, cu un entuziasm hotărât, chiar dacă fals, însă Laurence refuză totul, cu excepția unui păhărel pe care nu putu să nu-l accepte, de dragul politeții, și nimeni nu obiectă când veni vorba ca domnii să se alăture doamnelor, care picoteau,

majoritatea, lângă foc, deși nu trecuse nicio jumătate de oră. Nimeni nu propuse muzică sau un joc de cărți, conversația lâncezea și se purta cu glas scăzut.

– Cât de plictisitori sunteți cu toții în seara asta, îi persiflă Lady Catherine, cu o energie nervoasă. Căpitanul Laurence o să fie dezgustat de compania noastră. N-ai fost prea des în Dorsetshire, căpitane, presupun.

– N-am avut plăcerea, doamnă, răspunse Laurence, după o pauză. Unchiul meu locuiește lângă Wimbourne, dar nu l-am vizitat de mulți ani.

– O, poate cunoști familia doamnei Brantham.

Doamna respectivă, care ațipise, se deșteptă destul ca să spună, adormită și lipsită de tact:

– Sunt sigură că nu.

– Nu prea cred, doamnă. Unchiul meu se mișcă destul de puțin în afara cercurilor sale politice, adăugă Laurence, după o pauză. În orice caz, slujba mea m-a ținut departe de plăcerea unei societăți mult mai largi, mai cu seamă în acești ultimi ani.

– Dar ce compensații trebuie să fi avut! zise Lady Catherine. Sunt convinsă că trebuie să fie minunat să călătorești pe un dragon, fără să-ți faci nicio grijă că te vei scufunda în timpul unei furtuni. Și mult mai repede decât pe mare!

– Ha-ha! Dacă nu cumva nava ta se plictisește de drum și te mănâncă, interveni căpitanul Ferris, dându-i un cot fratelui său mai mic.

– Richard, ce aberație! De parcă ar exista un asemenea pericol! Trebuie să insist să-ți retragi remarca, spuse Lady Catherine. O să-i jignești pe oaspeții noștri.

– Câtuși de puțin, doamnă, spuse Laurence, încurcat.

Vehemența obiecțiilor ei dădea o nejustificată greutate glumei, pe care Laurence ar fi suportat-o, oricum, mai ușor decât complimentele ei. Nu putea să le considere altfel decât excesive și nesincere.

– Ești amabil că ești așa de tolerant, remarcă ea. Firește, Richard doar glumea, dar ai fi șocat să afli câți oameni din societatea noastră spun și cred asemenea lucruri. Cred că trebuie să fii foarte slab de înger ca să-ți fie frică de dragoni.

– Mă tem că nu e decât consecința firească a unei nefericite situații răspândite în țara

noastră, care îi ține pe dragoni atât de izolați în adăposturile lor îndepărtate încât înspăimântă pe oricine.

– Păi, ce altceva putem face cu ei? întrebă Lordul Seymour. Să-i punem în piața satului?

Această idee îl amuză copios. Era exagerat de roșu la față, după ce-și îndeplinise eroic îndatoririle de gazdă la cea de-a doua cină. Chiar și acum onora un nou pahar de porto, deasupra căruia tuși, înecându-se de râs.

– În China, pot fi văzuți pe străzile oricărui oraș, spuse Laurence. Dorm în pavilioane, la fel de apropiate de reședințe ca o casă de alta la Londra.

– Dumnezeule, n-aș pune geană pe geană, zise doamna Brantham, înfiorându-se. Ce obiceiuri îngrozitoare.

– Mi se pare cât se poate de ciudat, zise Seymour, apropiindu-și sprâncenele. Uite ce e, caii cum suportă? Birjarul meu din oraș trebuie să ocolească o milă când vântul bate peste adăpost din direcția nepotrivită, pentru că animalele se sperie.

Ce-i drept, Laurence era nevoit să recunoască: nu suportau. Caii nu puteau fi văzuți prea des în orașele din China, cu excepția celor instruiți, de cavalerie.

– Dar vă asigur că nu li se simte lipsa. În afară de carele cu catâri, mai au și dragonii, folosiți ca un fel de calești vii, iar cetățenii de rang mai înalt sunt transportați cu curierul, la o viteză mult mai mare, după cum vă puteți imagina. În schimb, Bonaparte a adoptat deja sistemul, cel puțin în cadrul taberelor sale.

– O, Bonaparte, făcu Seymour. Nu. Slavă Domnului, noi aici organizăm lucrurile mai rațional. Aveam de gând să te felicit, mai degrabă: în mod obișnuit, nu trece o lună fără să mi se plângă chiriașii de patrulele care circulă deasupra lor și le sperie vitele, lăsându-și… (flutură o mână expresiv, scuzându-se în fața doamnelor) …peste tot. Dar de jumătate de an, nimic. Presupun că trebuie să introduceți rute noi, și asta cât se poate de repede. Aproape că mă hotărâsem să ridic problema în Parlament.

Deși era perfect conștient de circumstanțele care diminuaseră frecvența patrulelor, Laurence nu putea să răspundă politicos la această remarcă, așa că nu răspunse defel, ducându-se, în schimb, să-și umple din nou paharul. Îl luă cu el și se așeză lângă fereastra cea mai îndepărtată de foc, ca să-l învioreze aerul răcoros ce pătrundea în încăpere. Lady Seymour se așezase lângă fereastră din același motiv. Își lăsase paharul deoparte și își făcea vânt. După o clipă, făcu un efort vizibil și îl abordă:

– Așa, deci, a trebuit să te transferi din marină în aviație… Trebuie să fi fost foarte greu. Presupun că ai plecat pe mare la o vârstă mai înaintată.

– La doisprezece ani, doamnă.

– O! Dar te-ai mai întors acasă, din când în când, nu-i așa? Și doisprezece ani nu e totuna cu șapte, nimeni nu poate spune că e același lucru. Sunt sigură că mama dumitale nu s-a gândit niciodată să te trimită de acasă la o asemenea vârstă.

Laurence ezită, conștient că Lady Catherine și majoritatea celor prezenți, care nu ațipiseră încă, le ascultau acum conversația.

– Am avut norocul să am un post asigurat aproape tot timpul, așa că n-am dat prea mult pe acasă, spuse el, pe un ton cât mai neutru.

– Sunt sigură că trebuie să fie greu pentru o mamă, în orice caz.

– Greu? Sigur că-i greu, o întrerupse Lady Catherine. Și ce dacă? Trebuie să avem curajul să ne trimitem fiii de acasă, dacă vrem ca ei să aibă curajul să plece, nu să ne sacrificăm cu inima strânsă și să-i trimitem când sunt prea mari ca să-și ia viața în mâini așa cum trebuie.

– Probabil, răspunse Lady Seymour, cu un zâmbet furios, că am putea la fel de bine să ne înfometăm copiii, ca să-i obișnuim cu privațiunile, și să-i trimitem la culcare într-o cocină, ca să învețe să suporte mizeria și frigul – dacă ținem foarte puțin la ei.

Bruma de conversație care continuase se topi cu totul. Lady Catherine avea pomeții îmbujorați, iar Lordul Seymour sforăia prudent lângă foc, cu ochii închiși. Bietul locotenent Ferris se retrăsese în colțul opus al încăperii și se uita fix pe fereastră, la ținutul negru ca smoala, unde nu era nimic de văzut. Laurence, regretând că deschisese fără voia lui un conflict mai vechi, zise, încercând să facă pace:

– Sper că-mi veți îngădui să spun, mi se pare că aviația, ca ocupație, a căpătat un prost renume pe care nu-l merită, nefiind deloc mai periculoasă ori mai dezagreabilă, de obicei, decât orice altă branșă. Pot spune, cel puțin din propria-mi experiență, că marinarii noștri fac față unei misiuni mult mai grele și, sunt convins, căpitanul Ferris și colonelul Prayle vor confirma privațiunile cu care se confruntă în misiunile lor, spuse Laurence, ridicând paharul către cei doi gentilomi pe care-i pomenise.

– Chiar așa, întări Prayle, venindu-i jovial în ajutor. Nu numai aviatorii au parte de toate ghinioanele, ci și noi, care merităm simpatia voastră în egală măsură. Și, cel

puțin, puteți fi siguri că ei au ultimele noutăți în orice moment. Trebuie să știi mai bine decât oricare dintre noi, căpitane Laurence, ce se petrece acum pe continent. Bonaparte se pregătește iar de invazie, acum că i-a trimis pe ruși acasă?

– O, te rog să nu vorbim despre monstrul acela, spuse doamna Brantham. Sunt sigură că n-am auzit în viața mea nimic măcar pe jumătate atât de îngrozitor precum ceea ce i-a făcut bietei regine a Prusiei: i-au luat ambii fii și i-au dus la Paris!

La aceasta, Lady Seymour, încă îmbujorată, izbucni:

– Sunt sigură că e distrusă. Ce inimă de mamă ar putea suporta una ca asta? A mea ar fi zdrobită, sunt convinsă.

– Îmi pare rău să aud asta, îi spuse Laurence doamnei Brantham, în tăcerea stânjenitoare. Erau copii foarte curajoși.

– Henry mi-a spus că ai avut onoarea să-i cunoști, căpitane Laurence. Și pe regină, spuse Lady Catherine. Sunt sigură că ești de acord că, oricât i s-ar frânge inima, nu le-ar cere fiilor ei să fie lași și să se ascundă după fusta ei.

Laurence nu putea să spună nimic. Doar își înclină capul. Lady Seymour se uita pe fereastră, făcându-și vânt cu mișcări scurte, smucite. Conversația mai continuă șchiopătat puțină vreme, până când Laurence avu sentimentul că ar putea să se retragă, fără să fie necuviincios, pe motiv că trebuia să plece în zori.

Fu condus într-o cameră frumoasă, care fusese, evident, rearanjată în pripă. Un pieptăn uitat lângă lavoar sugera că fusese ocupată de altcineva, poate până în seara aceea.

Laurence clătină din cap în fața acestui nou semn de amabilitate exagerată, regretând că un alt oaspete fusese mutat din cauza lui. Locotenentul Ferris îi bătu sfios la ușă, după mai puțin de un sfert de oră și, când fu primit înăuntru, încercă să-și exprime regretele, fără să-și ceară scuze explicit, căci nu prea avea cum.

– Nu-mi doresc decât să nu simtă asta. Presupun că nu mi-a convenit să plec, la vremea aceea, iar ea nu poate uita că am plâns, spuse el, jucându-se stânjenit cu draperia. Se uita pe fereastră, ca să evite ochii lui Laurence. Însă pur și simplu mă temeam să plec de-acasă, ca orice copil. Acum nu-mi pare rău deloc și n-aș renunța la aviație pentru nimic în lume.

Curând îi ură lui Laurence noapte bună și plecă, lăsându-l să cugete mâhnit că

ostilitatea rece și fățișă a tatălui său era poate de preferat în comparație cu o primire atât de agitată și de sufocantă.

Unul dintre slujitori bătu la ușă, punându-se la dispoziția lui Laurence, de îndată ce Ferris plecă. Dar nu avea nimic de făcut: Laurence se obișnuise într-atâta să se gospodărească singur, încât își scosese deja haina și își așezase cizmele într-un colț, însă se bucură să le trimită la văcsuit.

Nu trecu nici un sfert de ceas de când se vârî în pat, că o zarvă mare îl trezi din nou: câinii lătrau din adăposturi și caii nechezau înnebuniți. Se duse la fereastră: dinspre grajduri se zăreau lumini și Laurence auzi un fluierat subțire, îndepărtat, de undeva de sus.

– Adu-mi repede cizmele, fii bun, și spune-le tuturor să rămână în casă, îi zise Laurence servitorului, venit în goană, la sunetul clopoțelului.

Acesta plecă răvășit, încă legându-și eșarfa, cu torța în mână.

– Faceți loc, le strigă el celor câtorva servitori adunați în curtea deschisă din fața casei. Faceți loc, dragonii vor avea nevoie de spațiu de aterizare.

Această informație lăsă curtea goală. Ferris se grăbea deja să iasă, cu racheta lui de semnalizare și o lumânare. Îngenunche să lanseze lumina albastră, care se ridică șuierând și izbucni în văzduh. Era o noapte senină, cu o felie subțire de lună. Aproape imediat, fluieratul se auzi din nou, mai tare de data aceasta: era glasul subțire și sonor al lui Gherni, care se apropie de ei într-o forfotă de aripi.

– Henry, acela e dragonul tău? Unde aveți loc cu toții? întrebă căpitanul Ferris, coborând scările cu prudență.

Gherni, al cărei cap nu ajungea nici până la ferestrele celui de-al doilea etaj, ar fi putut cu greu transporta mai mult de patru sau cinci oameni. Deși niciun dragon nu putea fi considerat fermecător, trupul ei de porțelan albastru cu alb era elegant, iar negrul dădea un aspect catifelat, mai puțin amenințător, ghearelor și colților ei. Laurence se înveseli văzând că alți câțiva din grup, încă mai mult sau mai puțin îmbrăcați, se adunaseră pe verandă s-o vadă.

Gherni își iți capul, la auzul întrebării, și spuse ceva pe un ton întrebător, în limba dragonilor, pe care niciunul dintre ei n-o înțelegea. Apoi se ridică pe picioarele din spate, să răspundă, cu glas pătrunzător, unui strigăt pe care doar ea îl auzise.

Vocea mai răsunătoare a lui Temeraire ajunse la urechile tuturor, ca răspuns, și dragonul ateriză pe pajiștea largă din spatele lui Gherni. Felinarele scânteiau pe miile de solzi lucioși, ca de obsidian, și aripile-i tremurătoare stârniră un nor de praf și pietricele care răpăiră pe ziduri, ca niște alice. Își coborî capul, de la înălțimea sa uriașă, mult deasupra acoperișului casei.

– Grăbește-te, Laurence, te rog, spuse el. A venit un curier și ne-a lăsat un mesaj cum că un Fleur-de-Nuit hărțuiește navele de lângă Boulogne. I-am trimis pe Arkady și pe ceilalți să-l alunge, dar n-am convingerea că mă ascultă dacă nu sunt și eu acolo.

– Așa e, confirmă Laurence și se întoarse doar ca să strângă mâna căpitanului Ferris, însă acesta nu se vedea nicăieri – nici el, nici altă făptură în afară de Henry și de Gherni: ferecaseră toate ușile și obloniseră toate ferestrele înainte să fugă.

– Ei, bine, suntem de acord, fără doar și poate, spuse Jane, după ce îi ascultă raportul în poiana lui Temeraire: prima încăierare lângă Weymouth și alungarea dragonului Fleur-de-Nuit și, pe lângă acestea, o altă alarmă care îi trezise, după câteva ore de somn pe apucate – și asta chiar inutil, căci ajunseseră pe înserate, tocmai la timp să vadă un singur curier francez pierzându-se la orizont, alungat de bulgării portocalii de foc lansați din tunurile neînfricatei baterii de coastă care fusese postată recent la Plymouth.

– Niciunul n-a fost un atac adevărat, replică Laurence. Nici măcar încăierarea, deși ei au provocat-o. Dacă ne-ar fi înfrânt, n-ar fi putut rămâne să profite de situație, fiind niște dragoni așa de mici. Nu și dacă își doreau să ajungă acasă înainte de a se prăbuși pe țărm.

Le dăduse oamenilor săi permisiunea să doarmă puțin, pe drumul de întoarcere și i se închiseseră și lui ochii o dată sau de două ori în timpul zborului, dar asta era nimic pe lângă faptul că Temeraire era aproape pământiu de oboseală, cu aripile lipite fără vlagă pe spate.

– Nu, doar ne testează capacitatea de apărare, concluzionă Jane, și asta mai agresiv decât mă așteptam. Mă tem că au devenit bănuitori. V-au hăituit în Scoția, fără să-și facă apariția vreun alt dragon: francezii nu sunt proști să nu observe așa ceva, oricât de rău s-a sfârșit pentru ei. Dacă vreunul dintre aceste animale ajunge să zboare deasupra adăposturilor-carantină, partida e pierdută. Vor ști că au cale liberă.

– Cum ați reușit să nu le stârniți bănuieli până acum? întrebă Laurence. Trebuie să fi observat absența patrulelor.

– Am reușit să mascăm situația, trimițându-i pe cei bolnavi în raiduri scurte, în zilele senine, când pot fi văzuți de la distanță, răspunse Jane. Mulți dintre ei încă pot să zboare, chiar și să lupte o vreme, deși niciunul nu poate rezista unei călătorii lungi. Obosesc prea repede și simt frigul mai mult decât ar trebui. Se plâng că-i dor oasele și iarna n-a făcut decât să agraveze lucrurile.

– O! Dacă zac pe pământ, nu mă mir că nu se simt bine, interveni Temeraire, ridicându-se și înălțând capul. Sigur că simt frigul, și eu îl simt, când pământul e atât de tare și de înghețat, iar eu nu sunt bolnav.

– Prietene, zise Jane, aș aduce vara dacă aș putea, dar n-au alt loc unde să doarmă.

– Trebuie să aibă pavilioane, spuse Temeraire.

– Pavilioane? se miră Jane, iar Laurence scotoci în micul său cufăr și scoase pachetul gros pe care îl aduseseră tocmai din China, înfășurat în multe straturi de pânză uleiată și sfoară, cele exterioare, aproape negre de murdărie, cele interioare încă deschise la culoare. Când ajunse la hârtia subțire de orez dinăuntru, desfășură în fața lor planurile pavilioanelor pentru dragoni.

– Vezi să nu plătească Amiralitatea pentru așa ceva, remarcă sec Jane, dar examină schițele cu un ochi mai degrabă preocupat decât critic. E o organizare isteață și îndrăznesc să spun că le-ar fi mult mai confortabil decât să se întindă pe pământul umed. Am auzit că cei de la Loch Laggan o duc mai bine, având căldură de la băile subterane, iar dragonii Longwing care dorm în gropile de nisip au rezistat mai bine, deși nu le place deloc.

– Sunt sigur că, dacă ar avea pavilioane și niscaiva mâncare mai apetisantă, s-ar înzdrăveni curând. N-am avut deloc poftă de mâncare, cât timp am fost răcit, până când nu mi-au gătit chinezii, precizează Temeraire.

– Confirm asta, spuse Laurence. N-a mâncat aproape nimic înainte. Keynes crede că tăria mirodeniilor compensează, într-o oarecare măsură, absența simțului mirosului sau a gustului.

– Ei, bine, pentru asta, în orice caz, pot stoarce câteva guinee de ici, de colo, să facem o încercare. N-am cheltuit nici jumătate din cât cheltuim de obicei pe praf de pușcă, spuse Jane. N-o să ne ajungă foarte mult timp, dacă ne apucăm să hrănim cu

mâncăruri condimentate două sute de dragoni, iar de unde o să scot bucătari, n-am nici cea mai vagă idee, dar dacă vedem vreo ameliorare, s-ar putea să avem mai mult noroc să-i convingem pe nobilii amirali să continue proiectul.

4

Gong Su se alătură cauzei și aproape își goli dulăpioarele de mirodenii, folosind din belșug în special cei mai iuți ardei, spre profunda dezaprobare a ciurdarilor, care, obișnuiți să nu facă altceva decât să târască vitele din țarc la locul măcelului, erau puși acum să învârtă în cazane cu miros înțepător.

Efectul se dovedi remarcabil. Apetitul dragonilor fu mai degrabă stimulat decât păcălit și multe dintre animalele somnolente începură să facă zarvă, înfometate. Însă mirodeniile nu erau ușor de înlocuit, iar Gong Su clătina din cap, nemulțumit de marfa pe care o puteau oferi negustorii din Dover, chiar și aceasta la un preț astronomic.

– Laurence, spuse Jane, pe când luau cina împreună în apartamentul ei. Sper că mă vei ierta că te voi pune într-o postură delicată: am de gând să te trimit să pledezi pentru cauza noastră. Nu-mi place să-l las multă vreme singur pe Excidium și nu-l pot lua la Londra când strănută așa. Ne descurcăm cu două patrule aici, cât timp ești tu plecat, iar Temeraire o să se odihnească. Are nevoie de asta, oricum. Cum? Nu, slavă Cerului, individul ăla, Barham, care ți-a dat atâta bătaie de cap, nu mai e. Grenville i-a luat locul. E un om de treabă, din câte-mi dau seama. Nu știe absolut nimic despre dragoni, dar nu e singurul.

Mai târziu, în aceeași seară, în timp ce Laurence zăcea pe spate, răsuflând greu, cu ochii pe jumătate închiși și umerii încă scăldați de sudoare, Jane întinse mâna după paharul de vin de lângă pat și apoi, culcându-se pe brațul lui, adăugă:

– Și îți voi spune numai ție, la ureche: n-am nicio șansă să-l lămuresc în vreo privință. I-a cedat lui Powys, în cele din urmă, în privința numirii mele, dar nu acceptă să-mi trimită nici măcar un bilet. Ca să fiu sinceră, m-am folosit de atitudinea lui ca să strecor câteva ordine pe care nu prea aveam autoritatea să le dau și la care sunt convinsă că ar fi dorit să obiecteze, dacă nu ar fi putut s-o facă fără să mă convoace. Șansele noastre sunt extrem de mici din capul locului și va fi mult mai bine să te avem pe tine acolo.

Nu se dovedi însă așa, pentru că pe Jane n-ar fi îndrăznit s-o împiedice să intre unul dintre secretarii Marinei – un ins înalt, subțire și servil, care spuse nerăbdător:

– Da, da, am cifrele voastre în față, pe hârtie. Și, oricum, poți fi sigur că am luat act de necesarul sporit de vite. Dar și-a revenit vreunul? Despre asta nu spui nimic. Câți din cei care n-au putut să zboare pot zbura acum? Și câtă vreme?

Ca și cum – constată Laurence înciudat – ar fi întrebat despre performanțele îmbunătățite ale unei corăbii, după schimbarea parâmelor și a velelor.

– Medicii sunt de părere că, odată cu aceste măsuri, putem spera să stopăm semnificativ evoluția bolii, răspunse Laurence. (Nu putea susține că își revenise vreunul.) Ceea ce reprezintă un beneficiu important și, poate, cu aceste noi pavilioane…

Secretarul clătină din cap.

– Dacă nu se vor simți mai bine ca acum, nu-ți pot da niciun fel de speranțe: Mai avem încă de construit bateriile de coastă pe toată lungimea țărmului și, dacă îți închipui că dragonii sunt scumpi, n-ai văzut cât costă tunurile.

– Un motiv în plus să ne îngrijim de dragonii pe care îi avem și să cheltuim puțin mai mult ca să le conservăm puterea, atâta câtă o au, spuse Laurence, după care frustrarea lui răbufni și adăugă: Mai ales, domnule, că asta nu este decât ceea ce merită din partea noastră pentru felul în care ne slujesc. Sunt ființe care gândesc, nu cai de cavalerie.

– O, idei romantice, spuse secretarul, nepăsător. Prea bine, căpitane. Regret să te informez că Excelența Sa are alte treburi astăzi. Avem raportul vostru, poți fi sigur că va răspunde când va avea timp. Pot să-ți stabilesc o întrevedere săptămâna viitoare, poate.

Laurence se abținu cu greu să răspundă acestei dovezi de impolitețe așa cum simțea că ar fi meritat și plecă gândindu-se că fusese un mesager mult mai nepotrivit decât ar fi fost Jane însăși. N-avea să-i schimbe starea de spirit nici măcar bucuria de a-l zări o clipă în curte pe recent numitul duce Nelson, măreț în uniforma lui militară și cu șirul ciudat de medalii deformate. Se topiseră pe jumătate, lipindu-i-se de piele, la Trafalgar, când un aruncător de flăcări spaniol din zonă dăduse foc navei sale amiral și fusese cât pe ce să-și piardă viața de pe urma rănilor îngrozitoare. Laurence se bucura să-l vadă înzdrăvenit: avea o cicatrice rozalie pe maxilar, coborând în josul gâtului, spre gulerul înalt al hainei, dar asta nu-l împiedica să vorbească energic cu sau mai degrabă unui mic grup de ofițeri atenți, gesticulând cu singuru-i braț.

Se adunaseră o mulțime de oameni să tragă cu urechea, păstrând respectuos distanța, și Laurence fu nevoit să-și croiască drum printre ei, ca să iasă în stradă, scuzându-se cu glas șoptit. Altă dată poate că s-ar fi oprit și el să asculte. Însă acum trebuia să străbată străzile acoperite de o mâzgă pe jumătate înghețată, care îi înfrigura picioarele, ca să se întoarcă la adăpostul de la Londra, unde Temeraire aștepta cu nerăbdare să primească nefericita veste.

– Dar trebuie să se poată ajunge cumva la el, spuse dragonul. Nu pot suporta să văd cum starea prietenilor noștri se agravează, când avem la îndemână un remediu atât de simplu.

– Va trebui să ne descurcăm cu ce ne putem permite, în situația actuală, spuse Laurence. Dar sunt sigur că putem obține rezultate fie și numai frigând carnea sau înăbușind-o. Hai să nu ne lăsăm pradă deznădejdii, dragul meu, ci să sperăm că ingeniozitatea lui Gong Su poate să găsească o soluție.

– Presupun că acest Grenville nu mănâncă în fiecare seară vită crudă, cu pielea pe ea și fără sare. După care se duce să se culce pe pământ, spuse Temeraire cu ranchiună. Mi-ar plăcea să-l văd încercând asta o săptămână și apoi refuzându-ne.

Coada dragonului se agita periculos lângă vârfurile copacilor, deja dezgoliți, din jurul poienii. Laurence era de aceeași părere și îi trecu prin minte că era foarte posibil ca Primul Lord să mănânce de acasă. O chemă pe Emily, cerându-i hârtie, și scrise repede mai multe mesaje. Sezonul nu se deschisese încă, dar avea o mulțime de cunoștințe care puteau fi deja în oraș, în pregătirea deschiderii Parlamentului, în afară de propria-i familie.

– Șansele de a ajunge la el sunt mici, îl preveni el pe Temeraire, ca să nu-i dea prea multe speranțe, doar ca să fie spulberate. Și, cu mult mai mici să mă asculte, dacă reușesc.

Nu putea spera din toată inima să aibă succes. Se temea că i-ar fi greu să se stăpânească, în starea lui de spirit actuală, în fața unor noi insulte nonșalante și nechibzuite pe care avea toate șansele să le primească în uniforma lui de aviator, și orice ieșire în societate promitea să fie mai degrabă o pedeapsă decât o plăcere. Dar, cu o oră înainte de cină, primi un răspuns de la un vechi camarad de la popota ofițerilor inferiori de pe nava *Leander*, acum el însuși membru al Parlamentului, care se aștepta să-l întâlnească pe Grenville în seara aceea, la balul organizat de Lady Wrightley – una dintre apropiatele mamei sale.

În fața conacului avusese loc o regretabilă și absurdă ciocnire între două trăsuri. O încăpățânare oarbă a celor doi vizitii, niciunul nefiind dispus să cedeze, blocase aleea îngustă astfel încât nimeni nu mai putea să se miște. Laurence era bucuros că recursese la o lectică de modă veche, chiar dacă făcuse asta pentru că nu reușise să găsească o trăsură cu cai în apropierea adăpostului. Ajunse la scări fără nicio pată de noroi și, dacă haina lui era verde, cel puțin era nouă și bine croită. Postavul era ireproșabil, iar pantalonii trei sferturi și ciorapii, albi ca zăpada, așa că simțea că nu e cazul să roșească pentru înfățișarea lui.

Dădu cartea de vizită și fu condus la gazda sa, o doamnă pe care o întâlnise personal o singură dată, la unul dintre dineurile mamei sale.

– Ce face mama ta? Presupun că s-a dus la țară, spuse Lady Wrightley, întinzându-i neatentă mâna. Lord Wrightley, acesta este căpitanul William Laurence, fiul Lordului Allendale.

Un gentilom care tocmai intrase stătea lângă Lordul Wrightley, vorbind cu el. Tresări când auzi recomandarea și, întorcându-se, insistă să-i fie prezentat lui Laurence drept domnul Broughton de la Ministerul de Externe.

Broughton se repezi să-i strângă mâna lui Laurence cu mare entuziasm.

– Căpitane Laurence, permite-mi să te felicit, spuse el. Sau Înălțimea Ta, cum presupun că trebuie să-ți spunem acum, ha, ha!

– Vă rog să nu… se grăbi Laurence să spună.

Dar fu complet ignorat, căci Lady Wrightley, uluită cum trebuia, pe bună dreptate, să fie, ceru o explicație:

– Păi, aveți la bal un prinț al Chinei, trebuie să știți, doamnă. Cea mai perfectă lovitură, căpitane, cea mai perfectă lovitură imaginabilă. Am aflat totul de la Hammond. Scrisoarea lui a trecut din mână în mână în birourile noastre până s-a zdrențuit. Și ne plimbăm de colo colo jubilând și ne povestim unul altuia despre asta, doar ca să avem plăcerea de a o repeta iar și iar. Îmi închipui cum scrâșnește Bonaparte din dinți!

– N-am avut nicio legătură cu asta, domnule, vă asigur, spuse Laurence disperat. Hammond a făcut totul… o simplă formalitate…

Prea târziu: Broughton îi delecta deja pe Lady Wrightley și pe alți câțiva interesați cu

o relatare, pe cât de colorată pe atât de inexactă, a adopției lui Laurence de către împărat. Care nu fusese, la drept vorbind, mai mult decât o modalitatea de a ieși basma curată. Chinezii ceruseră o justificare ca să-i poată acorda lui Laurence permisiunea oficială de a-i fi însoțitor unui dragon Celest, un privilegiu rezervat, în țara lor, doar celor din familia imperială, iar Laurence era sigur că chinezii uitaseră bucuroși de existența lui din clipa în care plecase: nu-i trecuse prin cap nicio clipă să profite de pe urma adopției, odată ajuns acasă.

Întrucât ciocnirea trăsurilor de afară împiedicase sosirea invitaților, petrecerea lâncezea, aflată încă la început, ceea ce îi făcea pe toți cei de față dornici să audă povestea exotică, deși, în orice caz, succesul său nu ar fi fost garantat de aspectul de poveste pe care o căpătase. Astfel, Laurence se pomeni în centrul atenției, iar Lady Wrightley însăși era cât se poate de dornică să considere prezența lui mai degrabă o reușită decât o favoare făcută unei vechi prietene.

Și-ar fi dorit să plece imediat, dar Grenville nu venise încă, așa că strânse din dinți și îndură stânjeneala de a fi prezentat tuturor.

– Nu, nu sunt nicidecum urmaș la tron, repeta el, spunându-și că i-ar plăcea să vadă reacția chinezilor la această idee: nu o dată îl făcuseră să se simtă, printre ei, un sălbatic analfabet.

Nu se așteptase să trebuiască să danseze. Lumea nu știa dacă aviatorii erau demni de încredere și nu voia să distrugă șansele vreunei fete, nici să se expună neplăcutei experiențe de a fi pus la punct de cine știe ce mătușă vigilentă. Dar, înainte de primul dans, gazda îl prezentă intenționat uneia dintre musafirele ei, ca pe un partener eligibil, așadar, deși extrem de surprins, fu, desigur, nevoit s-o invite la dans.

Domnișoara Lucas se afla, probabil, la cel de-al doilea sau al treilea ei sezon, o fată dolofană și atrăgătoare, încă foarte dornică să se lase încântată de un bal și capabilă să poarte o conversație veselă, relaxată.

– Ce bine dansezi, spuse ea, după ce străbătuseră șirul împreună, cu o doză mai mare de surprindere decât ar fi trebuit pentru ca remarca să fie un compliment perfect, apoi îi puse o mulțime de întrebări despre curtea chineză, la care Laurence nu putea răspunde: doamnele fuseseră ținute în permanență departe de ochii lor. În schimb, o delectă cu descrierea unui spectacol teatral, însă, cum la finalul acestuia fusese înjunghiat, avea amintiri tulburi și, în orice caz, replicile fuseseră rostite în chineză.

La rândul ei, fata îi povesti o mulțime de lucruri despre familia ei din Hertfordshire și

despre tribulațiile ei cu harpa – asta pentru ca el să-și poată exprima speranța că, într-o zi, o va auzi cântând – și menționă că sora ei mai mică urma să iasă în lume în următorul sezon. Așadar, avea nouăsprezece ani, presupuse Laurence și fu șocat să-și dea seama dintr-odată că, la această vârstă, Catherine Harcourt era deja căpitanul lui Lily și zburase în anul acela în bătălia de la Dover. Se uită la fata zâmbitoare, îmbrăcată în muselină, cu un straniu sentiment de uluire, ca și cum n-ar fi fost cu totul reală. Și pe urmă își mută privirea. Le scrisese deja câte două scrisori lui Harcourt și lui Berkley, una din partea lui Temeraire și una din partea lui, dar nu primise niciun răspuns. Nu avea nicio veste despre ei sau despre dragonii lor.

La sfârșit, spuse ceva politicos, conducând-o înapoi la mama ei și, întrucât se dovedise în public un partener mulțumitor, fu nevoit să se supună, cu bune maniere rigide, unui dans după altul, până când, în cele din urmă, aproape de ora unsprezece, își făcu apariția Grenville cu un mic grup de gentilomi.

– Sunt așteptat mâine în Dover, domnule, altminteri nu v-aș deranja aici, spuse Laurence cu îndârjire, după ce-l abordă.

Nu-i plăcea deloc să abuzeze și, dacă nu i-ar fi fost prezentat lui Grenville atunci, cu mulți ani înainte, nu știa dacă ar fi avut curajul.

– Laurence, da, spuse vag Grenville, cu aerul că i-ar fi plăcut să plece.

Nu era cine știe ce mare politician: fratele lui era prim-ministru și Grenville fusese făcut Prim Lord pentru loialitate, nu pentru că era sclipitor ori ambițios. Ascultă fără entuziasm propunerile formulate cu grijă, pe care Laurence fu nevoit să le facă la modul general, din pricina celor prezenți, interesați să asculte, care nu trebuiau să afle despre epidemie: odată ce publicul larg afla o asemenea informație, nu mai putea fi ascunsă dușmanului.

– Există reglementări, spuse Laurence, pentru rămășițele pământești ale celor uciși, pentru bolnavi și pentru răniți. Îndeosebi pentru că o asemenea preocupare poate să-i protejeze pe ei și pe odraslele lor, ca să fie de folos și în viitor și ca să-i încurajeze pe cei sănătoși. Planul care a fost înaintat nu are în vedere decât asemenea considerente practice, domnule, care s-au dovedit benefice prin exemplul chinezilor, a căror întâietate în ceea ce privește înțelegerea dragonilor este recunoscută de întreaga lume.

– Firește, firește, spuse Grenville. Confortul și bunăstarea bravilor noștri marinari sau aviatori și chiar ale bunelor noastre animale sunt mereu în centrul preocupărilor Amiralității.

O platitudine fără noimă pentru unul care vizitase vreodată un spital sau care fusese obligat, precum Laurence, să supraviețuiască uneori cu proviziile considerate potrivite pentru consumul acelor bravi marinari: carne mucegăită, biscuiți cu gărgărițe, oțetul apos care trecea drept vin. De prea multe ori îi ceruseră ajutorul veterani din echipajul său ori văduvele lor, cărora li se refuzaseră pensiile din motive scandaloase, ca să considere o asemenea afirmație altfel decât absurdă.

– Așadar, pot spera, domnule, că aprobați demersurile noastre în acest sens?

O acceptare deschisă, pe care n-o putea retracta cu ușurință fără să fie pus într-o situație stânjenitoare, era ceea ce spera Laurence, dar Grenville era prea alunecos și, fără să-l refuze deschis, eludă orice angajament.

– Trebuie să analizăm mai pe larg detaliile acestor propuneri, căpitane, înainte să putem face ceva, spuse el. Trebuie ascultate opiniile celor mai buni oameni ai noștri din domeniul medical.

Și așa mai departe, continuând fără oprire în acest fel, până când găsi prilejul să se întoarcă spre un cunoscut care își făcuse apariția și să abordeze un alt subiect. Era limpede că discuția se încheiase și Laurence știa foarte bine că nu mai era nimic de făcut.

Ajunse vlăguit înapoi în adăpost la primele ore ale dimineții, când zorii abia se mijeau. Temeraire dormea dus și visa, cu ochii săi cu pupile înguste întredeschiși și coada zvâcnind, în timp ce membrii echipajului se retrăseseră în cazărmi sau se cuibăriseră lângă trupul lui, probabil cel mai cald loc de dormit, chiar dacă mai puțin nobil. Laurence se duse în căsuța care-i fusese pusă la dispoziție și se prăbuși bucuros pe pat să-și scoată, crispându-se, pantofii cu catarame, încă noi și rigizi, care-i răniseră cumplit picioarele.

Dimineața trecu în tăcere. Pe lângă eșecul demersului său, despre care se aflase cumva în tot adăpostul, deși Laurence nu spusese nimănui nimic, cu excepția lui Temeraire, mai era și faptul că îi învoise pe toți în seara precedentă. Judecând după ochii lor injectați și fețele palide, echipajul profitase din plin de permisie. Se observa un anumit grad de stângăcie și oboseală și Laurence urmări îngrijorat manevrele prin care oalele uriașe cu terci de ovăz erau luate de pe foc pentru micul dejun.

Între timp, Temeraire terminase să se scobească între dinți cu un femur mare, rămas de la masa sa compusă din vițel fraged, înăbușit cu ceapă, și îl puse jos.

– Laurence, mai ai de gând să construiești pavilionul acela, chiar dacă Amiralitatea n-o să ne dea fonduri?

– Da, răspunse Laurence.

Majoritatea aviatorilor căpătaseră o recompensă mică, deoarece Amiralitatea plătea puțin pentru un dragon capturat, în comparație cu o navă, cel dintâi fiind mai dificil de pus la treabă decât o corabie și necesitând cheltuieli substanțiale de întreținere, însă Laurence își făcuse un capital frumușel cât timp fusese ofițer de marină, din care avea puține cheltuieli de făcut, solda fiindu-i suficientă pentru nevoile sale.

– Trebuie să mă consult cu negustorii, dar sper că, făcând economie de materiale și reducând dimensiunile pavilionului, aș putea să-mi permit să construiesc unul pentru tine.

– Atunci, spuse Temeraire, cu un aer hotărât și eroic, m-am gândit să te rog să ne lași să construim, în schimb, în zona de carantină. Pe mine nu mă prea deranjează poiana mea de la Dover și aș prefera ca Maximus și Lily să se simtă mai confortabil.

Laurence fu surprins: generozitatea nu era un lucru obișnuit printre dragoni, care aveau mai degrabă tendința să-și apere tot ce considerau că este proprietatea lor și un semn al statutului.

– Dacă ești convins, dragul meu. E o idee nobilă.

Temeraire se juca întruna cu osul și nu părea pe deplin convins, dar, în cele din urmă, își dădu acordul.

– În orice caz, adăugă el, probabil că după ce-l construim, Amiralitatea o să vadă beneficiile și pe urmă s-ar putea să am unul mai arătos: n-ar fi foarte plăcut să am unul mic și prăpădit, când toată lumea are unele mai frumoase.

Gândul acesta îl înveseli considerabil și rontăi osul cu satisfacție.

Revigorat de ceaiul tare și de masa de dimineață, echipajul începu să-l înhame pe Temeraire pentru întoarcerea la Dover, doar puțin mai încet. Ferris se strădui să verifice dacă toate închizătorile erau bine fixate, după ce Laurence îi șopti ceva la ureche.

– Domnule, spuse Dyer, când se apropie, împreună cu Emily, dinspre porțile adăpostului, cu poșta pentru Dover, pe care urmau s-o ia cu ei, vin niște domni.

Temeraire înalță capul, când Lordul Allendale intră în adăpost, însoțit de un bărbat mărunt, în veșminte modeste. Se opriră imediat, holbându-se la imensul cap care îi privea, la rândul lui, întrebător. Laurence se bucură de acest răgaz ca să se poată aduna: n-ar fi fost mai șocat nici dacă l-ar fi văzut pe rege, și era mult mai mulțumit. Nu putea să găsească decât un motiv pentru această vizită: mai multe cunoștințe ale părinților săi fuseseră la bal și vestea adopției în străinătate ajunsese probabil la urechile tatălui său.

Laurence știa foarte bine că îi dăduse părintelui său un motiv justificat de reproș, supunându-se adopției, indiferent de utilitatea politică, dar nu-i convenea defel să primească respectivele reproșuri în fața ofițerilor și a echipajului său, lăsând la o parte orice considerații practice legate de reacția lui Temeraire, în caz că-l va vedea insultat.

Îi dădu lui Emily ceașca și își examină pe furiș hainele, nespus de recunoscător că dimineața era destul de rece ca să nu fi fost tentat să-și lase acasă hainele sau eșarfa.

– Sunt foarte onorat să te văd. Vrei un ceai? întrebă el, traversând poiana să strângă mâna tatălui său.

– Nu, am luat micul dejun, spuse abrupt Lordul Allendale, fără să-și dezlipească ochii de la Temeraire, întorcându-se apoi, cu un oarecare efort, să-l prezinte pe Laurence însoțitorului său, domnul Wilberforce, unui dintre marii susținători ai cauzei abolirii.

Laurence îl întâlnise o singură dată, de mult. În decadele scurse de atunci, fața lui Wilberforce se brăzdase de riduri care-i dădeau un aer mai grav, iar în clipa de față își ridica privirea neliniștit spre Temeraire. Dar păstra încă o expresie caldă și jovială în jurul gurii, o blândețe în ochi, confirmând acea primă impresie de generozitate pe care Laurence o purtase cu el, dovedită și prin activitățile sale publice. Douăzeci de ani în aerul orașului și bătăliile continue îi șubrezeră sănătatea, dar nu și caracterul: intrigile parlamentare și interesele din Indiile de Vest îi subminaseră munca, dar perseverase. Și, pe lângă lupta sa neobosită împotriva sclaviei, se dovedise un reformist tenace în tot acest timp.

Nu exista om al cărui sfat să-l fi dorit Laurence mai mult în privința promovării cauzei lui Temeraire. Iar dacă circumstanțele ar fi fost diferite și ar fi ajuns la acea apropiere de tatăl său pe care o sperase, cu siguranță i-ar fi cerut să mijlocească o întrevedere cu Wilberforce. Reversul însă nu-l putea înțelege: nu exista niciun motiv pentru care tatăl său să-l aducă pe Wilberforce la el, doar dacă nu cumva era curios să întâlnească un dragon. Totuși, expresia acestuia, uitându-se la Temeraire, nu părea entuziastă.

– Eu, unul, aș bea bucuros o ceașcă de ceai în liniște, dacă se poate, spuse el și, după un moment de șovăire, îndrăzni să pună următoarea întrebare: Animalul chiar e îmblânzit?

– Nu sunt îmblânzit, răspunse indignat Temeraire, care avea auzul perfect antrenat să tragă cu urechea la asemenea șoapte, dar cu siguranță n-o să-ți fac niciun rău, dacă asta întrebi. Mai bine te-ai teme să nu te calce un cal în picioare.

Dragonul își izbi trupul cu coada, iritat, cât pe ce să mărture vreo doi spinariști ocupați să ridice cortul de călătorie pe spinarea lui, contrazicându-se chiar în timp ce vorbea. Cei prezenți erau însă prea atenți la remarcile lui ca să observe acest amănunt amuzant.

– E minunat, declară Wilberforce, după ce mai conversă o vreme cu el, să descoperi o asemenea înțelegere excelentă a lucrurilor la o făptură atât de diferită de noi. Ai putea spune chiar că e un miracol. Dar văd că vă pregătiți de plecare, așa că am să-ți cer scuze (se înclină spre Temeraire) și ție, căpitane, pentru că voi trece direct la subiectul care ne-a adus aici, pentru a vă solicita sprijinul.

– Sper că veți vorbi cât de deschis doriți, domnule, spuse Laurence, poftindu-i să se așeze, cu mii de scuze pentru situație.

Emily și Dyer scoseseră pentru ei scaune din cabană, deoarece spațiul era inadecvat pentru a primi oaspeți, și le aranjară lângă foc, la căldură.

– Vreau să fie limpede, începu Wilberforce, că nimeni nu poate să fie insensibil la serviciile pe care Excelența Sa le-a adus țării sale sau să-i poarte pică pentru recompensa binemeritată pentru acestea, iar respectul omului de rând…

– S-ar putea spune mai degrabă oarba adorație a omului de rând, interveni Lordul Allendale, pe un ton profund dezaprobator. Și a unor oameni nu atât de obișnuiți, care au mai puține scuze. E înfiorător să vezi ce influență are omul acesta asupra lorzilor. Fiecare zi în care nu e pe mare e un nou dezastru.

Și atunci Laurence înțelese, după alte câteva momente de confuzie, că vorbeau despre nimeni altul decât Lordul Nelson însuși.

– Iartă-mă, am discutat așa de mult între noi despre aceste chestiuni încât mergem prea repede. Wilberforce își trecu o mână peste maxilar, apăsându-și gușa. Cred că știi deja câte ceva, spuse el, despre dificultățile pe care le-am întâmpinat în demersul nostru pentru abolirea comerțului cu sclavi.

– Știu, răspunse Laurence.

De două ori deja victoria păruse aproape. La începuturile luptei, Camera Lorzilor blocase o rezoluție trecută de Camera Comunelor, sub pretextul audierii martorilor. La o altă încercare, o lege trecuse, într-adevăr, însă numai cu amendamente care schimbaseră abolița în aboliție treptată: atât de treptată încât nu se vedea încă niciun semn, cincisprezece ani mai târziu. Regimul de teroare din Franța nimicise, între timp, cuvântul libertate și pusese în mâinile negustorilor de sclavi numele select de iacobin, ca să se ridice împotriva abolиționismului. Nu se mai înregistraseră progrese de mulți ani.

– Dar în această ultimă sesiune, explică Wilberforce, am fost pe punctul de a câștiga o măsură vitală: o lege care ar fi interzis tuturor vaselor noi comerțul cu sclavi. Ar fi trebuit să treacă. Aveam voturile în mână…, apoi a venit Nelson din provincie. Tocmai se ridicase de pe patul de suferință. A ales să se adreseze Parlamentului pe această temă și doar forța opoziției sale a făcut ca măsura să fie respinsă în Camera Lorzilor.

– Îmi pare rău să aud asta, spuse Laurence, deși nu era surprins. Opiniile lui Nelson fuseseră exprimate public destul de des. Ca mulți alți ofițeri de marină, considera sclavia un rău necesar, o pepinieră de mateloți și temelia negoțului, iar abolиționiștii, o cohortă de entuziaști și exaltați, care încercau să submineze puterea maritimă a Angliei și să amenințe autoritatea țării asupra coloniilor, această dominație fiind singura care-i permitea să reziste împotriva amenințării lui Napoleon. Foarte rău, continuă Laurence, dar nu știu cum vă pot fi eu de folos. Nu pot susține că am vreun fel de relații personale care să-mi dea dreptul să încerc să-l conving…

– Nu, nu. Nu sperăm așa ceva, îl întrerupse Wilberforce. S-a exprimat prea ferm pe această temă. De asemenea, mulți dintre prietenii lui sus-puși, precum și, din păcate, creditorii lui sunt proprietari de sclavi sau implicați în comerț. Regret să o spun, asemenea argumente pot să-i abată de la calea cea dreaptă până și pe cei mai buni și înțelepți oameni.

Voiau, mai degrabă, explică Wilberforce, în timp ce Lordul Allendale avea un aer morocănos și sceptic, să ofere publicului o alternativă pentru interesul și admirația lui, iar Laurence înțelese încetul cu încetul, după ce se învârtiră în cercuri concentrice, că acest personaj trebuia să fie el, pe baza recentei și exoticei sale expediții și a adopției înseși, pe care se așteptase ca tatăl său s-o condamne.

– La interesul firesc pe care publicul îl va avea față de ultima ta aventură, spuse

Wilberforce, adaugi autoritatea unui ofițer care a luptat împotriva lui Napoleon însuși. Glasul tău poate contesta aserțiunile lui Nelson cum că sfârșitul negoțului cu sclavi înseamnă distrugerea națiunii.

– Domnule, spuse el, neștiind sigur dacă să regrete impolitețea pe care o comitea față de Wilberforce sau să se bucure că e forțat să refuze un asemenea demers. Sper că nu mă veți considera lipsit de respect ori convingere, dar nu sunt deloc potrivit pentru un asemenea rol și nu aș putea accepta, nici dacă aș vrea. Sunt ofițer activ, timpul meu nu-mi aparține.

– Dar te afli la Londra, punctă Wilberforce cu blândețe, și, cu siguranță, cât timp staționezi la Canal, poți fi scutit, din când în când. (O supoziție pe care Laurence nu prea avea cum s-o combată fără să trădeze secretul epidemiei, rezervat în prezent doar aviației și celor mai importanți oficiali ai Amiralității.) Știu că nu este o propunere comodă, căpitane, dar suntem angajați în lucrarea Domnului și n-ar trebui să ezităm să folosim orice unealtă pe care El ne-a scos-o în cale pentru această cauză.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu vei avea nimic de făcut decât să participi la un dineu, poate două, te rog frumos să nu te împiedici în amănunte, se răsti Lordul Allendale, bătând darabana pe brațul scaunului. Firește, nimănui nu-i place lauda de sine, dar ai tolerat umilințe mult mai grave și te-ai dat mult mai mult în spectacol decât ceea ce ți se cere acum. Aseară, dacă vrei…

– Nu e cazul să-i vorbești așa lui Laurence, îl întrerupse Temeraire cu răceală, speriindu-i pe cei doi gentilomi, care uitaseră deja să ridice privirea și să-l vadă ascultându-le întreaga conversație. Am pus francezii pe fugă de patru ori săptămâna trecută și am patrulat de nouă ori. Suntem foarte obosiți și am venit la Londra doar pentru că prietenii noștri sunt bolnavi și lăsați să moară de foame și de frig. Pentru că Amiralitatea nu face nimic pentru binele lor.

Temeraire încheie în forță, din gâtlej înălțându-i-se o vibrație groasă, amenințătoare, manifestarea instinctivă a vântului divin în acțiune.

Vibrația stărui ca un ecou, după ce terminase deja de vorbit. Nimeni nu scoase o vorbă, preț de o clipă, apoi Wilberforce spuse gânditor:

– Mi se pare că nu e cazul să ne contrazicem. Și am putea susține cauza ta, căpitane, împreună cu a noastră.

Intenționaseră, se pare, să-l prezinte la vreun eveniment social, dineul despre care

vorbise Lordul Allendale, sau poate chiar un bal, dar acum Wilberforce propunea, în schimb, o recepție caritabilă. Al cărei scop – continuă el să explice – va fi strângerea de fonduri pentru dragonii bolnavi și răniți cu care luptaseră la Trafalgar și la Dover…

– Există asemenea veterani printre bolnavi? întrebă el.

– Există, răspunse Laurence, fără să spună că toți; toți, în afară de Temeraire.

Wilberforce clătină din cap:

– Acestea sunt numele cu influență, în zile negre pe care le trăim, spuse el, când vedem steaua lui Napoleon urcând deasupra continentului. Și, în plus, putem sublinia faptul că ești în același timp un erou al națiunii, făcând astfel ca vorbele tale să cântărească mai greu decât ale lui Nelson.

Laurence suporta cu greu să se vadă astfel descris, mai ales în comparație cu Nelson, care condusese patru acțiuni navale dificile, distrusese toate corăbiile lui Napoleon, impunând supremația totală a Angliei pe mare. Un om care dobândise pe merit o coroană ducală, prin curajul și faptele sale de arme, pe când el fusese făcut prinț străin prin subterfugii și mașinațiuni politice.

– Domnule, spuse el, abținându-se cu greu de la un refuz violent, trebuie să vă rog să nu vorbiți așa. Nu poate exista o comparație justă.

– Nu, într-adevăr, interveni energic Temeraire. Nu poate exista o comparație justă. N-am o părere prea bună despre acest Nelson, dacă are ceva de spus în favoarea sclaviei. Sunt sigur că nu poate fi nici pe jumătate atât de plăcut ca Laurence, oricâte bătălii a câștigat. N-am văzut în viața mea nimic mai îngrozitor ca acei bieți sclavi de la Cape Coast și mă bucur nespus dacă-i putem ajuta. Și pe prietenii noștri.

– Și asta, de la un dragon! exclamă Wilberforce cu mare satisfacție, în timp ce Laurence amuțise de spaimă. Ce om poate refuza să simtă milă față de acele suflete nefericite, când ea poate fi stârnită într-un asemenea piept? Într-adevăr, spuse el, adresându-i-se Lordului Allendale, ar trebui să organizăm întrunirea chiar aici. Sunt sigur că va avea un impact mult mai mare, căci va crea o impresie puternică – și mai mult de atât, adăugă el, cu un licăr șugubăț în privire. Aș vrea să-l văd pe omul care va refuza să ia în calcul un argument adus de un dragon, cu dragonul în fața lui.

– Afară, în anotimpul ăsta? făcu Lordul Allendale.

– Am putea s-o organizăm ca recepțiile din pavilioanele din China: mese lungi, cu

gropi de cărbuni dedesubt, să le încălzească, sugeră Temeraire, intrând cu entuziasm în atmosfera evenimentului în vreme ce Laurence nu putea decât să asculte, cu disperare crescândă, cum i se pecetluiește soarta. Va trebui să doborâm câțiva copaci ca să fie loc, dar pot face asta foarte ușor și, dacă am atârna draperii de mătase din pomii rămași, va arăta chiar ca un pavilion și înăuntru va fi cald.

– O idee excelentă, spuse Wilberforce, ridicându-se din scaun să inspecteze desenele pe care le trasa Temeraire în noroi. Va avea un parfum oriental, exact ce ne trebuie.

– Ei, bine, dacă tu așa crezi, nu pot decât să te susțin. Va fi, bineînțeles, a noua minune a lumii, chiar dacă vor veni doar câțiva amatori de curiozități, spuse Lordul Allendale.

– Putem să ne lipsim de tine câte o noapte, din când în când, spuse Jane, năruind ultimele speranțe de scăpare ale lui Laurence. Nu ne putem făli cu informațiile noastre, acum că nu mai avem curieri care să-și rișteviața în misiuni de spionaj, dar Forțele Navale se descurcă bine cu pescarii francezi, la blocadă, și aceștia spun că până acum nu e nicio mișcare spre coastă. S-ar putea să mintă, desigur, adăugă ea, dar dacă ar fi existat o schimbare semnificativă, prețurile peștelui ar fi crescut, ținând seama că șeptelurile merg la dragoni. Slujnica aduse ceaiul și îi turnă. Te rog, nu te mai lamenta pe tema asta, continuă Jane, referindu-se la refuzul Amiralității de a le acorda mai multe fonduri. Poate că recepția asta a ta ne va fi de folos. Și Powys mi-a scris să-mi spună că a adunat deja ceva pentru noi, prin donații de la ofițerii în retragere. Nu va ajunge pentru nimic extravagant, dar cred că putem să ne descurcăm cu bietele animale, cel puțin până atunci.

Între timp, se apucară să monteze pavilionul experimental: perspectiva unei comenzi atât de substanțiale se dovedi suficientă ca să atragă o mână de negustori mai întreprinzători la adăpostul din Dover. După ce-i întâmpină la porți, cu un grup de membri ai echipajului său, Laurence îi conduse până la Temeraire, care, încercând să nu pară înfricoșător, se așezase pe picioarele din spate, făcându-se cât de mic putea să se facă un dragon de optsprezece tone, și își lipi gulerul de gât, turtindu-l aproape de tot. Totuși, nu putu să nu intervină în discuțiile despre construirea pavilionului, iar sugestiile lui se dovediră chiar necesare, căci Laurence nu avea nici cea mai vagă idee cum să convertească măsurile chineze.

– Vreau și eu unul! spuse Iskierka, auzind prea multe din poiana ei aflată în apropiere.

Fără să țină seama de protestele lui Granby, se strecură printre copaci către poiana lui Temeraire, scuturând o vijelie de fulgi de cenușă și alarmându-i cumplit pe bieții negustori, cu un sughiț de foc care împroșcă aburi prin toți țepii ei, curățându-i.

– Vreau și eu să dorm într-un pavilion. Nu-mi place deloc pământul ăsta rece.

– Ei, bine, nu se poate. Acesta este pentru prietenii noștri bolnavi și, oricum, tu n-ai capital.

– Atunci o să-mi fac rost, declară ea. De unde se ia capitalul și cum arată?

Temeraire își mângâie mândru platoșa din platină și perle.

– Asta e o bucată de capital, spuse el, și mi-a dat-o Laurence. A obținut-o capturând o navă în bătălie.

– O! Asta e foarte ușor, remarcă Iskierka. Granby, hai să capturăm o corabie și pe urmă pot avea un pavilion.

– Dumnezeule, nu poți avea așa ceva, nu fi prostuță, spuse Granby, clătinând neliniștit din cap ca să se scuze în fața lui Laurence, când pătrunse în poiană, pe cărarea de crengi rupte și tufe strivite lăsate de Iskierka în urmă. I-ai da foc într-o clipă, continuă el: e făcut din lemn.

– Nu se poate face din piatră? întrebă ea, întorcându-și capul către unul dintre negustori, care se holba la ea.

Nu crescuse foarte mult, în ciuda celor douăsprezece picioare în lungime pe care îi dobândise, cu o dietă echilibrată, de când se stabiliseră la Dover, fiind mai degrabă sinuoasă decât masivă, în stilul dragonilor Kazilik, și încă arăta mai degrabă ca un șarpe de grădină pe lângă Temeraire. Dar prezența ei în apropiere nu era deloc liniștitoare, cu gâlgâitul de cazan șuierător al mecanismului ei intern care producea focul și aburul cald care i se înălța din țepi, alb și spectaculos în aerul rece. Nimeni nu-i răspunse, cu excepția mai vârstnicului arhitect, un anume domn Royle.

– Piatră? Nu, trebuie să mă opun. O construcție din cărămidă ar fi mult mai practică, opină el.

Nu ridicase ochii din hârtii de când le primise, și era atât de miop încât le examina cu o lupă de bijutier, la două degete de ochii săi azurii și probabil nu-i putea distinge pe niciunul dintre cei doi dragoni.

– Acoperișul ăsta oriental e absurd, insistați să-l facem așa?

– Nu-i absurd deloc, spuse Temeraire. E foarte elegant: acela e modelul pavilionului personal al mamei mele și e cât se poate de elegant.

– Va trebui să se cațere cineva să curețe zăpada cât e iarna de lungă și jgheaburile n-o să mai fie bune de nimic după doi ani, spuse Royle. Un acoperiș bun de țiglă, asta ne trebuie, nu ești de acord cu mine, domnule Cutter?

Domnul Cutter nu avea nicio părere de exprimat, căci se retrăsese cu spatele la copaci și părea gata s-o ia la goană, dacă Laurence nu și-ar fi postat prudent echipajul de sol la marginea poienii, tocmai ca să evite asemenea reacții de panică.

– Sunt foarte dornic să primesc sfatul dumneavoastră, domnule, cu privire la cel mai bun plan de construcție și cel mai rezonabil, spuse Laurence, în timp ce Royle își roti privirea clipind, în căutarea unui răspuns. Temeraire, clima de aici e mult mai umedă și trebuie să ne adaptăm situației.

– Foarte bine, presupun, răspunse dragonul, tânjind după colțurile întoarse în sus ale acoperișurilor și lemnul pictat în culori vii.

Între timp, Iskierka fu cuprinsă de inspirație și începu să plănuiască obținerea de capital.

– Dacă dau foc unei nave, e suficient sau trebuie s-o capturez? întrebă ea, și își făcu debutul în cariera de pirat arătându-i lui Granby, a doua zi dimineața, o mică barcă de pescuit pe care o luase din portul Dover în timpul nopții. Dar nu mi-ați spus că trebuie să fie o navă franceză, protestă ea îmbufnată, la învinuirile lor, și se făcu ghem, supărată.

Gherni fu aleasă în grabă să ducă barca la loc, în seara următoare, la adăpostul întunericului, fără îndoială spre nedumerirea proprietarului ei jefuit temporar.

– Laurence, crezi că am reușit să obținem mai mult capital capturând corăbii franceze? întrebă Temeraire, cu o atitudine grijulie foarte alarmantă pentru Laurence, care tocmai clarificase confuzia creată.

– Corăbiile franceze de linie sunt țintuite în porturile lor de blocada de la Canal, slavă Cerului, iar noi nu suntem corsari, să umblăm pe rutele lor ca să le capturăm, spuse Laurence. Viața ta e prea prețioasă ca să merite riscată într-un asemenea demers egoist. În orice caz, dacă începi să te comporți într-o manieră așa de indisciplinată,

poți fi sigur că Arkady și ai lui o să-ți urmeze imediat exemplul și o să lase Anglia fără apărare, ca să nu mai spunem că Iskierka s-ar simți încurajată.

– Ce pot să fac cu ea? întrebă Granby obosit, în seara aceea, la un pahar de vin cu Laurence și Jane, în sala comună a ofițerilor din comandamentul adăpostului. Cred că e din cauză că a fost târâtă de colo colo pe când era în ou și că a avut parte de atâta agitație și emoție, dar asta nu e o scuză la nesfârșit. Trebuie s-o stăpânesc cumva și am ajuns într-un impas. Nu m-ar mira să găsesc tot portul în flăcări într-o dimineață, pentru că acum crede că n-ar mai trebui să stăm aici să apărăm orașul dacă ar arde din temelii. Nu pot nici măcar s-o fac să stea liniștită cât s-o înhămăm.

– Nu-i nimic. Trec eu mâine pe-acolo să văd ce se poate face, spuse Jane, împingându-i din nou sticla. E puțin cam tânără pentru muncă, după toate criteriile, dar cred că ar fi mai bine să-și valorifice energia decât să se agite așa. Ți-ai ales locotenenții, Granby?

– O să-i am pe Lithgow, ca ofițer secund, dacă n-ai nimic împotrivă, și pe Harper, ca sublocotenent, care va fi și comandantul pușcașilor, spuse el. Nu-mi place să iau prea mulți oameni, când nu știm cum va crește.

– Nu-ți place să-i pui pe liber mai târziu, vrei să zici, când probabil nu mai vor putea obține alt post, replică Jane cu blândețe, și știi că va fi greu dacă se ajunge la asta. Dar nu putem s-o ținem în frâu cu oameni puțini, când e așa de nărăvașă. Ia-l și pe Row pe post de căpitan al naceliștilor. E destul de bătrân ca să se pensioneze dacă trebuie concediat și e un combatant bun, cumpătat, care nu va clipi la izbucnirile ei.

Granby se arătă de acord, cu o ușoară clătinare a capului, plecându-și fruntea, iar a doua zi dimineață Jane veni cu mare pompă la Iskierka în poiană, etalându-și toate medaliile și chiar și pălăria cea mare cu pene, pe care aviatorii n-o poartă mai deloc, cu o sabie placată cu aur și pistoale la cingătoare. Granby adunase toți membrii noului echipaj și aceștia o salutară cu zăngănit de arme. Iskierka se încolăci toată de emoție, în timp ce dragonii sălbatici și chiar și Temeraire urmăreau scena cu interes, privind peste copaci.

– Iskierka, ei, bine, căpitanul tău îmi spune că ești gata să intri în misiune, spuse Jane, punându-și pălăria sub braț și privind-o sever pe mica femelă Kazilik. Dar ce mi-au auzit urechile, că nu vrei să te supui ordinelor? Nu te putem trimite la luptă dacă nu ești în stare să urmezi ordinele.

– O, nu-i adevărat! protestă Iskierka, pot respecta ordinele, la fel de bine ca oricine, numai că nimeni nu-mi dă vreunul bun și nu mi se spune decât să stau locului, nu să

lupt, și să mănânc de trei ori pe zi. Nu mai vreau nicio vacă afurisită! adăugă ea mocnind.

Dragonii sălbatici, auzind aceste vorbe, traduse de ofițerii lor, începură să murmure neîncrezători.

– Nu doar ordinele plăcute trebuie să le urmăm, ci și pe cele obositoare, răspunse Jane, când zgomotul se stinse. Căpitanului Granby crezi că-i place să stea mereu în poiana asta, așteptând să te mai potolești? Poate că ar prefera să se întoarcă pe Temeraire și să lupte nițel și el.

Iskierka făcu ochii cât talgerele și șuieră din toți țepii, ca un furnal. Într-o clipă se încolăci geloasă în jurul lui Granby, ceea ce promitea să-l fiarbă ca pe un homar într-o oală cu aburi.

– N-ar prefera! N-ai prefera deloc, nu-i așa? căută Iskierka sprijin la el. Voi lupta la fel de bine ca Temeraire, promit, și chiar mă voi supune celor mai stupide ordine. Dacă aș putea primi și câteva plăcute, clarifică ea lucrurile în grabă.

– Sunt sigur că va fi mai ascultătoare pe viitor, reuși să spună Granby, tușind, cu părul deja ud de sudoare, lipit de frunte și de gât. Nu te agita, te rog, nu te-aș părăsi niciodată, numai că transpir, adăugă el.

– Hm, făcu Jane, încruntându-se cu un aer gânditor. De vreme ce Granby vorbește în favoarea ta, presupun că-ți vom da o șansă, decretă ea, în cele din urmă, și iată, poți să-ți primești primele ordine, căpitane, dacă te lasă să vii după ele și, bineînțeles, dacă stă liniștită în ham.

Iskierka îi dădu imediat drumul și își întinse trupul pentru echipajul de sol, doar lungindu-și puțin gâtul ca să vadă plicul cu pecete roșie și ciucuri galbeni – o formalitate la care aviatorii renunțau adesea – care îi îndruma, într-un limbaj bombastic și oficial, să nu facă nimic altceva decât un raid rapid până la Guernsey și înapoi.

– Și poți s-o duci la mormanul ăla vechi de dărâmături rămas la castelul Cornet, unde praful de pușcă a aruncat turnul în aer, și să-i spui că e un avanpost francez, așa că poate să-l pârjolească de sus, îi zise Jane lui Granby, cu glas scăzut, ca să nu audă Iskierka.

Iskierka avea țepii amplasați pe trup fără un tipar anume, iar aburul care ieșea din ei frecvent îi făcea pielea alunecoasă, astfel că era o adevărată pacoste să-i potrivești

hamul – o colecție improvizată de curele scurte și multe cataramе, îngrozitor de ușor de încâlcit – și nu era doar vina ei că manevrele o oboseau. Dar perspectiva aventurii care urma și mulțimea de gură-cască o făcură mai răbdătoare. În cele din urmă, fu echipată cum se cuvine și Granby spuse ușurat:

– Așa, e chiar bine fixat, acum încearcă să vezi dacă poți azvârli ceva de pe spinare, draga mea.

Iskierka se zvârcoli și bătu din aripi într-un mod chiar mulțumitor, răsucindu-se într-o parte și-n alta, să-și examineze hamul.

– Trebuie să spui „toate bune", dacă ți-e comod, îi explică Temeraire cu glas sonor, după ce Iskierka se amuză așa mai multe minute în șir.

– O, am înțeles, spuse ea și, potolindu-se, anunță: Toate bune. Acum să plecăm.

În acest fel se cuminți, măcar puțin. Nimeni n-ar fi putut spune că era tocmai amabilă, desigur, și se îndepărta invariabil mai mult în timpul patrulelor decât ar fi vrut Granby, în speranța că va întâlni niște dușmani mai incitanți decât o veche fortificație abandonată sau câteva păsări.

– Dar măcar se antrenează și mănâncă așa cum trebuie, ceea ce consider o victorie, deocamdată, spuse Granby. Și, în definitiv, oricât de tare ne-ar băga pe noi în sperieți, pe francezi o să-i sperie și mai și. Laurence, știi, am vorbit cu oamenii de la castelul Cornet și au înălțat pentru ea o bucată de velă: poate să-i dea foc de la optzeci de metri. De două ori raza de acțiune a unui Flamme-de-Gloire, și Iskierka poate să reziste cinci minute fără oprire. Nu pricep cum respiră în timp ce face asta.

Nu le era deloc ușor s-o țină departe de lupta directă, căci între timp francezii își continuau hărțuielile și spionajul pe lângă coastă, acestea devenind tot mai violente. Jane apela acum mai mult la dragonii bolnavi pentru zborurile de patrulă, ca să-i cruțe pe Temeraire și pe cei sălbatici. În schimb, aceștia își petreceau cea mai mare parte a zilei pe stânci, așteptând o rachetă de avertizare sau alta, ca să se înalțe, ori ascultând cu urechile ciulite vreun semnal, ca să țâșnească frenetic în întâmpinarea unei noi incursiuni. În două săptămâni, Temeraire se încăieră de patru ori cu grupuri mici, iar o dată, Arkady și câțiva din grupul lui, trimiși cu titlu experimental singuri în patrulă, în timp ce Temeraire mai fura câteva ore de somn, abia alungară un Pou-de-Ciel care îndrăznise să se furișeze pe lângă bateriile de coastă de la Dover, la mai puțin de-o milă de zona de carantină.

Dragonii sălbatici se întoarseră încântați după dificila lor victorie personală, iar Jane folosi prilejul cu istețime pentru a-i oferi ceremonios lui Arkady o bucată lungă de lanț lipsit de valoare, fiind aproape în întregime din alamă, și o tavă imensă inscripționată cu numele lui, pe post de medalie, dar lustruit ca aurul, care-l lăsă pe Arkady mut de uimire când i-l prinseră în jurul gâtului. Însă doar o clipă. Apoi izbucni în cascade de râs vesel și insistă ca toți camarazii lui să-i examineze medalia. Nici Temeraire nu scăpă de asta și, devenind ușor arțăgos, se retrase cu demnitate în propria-i poiană, să-și lustruiască platoșa mai energic ca de obicei.

– Nu le poți compara, spuse prudent Laurence. E doar o bijuterie fără valoare, ca să-l încânte și să le încurajeze eforturile.

– O, desigur, răspunse Temeraire, semeț, al meu e așa de frumos, nu vreau nicidecum ceva așa de banal, ca alama. După o clipă, adăugă însă mormăind: Dar a lui e foarte mare.

– A meritat toți banii, spuse Jane a doua zi, când Laurence veni să-i raporteze o dimineață în sfârșit lipsită de evenimente, cu dragonii sălbatici mai zeloși ca oricând și mai degrabă dezamăgiți decât bucuroși că nu mai întâlniseră dușmani. Au evoluat frumos, întocmai cum sperasem.

Dar glasul lui Jane suna obosit. Văzând-o, Laurence îi umplu un păhărel de brandy și i-l aduse la fereastră, unde ea stătea în picioare, privind dragonii sălbatici țopăind în aer, deasupra poienii lor, după cină.

– Mulțumesc, am să-l beau. Luă paharul, dar nu-l bău imediat. Conterrenis s-a prăpădit, spuse ea brusc, primul Longwing pe care l-am pierdut. Urâtă treabă. Jane se prăbuși în scaun și își înălță capul: A îndurat un frig cumplit și medicul spune că a avut o hemoragie la plămâni. În orice caz, nu se putea opri din tușit, așa că i-a tot venit acidul în sus. La final, a început să i se adune pe colți și să-i ardă pielea. I-a mâncat maxilarul până la os. Jane făcu o pauză, apoi adăugă: Gardenley l-a împușcat azi-dimineață.

Laurence se așeză pe un scaun lângă ea, simțind că e nepotrivit să încerce s-o consoleze. După o vreme, Jane bău brandy-ul, puse jos paharul și reveni la hărți, să discute patrulele pentru ziua următoare.

Laurence plecă, rușinat de spaima pe care i-o provoca recepția până la care mai erau doar câteva zile și hotărât să-și facă treaba, oricât de umilitor ar fi fost. Cel puțin pentru șansa de a îmbunătăți condițiile celor bolnavi.

„…și sper că-mi vei îngădui să sugerez (scrisese Wilberforce) *că orice accesoriu cu tentă orientală la garderoba ta, doar unul mic, care te-ar putea distinge la prima vedere, ar fi extrem de folositor. Îmi face plăcere să te informez că am angajat câțiva chinezi ca servitori pentru seara aceasta, oferind o sumă frumușică în porturi, unde pot fi găsiți ocazional, lucrând pe câte-o navă a Companiei Indiilor de Est. Nu au pregătirea necesară, desigur, dar nu vor face decât să ducă farfuriile de la bucătărie și înapoi și i-am instruit să nu se sperie de dragoni, ceea ce sper că au înțeles. Totuși, mă întreb dacă sunt pe deplin conștienți de ce-i așteaptă, așadar, dacă poți veni mai devreme, ca să le testăm curajul, ar fi și mai bine."*

Laurence nu stătu să ofteze. Împături scrisoarea, își trimise haina chineză la croitorii săi ca s-o aranjeze și îi ceru lui Jane permisiunea să plece mai devreme cu câteva ore. La sosirea lor, servitorii chinezi creară, într-adevăr, mare agitație, însă doar părăsindu-și treburile ca să dea fuga să se prosterneze în fața lui Temeraire, gata să se arunce sub picioarele lui, în strădania de a-și manifesta respectul datorat unui Celest, considerat un simbol al familiei imperiale. Muncitorii britanici, ocupați cu ultimele decorațiuni ale adăpostului, nu fură nici pe departe la fel de complezenți, ci dispărură până la ultimul, lăsând bucățile imense de mătase brodată – care costaseră, cu siguranță, o avere – să atârne strâmb din crengile copacilor, târându-se pe pământ.

Wilberforce protestă disperat când veni să-l întâmpine pe Laurence, dar Temeraire le transmise instrucțiuni servitorilor chinezi, care se puseră pe treabă cu elan și, cu sprijinul echipajului, adăpostul deveni, chiar atunci când începeau să sosească oaspeții, o priveliște pe cât de uluitoare pe atât de frumoasă, cu lămpi de alamă legate de crengi, pe post de lampioane chinezești de hârtie, și mici sobe cu cărbuni amplasate din loc în loc de-a lungul meselor.

– S-ar putea să ducem treaba la bun sfârșit, numai de n-ar începe să ningă, spuse pe un ton pesimist Lordul Allendale, sosind mai devreme, ca să verifice amenajările. Păcat că mama ta n-a putut să vină, dar Elizabeth n-a născut încă și nu-i place s-o lase singură, adăugă el, referindu-se la soția fratelui cel mare al lui Laurence, care avea să-i dăruiască în curând acestuia al cincilea copil.

Era o noapte senină, chiar dacă friguroasă, și oaspeții începură să sosească rând pe rând, ținându-se la distanță de Temeraire, care era instalat în poiana lui, la capătul meselor lungi, și cercetându-l pe furiș prin binocluri de operă.

Ofițerii lui Laurence stăteau în tot acest timp lângă el, țepeni și la fel de îngroziți, în cele mai bune haine ale lor, toate noi, căci, din fericire, Laurence se ostenise să-și îndrume oamenii la cei mai buni croitori din Dover și plătise personal toate retușurile necesare garderobei lor după lungul timp petrecut în străinătate.

Emily era singura mulțumită dintre ei, căci pentru această ocazie se alesese cu prima ei rochie de mătase și, chiar dacă se împiedica puțin în tiv, nu părea deranjată, ci jubila, cu mănușile de ied și șiragul de perle pe care i le dăduse Jane.

– Cinstit vorbind, e destul de greu pentru ea să învețe să poarte rochii, spuse Jane. Nu te teme, Laurence. Te asigur că nimeni nu va bănui nimic. M-am făcut și eu de rușine în public, de nenumărate ori, și nimeni nu s-a gândit vreodată că sunt aviator, din pricina asta. Dar dacă te liniștește, poți să le spui că e nepoata ta.

– N-aș putea face una ca asta, tatăl meu va fi de față și te asigur că își cunoaște foarte bine toți nepoții, răspunse Laurence.

Nu preciză că tatăl său ar trage imediat concluzia că Emily era copilul lui din flori, dacă ar face o asemenea afirmație falsă, ci doar decise, în sinea lui, s-o țină pe Emily în preajma lui Temeraire, unde avea să fie văzută cât mai puțin: nu se îndoia că oaspeții lui vor sta la distanță de dragon, oricâtă muncă de convingere ar intenționa Wilberforce să depună.

Acea muncă de convingere, însă, luă cea mai nedorită formă, când domnul Wilberforce spuse:

– Haideți, uitați-vă la fata aceasta, care nu se teme deloc să stea lângă dragon. Înțeleg să fiți depășită de aviatorii de profesie, doamnă, dar sper că nu veți îngădui unei copile să v-o ia înainte.

În acest timp, cu inima cât un purice, Laurence își văzu tatăl întorcându-se să-i arunce lui Emily o privire uluită, care îi confirmă cele mai rele temeri. Lordul Allendale nu ezită să se apropie și s-o ia la întrebări, iar Emily, fără să bănuiască nimic, îi răspunse cu glasu-i limpede de copil:

– O, iau lecții în fiecare zi, domnule, de la căpitan, deși Temeraire este cel care îmi predă matematica acum, căci căpitanului Laurence nu-i plac calculele. Dar aș prefera să mă antrenez la scrimă, adăugă ea candidă, cu un aer ușor nedumerit, când descoperi că două cucoane, pe care exemplul fetei le convinsese să se apropie de masa mare, râdeau de ea, spunând că e o scumpete.

– O lovitură de maestru, căpitane, murmură Wilberforce. Unde ai găsit-o?

Dar nu așteptă răspunsul, ci abordă câțiva gentilomi care îndrăzniseră să se apropie, și începu să-i lămurească în același mod, adăugând la argumentația sa că, dacă Doamna Cutare și Cutare se apropiase de Temeraire, nu puteau să se lase mai prejos.

Temeraire era foarte interesat de toți oaspeții, admirând îndeosebi doamnele mai înzorzonate, reușind întâmplător să intre în grațiile marchizei de Carstoke – o doamnă în etate, cu gâtul subțiat de bătrânețe, cu pieptul acoperit doar de un șirag vulgar din aur încrustat cu smaralde – informând-o că era mult mai distinsă decât regina Prusiei, pe care o văzuse numai în haine de călătorie. Mai mulți gentilomi îl provocară să facă adunări simple. Temeraire clipi puțin și, după ce le dădu răspunsurile, întrebă dacă era vreun joc care se juca la petreceri și dacă ar trebui să le dea și el o problemă de matematică, în schimb.

– Dyer, adu-mi, te rog, tăblița de nisip, spuse el și, când aceasta fu pregătită, schiță cu gheara o mică diagramă, pentru a le pune o întrebare legată de teorema lui Pitagora, suficient să-i deruteze pe cei mai mulți dintre domnii de față, ale căror aptitudini matematice nu depășeau jocul de cărți. Dar e un exercițiu foarte simplu, spuse Temeraire, oarecum nedumerit, întrebându-l pe Laurence cu voce tare dacă nu cumva era vreo glumă pe care el n-o pricepea, până când, în cele din urmă, un membru al Societății Regale, venit să examineze anumite aspecte ale anatomiei Celeștilor, reuși să rezolve problema.

Când Temeraire fu auzit vorbindu-le servitorilor în chineză și conversând fluent în franceză cu numeroși oaspeți, fără să mănânce ori să strivească pe nimeni, fascinația începu, în sfârșit, să domine frica, astfel încât din ce în ce mai mulți dintre cei prezenți se apropiară de el. În curând, Laurence se pomeni neglijat, prezentând mult mai puțin interes, fapt care l-ar fi încântat, dacă nu l-ar fi lăsat pradă unei conversații stânjenitoare cu tatăl său, care acum punea întrebări bombastice despre mama lui Emily, întrebări a căror eludare l-ar fi făcut pe Laurence să pară cu atât mai vinovat și, totuși, al căror răspuns cinstit – cum că Emily era fiica naturală a lui Jane Roland, o femeie distinsă care locuia la Dover, el luând asupra sa educația fetei – lăsă o impresie complet eronată, pe care Laurence nu putea s-o îndrepte cât timp tatăl său nu aborda direct problema.

– Este o fată bine educată, pentru statutul ei, și nădăjduiesc că nu duce lipsă de nimic, spuse Lordul Allendale, oarecum sfios. Sunt sigur că, dacă ar fi dificil să i se ofere o situație respectabilă, când va crește, mama ta și cu mine am fi bucuroși să dăm o mână de ajutor.

Laurence se strădui să-i explice clar că această ofertă generoasă nu era necesară, recurgând, în disperare, la o minciună prin omisiune, când spuse:

– Are prieteni care ar trebui s-o ajute să nu ajungă vreodată cu adevărat la ananghie. Cred că s-au făcut deja anumite aranjamente pentru viitorul ei.

Nu dădu detalii, iar tatăl său, găsind că aceste explicații corespundeau standardelor sale morale, nu mai puse alte întrebări. Din fericire, pentru că acest aranjament – serviciul militar în aviație – n-ar fi fost pe placul Lordului Allendale.

Abia mai târziu avu Laurence revelația sumbră că, dacă Excidium murea, Emily nu mai avea ce dragon să moștenească și, în consecință, nici postul asigurat. Cu toate că în prezent, la Loch Laggan, unde erau îngrijite câteva ouă de dragoni Longwing, existau mai multe femei-aviator decât era necesar pentru atât de puțini pui.

Laurence evadă de lângă tatăl său, afirmând că l-ar fi văzut pe Wilberforce făcându-i semn să vină la el. Acesta se bucură, într-adevăr, de prezența lui, chiar dacă nu o solicitase, și îl luă pe Laurence de braț, ca să-l conducă prin mulțime și să-l prezinte tuturor cunoștințelor sale prodigioase, în mijlocul amestecăturii ciudate de oameni. Mulți dintre ei veniseră doar de dragul divertismentului și ca să vadă un dragon, sau, mai degrabă, pentru dreptul de a spune că făcuseră asta: un număr substanțial dintre ei erau bărbați din lumea bună, veniți deja de-acasă bine băuți, a căror conversație zgomotoasă ar fi fost impenetrabilă într-un spațiu mai mic. Femeile și bărbații implicați în mișcarea abolițională sau în cauze evanghelice erau ușor de deosebit, prin înfățișarea lor mult mai sobră, atât prin veșminte, cât și prin comportament. Broșurile pe care le împărțeau ajungeau în mare parte pe jos, în noroi, călcate în picioare.

Mai erau, de asemenea, o mulțime de patrioți, mânați fie de sentimente sincere, fie de dorința de a-și adăuga numele pe o listă de donații cu cuvântul Trafalgar înscris pe ea, așa cum aranjase Wilberforce să fie publicată în ziare, și nu erau dornici să-și bată capul dacă veteranii cu pricina erau oameni sau dragoni. În consecință, spectrul politic era reprezentat în întregime și izbucniră numeroase discuții aprinse, stimulate de băutură și de entuziasm. Un domn corpolent și roșu la față, identificat de Wilberforce drept un parlamentar din Bristol, îi declara unei palide și zeloase tinere, care încerca să-i dea o broșură:

– …toate sunt numai prostii; călătoria e lipsită de primejdii, căci este în interesul negustorilor să-și protejeze bunurile. Este cel mai bun lucru care i se poate întâmpla unui negru, să fie adus pe pământ creștin, unde are posibilitatea să-și abandoneze religia păgână și să se convertească.

– Acesta este un motiv excelent, domnule, ca Evanghelia să fie dusă în Africa. Nu o scuză pentru creștini să smulgă africanii din casele lor, de dragul profitului, veni răspunsul, dar nu din partea femeii, ci a unui bărbat negru, care stătuse în tot acest timp puțin în spatele ei, ajutând-o să împartă broșurile.

O cicatrice îngustă și bombată, de grosimea unei curele de piele, îi brăzda obrazul, iar peste manșetele cămășii se înălțau marginile unor dungi încrețite de țesut cicatrizat, de un roz palid, pe pielea lui foarte întunecată.

Domnul din Bristol nu era, pesemne, chiar atât de neobrăzat încât să apere comerțul cu sclavi în fața uneia dintre victimele sale. Alese să se retragă în spatele unui aer de aroganță ofensată de faptul că i se adresase un necunoscut, și s-ar fi îndepărtat fără să răspundă, dar Wilberforce se aplecă și spuse, pe un ton blând și malițios:

– Permite-ți-mi, domnule Bathurst, să vi-l prezint pe reverendul Josiah Erasmus, originar din Jamaica.

Erasmus se înclină. Bathurst dădu scurt din cap și părăsi în mod laș câmpul de luptă, sub un pretext prea mormăit ca să fie inteligibil.

Erasmus era pastor evanghelic.

– Și sper că în curând misionar, adăugă el, strângând mâna lui Laurence, pe continentul meu de baștină.

De unde fusese luat la vârsta de șase ani, să îndure așa-zisa călătorie lipsită de primejdii pomenită mai devreme, legat de vecinii săi cu lanțuri, la glezne și la încheieturi, într-un spațiu în care abia dacă aveai loc să te întinzi.

– N-a fost deloc plăcut să fiu pus în lanțuri, îi spuse Temeraire, cu glas foarte scăzut, după ce Erasmus îi fu prezentat, și eu măcar știam că urmau să mi le scoată, după ce avea să se potolească furtuna. Sunt sigur că aș fi putut să le rup.

Într-adevăr, lanțurile despre care vorbea avuseseră rolul să-l protejeze, să-l fixeze de punte în timpul unui taifun care durase trei zile, dar curând după aceea avusese ocazia să vadă cu ochii lui tratamentul brutal de care avea parte un grup de sclavi, în portul Cape Coast, ceea ce-i lăsase o amintire de neșters.

– Așa au făcut unii dintre noi, replică Erasmus. Lanțurile nu erau bune. Dar n-aveau unde să se ducă, doar să se arunce la mila rechinilor. Nu aveam aripi să zburăm.

Vorbi fără ranchiuna pentru care ar fi putut fi scuzat, iar când Temeraire își exprimă, sumbru, dorința ca negustorii de sclavi să fi fost aruncați mai bine peste bord, Erasmus clătină din cap:

– Răul nu trebuie întors cu rău, spuse el. Numai Domnul are dreptul să-i judece. Răspunsul meu la crimele lor va fi să mă întorc la cei din neamul meu cu cuvântul lui Dumnezeu. Și sper că această practică nu va mai continua multă vreme, când vom fi cu toții frați întru Hristos, astfel că negustorul de sclavi și prada lui vor fi amândoi mântuiți.

Temeraire avea îndoieli în privința acestui discurs cât se poate de creștinesc și, după ce Erasmus se îndepărta, bombăni:

– Pe mine, unul, mă doare-n cot de stăpânii de sclavi, și Dumnezeu ar trebui să-i judece mai repede.

O remarcă blasfematoare, care îl făcu pe Laurence să pălească, de teamă să nu fi fost auzită de Wilberforce. Dar, din fericire, acesta era atent în altă parte, la zarva din ce în ce mai mare din celălalt capăt al poienii lungi, unde se aduna mulțimea.

– Mă mir că a venit, constată Wilberforce: Era Nelson în persoană, care intrase în poiană în compania mai multor prieteni, unii dintre ei ofițeri de marină pe care Laurence îi cunoștea, și acum îl saluta pe Lordul Allendale. Firește, n-am omis să-i trimitem o invitație, continuă Wilberforce, dar nu mă așteptam să vină, poate pentru că a fost trimisă în numele tău. Scuză-mă, eu mă voi retrage o vreme. Mă bucur că a venit, dând strălucire recepției tale, dar a declarat prea multe în public ca să-mi vină ușor să conversez cu el.

În ceea ce-l privea, Laurence era mulțumit să descopere că Nelson nu era deloc ofensat de clevetelile sau comparațiile dintre ei care se vor fi vehiculat. Acest gentilom se dovedi chiar mai amabil decât putea spera cineva.

– William Laurence, ai străbătut cale lungă de când ne-am văzut ultima oară. Cred că am luat cina împreună la Vanguard, în nouăzeci și opt, înainte de golful Aboukir. Ce mult e de-atunci și ce puțin timp pare că a trecut!

– Așa e, domnule. Și sunt onorat că Excelența Voastră își amintește, spuse Laurence, după care, la solicitarea acestuia, îl duse, oarecum neliniștit, să i-l prezinte pe Temeraire, adăugând, când creasta dragonului se zbârli la auzul numelui lui Nelson: Sper că îi vei face o primire călduroasă Excelenței Sale, dragul meu. A fost foarte

amabil să răspundă invitației noastre.

Temeraire, niciodată foarte plin de tact, nu putea pricepe, din păcate, o aluzie atât de subtilă, și întrebă, pe un ton destul de rece:

– Ce s-a întâmplat cu medaliile tale? Toate sunt cam deformate.

Remarca se voise un fel de insultă, însă Nelson, renumit pentru faptul că prefera să-și sporească gloria decât să vorbească despre ceea ce câștigase deja, se dovedi extrem de încântat de oportunitatea de a vorbi în fața unui public care nu cunoștea detaliile, despre bătălia care fusese povestită pe larg de cei prezenți înainte ca el să se ridice de pe patul de suferință.

– Păi, un afurisit de scuipător de flăcări spaniol ne-a dat ceva bătaie de cap la Trafalgar, și i-a atins focul, spuse el, așezându-se pe unul dintre numeroasele scaune libere de la masa din apropiere și aranjând felii de pâine pe post de corăbii.

Devenind tot mai interesat, împotriva voinței sale, Temeraire se aplecă mai aproape, să urmărească manevrele prezentate pe fața de masă. Nelson nu se clinti, deși aproape toți curioșii adunați făcură câțiva pași înapoi. Descrise trecerile dragonilor spanioli cu ajutorul unei furculițe și cu multe detalii cumplite și își salvă imaginea în ochii lui Temeraire, când conchise:

– Și regret profund că nu te-am avut acolo. Sunt sigur că ai fi alungat creatura fără probleme.

– Bineînțeles, spuse candid Temeraire, aruncând din nou un ochi spre medalii, cu mai multă admirație. Dar Amiralitatea nu-ți dă altele noi? Nu e prea frumos din partea lor.

– Ei, bine, eu le consider pe acestea o onoare mai mare, făptură dragă, și n-am cerut să fie înlocuite, răspunse Nelson. Spune-mi, Laurence, îmi amintesc eu bine? E posibil să fi citit o informare în *Gazette* că tocmai acest dragon al dumitale a scufundat recent o corabie franceză numită, pare-mi-se, *Valérie*, și asta dintr-o singură trecere?

– Da, domnule, cred că informarea a fost transmisă anul trecut de căpitanul Riley, de pe *Allegiance,* răspunse Laurence stânjenit.

La drept vorbind, informarea cu pricina minimalizase incidentul. Laurence era mândru de abilitatea lui Temeraire, însă n-o considera genul de detaliu pe care niște oaspeți civili l-ar găsi liniștitor. Pe lângă asta, nu trebuia să se afle că francezii aveau acum și ei propriul Celest și că aceeași putere înfiorătoare putea fi întoarsă împotriva

navelor lor.

– Uimitor, chiar uluitor, spuse Nelson. Ce navă era? Un velier de război?

– O fregată, domnule, răspunse Laurence, și mai șovăitor. De patruzeci și opt de tunuri.

– Nu regret nimic, deși le-a fost greu bieților marinari, spuse Temeraire, în liniștea care se lăsase. Dar n-a fost prea elegant din partea lor, când ei aveau un dragon care putea vedea prin întuneric, în timp ce eu nu.

– Firește, spuse Nelson, acoperind murmurul asistenței. După ce-și reveni din surpriză, avu, preț de o clipă, o sclipire marțială în privire. Firește, felicitărie mele, adăugă el. Cred că trebuie să am o discuție cu Amiralitatea, căpitane, referitor la situația voastră actuală. Sunteți în misiune pe coastă acum, nu-i așa? Mare pierdere! O pierdere incredibilă! Te asigur că le voi vorbi despre asta. Crezi că se poate descurca și cu o navă de linie?

Laurence nu putea să explice imposibilitatea oricărei modificări a misiunii lor fără să dezvăluie secretul, așa că răspunse vag, cu recunoștință pentru interesul manifestat de Excelența Sa.

– Foarte isteț, remarcă Lordul Allendale posomorât, discutând cu ei și cu Wilberforce, după ce Nelson plecă luându-și rămas-bun, în cel mai afabil mod, de la toți cei care îi căutaseră compania. Presupun că ne putem mândri cu faptul că ar prefera să vă trimită cât mai departe.

– Cred că te înșeli, domnule. Nu cred că intențiile sale în această privință sunt altfel decât sincere, dorind ca abilitățile lui Temeraire să fie valorificate cât mai bine, răspunse Laurence bățos.

– E foarte plictisitor să bați întruna drumul coastei, dintr-o parte în alta, interveni Temeraire, și aș prefera să am ceva mai interesant de făcut, cum ar fi să mă lupt cu scuipătorii de flăcări, dacă n-am fi în situația în care suntem. Dar presupun că trebuie să ne facem datoria, încheie el, fără urmă de melancolie, îndreptându-și atenția către ceilalți oaspeți, care acum, după exemplul lui Nelson, erau și mai dornici să stea de vorbă cu el: succesul recepției era asigurat.

– Laurence, putem să ne abatem din drum prin zona de carantină, să vedem cum

merge treaba cu pavilionul? întrebă Temeraire a doua zi dimineață, în timp ce se pregăteau să se întoarcă la Dover.

– Prea mult nu cred să fi înaintat, răspunse Laurence.

Motivul ascuns al lui Temeraire – să vadă ce fac Maximus și Lily – era destul de transparent: nu venise niciun răspuns la scrisorile trimise de Laurence, fie către dragoni, fie către căpitanii lor, și Temeraire începuse să pună întrebări, tot mai nerăbdător. Laurence se temea de previzibila reacție a dragonului său când îi va vedea atât de slăbiți de boală, cum presupunea că sunt, fără să-i treacă, însă, prin minte niciun motiv foarte bun să-l refuze.

– Dar aș vrea să văd pavilionul în toate etapele, insistă dragonul, iar dacă au făcut vreo greșeală, ar trebui s-o corectăm din timp, termină el triumfător, cu aerul că găsise o justificare de necombătut.

– Avem motive să ne temem că infecția plutește în aer? îl întrebă cu glas scăzut Laurence pe Dorset, luându-l deoparte. Există vreun pericol dacă zburăm deasupra zonei de carantină?

– Nu, dacă Temeraire se ține la distanță de oricare dintre animalele bolnave. Infecția se transmite prin umorile flegmatice. Atâta vreme cât nu strănută și nu tușește cineva spre el, nu cred că există un pericol major, nu în aer, răspunse Dorset absent, fără să analizeze prea mult întrebarea, ceea ce nu-l încurajă deloc pe Laurence.

Dar se mulțumi să-i smulgă lui Temeraire promisiunea că va zbura foarte sus, de unde probabil nu va vedea foarte bine ravagiile pe care le făcuse boala asupra prietenilor lui, și că nu se va apropia de niciun dragon în aer.

– Firește că promit, spuse Temeraire, adăugând, neconvingător: Vreau doar să văd pavilionul, în definitiv. Nu mă interesează să văd alți dragoni.

– Trebuie să fiu sigur, dragul meu, altfel domnul Dorset nu ne va aproba vizita. Nu avem voie să tulburăm dragonii bolnavi, care au nevoie de odihnă, insistă Laurence, recurgând la această stratagemă care, în cele din urmă, smulse aprobarea lui Temeraire, printre suspine.

Laurence nu se aștepta, cu adevărat, să vadă vreun dragon în aer. Animalele bolnave nu mai părăseau solul decât foarte rar, pentru scurtele patrule demonstrative pe care Jane continua să le folosească pentru a perpetua iluzia puterii lor în ochii francezilor. Era o zi înnorată și mohorâtă și, zburând spre coastă, fură întâmpinați de o burniță ce

bătea dinspre Canal. Cu siguranță, dragonii bonavi nu puteau fi solicitați atât de mult.

Zona de carantină era ceva mai departe de Dover, spre interior, cu granițele marcate de torțe fumegânde și steaguri mari și roșii, înfipte în pământ – lunci joase, pustiite, cu dragoni risipiți pretutindeni, expuși vântului ce făcea steagurile să fluture nebunește, iar pe ei toți să se ghemuiască la pământ, căutând adăpost. Dar pe măsură ce Temeraire se apropia de teritoriul proscris, Laurence zări trei pete crescând cu repeziciune până deveniră trei dragoni: erau în aer și zburau energic, doi pe urmele unui al treilea mai mic.

– Laurence, aceia sunt Auctoritas și Caelifera, din Dover, sunt sigur de asta, dar pe dragonul cel mic nu-l cunosc, spuse Temeraire. N-am mai văzut unul ca el.

– O, Doamne, e o Plein-Vite! exclamă Ferris, după ce aruncă o privire prin luneta lui Laurence.

Cei trei dragoni se aflau chiar deasupra zonei de carantină și trupurile masive ale celor bolnavi puteau fi văzute cu ochiul liber, chiar și prin burniță, de dragonul francez, în toată mizeria lor, în noroiul amestecat cu sânge. Iar cei doi dragoni care încercau s-o oprească pierdeau deja distanță, epuizați, în timp ce micuța Plein-Vite țâșnea și se rotea și se ferea, bătând energic din aripi. Se năpusti dincolo de granițele zonei de carantină, îndreptându-se către Canal cu toată viteza.

– După ea, Temeraire! strigă Laurence și porniră în urmărire.

Aripile imense ale lui Temeraire băteau o dată la fiecare cinci bătăi ale ei, dar înghițeau distanța văzând cu ochii.

– Dragonii Plein-Vite n-au multă rezistență, sunt doar curieri pe distanțe mici, cu toate că sunt iuți ca fulgerul. Probabil că francezii au adus-o noaptea cu barca, până aproape de coastă, ca să-și conserve energia pentru drumul înapoi, spuse Ferris, țipând ca să acopere vântul tăios ca o lamă de cuțit.

Laurence clătină doar din cap, ca să-și cruțe vocea. Pesemne că Bonaparte sperase să strecoare un curier așa de mic acolo unde cei mari eșuaseră. Ridică portavocea și răcni:

– *Rendez-vous!*

Dar fără niciun efect. Sloboziră apoi o rachetă care, lansată chiar în fața nasului micului dragon, era un semnal mai greu de ratat sau de interpretat greșit, însă ritmul

ei furios nu conteni o clipă. Femela Plein-Vite avea un singur pilot micuț, un băiat poate doar puțin mai mare decât Roland sau Dyer. Laurence îi desluși limpede prin lunetă fața palidă și speriată, când băiatul se întoarse și își văzu uriașul urmăritor cu aripi negre, gata să-l înghită. Întoarse capul să-și încurajeze animalul, aruncând în urmă bucăți de harnașament. Băiatul își lepădă pânăși încălțările și își azvârli peste bord cingătoarea cu sabia și pistolul, care se rostogoliră strălucind în lumina soarelui. Obiecte de preț, negreșit. Încurajată de exemplul pilotului ei, mica femelă începu, nu fără efort, să-și întețească bătăile aripilor și se îndepărtă. Iuțeala și dimensiunile ei reduse, cu vântul din spate, își spuneau cuvântul.

– Trebuie s-o doborâm, zise Laurence îndârjit, coborând luneta: văzuse ce efect avea vântul divin asupra dragonilor inamici de luptă și asupra oștenilor. Ce prăpăd ar putea face asupra unei ținte atât de mici și de neajutorate, nu voia să se gândească, dar nici să vadă, însă datoria lor nu lăsa loc de îndoială. Temeraire, trebuie s-o oprești. N-o putem lăsa să scape.

– Laurence, e așa de micuță, obiectă Temeraire nefericit, întorcându-și capul doar cât să se facă auzit.

Încerca s-o ajungă din urmă, cu toată voința din lume, dar nu se lăsa prinsă.

– Nu putem s-o abordăm, răspunse Laurence. E prea mică și prea rapidă, am condamna un om la moarte, dacă i-am cere să facă un salt. Dacă nu se predă, trebuie doborâtă. Se îndepărtează, trebuie să acționăm acum.

Temeraire se cutremură, apoi, odată decizia luată, trase aer în piept și răcni, dar deasupra femelei-dragon, nu direct spre ea. Aceasta scoase un țipăt speriat, dând din aripi în sens invers, de parcă ar fi încercat să schimbe direcția, oprindu-și înaintarea pentru o clipă. Dintr-un salt brusc, Temeraire ajunse deasupra ei și își împreună aripile, ducând-o spre pământ. Nisipul galben, moale, săltă și se rostogoli, formând dune. Mica femelă franceză căzu grămadă, când aterizară stârnind valuri uriașe de praf, care-i învăluiră, ca un nor.

Alunecară pe pământ cam o sută de metri, Laurence, orb și încercând să-și apere gura de nisipul care zbura, auzind șuieratul chinuit al lui Temeraire, iar femela-dragon franceză țipând.

Apoi Temeraire spuse triumfător:

– Hah! *Je vous ai attrapé, il ne faut pas pleurer* [2]. O, îmi cer scuze, îmi pare foarte rău.

Iar Laurence își șterse nisipul de pe față și din nări, tușind violent, după care, limpezindu-și privirea împăienjenită, se pomeni uitându-se aproape direct în ochii înspăimântători, portocalii, cu pupilele înguste, ale unui Longwing. Excidium întoarse capul să strănute, împrăștiind fără să vrea picături de acid pe care nisipul le absorbi, fumegând câteva clipe. Laurence se holbă îngrozit la capul uriaș, făcu un salt înapoi, iar Excidium spuse, cu glasul său răgușit, hodorogit:

– Ce-ați făcut? Nu trebuia să veniți aici.

În timp ce vorbea, norul de nisip se așeză, dezvăluindu-l – unul dintre cei câțiva dragoni Longwing, Lily înălțându-și capul de sub aripă, lângă el, toți ceilalți cuibăriți unul lângă altul, în groapa de nisip care le era loc de carantină.

5

Nu aveau pe nimeni să le țină de urât în izolata luncă a carantinei, în afară de mica Sauvignon, femela-curier franceză, care nu avea nici măcar consolarea prezenței căpitanului ei. Bietul băiat fusese dus în lanțuri, în schimbul supunerii micuței Sauvignon, în țipetele jalnice ale acesteia sub gheara lui Temeraire, care o apăsa pe spate cu o forță irezistibilă, chiar dacă fără tragere de inimă, țintuind-o la pământ.

Femela-dragon se strânse ghem, după plecarea băiatului, și se lăsă cu greu convinsă de Temeraire să mănânce puțin și apoi să vorbească.

– *Voici un joli cochon* [3], o îndemnă Temeraire, împingând cu botul spre ea unul dintre porcii pe care îi pregătise Gong Su la frigare, stropit cu sos brun de portocale. *Votre capitaine s'inquiétera s'il apprend que vous ne mangez pas, vraiment*. [4]

Luă câteva îmbucături, devenind repede mai entuziastă după ce află de la Temeraire că rețeta era *à la Chinois* [5]. Remarca ei naivă fu aceea că mânca întocmai *comme la Reine Blanche* [6] și încă puțină conversație îi confirmă lui Laurence că Luing Tien Lien, dușmana lor de moarte, se afla acum bine-mersi la Paris, consiliindu-l pe Napoleon. Mica Sauvignon, plină de venerație față de femela-dragon Celestă, nu putea fi păcălită să trădeze vreun plan secret, asta dacă avea cunoștință de vreunul, însă Laurence n-avea nevoie de nicio dezvăluire ca să-și dea seama că Lien susținea sus și tare o invazie, dacă Napoleon mai avea nevoie de argumente suplimentare, și că se străduia să-i îndrepte atenția spre Anglia și nu spre orice altă parte a lumii.

– Cică Napoleon a pus să fie lărgite străzile, pentru ca Lien să poată umbla prin tot orașul, zise Temeraire, îmbufnat, și că i-a construit deja un pavilion lângă palatul său. Nu mi se pare corect că nouă ne e așa de greu aici, când ea, acolo, are tot ce vrea.

Laurence dădu un răspuns absent. Îl mai interesau prea puțin asemenea chestiuni generale, când trebuia să-l vadă pe Temeraire murind asemenea lui Victoriatus, redus la un pachet de carne însângerată, un dezastru mult mai cumplit decât ar fi putut pune la cale Lien, din cele mai adânci văgăuni ale răutății sale.

– V-ați apropiat de ei doar câteva momente, să nu ne pierdem speranța, îi spusese Jane, însă nimic mai mult și Laurence vedea în absența unor încurajări din partea ei condamnarea la moarte a lui Temeraire, semnată și parafată.

Groapa de nisip colcăia cu siguranță de boală. Dragonii Longwing erau izolați acolo de aproape un an, îngropându-și în nisip efluviile, împreună cu acidul otrăvitor.

Laurence înțelese abia acum de ce nu-și văzuse niciunul dintre foștii camarazi, de ce Berkley și Harcourt nu-i răspunseseră la scrisori. Granby venise o dată să-l viziteze și abia reușiseră să schimbe câteva cuvinte, dureros de pompoase, Granby evitând cu bună știință să vorbească despre Iskierka lui cea sănătoasă, iar Laurence refuzând să discute despre șansele lui Temeraire, mai ales că acesta putea să-l audă și să înceapă să-i împărtășească disperarea. Deocamdată, Temeraire nu-și făcea nicio grijă, nestrămutat în încrederea pe care o avea în rezistența lui, o liniște pe care Laurence nu voia să i-o risipească, înainte ca inevitabilul curs al bolii să pună stăpânire pe el.

– *Je ne me sens pas bien* [7], spuse Sauvignon, în dimineața celei de-a patra zile, când se trezi – și îi trezi pe ceilalți – cu un strănut violent.

Fu luată și dusă lângă ceilalți bolnavi, lăsându-i pe Laurence și pe Temeraire să aștepte singuri primul semn al bolii.

Jane venise să-l vadă zilnic, cu vorbe de încurajare, când voia să le audă, și brandy, pentru când nu mai putea, dar în acea zi nefericită, îi spuse cu reticență:

– Mi-e al naibii de greu să vorbesc despre asta pe șleau, Laurence, dar trebuie să mă ierți. Oare Temeraire a început să se gândească la împerechere, ce știi?

– Împerechere? făcu Laurence cu amărăciune și întoarse privirea.

Era firesc, desigur, ca Jane să dorească să perpetueze cea mai rară dinte toate rasele, dobândită cu atâta greutate, rasă aflată acum și în posesia dușmanului lor, însă pentru el asta reprezenta dorința de a înlocui ceea ce trebuia să fie de neînlocuit.

– Știu, spuse Jane cu blândețe, dar trebuie să ne așteptăm la asta în orice clipă de acum înainte și, după ce se îmbolnăvesc, majoritatea dragonilor nu mai sunt dispuși – și cine-i poate învinui?

Curajul ei îl rușina; suferise și ea fără să se dea în spectacol, nu putea să se lasă pradă sentimentelor în fața ei. În orice caz, n-avea niciun rost să ascundă adevărul. Nu putea minți. Fu nevoit să mărturisească:

– Temeraire s-a atașat foarte mult de o femelă din rasa Imperială din suita împăratului, pe când ne aflam la Pekin.

– Ei, bine, mă bucur să aud asta. Trebuie să întreb dacă ar fi dispus să ne facă favoarea unei împerecheri, începând chiar din seara aceasta, acum că secretul lui a fost dezvăluit, spuse Jane. Felicita se simte destul de bine și l-a informat pe căpitanul ei, acum două zile, că simte că are iarăși un ou. Ne-a dăruit deja două, pui frumoși, înainte să se îmbolnăvească. E doar din rasa Yellow Reaper, de talie medie. Nu e genul de împerechere pe care un crescător cu judecată ar alege s-o facă, dar cred că orice sânge Celest e mai bun decât nimic. Și avem foarte puține femele capabile de reproducere.

– Dar n-am văzut-o în viața mea, spuse Temeraire nedumerit, când auzi întrebarea. De ce aș vrea să mă împerechez cu ea?

– E ca un fel de căsătorie de stat aranjată, presupun, răspunse Laurence, neștiind ce să răspundă. I se părea acum, tardiv, o propunere grosolană, de parcă Temeraire ar fi fost un armăsar de rasă pe care îl urci pe-o iapă, fără să ceri părerea niciunuia și fără o întâlnire prealabilă măcar. Nu trebuie să faci nimic din ce nu-ți convine, adăugă el brusc.

Nu voia să-l vadă pe Temeraire forțat în niciun fel, așa cum n-ar fi acceptat să fie pus el însuși într-o asemenea situație.

– Păi, nu că m-aș aștepta să mă deranjeze, spuse Temeraire, dacă ea și-ar dori așa de mult și mă cam plictisesc să stau toată ziua fără să fac nimic, adăugă el cu mai puțină timiditate decât candoare. Numai că nu înțeleg defel de ce și-ar dori.

Jane râse, când Laurence îi împărtăși răspunsul, și ieși în poiană să-i explice:

– Și-ar dori să aibă un ou de la tine, Temeraire.

– O!

Temeraire își umflă imediat pieptul, satisfăcut, ridicându-și creasta, și își înclină capul cu grație.

– Atunci cu siguranță că am să-i fac voia, declară el și, imediat după plecarea lui Jane, ceru să fie spălat și să i se aducă tecile de gheare din China, care fuseseră puse la păstrare, considerate nepractice pentru folosința regulată.

– Este așa de fericită să fie de folos, că-mi vine să plâng, spuse Brodin, căpitanul lui Felicita, un galez brunet, nu mult mai vârstnic decât Laurence, cu o față colțuroasă care părea croită pentru cutele îndârjite și posomorâte în care împietrise astăzi.

Îi lăsaseră pe cei doi dragoni singuri afară, în poiana lui Felicita, să rezolve problema cum voiau ei, adică, judecând după sunetele pe care le scoteau, cu mare entuziasm, în ciuda dificultăților inerente în relația dintre doi dragoni de dimensiuni atât de diferite.

– Și știu că n-am de ce să mă plâng, adaugă Brodin cu amărăciune. Se simte mai bine decât nouăzeci la sută din dragonii aviației, iar medicul crede că va trăi încă zece ani, cu acest ritm al evoluției.

Își turnă o porție zdravănă de vin și lăsă sticla pe masă între ei, lângă o a doua și o a treia, în așteptare. Nu vorbiră prea mult, ci șezură și băură împreună în noapte, din ce în ce mai aplecați deasupra cupelor, până când dragonii amuțiră și plopii tremurători nu se mai clătinară. Laurence nu dormea, dar nu se putea gândi să se miște, nici măcar să-și ridice capul, greu de amorțeala care-l învăluia ca o pătură, îndepărtându-l de tot și de toate.

Brodin îl trezi, pe scaunul lui, la primele ore ale dimineții.

– Ne revedem diseară? întrebă el obosit, când Laurence se ridică și-și îndoi umerii în spate ca să-și dezmorțească mușchii.

– Așa e cel mai bine, din câte înțeleg, răspunse Laurence, privindu-și mâinile ușor surprins: tremurau.

Ieși să-l ia pe Temeraire, a cărui satisfacție profund îngâmfată și indecentă l-ar fi făcut să roșească, dacă, în condițiile date, ar fi fost dispus să fie critic în vreun fel la adresa plăcerilor dragonului său, oricare ar fi fost ele.

– A mai avut două deja, spuse Temeraire, culcându-se în poiana lui, somnoros, dar jubilând, și e sigură că va mai avea unul. A zis că nu s-a observat că pentru mine a fost prima oară.

– Dar a fost prima oară? întrebă Laurence, simțindu-se nătâng. Tu și Mei n-ați…

Natura întrebării îl făcu să se oprească, dar prea târziu.

– Asta n-a avut nicio legătură cu ouăle, i-o reteză Temeraire. E cu totul altceva.

După care își încolăci coada ordonat în jurul trupului și adormi, lăsându-l pe Laurence și mai derutat, pentru că nu putea să mai insiste.

Repetară vizita în seara următoare. Laurence se uită la sticlă, dar nu se mai atinse de

ea. Cu un efort, îi îndreptă lui Brodin atenția către alte lucruri: obiceiurile chinezilor și ale turcilor, călătoria lor spre China, campania din Prusia și marea bătălie de la Jena, pe care o putea reconstitui în detaliu, căci urmărise tot cataclismul de pe spinarea lui Temeraire.

Nu era, poate, cel mai inspirat mod de a alunga anxietatea. După ce povesti toată acea ametitoare ofensivă și când rândurile strâns masate ale oștirii prusace, reprezentate de niște coji de nucă, fură măturate de pe masă, el și Brodin se lăsară pe spate și se uitară unul la altul, după care Brodin se ridică agitat în picioare și începu să măsoare cu pasul mica lui colibă.

– Aș prefera să treacă pe-aici cât mai repede, până mai suntem câțiva care putem lupta, dar nu dau doi bani pe șansele noastre în fața lui.

Era un lucru îngrozitor să-ți dorești o invazie, cu aluzia nerostită a dorinței de a fi ucis: periculos de aproape – simțea Laurence, neliniștit – de păcatul de moarte, un egoism extrem, chiar dacă asta nu însemna că Anglia ar rămâne descoperită după aceea. Și fu tulburat să descopere în el însuși o înclinație de a simți la fel.

– N-avem voie să vorbim așa. Dragonii nu se tem de moarte și Doamne ferește să-i învățăm noi să se teamă sau să dăm dovadă de mai puțin curaj decât ei.

– Crezi că nu învață ce-i frica atunci când se apropie sfârșitul? Brodin râse scurt și strident: Obversaria abia îl mai recunoștea pe Lenton, spre sfârșit, și a scos-o din ou cu mâinile lui. Nu mai putea decât să ceară apă și odihnă, iar el nu-i putea oferi nimic. Poți să mă consideri un câine păgân, dacă vrei, dar i-aș mulțumi lui Dumnezeu sau lui Bonaparte, ori Diavolului cel negru însuși, dacă i-ar da lui Felicita o moarte frumoasă într-o bătălie.

Turnă din sticlă și, după ce se termină, Laurence întinse mâna după ea, peste masă.

– Crescătorii recomandă două săptămâni, spuse Jane, dar noi ne vom bucura câtă vreme se simte capabil.

Așa că Laurence se smulse din pat a doua zi, după ce dormise pe apucate – jumătate din timp la masa lui Brodin, sub influența vinului, și jumătate în primele ore ale dimineții – și abia se târî toată ziua, supraveghind inutilele lucrări la harnașament și lecțiile lui Emily și Dyer, până când sosi vremea să se ducă iarăși.

Repetară întâlnirea încă de două ori și apoi, în cea de-a cincea zi, în timp ce Laurence stătea cu mintea amorțită și studia plictisit tabla de șah, Brodin înălță capul și îl întrebă:

– N-a început încă să tușească?

– Poate că mă doare puțin gâtul, declară Temeraire judicios.

Laurence ședea cu capul aplecat aproape până la genunchi, aproape incapabil să suporte povara speranței, atât de neașteptată, pe umeri, în timp ce Keynes și Dorset se cățărau pe Temeraire ca niște maimuțe. Îi ascultaseră plămânii cu un con uriaș de hârtie plasat pe piept, de care își lipiseră urechile, și își vârâră capetele între fălcile lui, să-i examineze limba, care era de un roșu sănătos, fără pată.

– Trebuie să-i punem ventuze, declară, în cele din urmă, Keynes, revenind la trusa lui medicală.

– Dar sunt perfect sănătos, protestă Temeraire, retrăgându-se din fața nemiloasei lame curbate a bisturiului. Nu mi se pare că cineva ar trebui forțat să se trateze când nu e bolnav. Oricine ar crede că n-ai altceva de făcut, spuse el, ofensat, și operațiunea fu realizată doar după ce-l lămuriră că era un serviciu nobil în beneficiul dragonilor bolnavi.

Însă fu nevoie de multe încercări: Temeraire își tot trăgea piciorul în ultimul moment, până când Laurence îl convinse să nu se uite, ci să privească în direcția opusă, până când ligheanul pe care îl ținea Dorset se umplu și Keynes spuse:

– Gata, și lipi imediat cauterul, care aștepta în foc, de crestătură.

Ar fi plecat fără să mai spună o vorbă, cu ligheanul aburind, plin de sânge negru, dacă Laurence n-ar fi alergat după ei să le ceară verdictul.

– Nu, firește că nu-i bolnav și nici n-are de gând să fie, din câte-mi dau eu seama, răspunse Keynes. N-am să-ți spun mai multe acum, avem treabă.

Și se îndepărtă, lăsându-l pe Laurence aproape bolnav de bucurie. Se simțea ca un om ieșit din umbra spânzurătorii, două săptămâni de coșmar cedând brusc locul acestei aproape devastatoare ușurări. Era imposibil să nu-l copleșească emoțiile, auzindu-l pe Temeraire spunând:

– Nu e prea plăcut să fii tăiat și nu văd deloc la ce folosește. Amușină mica rană cauterizată, cercetând-o, apoi îl împinse pe Laurence cu botul, alarmat: Laurence? Laurence, te rog, nu-ți face griji. Nu mă doare prea tare și, uite, deja nu mai sângerează.

Jane scria deja înainte ca doctorul Keynes să ajungă la jumătatea raportului pe care i-l făcea, și fața îi era luminată de energie și elan, giulgiul cenușiu al tristeții și oboselii arătându-se în întregime doar acum, când era scos.

– Haide să nu facem zarvă, rogu-te, spuse Keynes, aproape furios. Avea mâinile încă mânjite de sânge, care i se uscase sub unghii. Venise direct la ea de la muncă, unde comparase mostrele de sânge sub microscop. N-avem niciun motiv. S-ar putea foarte bine să fie doar o diferență de fizionomie sau o trăsătură individuală. Am spus doar că există o simplă posibilitate, demnă de o încercare – demnă de o mică încercare… fără așteptări…

Protestele lui se dovediră zadarnice. Jane nu se opri nicio clipă din scris. Keynes avea aerul că i-ar fi plăcut să-i smulgă tocul din mână.

– Aiureli. Puțină zarvă e tocmai ce ne trebuie, spuse Jane, fără măcar să ridice ochii, și tu vei scrie cel mai încurajator afurisit de raport care s-a pomenit vreodată, fii bun. Nu vei da Amiralității niciun pretext.

– Nu discut în momentul de față cu Amiralitatea, spuse Keynes, și n-am de gând să dau speranțe nefondate. Foarte probabil, nici n-a luat boala… o rezistență naturală, cine știe, unică pentru rasa lui. Iar răceala de care a suferit anul trecut e doar o coincidență.

Speranța era, într-adevăr, una foarte mică. Temeraire se îmbolnăvi în drum spre China, pentru scurt timp, boala vindecându-se brusc, de la sine, la o săptămână și ceva în Capetown, fiind considerată, la vremea respectivă și după aceea, o răceală banală. Doar actuala rezistență la boală îi stârnise lui Keynes bănuiala că boala ar putea să fi fost una și aceeași. Dar, chiar dacă nu se înșela, era posibil să nu existe niciun leac. Iar dacă exista vreunul, era posibil să nu fie ușor de găsit. Și chiar dacă era găsit, tot nu putea fi adus la timp ca să salveze majoritatea dragonilor bolnavi.

– Și nu e deloc mică posibilitatea, adăugă Keynes morocănos, să nu existe niciun agent curativ. Mulți bolnavi de tuberculoză și-au găsit o alinare temporară în zonele cu

climă mai caldă.

– Că e vorba de climă, de apă sau de mâncare, nu mă interesează câtuși de puțin. Dacă trebuie să trimit cu barca în Africa fiecare dragon din Anglia, poți fi sigur că am s-o fac, spuse Jane. Și mă bucur aproape la fel de mult să găsesc un motiv ca să ne mai ridicăm moralul, ca de șansa unui leac. Iar tu nu vei face nimic ca să-i deprimi din nou. (Puțină speranță le ajunge celor care până de curând nu aveau niciuna și merita orice efort.) Laurence, continuă Jane, tu și Temeraire trebuie să plecați. Deși mi-e greu să renunț iarăși la voi, adăugă ea, înmânându-i ordinele, scrise în pripă și aproape ilizibile. Dar trebuie să avem încredere că-și va aminti ce i-a putut plăcea cel mai mult și ce-ar putea să stea la baza vindecării. Dragonii sălbatici au făcut progrese neașteptate, slavă Cerului, și, cu acest de pe urmă spion capturat, poate că avem noroc și Bonaparte n-o să se mai grăbească să trimită dragoni buni după unii atât de slăbiți. Și voi trimite toată formația ta, continuă ea. E o urgență, fiind printre primii care s-au îmbolnăvit. Dacă îi aduci înapoi sănătoși, cu voia Domnului, puteți păzi Canalul până îi tratăm noi pe ceilalți.

– Și acum o să-i pot revedea pe Maximus și pe Lily, spuse Temeraire jubilând și, fără să mai aibă răbdare, insistă să plece numaidecât.

Nici nu coborâseră bine lângă poiana stearpă în care dormea Maximus, că Berkley se apropie de ei cu pași mari și, apucându-l pe Laurence de braț, îl scutură, spunând sălbatic:

– Pentru numele lui Dumnezeu, zi-mi că e adevărat și nu vreo afurisită de poveste!

Și se întoarse, acoperindu-și fața, când Laurence dădu afirmativ din cap. Laurence se prefăcu că nu observă.

– Temeraire, mi se pare că hamul ți-e cam larg. Acolo, deasupra flancului stâng. Vrei să te uiți puțin? spuse el ferm, văzând că dragonul se holbează la umerii căzuți ai lui Berkley.

– Dar domnul Fellowes tocmai a lucrat la el săptămâna trecută, spuse Temeraire distras, amușinându-l. Luă cu grijă o bucată de ham între dinți și trase: Nu, e foarte bine fixat, nu mi se pare larg deloc.

– Vino, hai să te vedem puțin, îi întrerupse brusc Berkley, după ce reuși să-și revină. Douăsprezece picioare în plus de când ai plecat spre China, nu? Iar tu arăți bine, Laurence, mă așteptam să te văd în zdrențe.

– Așa m-ai fi găsit, când ne-am întors, răspunse Laurence, strângându-i mâna.

Nu putea să-i întoarcă niciun compliment. Berkley slăbise vreo douăzeci de kilograme, la prima vedere, și nu-l prindea bine deloc; îi atârnau fălcile.

Maximus decăzuse și mai mult. Pielea solzoasă, roșie cu auriu, îi atârna în cute în jurul gâtului și pe piept, susținută de masivul traforaj al coloanei sale vertebrale și de umeri, ca niște bețe de cort, în timp ce de-o parte și de alta a coastelor sale masive se profilau, umflați, ceea ce Laurence presupuse că erau sacii de aer. Își ținea ochii aproape închiși, iar printre fălcile întredeschise, cu un firicel de salivă băltind dedesubt, ieșea zgomotul hârâit al respirației sale. O crustă uscată și scorojită de mucus îi acoperea nările.

– O să se scoale imediat și o să se bucure să te vadă, spuse Berkley, morocănos, dar nu-mi place să-l trezesc când se poate odihni și el puțin. Răceala asta blestemată nu-l lasă să doarmă cum trebuie și nu mănâncă nici un sfert din cât ar trebui.

Temeraire, care-i urmase în poiană, nu scoase niciun sunet, ci se ghemui la pământ, cu gâtul îndoit în spate, ca un șarpe obosit, și rămase acolo neclintit, fixându-l fără să clipească pe Maximus, care continua să doarmă, hârâind, hârâind. Laurence și Berkley conversară cu glas scăzut, discutând despre călătoria pe mare.

– Mai puțin de trei luni până la Cape Town, spuse Laurence, judecând după ultima noastră călătorie, și am avut parte și de o încăierare, dincolo de Canal, care ne-a ținut în loc.

– Oricât ar dura, mai bine pe o corabie spre un țel, decât să zacem aici în halul ăsta, chiar de-ar fi să ne înecăm cu toții pe drum, spuse Berkley. O să terminăm de împachetat până dimineață și nătărăul va mânca bine, de data asta, și de-ar trebui să-i vârâm vacile pe gât.

– Mergem undeva? întrebă Maximus adormit, cu vocea mult îngroșată, după care se întoarse să tușească, gros și din adâncul pieptului, de mai multe ori, scuipând într-o mică groapă acoperită cu frunze, săpată în acest scop.

Își frecă pe rând fiecare ochi de piciorul din față, ca să-și curețe mucusul, și apoi, văzându-l pe Temeraire, se lumină treptat și înălță capul.

– Te-ai întors. A fost interesant în China? întrebă el.

– A fost, o, a fost, dar… izbucni Temeraire. Îmi pare rău că n-am fost acasă, în timp ce

voi erați cu toții bolnavi. Îmi pare foarte rău, adăugă el nefericit, lăsându-și capul să atârne.

– Dar e doar o răceală, spuse Maximus, doar pentru a fi întrerupt de alt acces de tuse, după care, totuși, adăugă: O să fiu bine, sănătos, în curând. Sunt sigur. Numai că sunt obosit.

Închise ochii aproape imediat după ce spuse asta și se cufundă din nou în apatie.

– Ei s-au îmbolnăvit cel mai rău, spuse Berkley cu efort, conducându-l pe Laurence. (Temeraire se strecurase foarte repede afară din poiană, ca să se poată ridica în aer fără să-l deranjeze pe Maximus.) Toți dragonii Regal Copper. Talia lor afurisită e de vină. Nu mănâncă, așa că nu-și pot susține mușchii și apoi, într-o zi, nu mai pot respira. Patru am pierdut deja și Laetificat nu va apuca vara, dacă nu găsim leacul ăla al tău.

Nu spuse că Maximus va urma curând după aceea, dacă nu cumva o va preceda. Nu era nevoie.

– O să-l găsim, spuse încrâncenat Temeraire, o să-l găsim, o să-l găsim, o să-l găsim.

– Sper să te găsim bine la întoarcere, pe tine și pe cei din grija ta, spuse Laurence, strângând mâna lui Granby.

În spatele lui era mare agitație, în timp ce echipa sa făcea ultimele pregătiri. Aveau să plece a doua zi, cu fluxul de seară, dacă vântul le permitea, și trebuiau să fie îmbarcați în zori, cu atâția dragoni și echipajele lor de organizat. Emily și Dyer împăturau de zor hainele lui Laurence în bătrânul lui geamantan de marinar, care abia supraviețuise ultimei lor călătorii, iar Ferris spunea aspru:

– Să nu crezi că nu vă văd cu sticla aia, domnule Allen. Poți s-o golești direct, mă auzi?

Avea o mulțime de oameni noi la bord, înlocuitori pentru numărul mare de membri ai echipajului care pieriseră în absența lor. Jane îi trimisese pe toți să fie testați și să le dea aprobarea, dar în chinul și suferința ultimelor două săptămâni și cu munca grea a celor de dinainte, îi cunoscuse foarte puțin. Acum, dintr-odată, nu mai era timp și trebuia să se descurce cu cei pe care-i primise. Nu regreta deloc că se despărțea de un om al cărui caracter îl cunoștea și îl înțelegea și pe care știa că se poate bizui bucuros.

– Mă aștept să ne găsești pe toți bucăți, spuse Granby, cu jumătate din Anglia în flăcări și Arkady sărbătorind cu ceata lui printre ruine, pârjolind vaci. Ar fi minunat să fie altfel.

– Transmite-i lui Arkady din partea mea să se poarte toți cum se cuvine, spuse Temeraire, ițindu-și cu grijă capul, ca să nu-i trântească pe harnașierii care mișunau pe spinarea lui. Și că sigur o să ne întoarcem curând, așa că să nu-și închipuie că totul îi aparține, chiar dacă acum are o medalie, termină el, iritat.

Își continuau conversația la o ceașcă de ceai când un tânăr sergent veni după Laurence.

– Îmi cer scuze, domnule, dar a venit un gentilom să vă vadă, la cartierul general, spuse băiatul, după care adăugă, pe un ton surprins: Un gentilom negru.

Așadar, Laurence, nedumerit, fu nevoit să-și ia brusc rămas-bun și să plece.

Ajunse în sala comună a ofițerilor, unde îl identifică pe musafirul său fără nicio dificultate, deși Laurence își munci mintea o clipă, înainte să-și amintească numele: reverendul Erasmus, misionarul cu care îi făcuse cunoștință Wilberforce la recepție, cu două săptămâni în urmă – așa de puțin trecuse?

– Mă bucur să vă văd, domnule, dar mă tem că m-ați prins într-un moment foarte agitat, spuse Laurence, făcându-le semn servitorilor, care nu-i aduseseră încă nimic de băut. Mâine-dimineață părăsim portul… Un pahar de vin?

– Doar o ceașcă de ceai, mulțumesc, răspunse Erasmus. Căpitane, știam și eu și sper că mă vei ierta că dau buzna într-un moment ca acesta. Eram cu domnul Wilberforce azi-dimineață, când a sosit scrisoarea dumitale, cu scuze, informându-l că veți pleca în Africa. Și am venit să te rog să mă duci acolo.

Laurence rămase tăcut. Avea tot dreptul, conform etichetei, să invite un anumit număr de oameni, acesta fiind privilegiul căpitanilor de dragoni la bordul unei nave de transport, în egală măsură cu al căpitanului. Dar situația de față nu era una simplă, căci aveau să călătorească pe *Allegiance*, sub comanda unui căpitan care – deși unul dintre prietenii dragi ai lui Laurence și fostul său secund – datora o parte măricică din averea sa plantațiilor întinse ale familiei sale în Indiile de Vest, lucrate cu sclavi. Era posibil ca Erasmus însuși – realiză Laurence, simțind că îl cuprinde amețeala – să fi trudit cândva tocmai pe câmpurile lor: avea impresia că unele dintre proprietățile deținute de tatăl lui Riley erau în Jamaica.

Pe lângă disconfortul pe care îl putea provoca în mod obișnuit orice diferență puternică de opinii politice între camarazii unei nave, în spațiul strâmt al unei călătorii, Laurence își exprimase, cu diverse ocazii, sentimentele față de practica respectivă și, din nefericire, apăruseră anumite tensiuni. Să-i impună acum lui Riley un pasager a cărui prezență ar părea o continuare mută și incontestabilă a vechii lor dispute, ar da impresia unei insulte premeditate.

– Domnule, spuse Laurence rar, mi se pare că ați spus că ați fost luat din Luanda? Noi mergem la Capetown, departe spre sud. Nu va fi în țara dumneavoastră.

– Cerșetorii nu fac mofturi la pomană, căpitane, răspunse simplu Erasmus. Am cerut doar să fiu dus în Africa. Dacă Dumnezeu mi-a deschis o cale care duce la Capetown, n-o voi refuza.

Nu mai insistă, ci doar rămase în așteptare, fixându-l cu privirea peste masă.

– Atunci sunt la dispoziția dumitale, domnule, răspunse Laurence, cum, firește, era nevoit. Numai să reușești să fii gata la timp. Nu putem pierde fluxul.

– Mulțumesc, căpitane. Erasmus se ridică și îi strânse mâna cu putere. Nu te teme: în speranța acceptului dumitale, soția mea a și împachetat și probabil se află deja pe drum, cu toate bunurile noastre lumești. N-avem prea multe, adăugă el.

– Atunci sper să vă văd mâine-dimineață, spuse Laurence. În portul Dover.

Allegiance îi aștepta în dimineața rece și însorită, arătând ciudat de turtită, cu catargele butucănoase și goale, cu arborii gabier și vergile culcate pe punte și cu lanțurile enorme ale ancorei de rezervă și ale celor de halaj ieșind întinse din apă și gemând încetișor, în timp ce nava se legăna pe valuri. Sosise în port cu vreo patru săptămâni în urmă, aproape imediat după ce Laurence și Temeraire ajunseseră în sfârșit în Anglia, nu cu mult mai devreme decât i-ar fi adus, până la urmă, o călătorie pe ocean cu *Allegiance.*

– Nu te poți plânge de întârzieri. Sunt prea fericit să vă găsesc vii și nevătămați, nu schelete în cine știe ce trecătoare din Himalaya, spuse Riley, strângându-i nerăbdător mâna, aproape înainte ca Laurence să apuce să coboare de pe spinarea lui Temeraire. Și ați adus, până la urmă, și o femelă-dragon care scuipă flăcări. Da, n-am avut cum să n-aud de ea, toată marina e în fierbere și cred că navele de la baricadă își fac de lucru cu schimbul pe lângă Guernsey, să se uite prin lunete cum aruncă flăcări către stânca

aia bătrână. Dar mă bucur nespus că vom fi din nou camarazi, continuă el, și, cu toate că va fi înghesuială, ne vom strădui să vă găsim tuturor un loc confortabil. Sunteți șapte de data asta?

Riley vorbea cu atâta devotament și bunăvoință încât Laurence fu cuprins de remușcări și zise brusc:

– Da, suntem în efectiv complet. Și, căpitane, trebuie să-ți spun, am adus un pasager, cu familia sa. E misionar, în drum spre Capetown, și mi-a cerut asta abia ieri-după-amiază… e un sclav eliberat.

Regretă cuvântul de îndată ce-l rosti. Intenționase să facă prezentarea mai delicat și era conștient că sentimentul de vinovăție îl făcuse stângaci și grosolan. Riley rămase tăcut.

– Îmi pare rău că nu te-am prevenit din timp, adăugă Laurence, încercând să se scuze.

– Înțeleg, spuse Riley scurt. Firește, poți invita pe cine poftești.

Și, atingându-și pălăria, se îndepărtă, fără să mai stea la discuții.

Nu încercă să pară politicos cu reverendul Erasmus, când acesta urcă la bord, puțin mai târziu, în dimineața aceea, omițând chiar și să-l salute, ceea ce l-ar fi jignit pe Laurence, în numele oricărui oaspete, cu atât mai mult al unui om al Bisericii. Dar, când o văzu pe nevasta pastorului stând singură într-o barcă mică și prăpădită, cu cele două fetițe ale ei, fără să li se ofere ajutor să urce, paharul se umplu.

– Doamnă, strigă Laurence peste parapet, stați liniștită, vă rog, și țineți bine copiii. Vă aducem la bord într-o clipă. Vă rog, nu vă alarmați. După care, îndreptându-se, spuse: Temeraire, ești bun să ridici barca aia, pentru ca doamna să poată urca la bord?

– O, desigur, și o să fiu foarte atent, răspunse Temeraire și, aplecându-se peste bordul navei – bine echilibrată de prezența lui Maximus, în partea opusă, care era încă extrem de greu, în ciuda faptului că slăbise –, apucă ambarcațiunea cu grijă, cu enorma labă din față și o culese picurând din apă.

Alarmați, cei din barcă protestau zgomotos, în timp ce fetițele se agățau de mama lor care, cu o expresie stoică, se străduia să nu-și trădeze neliniștea. Întreaga operațiune nu dură mai mult de-o clipă și, în secunda următoare, Temeraire așeza barca pe puntea dragonilor.

Laurence îi întinse mâna doamnei Erasmus. Aceasta o acceptă în tăcere și, după ce coborî, se întinse să ridice copiii, unul după altul, apoi să-și ia geamantanul și tolba. Era o femeie înaltă, încruntată, mult mai robustă și considerabil mai întunecată la piele decât soțul ei, cu părul prins sever sub un batic alb, simplu.

Cele două fetițe ale ei, în șorțulețe de un alb imaculat, după ce fură admonestate scurt să tacă din gură și să nu stea în calea nimănui, se apucară strâns de mâini.

– Roland, poate le conduci tu pe musafirele noastre în cabina lor, îi spuse Laurence vesel lui Emily, sperând că prezența ei le-ar putea liniști.

Spre regretul lui, era timpul să renunțe la orice încercare de a tăinui sexul lui Emily. Înfățișarea ei, care promitea să semene cu a mamei sale, cunoștea consecințele naturale ale evoluției dintr-un an și mai bine. Curând avea să devină imposibil să mai păcălească pe cineva, așadar Laurence trebuia de acum înainte să sfideze orice provocare, sperând că totul va fi bine. Din fericire, în momentul de față, părerea familiei Erasmus ori a celor din aviație nu avea nicio importanță, căci toți aceștia aveau să fie lăsați departe, în Africa.

– N-aveți de ce să vă temeți, le informă Emily pe fete, pe un ton vesel în timp ce le conducea, văzându-le privirile speriate. Cel puțin nu de dragoni. Deși am avut câteva furtuni înspăimântătoare în ultima noastră călătorie pe mare, adăugă ea, lăsându-le la fel de liniștite cum fuseseră; aveau un aer sfios în timp ce o urmau jos, în cabinele lor.

Laurence se întoarse la locotenentul Franks, aflat la comanda echipajului bărcii, care amuțise după ce fusese așezat între șapte dragoni, chiar dacă majoritatea dormeau.

– Sunt sigură că Temeraire ar fi fericit să ducă barca înapoi, spuse el, dar, când văzu cum se bâlbâie tânărul, se simți vinovat și adăugă: Dar poate că tu vrei să te întorci altfel.

Și, când Franks încuviință ușurat, cu o clătinare a capului, Temeraire așeză barca înapoi în apă. Apoi Laurence coborî și el în cabina lui, mult mai strâmtă decât în călătoria precedentă, căci împărțea acum spațiul cu alți șase căpitani. Însă i se repartizase un loc în față, cu vedere spre ferestrele de la pupa, și era mai bună decât multe cabine pe care le suportase pe când era în marină. Nu avu mult de așteptat: Riley veni și bătu – inutil, căci ușa era deschisă – cerându-i favoarea să stea puțin de vorbă.

– Mulțumesc, domnule Dyer, îi spuse Laurence tânărului mesager, care îi aranja

hainele, treci, te rog, pe la Temeraire, să vezi dacă are nevoie de ceva, apoi poți să mergi la lecții.

Prefera să vorbească între patru ochi.

Ușa se închise și Riley începu, bățos:

– Sper că te-ai instalat confortabil.

– Da.

Laurence nu avea de gând să înceapă o ceartă. Dacă Riley voia să insiste asupra subiectului, n-avea decât.

– Atunci regret s-o spun, zise el, fără să pară prea cuprins de regrete, doar palid de furie. Regret nespus să spun că am primit o informare, căreia n-aș fi putut să-i dau crezare, dacă nu m-aș fi convins cu ochii mei…

Riley nu ridicase glasul. Încă. Ușa se dădu în lături și Catherine Harcourt privi înăuntru:

– Îmi cer scuze, spuse ea, dar încerc să te găsesc de douăzeci de minute, căpitane Riley. Corabia asta e a naibii de mare. Nu că m-aș plânge, nicidecum. Firește, îți suntem foarte recunoscători pentru acest drum.

Riley bâigui un răspuns vag și politicos, holbându-se fix la creștetul ei. Nu o știuse de femeie, la momentul primei lor întâlniri, care durase doar puțin mai mult de-o zi, și ziua aceea după o bătălie. Catherine era mai subțire decât Jane și, cu părul strâns pe spate, în obișnuita ei cosiță, cu fața ei plăcută, lătăreață, și nasul cârn, pistruiat și ars de soare și de vânt, putea fi mai ușor luată drept bărbat de cineva care nu bănuia nimic. Dar secretul se aflase în timpul precedentei lor călătorii spre China și Riley fusese foarte șocat și nemulțumit la aflarea veștii.

– Și sper că te simți confortabil… cabina ta…, spuse el acum, nemaiștiind ce formă de adresare să folosească.

– O, bagajele mele sunt ascunse pe undeva. Presupun că le voi găsi până la urmă, spuse Harcourt pe un ton vioi, fie în mod inconștient, fie ignorând deliberat stinghereala lui Riley. Asta chiar nu mă interesează. E vorba despre ciuberele cu nisip bituminos, pentru Lily, pe care-și așază capul. Îmi pare foarte rău că trebuie să te deranjez, dar chiar nu știm pe unde sunt. Avem nevoie de ele lângă puntea

dragonilor, în caz că strănută iarăși și trebuie să le schimbăm repede.

Întrucât acidul unui Longwing, nesupravegheat, putea să macine o corabie întreagă până la carcasă și s-o scufunde, acest subiect antrenă, firește, tot interesul posibil, și căpitanul Riley îi răspunse hotărât, uitând de stânjeneală în fața acestei probleme practice. Stabiliră că butoaiele trebuiau depozitate în bucătărie, direct sub puntea dragonilor, și, odată luată această decizie, Catherine clătină din cap și îi mulțumi, adăugând:

– Iei cina cu noi diseară?

O atitudine prietenoasă incomodă, dar, desigur, privilegiul ei: tehnic vorbind, Catherine era superiorul lui Laurence, căci, oficial, Temeraire făcea parte din formația lui Lily, deși activa deja de atât timp în misiuni independente încât Laurence însuși abia își mai amintea cum stăteau lucrurile. Dar fu formulată neoficial, așa că răspunsul lui Riley nu păru jignitor:

– Mulțumesc, dar mă tem că diseară trebuie să fiu pe punte.

O scuză politicoasă, pe care ea o acceptă ca atare și, salutând cu o clătinare a capului, îl lăsă din nou singur cu Laurence.

Era ciudat s-o ia de la capăt, după ce primul impuls firesc de furie se domolise, dar cei doi se mobilizară, astfel încât, după vreo două schimburi de replici temperate, Riley spuse:

– Și sper, domnule, că nu voi mai fi nevoit să văd echipajul navei ori bărcile ei, făcând față unui asemenea revoltător amestec, nu numai cu permisiunea, dar și cu încurajarea…

Ceea ce conduse foarte firesc la replica lui Laurence:

– Iar în ceea ce mă privește, căpitane Riley, aș fi bucuros să nu mai fiu niciodată martorul unui asemenea dispreț total nu doar față de cele mai elementare cerințe ale politeții, ci și față de siguranța pasagerilor, din partea echipajului unuia dintre vasele Maiestății Sale… ca să nu spun o insultă deliberată…

Curând erau amândoi în cea mai bună formă la care te puteai aștepta de la doi bărbați, ambii obișnuiți să comande și să-și spună cuvântul, cărora nu le era deloc dificil, cunoscându-se de multă vreme, să atingă subiectele delicate care puteau genera cele mai dramatice reacții.

– Nu poți susține, spuse Riley, că nu înțelegi foarte bine ierarhia în aceste chestiuni, nu poți invoca o asemenea scuză. Îți cunoști datoria prea bine. Ți-ai asmuțit intenționat animalul asupra echipajului navei, fără permisiune. Ai fi putut cere un scaun, dacă voiai să le aruncăm unul…

– Dacă mi-aș fi imaginat că trebuie făcută o asemenea solicitare, pe o corabie pe care o presupuneam bine condusă, când o doamnă trebuia să urce la bord… spuse Laurence.

– Probabil că avem o înțelegere ușor diferită a termenului, replică Riley, iute și sarcastic.

Brusc păru sincer stânjenit, imediat după ce scăpă această remarcă, dar Laurence nu era deloc dispus să aștepte să și-o retragă și spuse furios:

– M-ar mâhni, într-adevăr, să fiu obligat să condamn orice motive dezonorante – orice considerente egoiste, care ar putea îndemna un gentilom să facă remarci aproape intolerabile cu privire la caracterul și respectabilitatea soției unui pastor, și mamă, care îi este complet necunoscută, neoferindu-i astfel niciun motiv de dispreț – poate doar ca alternativă, preferabilă examinării propriei conștiințe…

Ușa se dădu în lături, fără ca vreo persoană să bată înainte, și Berkley își vârî capul în cabină. Se opriră imediat, uniți de aceeași consternare indignată la o astfel de desconsiderare totală a intimității și a oricărei etichete impuse la bordul unei nave. Berkley le ignoră privirile mirate. Era tras la față și nebărbierit. Maximus dormise prost după zborul scurt până la bord și Berkley nu dormise mai mult decât dragonul lui. Spuse fără ocolișuri:

– Pe punte se aude fiecare afurisit de cuvânt. Temeraire o să smulgă scândurile dintr-o clipă în alta și o să-și vâre nasul înăuntru. Pentru numele lui Dumnezeu, duceți-vă și bateți-vă undeva în liniște și isprăviți odată!

Acest sfat nerușinat, mai potrivit pentru doi băiețandri, nu fu luat în seamă, dar reprosul deschis puse, inevitabil, capăt altercației. Riley se scuză și plecă imediat.

– Mă tem că trebuie să te rog să faci pe curierul de acum înainte între mine și căpitanul Riley, îi spuse Laurence lui Catherine, după ceva vreme, când se calmase într-atât încât putea să-și stăpânească furia măsurând cu pas apăsat lungimea îngustei cabine. Știu că am convenit că trebuie să mă descurc singur, dar lucrurile au degenerat într-atât încât…

– Firește, Laurence, nu mai trebuie să spui nimic, îl întrerupse ea, hotărâtă, făcându-l

să-și piardă speranța în privința discreției tuturor camarazilor săi aviatori. Era atât de bine stabilit, din punctul lui de vedere, faptul că pe o navă trebuie să te prefaci că n-ai auzit chiar ceva ce a fost, inevitabil, perfect auzibil, încât nu știa cum să răspundă francheței lor. Și am să-i ofer o cină privată, în loc de una comună, cu noi toți, așa că nu va fi pus în dificultate, continuă ea. Dar sunt sigură că veți rezolva rapid chestiunea. Ce rost are să te cerți, când avem în față trei luni pe mare împreună? Dacă nu cumva ai de gând să ne amuzi pe toți cu bârfele pe tema asta.

Lui Laurence nu-i plăcea câtuși de puțin să devină subiect de bârfă, dar știa, din păcate, că speranțele ei erau nefondate. Nu fusese făcută nicio afirmație de neiertat, dar multe erau imposibil de uitat, o grămadă chiar venite de la el, își amintea Laurence cu regret, și chiar dacă nu erau nevoiți să se evite total, de dragul onoarei, simțea că nu vor mai putea fi niciodată buni camarazi, așa cum fuseseră. Se întreba dacă avea vreo vină, poate continuând, prea mult, să îl considere pe Riley subordonatul său, dacă abuzase prea mult de relația lor.

Se duse să stea cu Temeraire în timp ce nava se pregătea să ridice ancora: strigătele și îndemnurile cunoscute, care acum i se păreau ciudat de îndepărtate. Se simțea detașat de viața corabiei, așa cum nu se așteptase niciodată să fie. Aproape ca și cum nici n-ar fi fost vreodată marinar.

– Uite acolo, Laurence, spuse Temeraire.

La sud de port se zărea un mic grup de dragoni, îndepărtându-se de adăpost. Spre Cherbourg, presupuse Laurence, după linia zborului. Nu avea luneta la îndemână și îi vedea ca pe un stol de păsări în zare, prea departe ca să le distingă semnele individuale, dar în timp ce zburau, un dragon lansă iute o mică limbă de foc, galben-portocaliu-fierbinte pe cerul albastru: Iskierka plecată la drum cu o mână de dragoni sălbatici, pentru prima oară într-o patrulă adevărată – măsura situației disperate pe care o lăsau în urmă.

– Nu plecăm odată, Laurence? întrebă Temeraire, nerăbdător să se vadă pe drum. Aș fi foarte fericit să trag ancorele, în orice moment, dacă ne-ar ajuta să ne grăbim.

Și se întoarse ca să se uite la Dulcia, cufundată într-un somn agitat, pe spatele lui, tușind îngrozitor, din când în când, fără să deschidă ochii măcar.

Dulcia și Lily, care zăcea cu capul pe jumătate îngropat într-un ciubăr mare cu nisip, erau totuși într-o stare mai bună decât restul formației. Bietul Maximus făcuse zborul până la corabie în reprize scurte și ușoare, dar și așa cu mare dificultate. I se

repartizase tot capătul punții dragonilor și dormea deja acolo, fără să-i pese de forfota furioasă din jurul lui, când începură ultimele pregătiri de plecare. Nitidus zăcea epuizat, lipit de Maximus, pe când odinioară ar fi stat tolănit pe spatele lui, iar Immortalis și Messoria, ghemuiți de-o parte și de alta a lui Lily, în mijlocul punții, căpătaseră un fel de nuanță galben-lămâie, ca budinca de lapte.

– Aș putea să trag ancorele într-o clipă, sunt sigur, mult mai rapid, insistă Temeraire.

Arborele gabier fusese înălțat, la fel și vergile, și trăgeau ancorele: patru sute de oameni sau poate mai mulți reușiră să tragă dintr-odată masivul cabestan cvadruplu și era nevoie de toți să ridice uriașa greutate a ancorei de rezervă. Marinarii de pe punte erau deja majoritatea dezbrăcați până la brâu. În ciuda dimineții reci. Cu siguranță, Temeraire ar fi putut oferi un ajutor substanțial, dar Laurence nu-și făcea iluzii în privința felului în care ar fi primită în prezent o asemenea propunere.

– Numai i-am încurca, spuse el. Se vor descurca mai repede fără noi.

Așeză o mână pe coasta lui Temeraire, întorcând privirea de la munca în care nu puteau juca niciun rol, către întinderea oceanului din fața lui.

II

6

– O, spuse Temeraire, pe un ton foarte ciudat, după care se aplecă și umplu de vomă spațiul deschis din fața lui.

Dădu afară o mâzgă galbenă cu miros acru, în care se puteau distinge urme de frunze de banane, coarne de capră, coji de nuci de cocos și funii lungi și verzi de alge împletite, amestecate cu bucăți irecognoscibile de oase crăpate și fâșii de blană.

– Keynes! răcni Laurence, dându-se la o parte tocmai la timp, iar celor doi bieți doftori care îi dăduseră ultimul leac, le spuse furios: Plecați de-aici și luați-vă cu voi licoarea de nimic!

– Nu, lăsați-ne, vă rog, și rețeta, se rugă Keynes, apropiindu-se cu mare grijă și adulmecând vasul pe care îl aduseseră. Un purgativ poate să fie de folos în viitor, dacă nu e pur și simplu vorba de un exces. Te-ai simțit rău înainte? îl întrebă pe Temeraire, care doar gemu puțin și închise ochii.

Zăcea fără vlagă, nefericit, după ce se târâse puțin mai departe de fostul conținut al stomacului său, care răspândea un abur neplăcut în aerul supraîncălzit al verii târzii.

Laurence își acoperi gura și nările cu batista și le făcu semn celor din echipajul de sol, care priveau reticenți, să aducă lopețile de gunoi și să îngroape imediat resturile.

– Mă întreb dacă nu cumva sunt efectele produse de protea, spuse absent Dorset, scormonind prin vas cu un băț și pescuind rămășițele eflorescenței țepoase. Nu cred că am mai văzut-o folosită ca ingredient până acum. Vegetația din Cape are o alcătuire unică în regatul plantelor. Trebuie să trimit copiii după niște specimene.

– Oricât ar trebui să ne bucurăm că ți-am stârnit curiozitatea, cert e că n-a mai mâncat așa ceva. Poate ar trebui să te gândești cum trebuie să procedăm fără să-l mai îmbolnăvim! se răsti Laurence și se duse lângă Temeraire, înainte să-și descarce și mai mult nervii și frustrarea.

Așeză o mână pe botul ce se ridica și cobora încetișor, iar Temeraire își încordă gulerul, încercând să braveze.

– Roland, ia-l pe Dyer și aduceți niște apă de mare de sub doc, spuse Laurence și, înmuind o cârpă în apă rece, șterse nasul și fălcile lui Temeraire.

Se aflau în Capetown deja de două zile, experimentând: Temeraire era perfect dispus să adulmece sau să înghită orice i se aducea, doar-doar se dovedea a fi un leac, și să-și exerseze memoria. Fără vreun succes notabil, până în prezent. Iar Laurence era pregătit să considere ultimul episod un eșec notabil, indiferent ce spuneau medicii. Nu știa cum să-i refuze, dar i se părea că încercau o grămadă de leacuri băbești, fără motive reale de speranță, punând la încercare în mod nechibzuit sănătatea lui Temeraire.

– Mă simt deja mult mai bine, declară dragonul, dar ochii i se închideau de oboseală chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, iar a doua zi refuză orice mâncare și spuse cu jind: Mi-ar prinde bine niște ceai, dacă n-ar fi prea mare deranjul.

Așa că Gong Su făcu un cazan uriaș de ceai, folosind rezervele pe-o săptămână și apoi, spre dezgustul lui, amestecară înăuntru un întreg calup de zahăr. Temeraire bău ceaiul cu mare plăcere, după ce se răci, apoi se declară cu hotărâre perfect vindecat. Dar încă arăta jalnic, când Emily și Dyer se întoarseră gâfâind din piață, încărcați de saci de plasă și pachete cu noile achiziții ale zilei, duhnind de la o poștă.

– Ei, hai să vedem, zise Keynes și se duse să-și vâre nasul prin marfa cumpărată, împreună cu Gong Su: o grămadă de verdețuri locale, inclusiv un fruct lung, atârnător, ca un cartof supradimensionat, pe care Gong Su îl luă suspicios și îl izbi de pământ. Nici măcar coaja nu se crăpă, până când, în cele din urmă, îl duse în castel, la fierar, care îl zdrobi de vatra forjei.

– E dintr-un arbore de cârnați, spuse Emily, dar poate nu e chiar copt. Și am mai găsit astăzi niște *hua jiao*, la dugheana unui malaysian, adăugă ea, arătându-i lui Laurence un coșuleț cu semințele roșii și iuți pentru care Temeraire făcuse o pasiune.

– Ciuperca nu? întrebă Laurence.

Se referea la un specimen înfiorător de iute, de care își aminteau cu toții foarte bine, din prima lor vizită, care, în timpul gătirii, făcuse întregul castel de nelocuit, din cauza fumurilor sale otrăvitoare. Laurence avea o doză de încredere instinctivă de marinar în leacurile neplăcute și își punea în taină cele mai mari speranțe în această ciupercă. Dar era cu siguranță o plantă sălbatică, necultivată: nicio persoană în toate mințile n-ar fi mâncat de bunăvoie așa ceva și, până acum, nu o găsiseră nicăieri de vânzare.

– Am găsit un băiat care știa o boabă de engleză și i-am spus că suntem dispuși să plătim în aur pentru ea, ciripi Dyer.

Un grup de copii din partea locului le aduseseră prima mostră, mai mult ca pe o curiozitate.

– Poate cojile semințelor, în combinație cu alt fruct local, sugeră Dorset, examinând semințele de *hua jiao* și amestecându-le cu degetul. Ar fi putut fi folosite într-o grămadă de feluri de mâncare.

Keynes pufni și, scuturându-și mâinile de praf în timp ce își îndrepta spatele, după examinarea semințelor, clătină din cap spre Gong Su:

– Nu, să-i lăsăm mațele să se mai odihnească o zi și să renunțăm la toate scârboșeniile astea. Cred din ce în ce mai mult că clima este cea care pârjolește boala din ei, dacă e să obținem vreun beneficiu din acest demers.

Împunse pământul cu bățul pe care îl folosise să întoarcă legumele: era uscat și tare, până în adâncime, ținut laolaltă doar de un puf încăpățânat de iarbă scurtă și îngălbenită, cu rădăcinile lungi, subțiri și firave. Era abia începutul lui martie și aici vara era în toi. Dogoarea constantă transforma pământul sterp, bătătorit, într-o plită care pâlpâia de căldură în miezul zilei.

Temeraire întredeschise un ochi din moțăiala lui convalescentă.

– E plăcut, dar nu e mult mai cald decât în curtea de la Loch Laggan, spuse el nesigur și, în orice caz, sugestia nu era foarte satisfăcătoare, căci acest remediu nu putea fi testat până la sosirea celorlalți dragoni.

Și, deocamdată, erau singuri, deși se așteptau de-acum ca *Allegiance* să sosească din zi în zi. De îndată ce nava ajunsese la o distanță de zbor de Capetown, Laurence luase cu el medicii și câțiva oameni și provizii, pornind înainte pe spinarea lui Temeraire, ca să poată începe mai repede această încercare disperată de a găsi un leac.

Nu fusese un simplu pretext: aveau ordine precise să nu piardă niciun moment, și tusea hârâită, gâlgâită, a lui Maximus îi mâna întruna de la spate. Însă, la drept vorbind, lui Laurence nu-i păruse rău deloc să plece. Nu se împăcase cu Riley, nici pomeneală.

Laurence făcuse câteva încercări. O dată, după trei săptămâni de la plecare, se oprise pe puntea inferioară, când trecuseră din întâmplare unul pe lângă altul, și își scosese pălăria. Dar Riley doar își atinsese borul și își făcu loc să treacă mai departe, în timp ce în obraji îi năvălea roșeața. Întâmplarea îl îmbătoșase pe Laurence încă o săptămână, suficient cât să refuze oferta de a lua o parte din producția uneia dintre caprele

corabiei, când cea pe care și-o adusese rămase fără lapte și fu sacrificată pentru masa dragonilor.

Regretul câștigase din nou și Laurence îi spuse lui Catherine:

– Poate ar trebui să-i invităm la cină pe căpitan și pe ofițerii navei?

Vorbise pe punte, unde putea să-l audă orice curios, pentru ca invitația să nu poată fi luată drept altceva decât o ofertă de pace, atunci când avea să fie transmisă. Însă, deși Riley venise cu ofițerii lui, stătuse retras toată seara, fără să răspundă decât atunci când îi vorbea Catherine și fără să înalțe capul din farfurie. Ofițerii lui, firește, nu vorbeau dacă nu li se adresa el sau un alt căpitan, așa că fusese o experiență stranie și tăcută, în care până și mai tinerii aviatori stătuseră încremeniți de părerea stânjenitoare că manierele lor nu se ridicau la înălțimea unei ocazii atât de protocolare.

În aceste condiții de tensiune permanentă între ofițeri, membrii echipajului, care nu făceau, oricum, un mare secret din antipatia lor pentru dragoni și aviatorii lor, nu se mai străduiau acum nici atâta. Ostilitatea lor era strâns legată de teamă, desigur, răspândită chiar și printre cei care călătoriseră data trecută spre China, cu Laurence și Temeraire. Dar de la un dragon la șapte era cale lungă, și accesele bruște și violente de tuse și strănut, care chinuiau bietele făpturi și le storceau de putere, le făceau și mai înfricoșător de imprevizibile în ochii marinarilor de rând, care abia se lăsau convinși să urce pe arborele trinchet, pentru că se afla prea aproape de dragoni.

Ce era mai rău, ofițerii lor nu-i admonestau prea aspru pentru ezitarea lor și rezultatele erau previzibile: în apropiere de coasta Cornului, corabia rată volta de vânt și fură nevoiți să schimbe direcția la repezeală, pentru că oamenii se mișcau prea lent pe puntea dragonilor, unde aveau de schimbat trinca și velastraiul gabierului mare.

Manevra i-a zguduit serios pe dragoni, făcându-i să tușească, și în clipa următoare beleaua fusese cât pe ce să se transforme în tragedie: Nitidus se prăvăli de pe spinarea lui Temeraire și se lovi de capul lui Lily, azvârlindu-l într-o parte. Ciubărul unsuros cu nisip bituminos alunecă greoi și maiestuos peste marginea punții dragonilor, plonjând în ocean.

– Peste bord, draga mea, pune-ți capul peste bord! strigă Catherine, în timp ce echipajul ei, până la ultimul om, alerga să aducă unul dintre ciuberele de rezervă din bucătăria de dedesubt. Cu un efort uriaș, Lily făcuse un salt înainte și se agăța acum, într-un echilibru precar, de marginea corabiei, cu capul întins deasupra apei și umerii

ridicați, ca niște cioturi imense, în încercarea de a-și stăpâni tusea. Din pintenii oaselor se împrăștiau picături care sfârâiau când atingeau marginile smolite ale corabiei, înălțând dâre subțiri și negre de fum: *Allegiance* înainta împotriva vântului, care le sufla înapoi, izbindu-le de coca de lemn.

– Să încerc să te duc departe de navă? o întrebă Temeraire neliniștit, cu aripile pe jumătate desfăcute. Urci pe spatele meu?

Era o manevră periculoasă și în condiții ideale, cu un dragon care nu picura acid dintre fălci – dacă Lily ar fi putut vreodată să se cațăre pe spinarea lui.

– Temeraire! strigă Laurence, făcându-l să întoarcă privirea, vino să vezi, te rog, dacă poți să desfaci puntea. Aici.

Laurence intenționase doar să-i ceară să smulgă scândurile, însă Temeraire își căscă fălcile deasupra locului indicat și scoase o versiune ciudată, gâtuită, a obișnuitului său răget: patru scânduri crăpară, una deschizându-se peste structura inelată a lemnului și lăsând să cadă un nod direct în bucătăria de jos, peste bucătarii speriați, care se ghemuiră la pământ și își acoperiră crestetele, îngroziți.

Spațiul era aproape suficient de mare: în câteva momente de muncă frenetică, îl lărgiseră, și Temeraire putu să întindă laba și să ridice ciubărul. Lily își apăsă capul în nisip și tuși, și tuși, jalnic și îndelung, căci accesul de tuse se agravase din cauză că și-l stăpânise la început. Nisipul bituminos sfârâia și fumega și duhnea de vaporii acidului, iar în punte se căsca o gaură zdrențuită, amenințând pântecele dragonilor cu marginile ei ascuțite și lăsând aburul fierbinte să se înalțe din bucătărie.

– O rușine, spuse Laurence, furios și suficient de tare. Am fi putut la fel de bine să călătorim cu o navă franceză.

Îi trecuse deja prin minte că era imprudent să schimbi direcția sub vânt, cu o navă atât de mare și greoaie, încărcată cu atâția dragoni.

Riley apăruse pe puntea superioară și sunetul glasului său furios străbătu nava, chemându-l la raport pe Owens, ofițerul de punte, și echipajul la noi ordine. Dar se auzi și glasul lui Laurence. Tirada căpitanului încetase o clipă, și apoi se sfârși mai abrupt.

Riley își ceru scuze, țeapăn și oficial, doar de la Catherine, prinzând-o când cobora de pe puntea dragonilor, să meargă în cabine, la sfârșitul zilei, ceea ce Laurence își închipuia că era doar o manevră ca să evite să urce să le vorbească tuturor aviatorilor.

Catherine avea părul despletit, fața mânjită de fum și funingine, și își scosese haina ca s-o așeze sub maxilarul lui Lily, unde o julise marginea goală a ciubărului. Când Riley o opri, se îndreptă și își trecu mâna prin păr, lăsându-l să cadă liber în jurul feței, iar discursul lui, pregătit, fără îndoială, cu mare grijă, se duse pe apa sâmbetei.

– Îmi cer scuze… regret profund, reuși el să îngaime.

Era incoerent și avea un aer confuz, până când ea îl întrerupse obosită:

– Da, desigur, numai aș vrea să nu se repete, și hai să punem tâmplarii să facă reparațiile mâine la prima oră. Noapte bună!

Și trecu razant pe lângă el, coborând. Nu voia să spună nimic prin atitudinea ei, doar că era obosită și dorea să meargă la culcare. Dar părea o atitudine tăioasă pentru unul care n-o cunoștea destul de bine ca să știe că nu era nici pe departe persoana care să recurgă la stratageme de comunicare ca să-și exprime jignirea. Și poate Riley era rușinat. În orice caz, a doua zi dimineață, toți tâmplarii navei munceau pe puntea dragonilor, înainte chiar de trezirea aviatorilor, fără să crâcnească măcar, chiar dacă asudau din belșug, mai cu seamă după ce dragonii se sculară și începură să-i urmărească plini de interes. Până la sfârșitul zilei, nu doar că reparaseră stricăciunea, dar și montaseră o trapă ușor de manevrat, care putea fi deschisă spre bucătărie, dacă operațiunea trebuia repetată.

– Ei, bine, aș zice că e o treabă frumoasă, spuse Catherine, deși Laurence considera că era o compensație măruntă pentru neglijența anterioară, iar când ea adăugă, aruncându-i o privire: Ar trebui să-i mulțumim, el nu spuse nimic și nu se oferi s-o facă în locul ei.

Când Catherine îl invită pe Riley la cină, de data aceasta Laurence avu grijă să lipsească.

Era sfârșitul oricărei speranțe de împăcare. Restul călătoriei fu marcat de o distanță rece între ei, abia schimbând un salut și schițând câte un gest, când treceau unul pe lângă altul, pe punte sau dedesubt. Ceea ce se întâmpla și mai rar, căci ofițerii de marină aveau cabinele la pupă.

Nu era deloc plăcut să călătorești la bordul unei nave, când toată lumea știa că ești la cuțite cu căpitanul. Ofițerii erau la fel de reci, dacă se numărau printre cei care nu se aflaseră niciodată sub comanda lui Laurence, ori încordați din cauza situației stânjenitoare. Aceste sâcâitoare umilințe constant manifestate prin comportamentul

rece al echipajului navei alimentau zilnic nu doar durerea conflictului cu Riley, ci și resentimentele lui Laurence față de furia acestuia.

Exista însă o compensație. Astfel izolat de viața corabiei și adus, firește, mai aproape de camarazii săi din aviație și de obiceiurile lor, Laurence călătorise pe mare de data aceasta nu doar teoretic, ci și, practic, ca aviator – o experiență foarte diferită. Și fu uimit să constate că o prefera. Aveau puține treburi de făcut. Până la prânz, măcelărirea cotidiană a animalelor era gata, puntea dragonilor bricuită cât se putea fără să-i miște prea mult, temele ofițerilor mai tineri verificate și erau cu toții liberi – cât de liberi puteau fi în spațiul unei punți a dragonilor înțesate și al celor câtorva cabine strâmte de dedesubt.

– Te superi, Laurence, dacă desfacem peretele despărțitor? întrebase Chenery, vârându-și capul pe ușă, la nici trei zile de la plecare, în timp ce Laurence scria scrisori, în cabina lui, un obicei pe care îl neglijase în ultimul timp, pe uscat. Vrem să montăm o masă de joc, dar e o înghesuială a naibii.

O solicitare ciudată, dar își dădu acceptul. Era plăcut să stea în spațiul mai mare, reamenajat, și să-și scrie scrisorile cu zgomotul prietenos al jocului de cărți și al conversației lor. Practica se încetățeni atât de mult încât demontau pereții despărțitori fără să mai întrebe, imediat după ce se îmbrăcau, și îi montau la loc doar pentru noapte.

Astfel, mâncau aproape tot timpul în comun; o atmosferă convivială și zgomotoasă, cu Catherine în frunte și toți vorbind peste masă, fără să țină seama de etichetă, cu ofițerii tineri înghesuiți în jumătatea mai joasă, în ordinea sosirii, nu neapărat de grad. Iar după aceea, ridicau paharul în cinstea regelui, conform tradiției, pe punte, urmând cafeaua și țigările de foi în compania dragonilor lor, care în orele mai reci ale serii primeau lapte fierbinte cu vin și mirodenii, împotriva tusei, chiar dacă nu îi ajuta prea mult. Iar după cină, Laurence îi citea lui Temeraire, uneori în latină ori franceză, iar Temeraire traducea pentru ceilalți dragoni.

Laurence îl considera pe Temeraire ieșit din comun, printre dragoni, pentru erudiția sa. Ca să fie pe înțelesul celorlalți, se limită, la început, la mica lor bibliotecă de literatură și abia apoi trecu la acele tratate matematice și științifice pe care Temeraire le adora și pe care el însuși le găsea dificile. Multe dintre ele stârniră interesul auditoriului exact atât de puțin cât se așteptase Laurence, dar fu surprins, citind un tratat de geometrie extrem de plictisitor, să fie întrerupt de Messoria, care spuse adormită:

– Treci, te rog, puțin mai departe. N-avem nevoie de demonstrație, toată lumea își dă seama că e corect.

Se referea la cercurile mari. Nu le era deloc dificil să înțeleagă că un traseu curb, și nu unul drept, era cea mai scurtă distanță în navigație, idee care pe Laurence îl tulburase timp de o săptămână întreagă, atunci când o învățase pentru examenul de locotenent, în marină.

A doua zi dimineață fu iarăși întrerupt din lectură de Nitidus și Dulcia, care începură să se contrazică cu Temeraire în privința postulatelor lui Euclid, dintre care unul, care se referea la principiul dreptelor paralele, li se părea absurd.

– Nu spun că e corect, protestă Temeraire, dar trebuie să-l acceptați și să treceți mai departe: toate teoriile științifice sunt construite pornind de la el.

– Dar la ce folos, atunci! exclamă Nitidus, devenind suficient de agitat ca să dea din aripi și din coadă, lovindu-l pe Maximus, care mormăi în chip de protest, fără să se trezească. Totul trebuie să fie greșit, dacă începe așa.

– Nu că ar fi greșit, punctă Temeraire, numai că nu e atât de evident ca altele…

– E greșit, e total greșit! țipă cu hotărâre Nitidus, iar Dulcia sublinie, mai calmă:

– Gândește-te o clipă: dacă tu ai pleca din Dover și eu puțin la sud de Londra, la aceeași latitudine, și amândoi am zbura direct spre nord, ne-am întâlni cu siguranță la Pol, dacă nu am greși drumul, așadar ce rost are să argumentezi că liniile drepte nu se întâlnesc niciodată?

– Păi, spuse Temeraire, scărpinându-și fruntea, e adevărat, categoric, dar te asigur că postulatul e foarte logic când iei în considerare toate calculele folositoare și formulele la care se poate ajunge, pornind de la această premisă. Păi, îmi închipui că tot planul corabiei pe care ne aflăm a pornit inițial de la el – informație care îl tulbură pe Nitidus, făcându-l să se uite neîncrezător împrejur, la *Allegiance*. Dar presupun, continuă Temeraire, că am putea încerca să începem fără această premisă, sau cea contrară…

Și își apropiară cu toții capetele, deasupra plăcuței cu nisip a lui Temeraire, și începură să-și elaboreze propria geometrie, renunțând la principiile care li se păreau incorecte și dezvoltând în joacă o teorie. Ceea ce îi amuză cu mult mai mult decât majoritatea distracțiilor în care erau de obicei antrenați dragonii. Cei care ascultau aplaudau ideile deosebit de inventive, ca la un spectacol.

În curând, deveni un proiect general, stârnind interesul ofițerilor și al dragonilor deopotrivă. Laurence fu forțat să-i implice și pe cei câțiva aviatori pricepuți la caligrafie, căci dragonii începură să-și dezvolte adorata teorie mai repede decât putea el scrie după dictare, parțial dintr-o curiozitate intelectuală, parțial pentru că le plăcea foarte mult reprezentarea fizică a muncii lor, insistând ca aceasta să fie copiată separat pentru fiecare și tratată aproape la fel cum își trata Temeraire neprețuita bijuterie.

– O să-ți fac o ediție frumoasă, legată ca o carte dintre cele din care vă citește Laurence, o găsi Laurence pe Catherine spunându-i lui Lily la scurt timp. Numai dacă ai mânca puțin mai mult în fiecare zi. Hai, câteva înghițituri în plus din tonul ăsta.

O mită care avu succes acolo unde aproape toate celelalte eșuaseră.

– Ei, bine, poate încă puțin, spuse Lily, cu un aer eroic, adăugând: Și poate să aibă cotorul de aur, ca a lui?

Laurence ar fi putut fi încântat de toată această tovărășie, deși se simțea puțin rușinat să descopere că prefera ceea ce, la drept vorbind, nu era altceva decât o modalitate foarte șubredă de a merge înainte. Dar în ciuda curajului și a bunei lor dispoziții, revigorate de stimulii călătoriei pe mare, dragonii continuau să-și scuipe plămânii puțin câte puțin. Ceea ce, altminteri, ar fi putut părea o croazieră se desfășura sub o permanentă apăsare, căci în fiecare dimineață aviatorii veneau pe punte și își puneau echipajele să curețe urmele însângerate ale chinului nopții și în fiecare noapte zăceau în cabinele lor, încercând să adoarmă, acompaniați de răpăitul ud al acceselor de tuse obosite de deasupra. Toată zarva și veselia lor aveau o nuanță forțată, febrilă, fiind sfidarea unei spaime în egală măsură cu plăcerea reală: țara arde și baba se piaptănă.

Nu doar aviatorii aveau acest sentiment. Riley avea, poate, și alte motive, în afară de cele politice, pentru a-și dori ca reverendul Erasmus să nu fi fost la bord, căci nava era deja încărcată, împotriva voinței sale, cu un mare număr de pasageri, majoritatea impuși prin intervenții la Amiralitate și bine dotați în materie de bagaje. Unii dintre ei îi părăsiră la Madeira, să ia de acolo alte nave spre Indiile de Vest ori Halifax, dar alții erau coloniști în drum spre Capetown, iar o parte se duceau în India. O migrație stânjenitoare determinată – credea Laurence, deși nu-i plăcea să gândească atât de urât despre niște necunoscuți – de amenințarea invaziei.

Avea anumite dovezi pentru bănuiala lui: încercând să tragă cu urechea la conversația pasagerilor, când aceștia luau aer pe puntea superioară, de la pupa, îi auzi vorbind despre șansele infime de pace și pronunțând numele lui Bonaparte cu teamă. Nu prea comunicau direct, întrucât puntea dragonilor era separată, și nici pasagerii nu-și prea

dădeau silința să fie prietenoși, dar de câteva ori reverendul Erasmus i se alătură lui Laurence la cină. Prelatul nu bârfea, desigur, dar întrebă, cu o curiozitate care îi dovedi lui Laurence că subiectul era mult discutat printre pasagerii cu care cina de obicei:

– Căpitane, crezi că invazia este o certitudine?

– Trebuie să spun că e o certitudine că Bonaparte va încerca, răspunse Laurence, și, fiind un tiran, poate să facă tot ce vrea cu armata lui. Dar dacă este atât de revoltător de îndrăzneț încât să facă o a doua încercare, când prima a eșuat complet, am toată încrederea că va fi alungat din nou.

O exagerare patriotică, dar nici nu-i trecea prin cap să discrediteze șansele Angliei în public.

– Mă bucur să te aud spunând asta, zise Erasmus și adăugă, după o clipă, gânditor: Trebuie să fie o confirmare a doctrinei păcatului originar, mă gândesc, că toate nobilele promisiuni de libertate și fraternitate pe care le-a adus la lumină revoluția din Franța au fost atât de repede înecate de război. Omul se naște în păcat și nu poate dobândi iertarea luptând doar pentru victorie asupra nedreptăților lumii, fără să-l caute, în același timp, pe Dumnezeu și să-i asculte poruncile.

Ușor stângaci, Laurence îi oferi lui Erasmus strachina cu compot de prune, în locul unei aprobări pe care ar fi simțit-o nesinceră. Își dădea seama, stânjenit, că nu auzise o predică aproape tot anul, cu excepția serviciilor religioase de duminică, la bord, unde domnul Britten, capelanul oficial al navei, își fornăia predica monoton, cu o notabilă lipsă de inspirație ori la fel de notabilă influență a alcoolului, astfel încât Laurence era adesea nevoit să stea lângă Temeraire, ca să-l împiedice să intervină.

– Credeți, domnule, îndrăzni Laurence să întrebe, că dragonii sunt supuși păcatului originar?

Întrebarea îi dăduse târcoale, din când în când. Nu reușise să-i stârnească lui Temeraire interesul pentru Biblie. Scriptura îl determina mai degrabă să pună șiruri de întrebări atât de profund blasfematoare, încât Laurence renunțase foarte curând la ea cu totul, din sentimentul superstițios că asta nu ar fi făcut decât să atragă un dezastru.

După ce se gândi, Erasmus spuse că nu.

– Cu siguranță Biblia ar menționa dacă ar fi mâncat altcineva din fructul oprit în afară de Adam și Eva. Și, cu toate că anumite trăsături îi aseamănă cu șarpele, Dumnezeu i-

a spus șarpelui că se va târî pe burtă, în timp ce dragonii sunt creaturi ale aerului și nu putem considera că sunt supuși aceleiași interdicții, adăugă el convingător.

Astfel că în seara aceea Laurence se putu întoarce cu inima ușoară pe punte, să încerce din nou să-l convingă pe Temeraire să mai mănânce un pic.

Deși Temeraire nu se molipsise, slăbea și își pierdea vlaga, o reacție la boala celorlalți dragoni. Rușinat de apetitul său, când tovarășii lui nu i se puteau alătura, începu să refuze cu dispreț mâncarea. Laurence îl linguși și îl ademeni fără prea mult succes, până când Gong Su urcă la el pe punte și, într-o chineză bombastică din care Laurence înțelegea un cuvânt din șase, dar pe care Temeraire o pricepea, cu siguranță, perfect, își oferi demisia, de rușine pentru că mâncarea pe care o gătea nu mai era apreciată. Stărui pe larg asupra onoarei sale pătate ireparabil, la fel ca a profesorului și a familiei sale, și își declară intenția de a se întoarce acasă cumva, cu prima ocazie, ca să poată dispărea de pe scena eșecului său.

– Dar e foarte bună, te asigur, numai că nu mi-e foame chiar acum, protestă Temeraire, însă Gong Su refuză să creadă că e altceva decât o scuză politicoasă, adăugând:

– O mâncare bună ar trebui să-ți facă foame, chiar dacă nu îți este!

– Dar mi-e foame, numai că… recunoscu, în cele din urmă, Temeraire și se uită cu tristețe spre camarazii lui adormiți, suspinând când Laurence spuse:

– Dragul meu, nu le faci niciun bine înfometându-te, ci dimpotrivă. Trebuie să fii în deplinătatea puterilor și perfect sănătos când ajungem la Capetown.

– Da, dar mi se pare urât să mănânc și să mănânc, după ce toată lumea s-a oprit și s-a dus la culcare. E ca și cum m-aș furișa să mănânc pe la spatele lor, fără ca ei să știe, spuse Temeraire.

Era un mod stupefiant de a vedea situația, de parcă altădată nu s-ar fi grăbit, fără remușcări, să mănânce mai mult decât camarazii lui, în timp ce erau treji. Ori nu și-ar fi ferit, posesiv, propria mâncare, de ochii celorlalți dragoni. Dar, după această mărturisire, îi dădură porții mai mici de mâncare pe parcursul zilei, când ceilalți dragoni nu dormeau, și Temeraire nu mai manifestă nicio reticență, deși ceilalți continuau să refuze încă o porție.

Dar nu era mulțumit de situația lor mai mult decât Laurence și nemulțumirea îi spori pe măsură ce călătoreau spre sud, Riley refuzând să-i ducă aproape de țărm. Nu poposiră la Cape Coast, Louanda ori Benguela și, de la distanță, aceste porturi păreau

destul de vesele, pline de o grămadă de vele albe. Însă existau destule semne care aminteau de cumplitul lor negoț: oceanul era plin de rechini care veneau lacomi în urma navei, dresați ca niște câini de obișnuita trecere a navelor cu sclavi, spre și dinspre port.

– Ce oraș e acela? întrebă brusc doamna Erasmus.

Ieșise să ia aer, cu fetele ei, care defilau cuviincios de colo colo, sub aceeași umbrelă de soare, de data asta nesupravegheate de mama lor.

– Benguela, răspunse Laurence, surprins să i se vorbească.

În aproape două luni de călătorie, femeia nu i se adresase niciodată direct. Nu ieșise în evidență cu niciun prilej, fiind mai degrabă obișnuită să-și țină capul plecat și să vorbească puțin. Engleza ei avea un puternic accent portughez, în puținele ocazii când o folosea.

Laurence știa de la Erasmus că soția lui fusese eliberată doar cu puțin înainte de căsătorie, nu prin mila stăpânului său, ci prin ghinionul acestuia. Omul acela, un moșier din Brazilia, plecase cu treburi în Franța, pasager pe o navă de negoț care fusese capturată în Atlantic. Ea și ceilalți sclavi fuseseră eliberați când prada ajunsese la Portsmouth.

Era foarte înaltă și stătea dreaptă, strângând balustrada cu ambele mâini, deși își ținea perfect echilibrul pe mare și nu avea nevoie de sprijin. Privi îndelung spre oraș, chiar după ce fetițele ei obosiseră de plimbarea lor și abandonaseră atât umbrela de soare, cât și buna cuviință și plecaseră să se cațăre pe parâme cu Emily și Dyer.

O mulțime de corăbii de sclavi plecau spre Brazilia din Benguela, își aminti Laurence. Nu-i puse nicio întrebare, ci, când în cele din urmă se întoarse, îi oferi brațul s-o conducă sub punte și ceva de băut. Refuză ambele oferte, cu o clătinare a capului, și își chemă copiii la ordine cu un cuvânt scurt și răspicat. Fetele abandonară joaca, rușinate, iar ea le duse jos.

Dincolo de Benguela, cel puțin, nu mai existau porturi de sclavi, atât din cauza ostilității localnicilor față de acest negoț, cât și a liniei de coastă neprimitoare, însă atmosfera apăsătoare de la bord se menținuse. Laurence și Temeraire se ridicau adesea în văzduh, să evadeze, zburând mai aproape de țărm decât ar fi riscat Riley să-și conducă nava, plimbându-se de ici până colo, ca să poată vedea cum dispare coasta africană: aici păduri de nepătruns, colo stânci galbene risipite și nisip galben în ocean,

ori țărmul plin de foci lenețe. Apoi, lunga fâșie de deșert nesfârșit, portocaliu, învăluit de obicei în valuri groase de ceață, care îi nelinișteau pe marinari. Aproape la fiecare oră, ofițerul de gardă le striga să sondeze fundul oceanului, glasuri înăbușite și ciudat de îndepărtate în ceață. Foarte rar, câte un negru putea fi zărit pe țărm, cercetându-i, la rândul lui, cu atenție și îngrijorare. Dar în cea mai mare parte a timpului era doar liniște, o liniște încordată, întreruptă doar de țipetele păsărilor.

– Laurence, sunt sigur că putem ajunge la Capetown de aici, mai repede decât o corabie, spuse în cele din urmă Temeraire, sătul de atmosfera apăsătoare.

Se aflau însă la aproape o lună distanță de port și ținutul era prea periculos ca să rișt o călătorie deasupra uscatului. Era cunoscut faptul că, în interior, continentul era sălbatic și impenetrabil și că înghițise fără urmă grupuri întregi de oameni. Mai mulți dragoni-curieri, ispitiți să se abată de la ruta de coastă, dispăruseră în același fel. Dar propunerea era tentantă, cu perspectivele ei de a scăpa mai repede de condițiile nefericite ale călătoriei pe mare și de a începe cercetarea crucială pentru care veniseră.

Laurence se autoconvinse că nu ar fi un dezertor plecând mai devreme, odată ajunși destul de aproape ca să facă drumul în zbor într-o singură zi, chiar dacă una istovitoare. Cu acest imbold, Temeraire fu ușor lămurit să mănânce bine și să facă zboruri circulare, lungi și plictisitoare, în jurul navei, ca să capete putere. Și nimeni nu ridică obiecții la plecarea lor.

– Dacă ești sigur că veți ajunge în siguranță, spuse Catherine, doar cu reticența minimă obligatorie.

Iar fiecare aviator nu putea decât să împărtășească dorința urgentă să înceapă treaba, acum că erau atât de aproape.

– Vei face, desigur, cum poftești, spuse Riley, când fu informat oficial, fără să-l privească pe Laurence în ochi.

Și, plecându-și capul, reveni la hărțile lui, prefăcându-se că face calcule. Un teatru care nu-i reuși defel, Laurence știind foarte bine că Riley nu era capabil să facă nici măcar o adunare mentală, fără s-o mâzgălească pe hârtie.

– Nu voi lua tot echipajul, îl anunță Laurence pe Ferris, care părea deprimat, dar nici măcar el nu protestă prea mult.

Keynes și Dorset aveau să vină, firește, și Gong Su. Bucătarii de la curtea prințului Yongxing, în vizita lor anterioară, făcuseră experimente cu produsele locale cu mare

entuziasm, reprezentând, astfel, una dintre cele mai mari speranțe ale medicilor de a reproduce leacul.

– Crezi că poți să gătești aceste ingrediente la fel ca ei? îl întrebă Laurence pe Gong Su.

– Nu sunt bucătar imperial! protestă el și explică, spre exasperarea lui Laurence, că stilul de gătit din sudul Chinei, de unde se trăgea el, era complet diferit. Am să-mi încerc umilele puteri, dar nu există comparație. Deși în nord nu se gătește de obicei foarte bine, adăugă el, într-o izbucnire de patriotism local.

Roland și Dyer veneau să-l asiste și să alerge după una, alta, prin piețe. Erau ușori, așa că repezentau o povară neglijabilă. În rest, Laurence luă la bord un cufăr cu aur, sabia și pistoalele, două cămăși curate și două perechi de șosete și cam atât.

– Nu simt deloc povara, sunt sigur că aș putea zbura zile în șir, spuse Temeraire, care devenise și mai nerăbdător.

Prudent, Laurence amânase plecarea cu încă o săptămână, așa că acum corabia se afla la mai puțin de două sute de mile de țărm, și totuși îi aștepta un zbor de-o zi înfiorător de lung, însă nu imposibil.

– Dacă vremea bună ține până dimineață, spuse Laurence.

Făcu o ultimă invitație, care nu credea că va fi acceptată, reverendului Erasmus.

– Căpitanul Riley m-a rugat să vă informez că ar fi fericit dacă ați continua călătoria la bord, ca oaspeți ai săi, spuse Laurence, mai elegant decât se exprimase Berkley. („Da, bineînțeles. Aiureli politicoase. Doar n-o să-i aruncăm peste bord, ce crezi?“) Dar, desigur, continuă Laurence, sunteți oaspeții mei personali și sunteți bine veniți să mă însoțiți, dacă preferați.

– Hannah, presupun că nu vrei să faci asta, spuse Erasmus, uitându-se la soția sa.

Aceasta ridică privirea de pe micul text în limba ei natală, ale cărui fraze le articula pe tăcute mișcându-și buzele.

– Nu mă deranjează, răspunse ea.

Și, într-adevăr, urcă pe spinarea lui Temeraire fără să dea semne de teamă, aranjându-le pe fete lângă ea și mustrându-le aspru pentru frica lor.

– Ne vedem în Capetown, îi spuse Laurence lui Ferris și o salută pe Harcourt.

Și, cu un salt bucuros, duși au fost, zburând și zburând peste oceanul limpede, cu un vânt bun, vioi, din spate.

După o zi și o noapte de zbor, zorile îi găsiră deasupra golfului, apropiindu-se. Zidul turtit al fortăreței de pe Table Mount se înălța prăfuit și auriu în spatele orașului, în lumina ce se revărsa pe fațada de piatră striată și pe crestele mai mici ce-l străjuiau de-o parte și de alta. Orașul fremătător se îngrămădea în felia de teren neted, în formă de semilună, de la poalele povârnișului, cu castelul Bunei Speranțe în inima sa, pe țărm. Zidurile exterioare ale castelului se desfășurau ca o stea pornind de sus, cu pentagonul gălbui al fortului cuibărit înăuntru, sclipind în lumina zorilor, în timp ce tunurile își bubuiră salutul.

Terenurile de defilare unde era instalat Temeraire se aflau în spatele castelului, la doar câteva lungimi de dragon de locul unde oceanul năvălea vuind pe plaja de nisip, o distanță incomodă când fluxul era la apogeu și vântul bătea prea puternic, dar care, altminteri, era o binecuvântare în arșița verii. Deși curtea închisă între zidurile fortului însuși era destul de mare să adăpostească, în caz de urgență, câțiva dragoni, situația ar fi fost incomodă atât pentru soldații cazați în garnizoana castelului, cât și pentru Temeraire. Și, din fericire, terenurile erau mult mai bune decât la ultima lor vizită, pe când călătoreau spre China. Întrucât curierii nu mai zburau atât de departe spre sud, rutele fiind prea lungi pentru puterile lor slăbite, fusese trimisă o fregată rapidă înaintea navei *Allegiance*, cu mesaje care să-l prevină pe guvernatorul în exercițiu, generalul-locotenent Grey, atât despre sosirea lor, cât și, în taină, despre scopul lor vital. Lărgise terenurile ca să găzduiască întreaga formație și le înconjurase cu un gard scund.

– Nu mi-e teamă că vei fi sâcâit, dar ar putea să țină la distanță privirile indiscrete și să mai potolească zarva asta blestemată, îi spuse Grey lui Laurence, referindu-se la protestele coloniștilor față de sosirea lor. E foarte bine că ați venit înainte. Vor avea timp să se obișnuiască cu ideea, înainte să ne pomenim cu șapte dragoni aici. După cum se tânguiesc, ai putea spune că n-au auzit în viața lor de o formație.

Grey sosise și el la Capetown abia în ianuarie. Era guvernator-locțiitor și avea să fie înlocuit curând după sosirea contelui de Caledon, astfel că, în stânjenitoarea situație de provizorat a funcției sale, avea o autoritate limitată și era hărțuit de griji, sporite, nu puțin, de sosirea lor. Localnicii nu priveau cu ochi buni ocupația britanică, iar coloniștii, care își construiseră fermele și proprietățile departe de oraș și în josul coastei, desconsiderau orice fel de autoritate guvernamentală care ar fi putut să le

știrbească independența, pe care socoteau că o plătiseră cu vârf și îndesat pentru riscul asumat de a împinge frontiera spre inima sălbatică a continentului.

Cu toții priveau apariția unei formații de dragoni cu cea mai profundă suspiciune, mai cu seamă că nu li se dezvăluise adevăratul scop. Mulțumită muncii intense a sclavilor, cumpărate cu bani puțini, în anii de început, coloniștii ajunseseră să refuze cu dispreț munca de jos, pentru ei și familiile lor, iar fermele, viile și cirezile pe care le aveau se extinseseră, profitând de numeroșii sclavi pe care îi puteau pune forțat la treabă. Sclavii nu erau exportați din Capetown, de fapt aveau nevoie de mai mulți sclavi decât puteau găsi – de preferință malaysieni sau cumpărați din vestul Africii, dar nu refuzau nici serviciile nefericiților băștinași din tribul Khoi, care, deși nu erau sclavi, aveau aproape același statut, iar plata pe care o primeau era insignifiantă.

În consecință, coloniștii, ajunși să fie în inferioritate numerică, se chinuiau acum să mențină liniștea așezărilor lor prin restricții aspre și dând mână liberă absolută pentru pedepse. Persista, totuși, o anumită indignare că, sub precedenta conducere britanică, torturarea sclavilor fusese interzisă. În zonele limitrofe ale orașului, putea fi însă observat barbarul obicei de a lăsa cadavrul unui sclav atârnat în spânzurătoare, ca să slujească drept exemplu al prețului nesupunerii pentru semenii lui. Coloniștii erau bine informați, de asemenea, despre campania împotriva comerțului cu sclavi, pe care o priveau cu indignare, ca pe o amenințare pentru mâna de lucru viitoare, iar numele Lordului Allendale nu le era necunoscut, ca militant de frunte al cauzei.

– Și dacă asta n-ar fi fost suficient, spuse obosit Grey, la câteva zile după instalarea lor, l-ai mai adus și pe afurisitul ăla de misionar. Acum, jumătate din oraș crede că sclavia a fost abolită, iar cealaltă jumătate că sclavii vor fi eliberați imediat și vor avea permisiunea să-i omoare în paturile lor. Și toți sunt convinși că ai venit aici pentru așa ceva. Sunt nevoit să îți cer să mă conduci la individ. Trebuie prevenit să fie mai discret. E un miracol că n-a fost încă înjunghiat pe stradă.

Erasmus și soția lui preluaseră o mică locuință a Societății Misionare din Londra, nelocuită în ultima vreme, din pricina morții precedentului ocupant, o victimă a malariei, și în absența unei reglementări a situației. Nu exista încă o școală sau o biserică, numai o casă înfiorător de modestă, înfrumusețată doar de câțiva pomi sfrijiți și răzleți și de o bucată stearpă de teren împrejur, care se voia grădină de legume și unde în prezent doamna Erasmus trudea alături de fiicele sale și de câteva tinere femei din partea locului, cărora le arăta cum să prindă pe pari răsadurile de roșii.

Se ridică în clipa în care îi zări pe Laurence și pe Grey și, cu o vorbă rostită cu glas

scăzut, le lăsă pe fete să muncească, în timp ce ea îi conduse pe cei doi în casa construită în stil olandez, cu zidurile groase din lut și cu bârne de lemn la vedere, pe tavan, sprijinind acoperișul de paie. Toate ferestrele și ușa erau deschise ca să iasă mirosul de var proaspăt. Casa era formată dintr-o singură încăpere lungă, împărțită în trei, și Erasmus ședea pe podea, înconjurat de o duzină de băieți, arătându-le literele alfabetului pe o tăbliță.

Se ridică să-i întâmpine și îi trimise pe băieți afară, la joacă. Un val de strigăte voioase se făcu auzit până înăuntru, de îndată ce năvăliră în stradă, iar doamna Erasmus dispăru în bucătărie, unde începu să troncăne vasele.

– Ați făcut multe progrese, domnule, în numai trei zile de când v-ați instalat, remarcă Grey, uitându-se după hoarda de băieți, cu o oarecare disperare.

– Există o mare sete de învățătură. Pentru Scriptură, de asemenea, spuse Erasmus, cu o satisfacție scuzabilă. Părinții lor o să vină pe înserat, după ce termină cu muncile câmpului, și am ținut deja primul nostru serviciu religios.

Îi invită să ia loc, însă erau doar două scaune. Ar fi fost o situație stânjenitoare, așa că rămaseră în picioare.

– Voi trece direct la subiect, spuse Grey. Am primit niște reclamații. Se opri și apoi repetă, stânjenit, deși Erasmus nu spusese nimic: Niște reclamații. Înțelegeți, domnule, că am preluat colonia abia de curând și coloniștii sunt oameni dificili. Și-au făcut propriile ferme și proprietăți și, cu o oarecare justețe, se consideră îndreptățiți să fie stăpâni pe propria lor soartă. Există o anumită stare de spirit… pe scurt, spuse el brusc, ați face foarte bine să vă temperați activitatea. Nu e cazul, probabil, să aveți așa de mulți învățăcei… luați trei sau patru, pe cei mai promițători. Lăsați-i pe ceilalți să se întoarcă la treabă. Am fost informat că nu le e ușor să se dispenseze de munca învățăceilor, adăugă el, moale.

Erasmus ascultă în tăcere, până când Grey termină, apoi spuse:

– Domnule, vă respect funcția. Este una dificilă. Îmi pare foarte rău că nu pot să vă fac pe plac.

Grey așteptă, dar Erasmus nu mai scoase nicio vorbă, nelăsând loc de negociere. Grey se uită la Laurence, cu un aer neajutorat, apoi, întorcându-se din nou spre reverend, spuse:

– Domnule, voi vorbi deschis. Nu cred că veți mai fi în siguranță, dacă insistați. Nu vă

pot garanta asta.

– N-am venit să fiu în siguranță, ci să aduc cuvântul lui Dumnezeu, răspunse Erasmus, zâmbitor și neclintit, iar soția lui intră cu tava de ceai.

– Doamnă, i se adresă Grey, în timp ce ea turna în cești, la masă. Vă implor să vă folosiți influența. Vă rog să vă gândiți la siguranța copiilor dumneavoastră.

Femeia ridică brusc capul. Baticul pe care îl purtase afară, la muncă, dispăruse, și, dându-și părul la o parte de pe față, dezvălui, cicatrizat, semnul făcut cu fierul roșu pe frunte, inițialele unui fost proprietar. Erau estompate, dar încă lizibile și suprapuse peste un mai vechi însemn tatuat, și formau un model abstract. Se uită la soțul ei, care spuse cu blândețe:

– Ne vom încrede în Dumnezeu, Hannah, și în voința Lui.

Ea îl aprobă cu o mișcare a capului și, fără să-i răspundă direct lui Grey, ieși tăcută și se întoarse în grădină.

Firește, nu mai era nimic de adăugat. Grey suspină când se despărțiră și spuse deprimat:

– Presupun că trebuie să vă pun un paznic la casă.

Un vânt greu și umed bătea dinspre sud-vest, învăluind Table Mount într-o pătură de nori. Dar în seara aceea vântul se domoli și în după-amiaza următoare, *Allegiance* fu zărită de veghetorul castelului, vestită de focurile de semnalizare. Atmosfera de suspiciune și ostilitate se înrădăcinse deja în tot orașul, cu toate că ar fi fost de-ajuns și sentimente mai puțin înverșunate pentru ca sosirea navei să-i neliniștească pe locuitori.

La invitația lui Grey, Laurence îi urmări înaintarea dintr-o anticameră plăcută, răcoroasă, din turnul castelului și, văzând-o din această neobișnuită direcție, inversată, fu șocat de impresia copleșitoare de forță teribilă pe care o dădea: nu era doar imensitatea ei, ci și ochii scobiți ai tunurilor sale de treizeci și două de livre, privind cu furie prin deschizături, și, ceea ce părea, de la distanța aceea, o adevărată hoardă de dragoni pe punte, imposibil de numărat din cauză că erau atât de încolăciți încât nu li se puteau deosebi capetele și cozile.

Allegiance intră încet în port, făcând ca toate celelalte nave să pară mici și insignifiante, și un fel de tăcere ostilă se lăsă, când nava își lansă salutul către fort – un răpăit de arme care se lovi cu ecou de versantul muntelui –, și se așeză peste oraș ca o ceață. Laurence simțea gustul prafului de pușcă în cerul gurii. Femeile și copiii nu mai erau pe străzi în momentul în care ancorele se scufundau în apă.

La drept vorbind, n-aveau de cine să se teamă, constată Laurence îngrozit, când coborî pe țărm și se apropie de corabie cu barca, să ajute la manevrele de transferare a dragonilor de pe punte. Erau înțepeniți cu toții, după lunga călătorie în spațiul strâmt și, cu toate că *Allegiance* parcursese distanța într-un timp bun, fiecare zi din cele peste două luni îi secătuise încetul cu încetul de vlagă. Castelul era construit la doar câteva trepte de plaja de nisip, cu terenurile de defilare în spate, dar chiar și acest zbor scurt era obositor acum pentru ei.

Nitidus și Dulcia, cei mai mici dintre dragoni, traversară primii, ca să le facă loc celorlalți. Traseră adânc aer în piept și se avântară plini de curaj de pe punte, bătând încet și moale din aripile lor mici și ridicându-se foarte puțin, astfel că aproape că își frecară burțile de marginea gardului scund care împrejmuia terenurile de defilare. Aterizară greoi și se prăbușiră grămadă pe pământul cald, fără măcar să-și strângă aripile. Messoria și Immortalis se ridicară apoi în picioare, cu atâta greutate încât Temeraire, care îi urmărea neliniștit de pe terenurile de defilare, strigă:

– Așteptați, vă rog! Vin eu să vă aduc.

Și îi transportă apoi, unul după altul, pe spinare, fără să se sinchisească de micile zgârieturi cu care se alese de la ghearele lor, căci se agățară de el, ca să-și țină echilibrul.

Pe punte, Lily îl împinse blând cu botul pe Maximus:

– Da, du-te tu, vin și eu într-o clipă, spuse el adormit, fără să deschidă ochii.

Lily mormăi nemulțumită:

– Îl ducem noi, nu te teme, o liniști Harcourt.

Și, în cele din urmă, Lily fu convinsă să accepte măsurile lor de precauție pentru propriul ei transfer: trebuiră să-i fixeze pe cap o botniță, din care atârna, sub fălci, o tavă mare de metal, plină cu nisip bituminos.

Riley venise să-i conducă. Harcourt se întoarse spre el și întinse mâna, spunând:

– Îți mulțumesc, Tom. Sper că ne vom întoarce curând și că ne vei vizita pe uscat.

Îi luă mâna într-un mod ciudat, cumva pieziș, și se aplecă deasupra ei – ceva între salut și strângere de mână –, după care se retrase bățos. Încă evita să se uite la Laurence. Harcourt își ridică cizma pe parapet și sări pe spinarea lui Lily. Apucă hamul, să-l stabilizeze, și Lily își desfăcu aripile imense – trăsătura de la care se trăgea numele rasei ei –, brăzdate pe margini de dungi înguste, albe și negre, care oglindeau pe toată lungimea albastrul-închis al trupului ei, căpătând o nuanță strălucitoare de portocaliu intens, culoarea marmeladei învechite. Scânteiau în soare în lumini multicolore. Întinse la maximum, măsurau de două ori lungimea trupului ei și, odată ce se lansa în aer, aproape că nu mai trebuia să bată din aripi, doar să plutească maiestuos, fără efort.

Reușiră să traverseze fără să împrăștie prea mult nisip sau să picure acid peste port ori parapetele castelului. Și apoi mai rămăsese doar Maximus pe punte. Berkley îi vorbi încetișor și, cu un imens oftat din toți rărunchii, uriașul Regal Copper se ridică anevoie în picioare, făcând corabia să se clatine puțin pe apă. Făcu încet doi pași amorțiți spre marginea punții dragonilor și oftă din nou. Mușchii umerilor îi pârâiră când își încercă aripile. Le lăsă să cadă pe spate, cu capul plecat.

– Aș putea să încerc, se oferi Temeraire, strigând de pe mal.

O ofertă nerealistă, căci Maximus cântărea și acum aproape de două ori cât el.

– Sunt sigur că mă pot descurca, zise Maximus cu glas răgușit.

Apoi își plecă fruntea și tuși o vreme, aruncând flegma verzuie peste parapet. Nu se clinti. Coada lui Temeraire biciuia aerul. Apoi, cu un aer hotărât, plonjă în valuri și se apropie de ei înot. Își ridică picioarele din față pe marginea corabiei și își iți capul peste balustradă, spunând:

– Nu e foarte departe. Vino, te rog, în apă. Sunt sigur că împreună putem înota până la mal.

Berkley se uită la Keynes, care declară:

– Presupun că o mică baie în mare n-are ce rău să-i facă. Ba poate chiar bine. E destul de cald, ca să fiu sincer, și vom avea încă patru ore de soare, în acest anotimp, ca să se usuce.

– Ei, treci în apă, atunci, îl îndemnă Berkley, morocănos, mângâindu-l și retrăgându-se

un pas înapoi.

Ghemuindu-se stângaci, Maximus plonjă în ocean cu picioarele din față înainte. Masivele cabluri de ancoră protestară cu glasuri hodorogite, în timp ce *Allegiance* se reechilibra după forța săriturii lui. Valuri uriașe se înălțară și se îndepărtară cutremurându-se dinspre Maximus, cât pe ce să răstoarne o navă mai mică, ancorată în golf și luată prin surprindere.

Maximus își scutură apa de pe cap, mișcându-și-l în sus și-n jos, și făcu prin valuri câțiva pași, înainte să se prăbușească în apă. Flotanța sacilor de aer îl ținea la suprafață, dar se înclină îngrijorător într-o parte.

– Sprijină-te de mine, spuse Temeraire, înotând lângă el, să-l ridice.

Și, puțin câte puțin, înaintară către țărm, până când fundul oceanului veni brusc să-i întâmpine, ridicându-se în nori albi de praf, ca un fum, și Maximus putu să se oprească să-și tragă sufletul, încă pe jumătate cufundat în apă, cu valurile săltându-i pe trup.

– E plăcut în apă, spuse el, în ciuda unui nou acces de tuse. Nu mă simt așa de obosit aici.

Însă ieși din apă și ajunse pe mal doar ajutat, o sarcină nu ușoară pe care reuși s-o ducă la îndeplinire încet și în etape, cu tot sprijinul pe care Temeraire și fluxul i-l puteau oferi, și aproape târându-se pe burtă ultimii zece iarzi.

Îl lăsară să se odihnească acolo și îi aduseră bucățile cele mai bune de la masa pe care Gong Su o pregătise o zi întreagă, ca să stârnească apetitul dragonilor, după efort: vite din partea locului, cu carnea grasă și moale, făcute la frigare, cu o crustă de piper și sare pentru ca aroma să fie destul de puternică pentru a ațâța simțurile amorțite de boală ale dragonilor – și umplute cu măruntaiele înăbușite.

Maximus mâncă puțin, luă câteva înghițituri din apa pe care i-o aduseseră într-un ciubăr mare, după care fu cuprins din nou de toropeală, tușind, și dormi toată noaptea acolo, cu coada legănându-se pe valurile oceanului, care veneau tot mai aproape, ca o barcă legată la mal. Abia în orele răcoroase ale dimineții parcurseră cu el restul drumului până la terenurile de defilare, unde îl instalară în cel mai bun loc de la margine, sub pâlcul tânăr de arbori de camfor, unde putea avea parte de puțină umbră, dar și de soare, și foarte aproape de fântâna pe care o săpaseră pentru ca apa să le fie la îndemână.

După ce îl văzu instalat, Berkley își scoase pălăria și se duse la ciubărul cu apă, să-și vâre capul în el și să bea câteva căușe, după care își șterse fața roșie și asudată.

– E un loc bun, spuse el, cu capul plecat, un loc bun. O să ne fie bine aici…

Și, sfârșind brusc, se duse în castel, unde luară toți împreună micul dejun, în liniște.

Nu discutară despre Maximus, dar nu era nimic de discutat: știau cu toții că nu va mai pleca de acolo, în absența unui leac, și că, altminteri, îl aduseseră la mormânt.

7

La bord, număraseră fiecare zi: se grăbiseră, se agitaseră. Acum, erau aici și nu puteau decât să stea și să aștepte, în timp ce medicii își făceau fastidioasele experimente și refuzau cu obstinație să le spună ceva. Alte și alte ingrediente locale fură aduse pe rând, prezentate lui Temeraire, uneori testate pe unul dintre dragonii bolnavi și aruncate. Această activitate continuă fără niciun efect vizibil și, într-o nefericită ocazie, deranjă sistemul digestiv al lui Temeraire, astfel că latrina comună a dragonilor căpătă proprietăți foarte neplăcute și fură nevoiți s-o acopere și să sape alta nouă. Pe locul celei vechi răsări imediat un covor gros de iarbă și o buruiană cu flori rozalii care, spre marea lor exasperare, nu putea fi smulsă și atrăgea o specie de viespi care-și păzeau cu strășnicie teritoriul.

Laurence nu voia s-o spună, dar el credea că toate experimentele erau făcute fără prea mare entuziasm și menite doar să le distragă atenția în timp ce Keynes aștepta să-și facă efectul clima. Cu toate acestea, Dorset își lua cu grijă notițe despre fiecare experiment, cu scrisul lui ordonat, trecând pe rând de la un dragon la altul, de trei ori pe zi, întrebând cu o nemiloasă indiferență de câte ori tușise pacientul de la ultima sa vizită, ce dureri îl încercaseră, cum mânca. La această din urmă întrebare, răspunsul nu era niciodată „mult“. La finele primei săptămâni, Dorset își termină ultima întrevedere cu căpitanul Warren, pe care îl chestionase cu privire la starea lui Nitidus, închise carnetul și se duse să discute, cu glas scăzut, cu căpitanul Keynes și cu ceilalți medici.

– Presupun că sunt cu toții nemaipomenit de deștepți, dar dacă mai continuă cu aceste consilii secrete, fără să ne spună nimic, o să-mi vină să le dau un pumn în nas, zise Warren, alăturându-se celorlalți la masa de cărți, care fusese așezată sub un pavilion, în mijlocul terenului.

Jocul era în cea mai mare măsură un pact tacit pentru a-și ocupa timpul: niciodată nu erau prea atenți la cărți, iar acum nu erau atenți deloc, urmărindu-i pe medicii care discutau aprins.

Keynes îi ocoli cu iscusință încă două zile și, în cele din urmă, încolțit să le dea măcar o informație, spuse arțăgos:

– E prea curând ca să ne dăm seama.

Recunoscu, totuși, că văzuseră o ameliorare, datorată întru totul climei, din câte își puteau da seama: dragonii dovediseră un apetit sporit, ceva mai multă energie și tușeau mai puțin.

– O să fie dificil să trimită toată aviația aici, spuse Little încetișor, după prima lor reacție de bucurie prematură. Câte nave de transport avem cu totul?

– Șapte, cred, dacă *Lyonesse* a ieșit din reparații, răspunse Laurence. Urmă o pauză, după care adăugă, apăsat: Dar gândește-te, n-avem nevoie de o corabie de o sută de tunuri doar ca să transportăm dragoni. Transportatoarele au mai cu seamă rolul de a-i duce pe front. Ceea ce spunea nu era întru totul fals, dar numai pentru că nu prea existau motive, în afară de război, pentru mutarea dragonilor de colo colo, cu osteneala și cheltuielile de rigoare. Am putea, în schimb, să-i urcăm în barje, la Gibraltar, și să-i trimitem de-a lungul coastei, cu o escortă de fregate, ca să țină francezii la distanță.

Suna destul de bine, dar știau cu toții că, deși nu imposibilă, punerea în aplicare a unei astfel de operațiuni era cu totul improbabilă, la scara întregii aviații. Chiar dacă se întorcea cu dragonii formației lor salvați, era foarte probabil ca un asemenea tratament să fie contestat de jumătate dintre camarazii lor sau chiar de mai mulți.

– E mai bine decât nimic, spuse Chenery sfidător, și mai mult decât am avut înainte. Niciun om din aviație n-ar fi refuzat o asemenea șansă dacă ar fi avut ocazia.

Dar șansele ar fi fost inegale. Pentru salvarea dragonilor Longwing și Regal Copper, dragoni de luptă și specii mai rare, nu s-ar precupeți niciun efort ori cheltuială, dar ceilalți – banalii Yellow Reaper ori Winchesterii, care se înmulțeau repede, dragonii mai bătrâni, predispuși să devină dificili după moartea căpitanilor lor, dragonii mai firavi sau zburătorii mai puțin iscusiți… Un necruțător calcul politic ar găsi că nu merită salvați și ar fi lăsați să moară în mizerie și nepăsare, izolați, fără îndoială, în cele mai îndepărtate zone de carantină care s-ar găsi pentru ei.

Satisfacția lor rezervată fu întunecată de această umbră, iar Sutton și Little se frământară cel mai mult: dragonii lor erau amândoi Yellow Reaper, iar Messoria avea patruzeci de ani. Dar nici sentimentul de vinovăție nu le spulberă toate speranțele. Dormiră foarte puțin în noaptea aceea, numărând accesele de tuse, socoteli care aveau să fie consemnate în carnetul lui Dorset, iar dimineață, cu foarte puțin efort, Nitidus fu convins să-și încerce aripile. Laurence și Temeraire îi însoțiră pe el și pe Warren ca să le țină de urât și în caz că micul Pascal's Blue avea să obosească. Nitidus gâfâi răgușit și, din când în când, tuși în timpul zborului.

Nu se îndepărtară mult. Goana după locuri de păşunat şi după cherestea pustiise câmpurile şi dealurile, acoperite acum doar de o iarbă mică şi pricăjită, cât vedeai cu ochii, până la poalele muntelui şi piscurile din împrejurimi, unde versanţii deveneau inaccesibili: conglomeraţiile de piatră galbenă şi cenuşie, urcând treptat, în terase, ca nişte ziduri vechi şi mucegăite de piatră, pe care doar iarba şi muşchiul şi pământul uscat, în loc de mortar, le mai ţineau în picioare.

Se opriră acolo şi se odihniră, pe pământul afânat, acoperit de tufişuri, la umbra peretelui abrupt de stâncă. În tufăriş se stârni mare vânzoleală, animalele mici fugind din calea lor, mărunte creaturi blănoase, ca nişte bursuci maronii.

– E un munte foarte ciudat, remarcă Temeraire, înălţându-şi capul ca să se uite într-o parte şi-n alta, de-a lungul crestei întinse de deasupra, netedă şi fină, tăiată parcă de un cuţit.

– Da, o, foarte, şi ce fierbinte e, spuse Nitidus fără noimă, pe jumătate adormit, vârându-şi capul sub aripă, să tragă un pui de somn.

Îl lăsară să doarmă la soare, iar Temeraire, căscând, îi urmă exemplul.

Laurence şi Warren stătură împreună, privind în jos, spre bazinul adânc al portului, acolo unde intra în ocean. În depărtare, *Allegiance,* o barcă de jucărie printre furnici. Pentagonul aproape perfect al castelului era un desen galben, pe pământul întunecat, cu dragonii – movile mici, neclintite, pe terenul de defilare din spatele lui.

Warren îşi scoase o mănuşă şi îşi trecu dosul palmei peste frunte să-şi şteargă sudoarea. Lăsă o dâră neglijentă de murdărie.

– Te-ai întoarce în marină dacă ţi s-ar întâmpla ţie, nu-i aşa? întrebă el.

– Dacă m-ar primi, răspunse Laurence.

– Se poate cumpăra un post în cavalerie, presupun, spuse Warren.

– O să aibă nevoie de soldaţi, dacă Bonaparte continuă să-şi facă de cap. Dar nici nu se compară.

Rămaseră tăcuţi o vreme, gândindu-se la opţiunile neplăcute pe care le-ar avea atâţia oameni daţi pur şi simplu deoparte prin moartea dragonilor pe care slujiseră.

– Laurence, continuă Warren, după o clipă, acest Riley, ce fel de om este? În mod obişnuit, vreau să spun. Ştiu că în ultimul timp v-aţi ţinut ţanţoşi amândoi.

Laurence fu uluit că i se adresă în felul acesta, însă răspunse:

– Un gentilom și unul dintre cei mai buni ofițeri din câți cunosc. Nu pot spune o vorbă rea despre el, personal.

Era foarte curios ce ar fi putut stârni această întrebare. Dat fiind că *Allegiance* avea ordin să rămână în port, până când dragonii erau iarăși gata de plecare, Riley venise, desigur, la castel și luase cina cu generalul Grey de mai multe ori. Laurence se eschivase, dar Catherine și ceilalți căpitani se duseseră aproape de fiecare dată. Pesemne că se stârnise vreo controversă, dând naștere unei astfel de întrebări, și Laurence spera că Warren îi va da detalii. Însă acesta doar clătină din cap și schimbă subiectul, spunând că se părea că vântul o să-și modifice direcția înainte de întoarcerea lor, astfel încât curiozitatea lui Laurence rămase nesatisfăcută, iar întrebarea avu ca singur efect reînvierea regretelor legate de conflictul respectiv, care, presupunea acum, nu se va stinge, și de sfârșitul prieteniei lor.

– Nitidus chiar pare să se simtă mai bine, nu-i așa? îi șopti Temeraire lui Laurence, pe un ton confidențial, pe care nu-l puteau auzi decât toți cei prezenți pe o rază de douăzeci de picioare, în timp ce se pregăteau de întoarcere.

Laurence putu să răspundă fără rezerve că era de aceeași părere și, când reveniră pe terenurile de defilare, dragonul de talie ușoară mâncă aproape ca pe vremea când era sănătos, oprindu-se după două capre, înainte să adoarmă.

A doua zi, Nitidus refuză să repete experiența, iar Dulcia mâncă doar pe jumătate, înainte să se culce pe pământ ca să se odihnească.

– Dar a dat gata un vițel mărișor, spuse Chenery, dând gata el însuși un pahar mărișor de whisky cu apă. Și e un semn al naibii de bun, aș zice. N-a mai mâncat atâta de șase luni.

În ziua următoare, toți dragonii refuzară să meargă la masă și se așezară la loc, aproape imediat ce fură convinși să se ridice în picioare, cerând să fie scuzați.

– E prea cald, se plânse Nitidus și mai ceru apă.

Pe un ton și mai tânguios, Dulcia spuse:

– Aș prefera să mai dorm puțin, dacă nu vă supărați.

Keynes îi puse o cupă la piept, să asculte și, îndreptându-se, clătină din cap. Niciunul

dintre ceilalți nu se lăsă mișcat din locul în care dormea. Când socotelile la care munciseră aviatorii fură examinate îndeaproape, se dovedi că dragonii tușiră, într-adevăr, mai puțin. Dar nu mult mai puțin. Iar acest avantaj fusese înlocuit – își dădură curând seama observatorii lor neliniștiți – de apatie și letargie. Arșița îi făcea somnolenți și înclinați să nu se miște, căci între timp interesul pentru noile împrejurimi pălise, iar scurta reînviere a apetitului lor fusese, evident, stimulată doar de mâncarea mai bună pe care o aveau la dispoziție pe uscat, comparativ cu cea din ultima perioadă a călătoriei pe mare.

– N-aș fi regretat, chiar deloc, mormăi Sutton, aplecat deasupra mesei și vorbind singur, dar cu atâta violență încât îl auziră toți ceilalți. Cum ar putea exista regrete, în asemenea circumstanțe? Nu poate exista niciunul.

Suferea atât de mult de parcă vinovăția lui, dacă s-ar fi găsit un leac pentru Messoria, când atâția alți dragoni erau poate lăsați să moară, ar fi fost cauza eșecului. Iar Little era atât de palid și de copleșit, încât Chenery îl duse în cort și îl îmbie cu rom până îl adormi.

– Ritmul evoluției bolii a fost încetinit, spuse Keynes, la sfârșitul celei de-a doua săptămâni. Nu este un câștig neînsemnat, adăugă el – o slabă consolare, când ei speraseră mai mult.

Laurence îl duse pe Temeraire să zboare și îl ținu pe mal toată noaptea, ca să-și cruțe camarazii, cel puțin pentru scurt timp, de contrastul dintre starea de sănătate a lui și cea a dragonilor lor. Avea și el propriul sentiment acut de vinovăție, oglinda întoarsă a nefericirii lui Sutton și a lui Little: Lui însuși nu i-ar fi trecut prin cap să dea la schimb sănătatea lui Temeraire pentru a tuturor celorlalți și, cu toate că știa că tovarășii lui ar înțelege perfect și ar nutri, fiecare, același sentiment pentru propriul partener, simțea eșecul, într-un mod irațional, ca pe o pedeapsă pentru egoismul său ascuns.

Dimineața, în port se înălțau noi pânze: *Fiona*, o fregată iute, sosise în timpul nopții cu scrisori. Catherine le deschise încet, la micul dejun, și citi numele cu voce tare: Auctoritas, Prolixus, Laudabilis, Repugnatis. Morți de la începutul anului.

Avea și Laurence o scrisoare, de la mama lui:

> *Totul e trist. Suntem pierduți, cel puțin un an de-acum înainte, și probabil mai mult, dacă guvernul o să cadă din nou. Moțiunea a trecut în Camera*

Comunelor. Camera Lorzilor a respins-o din nou, în ciuda tuturor eforturilor și a discursului excepțional al domnului Wilberforce, care l-ar fi mișcat pe posesorul oricărui suflet care merita acest nume. Ziarele, cel puțin, sunt cu noi și vorbesc despre indignarea pe care o merită un asemenea eveniment. Times *scrie: „Acei obstrucționiști care nu se gândesc nicio clipă la viitor pot să doarmă liniștiți în noaptea asta. Ceilalți trebuie să-și caute odihna, dacă pot, știind fără tăgadă că au adunat o grămadă de durere și suferință, pe care vor trebui să le plătească, dacă nu în lumea aceasta, atunci pe lumea cealaltă." Un reproș cât se poate de just…*

Împături scrisoarea și o vârî în buzunarul hainei. N-avea curaj să citească mai departe. Și părăsiră cu toții sala de mese în tăcere.

Cazarma castelului era suficient de mare să adăpostească un grup mai mare decât al lor, dar, cu umbra implacabilă a bolii deasupra, căpitanii căzură tacit de acord că preferau să stea mai aproape de dragonii lor. Și, cum nici ceilalți membri ai grupului nu voiau să fie mai prejos, un mic batalion de corturi și pavilioane răsări în curând în preajma terenurilor de defilare, unde majoritatea își petreceau zilele și nopțile înfruntând ploile frecvente. Numai bine ca să descurajeze invazia ocazională a copiilor băștinași, care își aminteau de vizita lui Temeraire de anul trecut atât cât să-și înfrângă teama. Inventaseră un joc prin care se provocau unul pe altul până când unul dintre ei, nemaiputând suporta, dădea buzna nebunește printre dragonii adormiți, după care alerga înapoi, să primească felicitările tovarășilor lui.

Sutton puse capăt definitiv acestor aventuri într-o după-amiază, când un băiat, năvălind pe terenul de defilare, o plesni din greșeală pe Messoria și o trezi din una dintre rarele reprize de somn adânc. Își înălță capul speriată și fornăi, iar vinovatul căzu în praf, târându-se cu spatele, ca un rac, pe mâini, pe picioare și pe fund, mult mai speriat decât ea. Sutton se ridică de la masa de cărți și se duse să-l ia pe băiat de braț, săltându-l în picioare.

– Adu-mi un băț, Alden, îi spuse el mesagerului său și, conducându-l pe intrus în afara terenului, se puse energic pe treabă, în timp ce copiii ceilalți se împrăștiară și fugiră, privind din spatele tufișurilor. Într-un târziu, urletele băiatului se transformară în scâncete și suspine, iar Sutton reveni la masa de cărți.

– Îmi cer scuze, domnilor, spuse el, și își reluară jocul jucat într-o doară.

Nu mai avură parte de alte incursiuni în ziua aceea.

Dar când Laurence se trezi, în dimineața următoare, curând după revărsatul zorilor, auzi zarvă la porți și zări două grupuri de copii mai mari, lovindu-se cu pumni și picioare, într-un amestec poliglot de țipete; o mână de băieți malaysieni și olandezi zbârliți pe de-o parte, iar împotriva lor un grup mai mic de negri, din Capetown, din tribul Khoi, deși înainte cele două grupuri făcuseră aceleași năzbâtii. Din nefericire, harța lor îi trezise pe dragoni, care își începură astfel crizele de tuse cu o oră mai devreme. Maximus, care suferise cumplit în cursul nopții, gemu cu un oftat din toți rărunchii, Sutton ieși în goană din cortul său, șifonat și furios, iar Berkley s-ar fi repezit între copii cu dosul sabiei, dacă nu i s-ar fi aruncat locotenentul Ferris în cale, cu brațele desfăcute, în timp ce Emily și Dyer ieșeau în patru labe din praful încăierării.

– Noi n-am vrut, spuse Emily, cu vocea înăbușită de mâna cu care încerca să-și oprească sângerarea din nas. Numai că grupurile au adus câteva.

Printr-o nefericită coincidență, după săptămâni de căutări, cele două grupuri descoperiseră, în cele din urmă, niște ciuperci. Acum se păruiau, revendicându-și fiecare dreptul de a prezenta primii enormele pălării, ce măsurau mai mult de două picioare în diametru și duhneau de-ți mutau nasul, chiar și în starea lor naturală.

– Locotenent Ferris, haide, te rog, să facem puțină ordine, spuse Laurence, ridicând glasul, și să le spunem că vor fi plătiți cu toții. Nu e nevoie de tot tărăboiul ăsta.

În pofida strădaniilor de a le transmite aceste asigurări, trecu o bună bucată de vreme până reușiră să despartă combatanții furioși care, deși vorbeau limbi diferite, înțelegeau, cu siguranță, expresiile de bază pe care și le aruncau unii altora, cel puțin destul de bine ca să-și alimenteze furia, și continuau să se lovească cu mâinile și picioarele, chiar și în timp ce erau despărțiți cu forța. Se opriră însă brusc: Temeraire, trezindu-se și el, își întinse capul peste gardul scund, fornăind apreciativ la adresa ciupercilor, abandonate în iarbă de ambele grupuri în timp ce încercau să-și rezolve conflictul prin forța brațelor.

– Ah, mmm, mormăi Temeraire, lingându-se pe bot.

În ciuda bravadei lor de mai înainte, băieții nu îndrăzneau să se repeadă la el și să-i smulgă ciupercile dintre fălci, însă își uniră glasurile într-un strigăt general de protest, văzându-se pe cale să fie jefuiți și, în consecință, se lăsară, în sfârșit, convinși să se potolească și să-și accepte plata, socotită în monede de aur, în cuantum egal pentru ambele părți.

Cei din contingentul olandezo-malaysian încercară să protesteze, căci specimenul lor fusese mai mare, cu trei pălării pe un singur picior, comparativ cu cele două ciuperci aduse de Khoi, dar o privire grăitoare din partea lui Sutton îi reduse pe toți la tăcere.

– Mai aduceți și veți fi plătiți din nou, spuse Laurence, însă asta provocă mai degrabă priviri descurajate decât speranță și copiii se uitară ușor înciudați la punga lui închisă, înainte de a se împrăștia, ca să se certe acum între ei cum să împartă prada.

– N-au cum să fie comestibile, zise Catherine neîncrezătoare, apăsându-și batista peste gură în timp ce examina ciupercile: mai mari decât ciupercile bune, strâmbe și ciudat de bombate, de un alb ca burta de pește, cu pete maro neregulate.

– Sigur că mi le amintesc. Au fost foarte gustoase, spuse însă Temeraire.

Abia se îndură să-l lase pe Gong Su să le ia de lângă el – ceea ce bucătarul făcu apucându-le ușor cu două bețe foarte lungi și ținându-le departe.

Întrucât învățaseră din experiența lor anterioară, nu mai așezară cazanul în bucătăriile castelului, ci afară. Gong Su instrui echipajele să aprindă un foc de tabără cât mai mare sub cazanul mare de fier, suspendat de țăruși, cu o scară alături, ca să poată amesteca de departe folosind o lingură de lemn cu coada lungă.

– Poate piper roșu, sugeră Temeraire, sau poate verde. Nu-mi amintesc bine, spuse el, scuzându-se, în timp ce Gong Su își examina cutia cu mirodenii pe îndelete, în încercarea de a reproduce rețeta anterioară.

Keynes ridică din umeri:

– Fierbe-o și gata. Dacă trebuie să așteptăm să reproduci nu știu ce bazaconie inventată de cinci bucătari acum un an, putem să ne întoarcem chiar acum în Anglia.

O ținură la foc mic toată dimineața, Temeraire aplecându-se deasupra cazanului, adulmecând buchetul aromelor ca un veritabil băutor de vin și făcând sugestii după sugestii, până când, în cele din urmă, linse un strop de pe marginea cazanului și declară fiertura un succes.

– Sau cel puțin mi se pare un gust cunoscut și e foarte bun, adăugă el, adresându-se unui public inexistent: fuseseră alungați cu toții la marginea poienii, gata să se sufoce, așa că abia îl auziră.

Bietei Catherine i se făcuse extrem de rău și vomita și acum în spatele unui tufiș.

Ținându-se de nas, îi duseră lui Maximus licoarea, iar dragonului păru să-i placă, ostenindu-se chiar să vâre o gheară în ceaun și să-l încline, ca să poată linge ultimele picături. După o somnolență inițială, licoarea îl înveseli cu totul, astfel că se ridică și chiar mâncă tot iedul fraged pe care Berkley i-l adusese pentru cină, mai mult cu speranțe decât cu așteptări că o să-l vrea. Maximus mai ceru, însă adormi din nou înainte să i se poată satisface solicitarea.

Berkley ar fi vrut să-l trezească și să-i mai dea o capră, iar Gaiters, medicul său, fu de acord, însă Dorset se opuse vehement, afirmând că el i-ar fi interzis și primul ied, pe motiv că procesul digestiv ar putea să afecteze efectul leacului. Discuția degeneră, în scurt timp, într-o ceartă violentă – atât cât permiteau șoaptele șuierate –, până când Keynes spuse, în cele din urmă, reducându-i la tăcere pe amândoi:

– Lăsați-l să doarmă. Dar de acum înainte o să-i dăm să mănânce atât cât poate, după fiecare doză. Importanța creșterii în greutate pentru cauza stării lui generale de sănătate n-are cum să fie o exagerare. Dulcia e mai trupeșă. Mâine vom încerca fiertura și pe ea, dar fără mâncare.

– Eu am mâncat-o cu niște boi sau poate cu niște antilope, interveni Temeraire, adulmecând cu o oarecare tristețe cazanul gol. A fost niște grăsime foarte bună, asta îmi amintesc bine, grăsimea cu sosul de ciuperci, așa că, până la urmă, cred că a fost un bou.

Rasa locală avea o parte neobișnuit de grasă în zona umerilor, deasupra picioarelor din față.

Experiența lui Temeraire se limita la acea unică masă, dar Keynes împărțise mostra lor modestă și, începând cu dimineața următoare, Maximus și Dulcia fură hrăniți din ea trei zile la rând, până când porția se termină. Din câte își amintea Laurence, fiertura îl făcuse pe Temeraire somnolent. La fel se întâmplă cu Maximus, însă în cea de-a treia zi, Dulcia îi alarmă pe toți devenind neașteptat de înnebunită să-și primească următoarea doză și chiar insistând să facă un zbor lung, ceea ce era probabil peste puterile ei și cu siguranță dăunător pentru sănătate.

– Pot, mă simt bine, mă simt bine! strigă ea, bătând din aripi.

Apoi începu să țopăie pe picioarele din spate pe terenul de defilare, cu medicii pe urmele ei, încercând s-o calmeze. Chenery nu era de niciun folos: își petrecuse zilele scurse de la momentul în care își pierduseră primele speranțe, bând întruna, împreună cu căpitanul Little, și, ca să sfideze tot pesimismul pe care Keynes îl putea provoca, s-

ar fi repezit bucuros la bord și ar fi plecat.

Dulcia fu, în cele din urmă, convinsă să nu-și ia zborul, ademenită cu doi miei asezonați la repezeală de Gong Su cu niște păstăi cu semințe piperate din partea locului, din cele care îi plăceau lui Temeraire. Nimeni nu sugeră, de această dată, că n-ar avea voie să mănânce, așa că devoră mieii atât de repede încât împroșcă terenul de hrănire cu bucăți de carne, ea, care de obicei mânca mai degrabă delicat.

Temeraire o urmări cu invidie. Nu doar că nu era lăsat decât să guste din fiertura de ciuperci, care îi plăcea așa de mult, dar avea încă stomacul sensibil, după aventurile culinare excesive, așa încât Keynes îl pusese la o dietă strictă și plicticoasă formată din carne friptă, fără condimente, pe care acum papilele lui gustative o disprețuiau.

– Ei, măcar am găsit leacul, nu?

Terminându-și ospățul, Dulcia adormi și începu să sforăie sonor, cu un șuierat ușor, când expira: oricum, un progres, căci nu de mult fusese incapabilă să respire altfel decât pe gură. Keynes se apropie de Laurence, se prăbuși pe buturuga de alături și, ștergându-și cu batista fața roșie, spuse iritat:

– Gata, ajunge cu exaltarea. N-ați învățat niciunul din lecțiile noastre? Plămânii nu s-au curățat, nici vorbă.

Vântul aduse peste noapte un pâlc gros de nori, așa că la trezire îi așteptau o ploaie măruntă și gri și un pământ ud, cleios, în timp ce aerul continua să fie neplăcut de fierbinte, lipindu-se umed de piele, ca sudoarea. Dulcia se simțea iarăși mai rău. Stătea pleoștită și obosită, după țopăiala din ziua precedentă, iar ceilalți dragoni strănutau mai mult ca oricând. Până și Temeraire ofta și tremura, încercând să scape de apa ce i se aduna pe piele și în scobiturile dintre oase și mușchi.

– Chiar mi-e dor de China, spuse el, ciugulindu-și nefericit mâncarea udă.

Gong Su nu reușise să frigă antilopa cum trebuie.

– Altul trebuie să fie leacul. O să-l găsim, Laurence, spuse Catherine, întinzându-și ceașca de cafea, la micul dejun, în castel.

Laurence luă ceașca mecanic și se așeză alături de ceilalți. Mâncară în tăcere, acompaniați doar de zornăitul furculițelor și farfuriilor. Nimeni nu dădu solnița din mână-n mână și nimeni n-o ceru. Chenery, care era de obicei sufletul grupului, avea cearcăne vinețiii sub ochi, de parcă ar fi fost bătut, iar Berkley nici nu își făcuse apariția

la micul dejun.

Keynes intră ștergându-și noroiul de pe picioare, cu haina îmbibată de apă și urme de mucus albicios, și spuse apăsat:

– Foarte bine. Ne mai trebuie ciuperci. Se holbară la el, nedumeriți de tonul lui, iar Keynes le aruncă o privire feroce, înainte să recunoască, rezervat: Maximus poate din nou să respire.

Atunci se repeziră cu toții spre ușă.

Lui Keynes nu-i plăcea deloc să le dea speranțe și rezistă tuturor stăruințelor de a oferi detalii. Dar stăteau la capul lui Maximus și auzeau cu urechile lor șuieratul domol al aerului prin nări. Același lucru și în cazul Dulciei. Cei doi tușeau, și tușeau, și tușeau, însă aviatorii fură cu toții de acord că sunetul și consistența se îmbunătățiseră: o tuse salutară și productivă, nu nesfârșitul hârâit ud, înfricoșător, al plămânilor. Sau cel puțin așa reușeau să se convingă unul pe altul.

Cu toate acestea, Dorset continua să-și facă implacabilele însemnări zilnice, iar medicii continuau cu celelalte experimente: îi oferiră lui Lily un fel de șarlotă din banane verzi și miez de nucă de cocos. Aceasta gustă, înghiți și refuză ferm să mai mănânce. Messoria fu convinsă să stea ghemuită pe-o parte și îi topiră pe piele un set de lumânări, aprinse și acoperite cu ventuze, în încercarea de a-i încălzi plămânii, fără niciun efect vizibil, cu excepția dârelor mari de ceară lăsate pe piele. O matroană firavă, cu părul alb, din tribul Khoi, își făcu apariția la porțile lor, târând după ea un ciubăr aproape de dimensiunea ei, plin-ochi cu un preparat făcut din ficat de maimuță. Cu bruma ei de olandeză stricată reuși să dea impresia că le adusese un inegalabil leac pentru orice boală. Când îl încercară pe Immortalis, acesta luă fără entuziasm o înghițitură și lăsă restul, însă fură nevoiți să plătească, întrucât tot ceea ce rămăsese fu repede luat în stăpânire de Dulcia, care curăță tot ciubărul și își roti privirea să vadă dacă mai este.

Pofta de mâncare îi creștea treptat, pe măsură ce îi revenea simțul gustului, și tușea tot mai puțin cu fiecare zi. La sfârșitul celei de-a cincisprezecea zile nu mai tușea aproape deloc, doar își mai dregea glasul din când în când. Maximus tuși ceva mai multă vreme, însă spre sfârșitul săptămânii, fură cu toții treziți în toiul nopții de un țipăt teribil, urlete de teroare și foc. Cuprinși de panică, țâșniră cu toții afară din corturi, descoperind că Maximus încerca vinovat să se furișeze neobservat înapoi pe terenurile de defilare, cu atâta succes la cât te puteai aștepta în această încercare, și ducând între fălcile-i deja mânjite de sânge un bou. Îl înghiți repede, aproape întreg, când descoperi

că e urmărit și susținu că n-are habar despre ce vorbesc, insistând că s-a ridicat doar ca să-și întindă picioarele și să se așeze mai comod. Urma lăsată de coada lui în praful îmbibat de sânge îi conduse la un grajd din apropiere, acum pe jumătate prăbușit, înconjurat de un gard distrus și la proprietarii turbați de furie și spaimă în fața pierderii neprețuitei lor perechi de boi.

– Da, numai că vântul și-a schimbat direcția și miroseau așa de bine, mărturisi Maximus într-un târziu, când fu confruntat cu dovezile. Și n-am mai mâncat de mult o vită bună și proaspătă, nu gătită ori cu condimente.

– Nătărău ridicol ce ești! De parcă nu ți-am fi dat orice poftești, spuse Berkley, fără pic de furie, mângâindu-l cu entuziasm. Mâine o să primești doi.

– Și haide să nu mai auzim de la tine alte scuze afurisite ca să nu mănânci, când tu umbli noaptea ca un leu turbat să-ți umpli burta, adăugă Keynes, mai arțăgos. Era zburlit, neras și iritat. Reușise în sfârșit să ajungă în pat la o oră rezonabilă, după ce stătuse treaz aproape în fiecare noapte, întreaga săptămână, urmărind dragonii. Nu pot pricepe de ce nu te-ai gândit să spui nimănui, adăugă el.

– N-am vrut să-l trezesc pe Berkley. Nu mănâncă așa cum trebuie, replică pătruns Maximus, acuzație la care Berkley, care într-adevăr mai slăbise câteva kilograme de când sosiseră, aproape că se înecă.

După aceea îl trecură pe Maximus la obișnuitul regim britanic de hrană, cu vite proaspăt măcelărite, presărate din când în când cu puțină sare, și dragonul începu să facă gaură în turmele locale – și în punga aviatorilor – într-un ritm cu adevărat remarcabil, până când Temeraire fu recrutat să vâneze pentru el la nord de Cape, în mijlocul uriașelor turme de bivoli sălbatici, deși aceștia nu erau la fel de gustoși, în opinia exprimată de Maximus pe ton de jale.

Până și Keynes încetase de-acum să facă pe nemulțumitul și erau întru totul angajați într-o nouă și disperată căutare a ciupercii afurisite. Copiii localnici renunțaseră, considerând că succesul era improbabil. În ciuda tuturor promisiunilor pe care le puteau face Laurence și ceilalți căpitani cu privire la pungile lor care așteaptă deschise, niciunul dintre copii nu părea dispus să-și piardă timpul în această încercare.

– Presupun că putem s-o facem chiar noi, spuse Catherine, nesigură, iar a doua zi dimineață Laurence și Chenery luară cu ei câțiva oameni și porniră să caute terenuri de vânătoare mai puțin umblate, împreună cu Dorset, ca să confirme identitatea

ciupercii. Ceilalți căpitani nu voiau să-și lase singuri dragonii bolnavi, iar Berkley era în mod evident nepregătit să cutreiere vreme îndelungată prin sălbăticie, deși se oferi să li se alăture.

– Nu-i nevoie, bătrâne, îi spuse foarte vesel Chenery: de când își revenise Dulcia, mai avea puțin și se urca pe masă, să cânte de fericire, cu puțină încurajare. Ne vom descurca foarte bine, iar tu ai face bine să stai aici și să mănânci cu dragonul tău. Are dreptate, trebuie să te îngrași la loc.

Apoi Chenery se apucă să se aranjeze în cel mai bizar mod imaginabil, scoțându-și haina și legându-și eșarfa în jurul frunții, ca să împiedice sudoarea să-i curgă pe față, și înarmându-se cu o veche sabie grea de cavalerie, din armurăria castelului. Înfățișarea care rezultă nu l-ar fi făcut de rușine nici pe cel mai odios pirat, însă când ajunse în poiană, unde Laurence îl aștepta în haină, eșarfă și pălărie, Chenery se uită la el cu o expresie la fel de sceptică precum cea pe care Laurence însuși, mai plin de tact, și-o reprimă.

Dragonii porniră spre nord, pe deasupra golfului, cu Table Mount în urmă și *Allegiance* sclipind dedesubt. Traversară zona cu apă mică, verde-sticloasă, și curba zimțată a plajei cu nisip gălbui de pe malul îndepărtat și cotiră spre nord-est și pe deasupra uscatului, către o stâncă solitară alungită, Kasteelberg, care se înălța din inima regiunii, un martor îndepărtat al ariei de întindere a munților.

Chenery și Dulcia preluară comanda, cu steagul de semnal fluturând exuberant, și îi conduseră dincolo de așezările omenești, deasupra sălbăticiei tot mai adânci, impunând un ritm alert și istovitor care întindea aripile lui Temeraire și păstra distanța dintre ei. Abia spre seară, Dulcia se hotărî să coboare pe malul unui râu, la vreo zece mile de poalele muntelui unde aveau de gând să se oprească.

Laurence nu îndrăznea să spună nimic. Nu i se părea înțelept să se îndepărteze așa de mult, când ciupercile creșteau probabil pe lângă Capetown și nu știau nimic despre teritoriul în care zburau, dar Dulcia își întindea aripile la soare, bând cu nesaț apă din râu. Gâtlejul i se umfla, traversat de înghițiturile mari de apă. Își dădu gâtul pe spate, împroșcând apa în extaz, iar Chenery râse ca un copil și își lipi obrazul de piciorul ei.

– Ce se aude, lei? întrebă Temeraire cu interes, strângându-și aripile, cu capul înălțat, să asculte: din tufe se auzeau răgete furioase, nu erau glasurile de tunet ale dragonilor, ci un zgomot furios și gâfâit, poate un protest la adresa intrușilor. N-am văzut niciodată un leu, adăugă el.

Nici nu avea șanse să vadă, dacă asta depindea de lei: oricât de iritați ar fi fost, cu siguranță n-ar fi riscat să se apropie.

– Sunt foarte mari? întrebă neliniștită Dulcia. Nici ea, nici Temeraire, nu erau prea încântați să lase echipajele să-și continue drumul pe jos, prin pădure, în ciuda grupului de pușcași aduși pentru protecția lor. Poate că ar trebui să rămâneți cu noi.

– Și cum să vedem ciupercile din aer, mă rog? spuse Chenery. O să vă odihniți frumușel și poate o să mâncați ceva, și noi o să ne întoarcem cât ai bate din palme. O să ne descurcăm foarte bine, dacă întâlnim lei. Avem șase puști cu noi, draga mea.

– Dar dacă sunt șapte lei? întrebă Dulcia.

– Atunci va trebui să ne folosim pistoalele, o asigură el vesel, arătându-i propriul pistol, în timp ce le reîncărca pentru liniștea ei.

– Te asigur că n-o să vină la noi niciun leu să fie împușcat, îi spuse Laurence lui Temeraire. O să fugă de cum aud primul foc de armă și o să lansăm o rachetă de semnalizare, dacă avem nevoie de voi.

– Ei, bine, atâta vreme cât aveți grijă, spuse Temeraire, culcându-și capul pe picioarele din față, neconsolat.

Vechea sabie a lui Chenery îi ajută să-și croiască drumul la intrarea în pădure, unde Dorset credea că e cel mai probabil să găsească ciuperca, în pământul rece și umed. Singurele sălbăticiuni pe care le vedeau, antilope suple și păsări, erau la distanță și se îndepărtau repede, speriate de zgomotul incredibil al trecerii lor. Tufărișul era înspăimântător de impenetrabil, plin de mărăcini argintii, cu spinii înalți de-o palmă, ascuțiți ca acele în vârf și îngropați, înșelător, într-un frunziș abundent.

Doborau lujeri de viță și smulgeau crengi la fiecare pas, cu excepția rarelor ocazii în care dădeau peste câte o cărare pe care o bătătoriseră animalele mari, lăsând în urmă copaci fără scoarță, cu răni roșii care picurau ca sângele. Însă asemenea momente de răgaz erau scurte. Dorset nu-i lăsa să urmeze cărările multă vreme, de teamă să nu dea nas în nas cu cei care le creaseră, cel mai probabil elefanți. În orice caz, se îndoia că vor găsi vreo ciupercă.

La ora cinei, erau foarte încălziți și obosiți, niciunul nu scăpase fără zgârieturi și s-ar fi rătăcit complet dacă n-ar fi avut busole, când Dyer, care suferise cel mai puțin, fiind mic și subțirel, scoase un țipăt de triumf. Aruncându-se pe burtă, se strecură sub un tufiș țepos și ieși târâș, cu spatele, ținând în mână un exemplar care creștea la baza

unui copac uscat. Era mic și plin de noroi, cu doar două pălării, însă acest succes îi revigoră complet și, după ce îl întâmpinară pe Dyer cu urale și împărțiră un pahar de grog, se avântară mai departe în pădure, să-și ducă la îndeplinire misiunea.

– Cât crezi, spuse Chenery gâfâind în timp ce își croia drumul, că va dura, pentru fiecare dragon din Anglia, dacă trebuie să le găsim pe toate așa? …

Se auzi un pârâit în tufișuri, ca niște picături de apă sfârâind într-o tigaie cu untură încinsă, și un sunet gros, dispectic, ca o tuse, veni din cealaltă parte a tufișului încâlcit.

– Fii atent… atent, spuse Dorset, bâlbâindu-se, când Riggs se apropie.

Libbley, secundul lui Chenery, întinse mâna și Chenery îi dădu sabia.

– Ar putea să fie…

Se opri. Libbley vârâse sabia în tufiș, să taie mușchiul încâlcit, iar Riggs dăduse la o parte crengile, cu mâinile. Un cap masiv îi privea gânditor prin spațiul creat. Era de un gri bălțat, cu doi colți imenși, aliniați la capătul botului, și ochi mici, negri, aprigi și strălucitori, iar buza-i ciudată, în formă de semilună, se mișca meditativ în timp ce mesteca. Nu era mare, în comparație cu un dragon. În comparație cu un bou sau chiar cu rasa de bivoli din zonă, era foarte mare, și atât de solid, încât avea un aer inexorabil.

– E un elefant? întrebă Riggs cu glas răgușit, întorcând capul.

Și dintr-odată creatura fornăi și se repezi la ei, strivind în cale toate tufișurile, uimitor de iute pentru o ființă așa de greoaie, cu capul aplecat, astfel încât colții loveau în față, pe măsură ce înainta.

Se stârni un vacarm de strigăte și țipete, iar Laurence avu în ultimul moment prezența de spirit să-i apuce pe Dyer și pe Emily de guler și să-i împingă cu spatele la copaci, bâjbâind abia apoi după pistol și după sabie. Prea târziu: creatura începuse deja să distrugă totul în cale, și niciunul dintre ei nu trăsese vreun foc.

– Un rinocer, spuse calm Dorset. Sunt miopi și se înfurie repede, sau cel puțin așa am înțeles din lecturile mele. Căpitane Laurence, îmi dai, te rog, eșarfa ta?

Când Laurence ridică privirea, îl văzu pe Dorset muncind de zor la piciorul lui Chenery, care sângera abundent din coapsă, acolo unde îl înțepase o creangă groasă și ramificată. Dorset îi tăie pantalonii cu un bisturiu mare – destinat să fie folosit pentru

delicatele membrane stratificate ale aripilor dragonilor –, manevrând vârful cu îndemânare, și realiză o ligatură iscusită a venei care pompa sângele. Apoi înfășură eșarfa de mai multe ori în jurul coapsei. Între timp, Laurence îi îndrumase pe ceilalți să facă o targă din crengi și din hainele lor.

– E doar o zgârietură, spuse vag Chenery. Vă rog, nu deranjați dragonii.

Dar imediat Dorset clătină negativ din cap, așa că Laurence ignoră protestele lui Chenery și lansă un semnal luminos albastru.

– Stai liniștit, îi spuse el. Vor veni într-o clipă, sunt sigur.

Și, aproape instantaneu, imensa umbră a aripilor de dragon se revărsă peste ei – silueta lui Temeraire luminată din spate, de un negru compact în strălucirea soarelui, cu conturul prea sclipitor ca să-l poți privi direct. Copacii pârâiră și se sfărâmară sub greutatea lui. Își vârî capul printre ei, adulmecând: un cap imens și roșiatic, cu zece colți curbați de fildeș înfipți în buza superioară. Nu era nicidecum Temeraire.

– Apără-ne, Isuse! spuse Laurence involuntar, ducând mâna la pistol.

Fiara nu era mult mai mică decât Temeraire – era mai mare decât își imaginase vreodată că poate fi un dragon sălbatic, cu umeri proeminenți, un șir dublu de țepușe de culoarea nămolului brun-roșcat, acoperit cu o sumedenie de modele galbene și gri.

– Încă un foc, Riggs, încă un foc.

Riggs lansă racheta de semnalizare, iar dragonul sălbatic șuieră iritat, lovind prea târziu spre panglica de foc care explodă într-o lumină albastră deasupra lor. Capul se strecură înapoi spre ei, îngustându-și pupilele ochilor virulenți, galbeni-verzui, apoi dragonul își dezgoli fălcile. În clipa aceea, Dulcia țâșni prin bolta copacilor, strigând:

– Chenery! Chenery!

Se repezi la capul imens al dragonului sălbatic, lovind nebunește cu ghearele. Luat prin surprindere de ferocitatea acestui atac nemilos, dragonul brun-roșiatic se retrase, la început, dar apoi se năpusti asupra ei cu o viteză uluitoare, îi apucă marginea aripii cu gura și începu s-o scuture în sus și-n jos. Dulcia zbieră de durere, dar când dragonul sălbatic îi dădu drumul, aparent satisfăcut să vadă c-o învățase minte, micuța femelă se avântă din nou spre el, cu dinții dezveliți, ignorând sângele negru care i se întindea ca o pânză de păianjen pe membrana aripii.

Cu un aer mai degrabă nedumerit, dragonul se retrase câțiva pași, atât cât îi îngăduia strâmtoarea pădurii, strivind alți câțiva copaci cu coada, și șuieră din nou la ea. Dulcia se așezase între ei și dragonul sălbatic și, desfăcându-și larg aripile, să-i ocrotească, se înălță cât putu pe picioarele din spate, cu ghearele scoase. Chiar și așa, arăta ca o jucărie pe lângă trupul lui masiv și, în loc să atace, dragonul sălbatic se așeză pe vine și își scărpină nasul de piciorul din față, într-o atitudine de nedumerire aproape jenată. Laurence îl văzuse adesea pe Temeraire dând dovadă de o anumită reticență când venea vorba să se lupte cu un dragon mai mic, conștient de diferența dintre greutățile lor. Dar, la rândul lor, dragonii mai mici nu obișnuiau să provoace la luptă un dragon mult mai mare, fără sprijinul unor aliați care să facă lupta mai echitabilă. Doar dorința de a-și vedea căpitanul în siguranță o motiva acum pe Dulcia să facă asta.

Umbra lui Temeraire coborî deasupra lor și dragonul sălbatic își ridică brusc capul și, umflându-și umerii, se avântă în aer să întâmpine noua amenințare, de data asta pe măsura lui. Laurence nu putea vedea foarte bine ce se petrece, deși își înălța capul disperat: aveau de furcă acum cu Dulcia, care, nerăbdătoare să-l vadă pe Chenery și să-i studieze rănile, se apleca și îi deranja.

– Ajunge, hai să-l urcăm la bord, spuse Dorset, bătând-o ușor pe piept, până când Dulcia se retrase. În harnașamentul de pântece. Trebuie legat bine.

Și fixară repede în ham targa improvizată.

Între timp, deasupra, dragonul sălbatic țâșnea de colo colo în jurul lui Temeraire, în jumătăți de arcuri scurte, șuierând și bolborosind, ca o oală care dă în clocot. Temeraire se opri în aer, bătând din aripi pe loc, lucru pe care doar dragonii chinezi reușeau să-l facă, și gulerul i se ridică, larg deschis, în timp ce pieptul i se umfla. Fără întârziere, dragonul sălbatic se mai îndepărtă cu câteva bătăi de aripi, mărind distanța dintre ei, și rămase pe poziție. Temeraire scoase răgetul lui teribil, răsunător. Copacii se cutremurară din pricina forței sunetului și o ploaie de crengi și frunze uscate, prinse în coroanele lor, se revărsă împreună cu câteva fructe hidoase, în formă de cârnați, care lăsară, la impact, crestături adânci și agresive în pământul dimprejur.

Hyatt, aviaspirantul lui Chenery, rosti speriat o sudalmă, când un astfel de fruct îi ricoșă de pe umăr. Laurence își șterse praful și polenul de pe față, ridicând privirea cu ochii mijiți: dragonul sălbatic părea destul de impresionat, așa cum și trebuia să fie, și, după încă un moment de ezitare, ieși din frunziș și își luă zborul.

Chenery fu urcat la bord în mare grabă și porniră neîntârziat în zbor spre Capetown.

Dulcia își întindea constant gâtul să se uite în jos, spre burtă, ca să vadă ce face. Îl coborâră în curte, deja febril și agitat, și îl duseră în castel să fie examinat de doctorul guvernatorului, în vreme ce Laurence luă cu el una dintre ciupercile amărâte care reprezentau tot câștigul unei zile întregi de muncă.

Keynes o studie serios și, în cele din urmă, decretă:

– Nitidus. Dacă în păduri, chiar și așa de aproape, există dragoni sălbatici care ne dau bătaie de cap, avem nevoie de un dragon mic care să vă poată duce acolo. Iar Dulcia va refuza să plece, știindu-l pe Chenery așa de bolnav.

– Ciuperca asta crește în locuri ascunse, pe sub tufișuri, spuse Laurence. Nu putem s-o căutăm de pe spinarea unui dragon.

– Și nici nu puteți fi atacați de rinoceri ori mâncați de dragoni sălbatici! se răsti Keynes. Nu ne folosește la nimic, căpitane, un leac dobândit cu pierderea unui număr mai mare de dragoni decât cei vindecați.

Întorcându-se pe călcâie, Keynes se duse la Gong Su cu ciuperca, s-o prepare.

Warren înghiți în sec când auzi decizia lui Keynes și spuse cu glas pierit:

– Lily ar trebui s-o primească.

Dar Catherine spuse apăsat:

– N-o să ne luăm la ceartă cu doctorii, Micah. Domnul Keynes trebuie să ia toate aceste hotărâri.

– Când vom avea destule, spuse Keynes încetișor, am putea să experimentăm, să vedem cât de mult poate fi lungită doza. În momentul de față, trebuie să avem câțiva dragoni în putere, ca să mai aducem, și n-am deloc încredere că această cantitate ar fi suficientă pentru dimensiunile lui Lily. Maximus nu va fi în stare să facă mai mult de-un zbor ușor, săptămâni bune de-acum încolo.

– Înțeleg, domnule Keynes, hai să închidem subiectul, spuse Catherine.

Așa că Nitidus fu hrănit cu fiertura, iar Lily continuă să tușească îngrozitor. Catherine rămase la căpătâiul ei toată noaptea, mângâindu-i botul, fără să-i pese de pericolul pe care îl reprezentau stropii de acid pentru ea însăși.

8

– Foarte greu de crezut, foarte greu de crezut, spuse aspru Dorset, când Catherine, în disperarea ei, sugeră, două săptămâni mai târziu, că adunaseră deja toate specimenele care existau pe lume.

Nitidus suferise mai puțin decât majoritatea dragonilor, deși se plângea cumva mai mult, și își reveni mult mai repede chiar decât Dulcia, în ciuda predispoziției sale nervoase de a tuși chiar și după ce necesitatea fizică dispăruse.

– Sunt sigur că îmi simt iarăși capul puțin greu în dimineața asta, spuse Nitidus agitat.

Alteori avea gâtul iritat sau îl dureau umerii.

– E de așteptat, răspunse Keynes acestei ultime remarci, la mai puțin de-o săptămână după ce primise tratamentul. Ai zăcut luni în șir fără să te miști. Ai face bine să-l iei la plimbare mâine, ajunge cu smiorcăiala asta, adăugă el, adresându-i-se lui Warren, după care se îndepărtă cu pas apăsat.

Cu această permisiune încurajatoare, își reluară căutarea care fusese scurtată de rănirea lui Chenery, limitându-și aria la o zonă ceva mai apropiată de Cape. Însă la sfârșitul altor două săptămâni, nu avuseseră parte de vreo întâlnire cu un alt dragon sălbatic, dar nici de vreun succes. Aduseseră cu ei, în disperare, numeroase alte varietăți de ciuperci, nu complet diferite ca aspect, dintre care două se dovediră otrăvitoare pe loc pentru rozătoarele blănoase din împrejurimi, pe care Dorset le folosi drept cobai.

Keynes apăsă cu degetul micile leșuri și clătină din cap.

– Nu putem risca. Ai mare noroc că nu l-ai otrăvit pe Temeraire cu prima ciupercă.

– Ce naiba putem face, atunci? întrebă Catherine. Dacă nu se mai găsesc…

– Se vor mai găsi, spuse convins Dorset și, în ceea ce-l privea, continuă să treacă zilnic pe la piață, obligându-i pe negustori și pe proprietarii de dughene să se uite la desenul detaliat pe care-l făcuse ciupercii, în creion și cerneală.

Perseverența lui nestrămutată fu răsplătită prin aceea că negustorii deveniră atât de exasperați, încât unul dintre Khoi, ale cărui cunoștințe de olandeză și engleză

cuprindeau doar cifrele de la unu la zece – tot ce-i trebuia ca să-și vândă produsele –, se înfățișă, în cele din urmă, la poartă, cu reverendul Erasmus după el, căruia îi ceruse sprijinul ca să pună punct constantei hărțuiri.

– Vrea să știți că această ciupercă nu crește aici, în Cape, dacă am înțeles eu bine, explică Erasmus, ci în Xhosa…

Reverendul fu întrerupt de negustorul Khoi, care, repetă iritat numele oarecum diferit, incluzând la început un fel de pleoscăit ciudat, care îi aminti lui Laurence de nimic altceva decât de sunetele din limba Durzagh, dificil de reprodus pentru oameni.

– În orice caz, spuse Erasmus, după încă o încercare nereușită de a repeta corect numele, vrea să spună că un trib care locuiește mai departe de-a lungul coastei și care umblă mai mult în interiorul continentului ar putea să știe unde se găsesc mai multe.

Pe baza acestei informații, Laurence descoperi, însă, curând că era extrem de dificil să intre în legătură cu respectivul trib: oamenii care locuiau cel mai aproape de Capetown se retrăseseră din ce în ce mai departe de așezările olandeze, după ce ultimul val de asalturi – nu neprovocat – fusese respins, cu vreo opt ani în urmă. Trăiau acum într-un armistițiu incomod și adesea încălcat cu coloniștii, iar orice legătură cu ei se făcea exclusiv la hotare.

– Și asta, îl informă pe Laurence domnul Rietz – cei doi comunicând într-o germană la fel de stâlcită de ambele părți –, cu plăcerea de a ni se fura vitele. De două ori pe lună pierdem o vacă sau mai multe, în ciuda faptului că au semnat armistiții peste armistiții.

Domnul Rietz era unul dintre șefii din Swellendam, unul dintre cele mai vechi sate din Cape și unul dintre cele mai îndepărtate locuri spre interiorul continentului în care coloniștii reușiseră să se așeze: cuibărit la poalele unei creste de munte, care îi ferea de incursiunile dragonilor sălbatici. Viile și fermele erau îngrămădite în jurul caselor văruite, mici și îngrijite. Doar câteva ferme mai puternic fortificate erau mai risipite. Coloniștii se temeau de dragonii sălbatici, care năvăleau adesea de dincolo de munți și împotriva cărora construiseră un mic fort central, întărit cu două tunuri de șase livre, și își urau vecinii negri, despre care Rietz adăugă:

– Kaffirii sunt cu toții niște ticăloși, orice nume păgân vrei să le dai, și te sfătuiesc să eviți orice afaceri cu ei. Sunt sălbatici, până la ultimul, și mai degrabă te-ar omorî în somn decât să-ți fie de vreun ajutor.

Odată spuse acestea, majoritatea sub presiunea prezenței tăcute, dar nu mai puțin convingătoare a lui Temeraire, la marginea satului său, Rietz consideră discuția încheiată și nu se lăsă nicidecum înduplecat să-i ajute în continuare, ci rămase mut, până când Laurence renunță și îl lăsă să se întoarcă la treburile lui.

– Acelea sunt într-adevăr niște vaci foarte frumoase, constată Temeraire, cu admirație, când Laurence i se alătură din nou. Nu-i poți învinui pe dragonii sălbatici că le fură, când atâta îi duce mintea și vitele doar stau acolo în țarc și nu folosesc nimănui. Dar cum să găsim vreun om din tribul Xhosa, dacă nu ne ajută coloniștii? Presupun că ar trebui să zburăm prin zonă și să-i căutăm.

Urmând o asemenea sugestie, puteau fi siguri că nu vor zări nici țipenie de om din acel popor care cu siguranță se temea profund de dragoni, nefiind mai puțin ferit decât coloniștii de pericolul de a le deveni victime.

Generalul Grey pufni când Laurence, întors la Capetown în căutarea unei soluții, îi prezentă reacția lui Rietz.

– Da, și îmi închipui că dacă găsești un om din tribul Xhosa, o să se plângă în același fel de coloniști. Își fură veșnic vite unii altora și presupun că singurul lucru asupra căruia sunt de acord este să se plângă de dragonii sălbatici. Urâtă treabă, adăugă el. Acești coloniști vor mai multe pășuni, cu ardoare, și nu le pot obține. Așa că n-au altceva de făcut decât să se certe cu triburile pentru pământul pe care dragonii sălbatici li-l lasă de bunăvoie.

– Dragonii sălbatici nu pot fi descurajați? întrebă Laurence.

Nu știa exact cum mergeau treburile cu dragonii sălbatici. Știa că în Anglia erau determinați în bună măsură să se limiteze la terenurile de hrănire, oferindu-li-se mese regulate, pentru care nu aveau de făcut niciun efort.

– Nu, probabil e prea mult vânat în sălbăticie, spuse Grey. Nu sunt suficient de tentați, în orice caz, să-și părăsească așezările. Și s-au făcut destule încercări ca s-o dovedească. În fiecare an, câțiva tineri cu capetele înfierbântate se aventurează spre interior. Dar fără niciun folos. Grey ridică din umeri: Despre majoritatea aventurierilor noștri nu se mai aude nimic și, desigur, guvernul este învinuit pentru pasivitatea lui. Dar lumea nu știe cheltuielile și dificultățile implicate. Îți spun, n-am să încerc să mă aventurez prea departe în zona asta fără o formație de cel puțin șase dragoni și două companii de artilerie terestră.

Laurence clătină din cap. Era improbabil ca Amiralitatea să trimită un asemenea sprijin în prezent ori în viitorul previzibil. Chiar și făcând abstracție de boala care le șubrezise în așa hal puterea aeriană, orice forță semnificativă trebuia să fie, firește, angajată în războiul împotriva Franței.

– Va trebui pur și simplu să ne descurcăm cum putem mai bine, spuse Catherine, după ce Laurence îi raportă posomorât insuccesul său din seara aceea. Sunt sigură că reverendul Erasmus ne poate ajuta. Poate vorbi cu localnicii și probabil că acel negustor va ști unde-i putem găsi.

Laurence și Berkley se duseră a doua zi dimineață să-i solicite ajutorul, la reședința misiunii, mult schimbată deja de la ultima vizită a lui Laurence: parcela de pământ era acum o frumoasă grădină de legume, plină de răsaduri de roșii și ardei. Câteva fete din tribul Khoi, în halate simple, negre, îngrijeau straturile, legând pe pari răsadurile de tomate, iar alt grup cosea sârguincios sub o mimoză cu trunchiul gros, în timp ce doamna Erasmus și o altă misionară, o femeie albă, le citeau pe rând, cu voce tare, dintr-o Biblie tradusă în limba lor. În interior, casa era cedată în întregime elevilor, care scrijeleau conștiincios pe plăcuțe de ardezie, hârtia fiind prea prețioasă ca să fie folosită pentru un asemenea exercițiu. Erasmus ieși agale să li se alăture afară, din lipsă de spațiu pentru discuții în interior.

– N-am uitat că-ți datorez recunoștință, căpitane, pentru că ne-ai adus aici și aș fi bucuros să-ți fiu de folos, spuse el. Dar probabil că între limba tribului Khoi și limba celor din Xhosa sunt tot atâtea asemănări ca între franceză și germană, iar eu sunt departe de-a o vorbi fluent chiar și pe prima. Hannah se descurcă mai bine și ne mai amintim câte puțin din limbile noastre materne. Dar acestea vor fi fiind de și mai puțin ajutor: ne tragem amândoi din triburi aflate mult mai la nord.

– Totuși, ai o afurisită de șansă mai mare să schimbi o vorbă cu ei decât oricare dintre noi, zise Berkley pe șleau. Nu poate fi așa de greu să-i faci să priceapă, ce naiba! Ne-a mai rămas o bucățică de ciupercă și putem să le-o fluturăm în față ca să le arătăm ce vrem.

– Și, cum au fost vecini cu tribul Khoi, interveni Laurence, s-ar putea ca unii dintre ei să știe câteva vorbe în limba lor, ceea ce ți-ar permite să stabilești o comunicare. Nu cerem decât să încerci, adăugă el. Un eșec n-ar face mai rău decât să ne aducă înapoi unde suntem.

Erasmus se opri în fața porții grădinii, privind spre locul unde soția sa le citea fetelor, și spuse cu glas scăzut și gânditor:

– N-am auzit dacă până acum le-a adus cineva Evanghelia celor din tribul Xhosa.

Deși împiedicați să se extindă prea mult spre interiorul continentului, coloniștii se strecuraseră încet și sigur de-a lungul coastei ce se întindea la est de Capetown. Râul Tsitsikamma, la distanță de vreo două zile bune de zbor, era acum un fel de graniță teoretică între teritoriile olandeze și cele Xhosa: cea mai apropiată așezare era Golful Plettenberg, și dacă oamenii din tribul Xhosa se furișau prin pădure și treceau cu cinci pași dincolo de granițele celui mai izolat sat, așa cum își închipuiau mulți dintre coloniști că se întâmplă, n-ar fi știut nimeni. Dar fuseseră împinși dincolo de râu în ultima bătălie. Era o linie convenabilă pe hartă și așa fusese menționată în tratate.

Temeraire urmă linia coastei, în zbor: o stranie și frumoasă serie de costișe scunde, acoperite de o pătură groasă de vegetație verde și presărate pe alocuri cu licheni de un roșu strălucitor, cu stânci gălbui și brune revărsându-se de la poale. Și plaje de nisip auriu, unele împestrițate de pinguini îndesați, prea mici ca să se sperie de trecerea lor în văzduh. Nu erau pradă pentru dragoni. Spre asfințit, în cea de-a doua zi de zbor, traversară laguna Knysna, adăpostită în spatele gurii sale înguste spre ocean, și ajunseră seara târziu pe malurile râului Tsitsikamma, care își croia drum spre interior, pătrunzând adânc în canalul tivit cu verdeață.

Dimineața, înainte să traverseze râul, legară de doi țăruși niște imense pânze albe, în semn de pace, ca să nu fie considerați ca o provocare, și le lăsară să atârne de-o parte și de alta a aripilor lui Temeraire. Pătrunseră cu prudență în interiorul teritoriului Xhosa, până când ajunseră într-un luminiș, suficient de mare ca să le permită să-l așeze pe Temeraire la o oarecare distanță și traversat de un pârâu îngust și iute. Nu era un obstacol, dar probabil era un hotar suficient ca să ofere siguranță cuiva aflat pe malul celălalt.

Sperând să ademenească localnicii, Laurence adusese cu el, în afară de o grămăjoară, mică, dar substanțială, de guinee de aur, o mare varietate de obiecte care erau în mod obișnuit folosite în trocul local. Cele mai însemnate dintre ele erau câteva coliere mari din ghiocuri, înșirate pe fir de mătase. În unele părți ale continentului, acestea erau folosite ca mijloc de plată și sentimentul valorii era mai extins. Prin părțile locului, erau extrem de apreciate ca bijuterii. Pe Temeraire nu-l impresionau. Scoicile nu erau suficient de viu colorate, nici sclipitoare, nici irizate și nu-i stârneau instinctul de coțofană. Examină cu mult mai mult interes șiragul de perle pe care Catherine îl donase pentru cauză.

Echipajul etală întreaga colecție pe o pătură mare, destul de aproape de marginea pârâului, ca să fie vizibilă pentru un observator de pe malul celălalt, sperând să stârnească o reacție. Temeraire se cuibări la pământ, făcându-se cât putu el mai mic, și cu toții așteptară. Făcuseră destul zgomot, fără doar și poate, însă era o regiune vastă. Zburaseră două zile ca să ajungă la râu și Laurence nu era deloc optimist.

Dormiră în noaptea aceea pe mal, fără nicio reacție, iar a doua zi trecu și ea fără evenimente, atâta doar că Temeraire se duse la vânătoare și aduse patru antilope, pe care le prăjiră pe frigare pentru cină. Fără prea mult succes, căci Gong Su rămăsese la tabără, să-i hrănească pe ceilalți dragoni care continuau să fie bolnavi, iar tânărul Allen, desemnat să învârtă frigarea, se luă cu altele și uită, așa că antilopele erau arse pe-o parte și neapetisant de crude pe cealaltă. Gulerul lui Temeraire se pleoști de dezamăgire și Laurence constată cu tristețe că devenea excesiv de pretențios la mâncare, un obicei nefericit pentru un oștean.

Cea de-a treia zi se scurse fierbinte și deloc diferită de prima, iar oamenii se moleșiră treptat, fără să mai scoată o vorbă. Emily și Dyer scriau fără entuziasm pe tăblițele lor, iar Laurence se forța să se ridice periodic și să se plimbe încoace și încolo, ca să nu adoarmă. Temeraire căscă imens și își lăsă capul la pământ, să sforăie. La o oră după prânz, mâncară doar pâine cu unt și puțin grog, dar nimeni nu voia mai mult pe căldură, nici măcar după cina catastrofală din seara precedentă. Soarele se lăsă greu convins să coboare la orizont: ziua creștea.

– V-ați instalat confortabil, doamnă? întrebă Laurence, aducându-i doamnei Erasmus încă o ceașcă cu grog.

Îi amenajaseră un mic pavilion din corturile de călătorie, ca să poată sta la umbră. Fetițele fuseseră lăsate la castel, în grija unei servitoare.

Doamna Erasmus înclină capul și acceptă ceașca, dând senzația, ca întotdeauna, că nu o prea interesează propriul confort. O calitate necesară, fără doar și poate, pentru o nevastă de misionar, târâtă pe tot cuprinsul globului. Totuși, părea nepoliticos s-o lase să se chinuie în arșița zilei doar pentru atâta. Nu se plângea, dar era greu de crezut că îi plăcuse să stea înghesuită la bordul unui dragon, oricât de bine își ascunsese spaima. Acum purta o rochie cu guler înalt și mâneci lungi, din stofă închisă la culoare, iar soarele era așa de violent încât trecea chiar și prin pielea cortului.

– Îmi pare rău că am abuzat de dumneavoastră, spuse el. Dacă nu se întâmplă nimic mâine, cred că trebuie să considerăm încercarea noastră un eșec.

– Mă voi ruga pentru un rezultat mai fericit, spuse ea scurt, cu glasu-i grav și neclintit, ținându-și capul plecat.

Țânțarii cântau veseli în înserarea care se lăsa, însă nu se apropiau prea mult de Temeraire. Mușchii erau mai puțin chibzuite. Siluetele copacilor se începțoșau, la ora când Temeraire se trezi speriat și spuse:

– Laurence, vine cineva. Uite acolo.

Iarba foșni pe malul opus. Un bărbat foarte subțire se ivi în penumbră, dincolo de pârâu: era cu capul descoperit și purta doar o mică pătură înfășurată neglijent în jurul trupului, atât cât să fie decent. Avea în mână un *assegai* lung, cu coada subțire și vârful ca o lopată îngustă. Iar peste umeri îi atârna o antilopă destul de costelivă. Nu traversă pârâul și nu-și dezlipi ochii de la Temeraire. Își înălță puțin capul, să se uite la pătura cu lucruri de preț, dar era evident că nu îndrăznea să se apropie.

– Domnule reverend, poate că dacă m-ai însoți, șopti Laurence și porni, cu Ferris urmându-i cu încăpățânare, fără să fi fost chemat.

Laurence se opri lângă pătură și înălță cel mai minuțios lucrat dintre coliere, o salbă din șase sau șapte șiruri de scoici aranjate alternativ, închise și deschise la culoare, printre care erau intercalate mărgele de aur.

Traversară pârâul. Apa era mică, nici nu le trecea peste marginea cizmelor. Laurence își atinse pe furiș patul pistolului, cu ochii la suliță. Aveau să fie vulnerabili, urcând pe mal. Dar vânătorul se retrase spre pădure, când ieșiră ei din apă, devenind aproape invizibil în lumina slabă, cu tufărișul în spate, și ar fi putut oricând să se retragă în întunericul pădurii. Laurence bănuia că omul avea mai multe motive de teamă decât ei, singur în fața grupului lor numeros, cu Temeraire în spate, pândind ca o pisică și urmărind cu neliniște scena.

– Domnule, lăsați-mă pe mine, vă rog, spuse Ferris, pe un ton așa de tânguitor încât Laurence îi cedă colierul.

Străbătu prudent distanța, cu colierul întins pe palme. Vânătorul șovăi, vizibil ispitit, și întinse antilopa către ei, cu un aer ușor stânjenit, de parcă ar fi socotit că schimbul nu era prea cinstit.

Ferris clătină din cap și apoi încremeni: tufișurile din spatele vânătorului foșniseră. Însă era doar un băiețel, de șase–șapte ani, dând la o parte frunzele, ca să se uite la ei cu ochi mari și curioși. Vânătorul se întoarse și-i spuse ceva pe un ton aspru, dar

glasul i se frânse la jumătatea frazei, pierzându-și din severitate. Vânătorul nu era deloc pipernicit, însă era și el doar un copil, își dădu seama Laurence. Îl despărțeau doar câțiva ani de băiatul care se ascundea.

Băiatul cel mic dispăru instantaneu, crengile închizându-se deasupra capului său, iar cel mare se uită la Ferris cu o privire sfidătoare și prudentă. Strângea sulița destul de tare ca încheieturile degetelor să-i fie alb-rozalii.

– Spune-le, te rog, dacă poți, că nu vrem să le facem niciun rău, îi șopti Laurence lui Erasmus.

Nu stătu prea mult să se întrebe ce îi ademenise aici, asumându-și un risc pe care poate alții din clanul lui preferaseră să-l evite. Vânătorul era îngrozitor de slab, iar fața băiatului mai mic nu avea nimic din înfățișarea bucălată al copilăriei.

Erasmus clătină aprobator din cap și, apropiindu-se, încercă, fără succes, cele câteva cuvinte pe care le știa în dialect. Recurgând la comunicarea mai simplistă, se bătu cu degetul în piept și își rosti numele. Băiatul și-l spuse pe-al lui, Demane. Acest schimb avu măcar darul de a-l face să se simtă ceva mai în largul lui: nu mai părea așa de pregătit s-o ia la sănătoasa și îi permise lui Ferris să se apropie mai mult, ca să-i arate mica mostră de ciupercă.

Demane scoase un țipăt și sări în spate scârbit, și nu fără motiv: ținută în sacul de piele, în căldura zilei, ciuperca nu devenise deloc mai parfumată. Însă băiatul râse de propria-i reacție și reveni. Dar, cu toate că arătară pe rând către ciupercă și către colierul de scoici, Demane continua să aibă un aer perplex, însă întindea întruna mâna să atingă scoicile, cu o expresie jinduitoare, frecându-le între degetul mare și arătător.

– Presupun că nu poate pricepe că ar fi cineva dispus să facă troc cu ele, explică Ferris, nu foarte încet, ferindu-și fața cât putea.

– Hannah, spuse Erasmus, speriindu-l pe Laurence: n-o observase pe doamna Erasmus, venită să li se alăture, cu poalele picurând de apă, peste picioarele-i goale.

Demane se îndreptă puțin, luă mâna de pe scoici, de parcă ar fi fost prins asupra faptului de o profesoară, și se retrase din fața ei. Doamna Erasmus îi vorbi o vreme, cu glasul ei domol, articulând cuvintele răspicat. Luând ciuperca de la Ferris, o întinse, gesticulând poruncitor când Demane se strâmbă. După ce băiatul o luă cu grijă din mâna ei, ea îl apucă de încheietură și îi arătă cum să i-o dea lui Ferris. Acesta întinse colierul în schimb, mimând transferul, și băiatul pricepu în sfârșit.

Un glăscior pițigăiat strigă din pădure. Demane îi răspunse, potolindu-l, apoi începu să-i vorbească volubil doamnei Erasmus, într-o limbă plină de plescăituri ciudate. Lui Laurence îi era greu să-și imagineze cum putea cineva s-o articuleze, cu o asemenea viteză. Doamna Erasmus asculta, încruntându-se concentrată în timp ce încerca să-l urmărească. Băiatul luă ciuperca și îngenunche, s-o vâre în pământ, lângă rădăcina unui copac, apoi mimă c-o smulge și o aruncă jos.

– Nu, nu!

Ferris țâșni tocmai la timp ca să salveze prețioasa mostră de sub călcâiul lui gol.

Demane îi urmări comportamentul cu o expresie uluită.

– Spune că îmbolnăvește vitele, explică doamna Erasmus.

Iar gestul lui era suficient de grăitor: ciuperca era considerată o pacoste și era smulsă atunci când era găsită. Ceea ce putea explica raritatea ei. Nu era de mirare, localnicii fiind crescători de vite, însă Laurence era îngrozit și se întreba unde ar putea să caute enormele cantități necesare pentru cauza lor, dacă practica, încetățenită poate de generații, era să stârpească ceea ce pentru ei era doar o plantă dăunătoare.

Doamna Erasmus continuă să-i vorbească băiatului, luând ciuperca și mimând o mângâiere blândă, să-i arate că ei o prețuiau.

– Căpitane, poți cere echipajului să-mi aducă o oală? întrebă ea și, după ce puse ciuperca înăuntru, începu să facă mișcări care arătau că amestecă.

Demane se uită la Laurence și la Ferris cu o expresie neîncrezătoare, apoi ridică expresiv din umeri și arătă în sus, ducându-și mâna de la un orizont la celălalt, într-un arc imens.

– Mâine, traduse ea, iar băiatul arătă către locul unde se aflau.

– Crede că ne poate aduce? întrebă Laurence încordat, însă doamna Erasmus nu era capabilă să traducă nici întrebarea, nici răspunsul, și doar clătină din cap, după o clipă.

– Ei, să nu ne pierdem speranța. Spune-i, dacă poți, că ne vom întoarce.

Și a doua zi, la aceeași oră din preajma amurgului, băieții ieșiră din nou din pădure. Cel mic tropăia acum în urma lui Demane, gol pușcă, și, împreună cu ei, un cățeluș lățos, cu blana-i de metis bălțată cu pete galbene și maro.

Cățelul se postă pe mal și începu să lătre subțire și continuu la Temeraire, în timp ce băiatul cel mare încerca să-și negocieze serviciile, peste gălăgie.

Laurence se uită neîncrezător la ciupercă, dar Demane o luă din nou și o ținu la nasul cățelului, apoi, îngenunchind, îi acoperi ochii cu palmele. Băiatul cel mic fugi și ascunse ciuperca adânc în iarbă și veni înapoi. Atunci Demane slobozi câinele, cu un ordin răstit. Cățelul reîncepu imediat să latre nebunește la Temeraire, ignorându-i toate comenzile, până când, cu un aer extrem de stânjenit, Demane luă un băț și lovi câinele peste fund, șuierând la el și obligându-l să miroasă săculețul de piele în care fusese ținută ciuperca. În cele din urmă, câinele cedă și se îndepărtă săltând, apoi se întoarse cu ciuperca în gură și o lăsă la picioarele lui Laurence, dând din coadă cu entuziasm.

Convins fiind, foarte probabil, că erau fie țicniți, fie măcar foarte bogați, Demane strâmba acum din nas la colierul de scoici, preferând să fie plătit în vite – evident, principala sursă de bogăție printre cei din tribul Xhosa. Deschise negocierile la o duzină de capete.

– Spune-i că-i dăm o vacă pentru o săptămână de servicii, spuse Laurence. Dacă ne conduce la o rezervă bună de ciuperci, vom lua în calcul continuarea afacerii. De nu, îi vom aduce pe amândoi înapoi aici, cu tot cu plata cuvenită.

Demane înclină capul și acceptă oferta diminuată, făcând o încercare tolerabilă de a manifesta o calmă gravitate. Dar ochii măriți ai celuilalt băiat, pe nume Sipho, și exaltarea cu care îl trăgea de mână pe Demane îl făcură pe Laurence să presupună că făcuse, chiar și așa, o afacere proastă, după standardele locale.

Temeraire își umflă din nou gulerul, când cățelul fu dus, zbătându-se, spre el.

– E foarte gălăgios, spuse el pe un ton dezaprobator, la care creatura lătră un răspuns la fel de nepoliticos, judecând după tonalitate, și încercă să sară din brațele stăpânului și să fugă.

Demane nu era mai puțin neliniștit. Doamna Erasmus încercă să-l ademenească puțin mai aproape și întinse mâna, mângâind laba din față a lui Temeraire, ca să-i arate că nu era niciun pericol: poate nu cea mai bună încurajare, căci îi atrase atenția către ghearele impresionante ale dragonului. Demane îl împinse în spate pe Sipho, care era mai degrabă curios decât alarmat, ținând cățelul, care se zbătea, cu cealaltă mână și, clătinând vocal din cap, refuză să mai înainteze.

Temeraire își înălță capul.

– Foarte interesant sunetul ăsta! spuse el și repetă unul dintre cuvinte, imitând plescăitul cu mai mult succes decât oricare dintre ei, însă tot nu foarte corect.

Sipho râse din spatele umărului lui Demane și rosti cuvântul din nou. După câteva repetări, Temeraire declară:

– O, am reușit.

Deși plescăitul suna oarecum ciudat, de undeva mai adânc în gât decât îl produceau băieții. Treptat, dialogul îi convinse pe cei doi să urce la bord.

Laurence învățase de la Tharkay, în Orient, arta de a transporta animale la bordul unui dragon, amorțindu-le simțurile cu opiu înainte de îmbarcare, însă nu aveau cu ei niciun strop. Așadar, asumându-și cu scepticism experimentul, urcară câinele la bord cu forța și îl legară. Animalul se zbătu și se smuci în hamul improvizat, încercând de mai multe ori, fără succes, să sară de pe spinarea lui Temeraire, până când acesta se ridică în zbor. Apoi, după câteva schelălăieli agitate, se așeză pe labele din spate, cu gura deschisă și limba scoasă, dând puternic din coadă, de plăcere, mai încântat decât nefericitul lui stăpân, care se agăța speriat de ham, și de Sipho, deși erau amândoi bine fixați cu carabiniere.

– Arătați ca un circ adevărat, spuse Berkley, cu un râs fornăit, pe care Laurence îl consideră nepotrivit, când aterizară în poiană și puseră câinele jos.

Animalul începu imediat să se agite pe terenurile de defilare, lătrând la dragoni. În ceea ce-i privea, aceștia fură interesați și curioși doar până câinele o mușcă pe prea iscoditoarea Dulcia de vârful moale al botului. Dulcia șuieră furioasă la el, iar câinele lătră și fugi înapoi spre adăpostul nesigur al trupului lui Temeraire, care își coborî privirea iritat și încercă, fără succes, să-l alunge împingându-l cu botul.

– Ai grijă, te rog, de animal. N-am idee cum am putea obține sau dresa altul, spuse Laurence, iar Temeraire îi permise până la urmă, bombănind, să se ghemuiască lângă el.

Chenery ieși șchiopătând să mănânce împreună cu ei pe terenurile de defilare, în seara aceea, ca s-o asigure pe Dulcia că face progrese, declarându-se prea obosit ca să mai stea în pat, așa că avură parte de o cină veselă, cu optimism și carne de vită, și-și trecură nestingheriți sticla de la unul la altul. Poate prea nestingheriți, căci, curând după ce trecură la țigările de foi, Catherine spuse:

– O, la naiba!

Și, ridicându-se, se duse la marginea luminișului, să vomite. Nu era prima oară când se simțea rău, în ultima vreme, dar de data aceasta criza era una entuziastă. Își feriră politicoși privirea și, în scurt timp, Catherine li se alătură lângă foc, cu o expresie deprimată. Warren îi mai oferi puțin vin, dar ea scutură din cap și doar își clăti gura cu apă, scuipând pe jos. Iar apoi, rotindu-și privirea la toți cei prezenți, spuse apăsat:

– Ei, bine, domnilor, regret că trebuie să fiu indiscretă, dar dacă o să-mi fie așa de rău tot timpul, ar fi mai bine să aflați de pe-acum. Mă tem că am călcat în străchini… Aștept un copil.

Laurence nu-și dădu seama decât treptat că se holba la ea cu o expresie intolerabil de grosolană. Închise gura imediat și rămase neclintit, rigid, luptându-se cu pornirea de a se uita la ceilalți căpitani, dintre care cinci ședeau în jurul focului, și de a-i studia în postura de candidați.

Considera că Berkley și Sutton, amândoi mai în vârstă decât el cu zece ani, erau mai degrabă ca niște unchi pentru Catherine, decât orice altceva. Warren era și el mai în vârstă și îi fusese repartizat nervosului dragon Nitidus tocmai pentru firea sa echilibrată, fiind dificil să ți-l poți imagina în postura de amant, în actualele circumstanțe. Chenery era mai tânăr, un bărbat inteligent și vesel, lipsit de orice simț al decenței, iar zâmbetele și șarmul său nonșalant îl făceau mai chipeș decât meritau trăsăturile sale, având pieptul și fața cam subțiri, un nefericit ten gălbejit și un păr ca o mătură. Ca personalitate, era cel mai plauzibil candidat, deși Little, căpitanul lui Immortalis, de vârstă apropiată, era mai chipeș, în ciuda nasului ușor coroiat, cu ochii albaștri-verzui și părul negru, ondulat, lăsat puțin mai lung, într-un stil boem, care se datora mai mult neglijenței, după cum bănuia Laurence, decât cochetăriei, căci Little era mai degrabă cumpătat decât înclinat spre lux.

Mai era, desigur, secundul lui Catherine, Hobbes, un tânăr pătimaș, doar cu un an mai tânăr decât ea, însă lui Laurence îi venea greu să creadă că ea s-ar încurca tocmai cu un subordonat, riscând să se confrunte cu ranchiuna și neplăcerile pe care Laurence le știuse generate de practici similare, din păcate de o natură mai ilegală, la bordul unei nave. Nu, trebuie să fie unul dintre ei. Și Laurence nu putea să nu observe, cu colțul ochiului, că Sutton și Little, cel puțin, aveau expresii mai mult sau mai puțin surprinse și că era privit cu același spirit speculativ pe care el însuși nu fusese capabil să-l suprime, însă etalat mai deschis.

Nefericit, Laurence era conștient că nu putea să obiecteze. Făcuse o imprudență

similară, fără să se gândească măcar ce-ar trebui să spună ori să facă dacă el și Jane ar fi fost luați prin surprindere în același mod. Nici nu-și putea imagina reacția tatălui său, chiar a mamei, puși în fața unei asemenea partide: o femeie cu câțiva ani mai mare decât el, cu un copil din flori, fără o familie, fără a mai pune la socoteală sacrificarea totală a respectabilității sale pentru datorie. Dar o căsătorie s-ar impune. Orice altceva ar însemna s-o insulte pe cea care merita din partea lui respectul datorat unei doamne și unei tovarășe de luptă deopotrivă, și s-o expună, împreună cu copilul ei, oprobriului întregii societăți.

Așadar, se hazardase el însuși, de bunăvoie, într-o situație la fel de îngrozitoare, și nu putea să se plângă dacă trebuia acum să îndure o parte din suferință în numele altcuiva. Firește, doar cel care se știa vinovat putea să cunoască adevărul și atâta vreme cât rămânea nemărturisit, Laurence și ceilalți căpitani nu puteau decât să îndure împreună curiozitatea lumii, oricât de neplăcută.

– Ei, bine, al naibii ghinion, spuse Berkley, lăsând jos furculița. Al cui este?

Harcourt răspunse cu nonșalanță:

– O, al lui Tom. Căpitanul Riley, vreau să spun. Mulțumesc, Tooke, adăugă ea, ridicând mâna după cana de ceai pe care tânărul ei mesager i-o adusese, în timp ce Laurence roși pentru ei toți.

Petrecu o noapte agitată, neputând să adoarmă, îndurând necontenitul lătrat ascuțit al cățelului, afară, iar în interior, toată confuzia pe care și-o putea cineva imagina: dacă să vorbească sau nu cu Riley, și pe ce motiv, Laurence chiar nu știa.

Simțea că are o anumită responsabilitate față de onoarea lui Catherine și a copilului, irațională, probabil, în condițiile date, având în vedere că ea însăși părea absolut lipsită de griji. Dar, deși ea poate nu se sinchisea de opinia societății și nu se simțea dezonorată, și nici camarazii ei aviatori, Laurence era conștient că Riley nu putea să manifeste un dispreț similar față de ochii lumii. Toată stânjeneala ciudată a lui Riley, spre sfârșitul călătoriei, indica acum o conștiință încărcată. Cu siguranță, nu fusese de acord cu ideea femeilor ofițeri, iar Laurence nu-și imagina nicio clipă că opinia lui se schimbase în urma acestei relații. Riley doar profitase, când se ivise ocazia, și înfăptuise, pe deplin conștient, ceea ce, din punctul lui de vedere, trebuia să însemne distrugerea onoarei unei femei – un act egoist, dacă nu pervers, care merita cel mai profund dispreț. Dar Laurence n-avea nicio cădere să ia atitudine. Orice încercare n-ar fi făcut decât să transforme totul într-un imens scandal și, ca aviator, îi era interzis să se implice în răfuieli personale, indiferent de situație.

Ca lucrurile să fie și mai complicate, avea un cu totul alt motiv să vorbească, și anume să-l informeze pe Riley de existența copilului, despre care ar putea să nu știe nimic. Jane Roland, cel puțin, nu se sinchisea de faptul că Emily era un copil nelegitim. Cu bună știință, nici măcar nu-l mai văzuse pe tată, de la momentul concepției, nici nu părea să considere că ar avea cea mai vagă legătură cu copilul. Era evident că această totală lipsă de sensibilitate o manifesta și Catherine. Laurence nu meditase prea mult la această cruzime pragmatică. Dar acum se punea în locul lui Riley și simțea că acesta merita toate dificultățile situației și, deopotrivă, șansa de a se ridica să le înfrunte.

Laurence se sculă indecis și obosit și, fără prea mult entuziasm, se alătură primei lor încercări de a scoate câinele la plimbare. Văzând pregătirile, potaia nu așteptă să fie dusă la bord, ci sări pe spatele lui Temeraire, așezându-se la loc de cinste, la baza gâtului, acolo unde stătea de obicei Laurence, și începu să latre poruncitor, zorindu-i pe ceilalți.

– Nu poate să meargă cu Nitidus? întrebă Temeraire, nemulțumit, întinzându-și gâtul, ca să-l pună la respect cu un șuierat.

Obișnuința generase deja sfidare. Câinele dădu doar din coadă, în semn de răspuns.

– Nu, nu, nu-l vreau, protestă Nitidus, învelindu-se cu aripile, ca să opună rezistență. Tu ești mai mare, tu nici nu-l simți.

Temeraire își pleoști gulerul și mormăi.

Traversară din nou munții și se opriră imediat după creasta principală, unde se sfârșeau așezările, pe o coamă aproape pustiită recent de o alunecare de teren, care le oferea dragonilor șansa de a ateriza în inima lăstărișului. Nitidus reuși să se strecoare într-un spațiu liber rămas între copaci, unde căzuse o stâncă mai mare, dar Temeraire fu obligat să-și facă un loc de aterizare călcând în picioare tufișurile mai mici, dar mai încăpățânate care invadaseră spațiul. Spinii de acacia erau lungi și suficient de subțiri ca să pătrundă între solzi și să înțepe carnea de dedesubt, așa că Temeraire săltă când într-o parte, când în alta, de mai multe ori, înainte să găsească un teren sigur unde să-și lase pasagerii să coboare de pe spinarea lui, ca să-și defrișeze și ei un loc și să ridice iarăși corturile.

Câinele fu o adevărată pacoste în timp ce își așezau tabăra, apucându-se să facă giumbușlucuri și să sperie fazanii cu pene brune și albe, care fugeau de el oropsiți, clătinându-și capetele. Până când, dintr-odată, nu mai scoase niciun sunet și trupul lui suplu și sprinten încremeni de emoție. Locotenentul Riggs își ridică pușca în dreptul

urechii și înghețară cu toții, amintindu-și de rinoceri. Dar, în clipa următoare, o ceată de babuini își făcu apariția dintre frunze. Cel mai mare, un maimuțoi sur cu o față prelungă și acră și un dos stacojiu profilându-se de sub blană, imposibil de ignorat, se așeză pe labele din spate și le aruncă o privire pizmașă. Apoi grupul se îndepărta agale, cei mai mici agățându-se de blana mamelor lor și întorcând capul să se holbeze curioși, în timp ce erau târâți de acolo.

Copaci mari erau puțini. Desișul era format mai mult din omniprezenta iarbă galbenă, mai înaltă decât un stat de om, care umplea fiecare locșor pe care îl ceda spinișul verde. Deasupra, arborii subțiri înălțau mici pâlcuri de crengi, ca niște norișori, care nu îi fereau de soare. Aerul era încărcat și fierbinte și plin de praf, fărâme de iarbă și frunze uscate, iar în tufișuri ciripeau, vorbind între ele, cârduri de păsărele. Câinele îi conduse pe o cărare răzleață, fără țintă, prin tufărișul sălbatic, strecurându-se mai ușor decât ei prin vegetația încâlcită și printre crengile uscate.

Demane își îmboldea uneori câinele, cu mustrări și strigăte, dar în cea mai mare parte îl lăsa să conducă. El și fratele lui îl urmau îndeaproape, înaintând mai repede decât reușeau ceilalți și dispărând în față, din când în când. Glasurile lor tinere și cristaline se auzeau uneori strigând cu nerăbdare, să-i îndrume și, în sfârșit, în toiul amiezii, Laurence ieși împleticindu-se din pădure și îi ajunse din urmă, unde îl văzu pe Sipho ținând în mână cu mândrie una dintre ciuperci, pentru ca ei s-o examineze.

– Mult mai bine, dar în ritmul ăsta ne va trebui o săptămână să adunăm destule numai pentru restul formației, spuse Warren în seara aceea, întinzându-i lui Laurence un pahar cu vin de porto, în fața micului său cort, cu o buturugă bătrână și o piatră netedă slujindu-le drept loc de odihnă.

Câinele mai găsise încă trei ciuperci în drumul de întoarcere spre tabără, toate mici, pe care ei nu le-ar fi observat. Desigur, le culeseră bucuroși, dar nu aveau să facă prea multă fiertură sau licoare.

– Da, în sfârșit, spuse obosit Laurence. Îl dureau picioarele, căci nu erau obișnuite să fie astfel puse la treabă.

Le întinse cu un efort către căldura micului foc de surcele, care fumega din pricina lemnului verde, însă avea un plăcut efect hipnotic.

Temeraire și Nitidus își petrecuseră cu folos timpul de odihnă, amenajând tabăra. Tasaseră pământul de pe versant și smulseseră din rădăcini niște copaci și niște tufe, ca să elibereze mai mult teren. Temeraire se răzbunase pe țepoasa acacia, azvârlind-o

departe, în josul povârnișului, unde putea fi acum văzută, agățată caraghios între doi copaci, cu un bulgăre mare de pământ în jurul rădăcinilor, în aer. Aduseseră, de asemenea, două antilope pentru cina grupului – sau așa intenționaseră –, însă orele se scurseseră și, neavând ceva mai bun de făcut, mâncară, până la urmă, aproape tot vânatul și fură găsiți lingându-se pe degete și cu mâna goală la sfârșitul zilei.

– Îmi pare rău, dar ați stat așa de mult, se scuză Temeraire.

Din fericire, Demane le arătă cum să prindă fazani, din care erau cu duiumul în zonă, atrăgându-i către un colaborator care aștepta cu o plasă. Perpeliți repede la frigare și mâncați cu posmagi, fazanii fură o cină destul de savuroasă. Carnea nu era gumoasă, păsările hrănindu-se, evident, doar cu semințe de iarbă din partea locului și cu fructe de pădure.

Acum dragonii se cuibăriseră la marginea taberei – o pavăză suficientă împotriva oricăror pericole ale nopții. Echipajele se pregătiseră de culcare pe paturi făcute din crengi și mormane de haine folosite pe post de perne, ori jucau zaruri și cărți în colțuri îndepărtate, murmurându-și rămășagurile și scoțând câte un strigăt de victorie ori disperare. Băieții, care mâncaseră ca niște lupi și parcă deja se mai împliniseră, se întinseseră pe jos, la picioarele doamnei Erasmus. Ea îi convinsese să îmbrace niște pantaloni largi, cusuți de fetele de la misiune. Soțul ei etala metodic pe pământ, unul câte unul, cartonașe cu imagini înfățișând obiecte pe care băieții trebuiau să le numească în limba lor și îi recompensa cu bomboane, în timp ce ea nota răspunsurile în jurnalul ei.

Warren ațâță leneș focul cu o creangă lungă, iar Laurence avu în sfârșit sentimentul că erau aproape destul de singuri ca discreția să fie asigurată – că ar putea vorbi, oricât de stânjenit.

– Nu, n-am știut despre copil, spuse Warren, fără să se simtă nicidecum jenat de întrebare, doar posomorât. Urâtă treabă. Doamne ferește să pățească ceva aici. Singura fată pe care o avem este micul tău mesager, Emily, și nu e nicidecum pregătită să devină căpitan, chiar dacă Lily ar accepta-o. Și pe cine am găsi pe viitor pentru Excidium, în acest caz, tare aș vrea să știu. Amiralul nu poate să se-apuce să mai facă un copil, când Bonaparte pândește dincolo de Canal, gata să arunce mănușa în orice clipă. Sper că v-ați luat mijloace de precauție, nu-i așa? Dar sunt sigur că Roland știe ce face, adăugă Warren, fără să aștepte un răspuns – din fericire pentru Laurence, căruia nu i se pusese în viața lui o întrebare la care să vrea mai puțin să răspundă. Cu atât mai mult cu cât îi revelase, brusc și înspăimântător, anumite obiceiuri ciudate ale lui Jane, pe care nu se gândise niciodată să le analizeze, și faptul că își consulta

periodic calendarul. O, te rog, nu mi-o lua în nume de rău, adăugă Warren, interpretând greșit privirea fixă a lui Laurence. Nu vreau să fiu cicălitor. Se mai întâmplă, și Harcourt are toate scuzele să-și piardă capul. Ultimele luni au fost destul de grele pentru noi. Dar ce naiba o să se aleagă de ea? Cu o jumătate de soldă te poți descurca, dar banii nu pot cumpăra onoarea unei femei. De-asta te-am întrebat adineauri despre individ. Mă gândeam că, dacă Lily ar muri, ar putea să se căsătorească.

– Catherine n-are familie? întrebă Laurence.

– Nu, nimeni de care să vorbim. E fiica bătrânului Jack Harcourt – a fost locotenent pe Fluitare. A murit când Catherine avea doi ani, mare păcat. Dar cel puțin știa deja că fiica lui a fost selectată pentru Lily, spuse Warren. Mama ei era o fată din Plymouth, de lângă adăpostul de acolo. A murit de febră pe când Catherine abia umbla de-a bușilea, fără ca nicio rudă s-o ia în îngrijire. Așa a ajuns în aviație.

– Atunci, în condițiile actuale… știu că pare că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar, dacă nu are pe nimeni, n-ar trebui să vorbim cu el? Despre copil, vreau să zic, adăugă el stânjenit.

– Păi, ce să facă el? întrebă Warren. Dacă-i fată, Doamne ajută, aviația o va primi cu brațele deschise. Iar dacă e băiat, ar putea să meargă pe mare, presupun, dar pentru ce? Ar avea de suferit acolo, ca bastard, pe când în aviație fiul unui căpitan are toate șansele să primească un dragon, dacă se descurcă bine.

– Dar asta voiam să spun, uimit să constate că a fost atât de greșit înțeles. Copilul nu trebuie să fie nelegitim, nu există niciun motiv. Ar putea foarte ușor să se căsătorească imediat.

– O, o! făcu Warren, uimit, nedumerit. Păi, Laurence, nu. N-are niciun rost, îți dai și tu seama. Dacă ar fi rămas fără dragon, ar fi fost o soluție. Dar, slavă Domnului, nu mai trebuie să ne gândim la așa ceva, spuse Warren, făcând vesel semn cu bărbia spre cutia închisă ermetic în care se aflau roadele muncii lor din ziua aceea și care urma să fie dusă la Capetown dis-de-dimineață: Lily era, cu siguranță, următoarea pe listă. Bună nevastă i-ar mai fi, cu ordine de urmat și un dragon de îngrijit. Îndrăznesc să spun că s-ar vedea o dată la șase ani – el la un capăt al lumii și ea la celălalt. Ha!

Laurence era nemulțumit să descopere că sentimentele lui erau luate în derâdere, dar și mai mult din pricina neplăcutei senzații că trebuia să existe o cauză rațională pentru un astfel de răspuns. Și fu nevoit să se ducă la culcare fără să fi luat încă o decizie.

9

– Domnule Keynes! strigă Catherine, peste zgomotul de glasuri, poate că ești bun să ne explici ce variantă preferi la sugestia domnului Dorset.

Odată cu experiența, eficiența lor crescu puțin și Nitidus le cărase zilnic recolta la Capetown. Așa că, la întoarcere, după o săptămână istovitoare și prăfoasă, o găsiră pe Lily sub tratament, pe Messoria și Immortalis la fel, și tot le mai rămăsese o grămăjoară de ciuperci putrede. Dintre acestea, două fuseseră puse la păstrare în ulei, două în alcool de vin, două le înveliseră doar în hârtie și pânză uleiată, iar cele mai multe fuseseră aranjate în cutii, împreună cu rețeta pentru leac. Aveau să fie trimise în Anglia, cu *Fiona,* care așteptase până acum raportul lor. Urma să plece la primul reflux.

Dar niciun sentiment de triumf nu-i însoți la cina de întoarcere, doar o satisfacție înăbușită. În cel mai bun caz, rezultatele întregii lor căutări aveau să ajungă pentru cel mult trei dragoni. Șase, dacă medicii din Dover își asumau riscul să înjumătățească doza sau s-o folosească pentru dragoni mai mici, și asta numai dacă toate cele trei metode reușeau să păstreze calitățile ciupercilor, care vor fi fost acelea. Dorset ar fi vrut să și usuce câteva, dar nu erau destule pentru un asemenea experiment.

– Ei, mai bine n-o să ne descurcăm, dacă nu angajăm o armată de oameni și câini de vânătoare. Și unde să-i găsim, ți-aș fi foarte recunoscător dacă mi-ai spune, zise Warren, ținând sticla într-o mână, în timp ce își golea paharul cu cealaltă, ca să-l poată umple la loc imediat. Nemachaen e un animăluț isteț, adăugă el, referindu-se la câine, care primise acest nume pompos după leul despre care întâmplător tinerii aviatori tocmai citiseră, studiind clasicii. Dar nu putem străbate mai mult din pădurea aia blestemată într-o zi decât ca să găsim o ciupercă sau două, când noi avem nevoie de zeci.

– Ne trebuie mai mulți căutători, spuse Laurence, dar erau mai degrabă în pericol să-i piardă și pe cei pe care-i aveau.

Cum săptămâna pentru care se învoiseră trecuse, Demane dădea semne că voia ca el și Sipho să fie duși înapoi în satul lor, cu tot cu recompensă. Laurence, apăsat de multe mustrări de conștiință, refuzase să priceapă imediat semnele și îi dusese, în schimb, să vadă țarcul de lângă castel unde puseseră vaca deoparte: o vacă mare de lapte, liniștită, cu vițelul ei de șase luni păscând iarbă alături. Băiatul se aplecă și se strecură

printre scândurile gardului, să-i atingă trupul mare și maroniu, cu o încântare prudentă, aproape temătoare. Se uită la vacă și apoi la Laurence, cu o expresie întrebătoare. Laurence făcu semn cu capul, să-i spună că i-o vor da și pe cealaltă. Demane ieși din țarc, fără să mai protesteze în fața acestui soi de mită, iar Laurence se îndepărtă, cu sentimentul că se comportase ca un nemernic disperat. Spera din tot sufletul că băieții nu aveau o familie care să-și facă griji pentru ei. Avea impresia că erau orfani sau cel puțin neglijați.

– Prea încet, spuse Dorset, foarte ferm, în ciuda bâlbâielii sale. Mult prea încet. Atâta căutare… n-o să facem decât să contribuim la distrugerea lor. Ciupercile sunt ținta eradicării sistematice, nu putem spera să mai găsim prea multe. Cine știe de când, cine știe de câți ani o tot smulg fermierii. Trebuie să mergem mai departe, mult mai departe, unde sunt șanse să mai crească în cantități mari.

– Pure speculații, se răsti Keynes, pe baza cărora recomanzi să ne aruncăm cu capul înainte. Ce distanță te-ar mulțumi? Îndrăznesc să spun că întregul continent a fost folosit pentru creșterea animalelor, la un moment sau altul. Să pun în primejdie formația, dragonii abia vindecați, ca să pătrundem adânc în sălbăticie pe baza unei asemenea speranțe? Culmea nebuniei…

Cearta se înteți, se aprinse, cuprinse toată masa. Bâlbâitul lui Dorset se accentuă încât abia se mai făcea înțeles, iar Gaiters și Waley, medicii lui Maximus și Lily, se uniră cu Keynes împotriva lui, până când Catherine îi reduse pe toți la tăcere, ridicându-se în picioare și exprimându-și pretențiile, cu mâinile sprijinite pe masă:

– Vă înțeleg îngrijorarea, adăugă ea, mai potolită, dar n-am venit aici să găsim un leac doar pentru noi. Ați auzit ultimele vești: încă nouă morți din martie, la care s-au mai adăugat și alții până acum, când nu ne-am putea lipsi de niciunul. Îl fixă cu privirea pe Keynes: Există vreo speranță?

Acesta tăcea nemulțumit și recunoscu, plecându-și ochii îmbufnat, că existau mai multe șanse pentru o recoltă mai bună undeva departe. Catherine clătină din cap și spuse:

– Atunci ne vom asuma riscul și bucurați-vă că dragonii noștri sunt sănătoși s-o facă.

Totuși, nu se punea încă problema să-l trimită pe Maximus, care abia de curând începuse să încerce să zboare – cu bătăi agitate din aripi, stârnind praful cu picioarele și sfârșind adesea doar prin a se prăbuși istovit. Nu se descurca prea bine cu saltul de lansare, fără de care nu se putea ridica în aer, chiar dacă odată ajuns acolo putea să se

menținã o vreme. Keynes clãtinã din cap și îi pipãi burta.

– Te îngrași inegal. Îți faci exercițiile? întrebã el. Maximus protestã, susținând cã și le face. Ei, bine, dacã nu te putem face sã zbori, continuã Keynes, trebuie sã-ți gãsim loc sã te plimbi.

Și astfel, Maximus primi sarcina sã facã un tur al orașului, înainte și înapoi, de mai multe ori pe zi. Era singurul spațiu liber suficient de mare pentru el, întrucât nu putea sã urce prea mult coama muntelui fãrã sã-l distrugã, provocând mici avalanșe.

Nimeni nu era prea încântat de aceastã soluție: era ridicol sã vezi un dragon de mãrimea unei fregate plimbându-se ca un cãțeluș scos la aer, iar Maximus se plânse de pãmântul tare și de pietricelele care îi intrau între gheare.

– Nu le simt de la început, spus el nefericit, în timp ce mesagerii lui Berkley se chinuiau cu clești și cuțite sã le scoatã de sub pielea tare, bãtãtoritã, de la baza ghearelor. Nu le simt pânã nu intrã destul de adânc și apoi nici nu pot spune cât mã deranjeazã.

– De ce nu înoți, mai bine? sugerã Temeraire. Apa e foarte plãcutã aici și ai toate șansele sã prinzi o balenã – idee care îl înveseli simțitor pe Maximus, dar îi înfurie pe pescari, mai cu seamã pe proprietarii ambarcațiunilor mai mari, care veniră sã protesteze în grup.

– Îmi pare foarte rãu cã vã deranjãm, le spuse Berkley. Ați putea veni cu mine sã-i spuneți personal cã nu vã place.

Maximus își continuã ieșirile în pace și putea fi vãzut zilnic bãlãcindu-se în preajma portului. Din pãcate, balenele, delfinii și focile, mult prea istețe, se ținurã la distanțã, spre dezamãgirea lui: nu-i prea plãceau tonul ori rechinii. Aceștia din urmã se loveau uneori de picioarele lui, agitându-se, atrași probabil de urmele de sânge sau de carne de la ultima lui masã. O datã, Maximus aduse la mal un rechin, sã-l arate: un monstru de șase metri, cântãrind aproape douã tone, cu fața furioasã și botoasã, plinã de dinți. Ridicase rechinul direct din apã și, când îl lãsã jos în fața lor, pe terenurile de defilare, începu brusc sã se zbatã, doborându-i pe Dyer, doi mesageri și unul dintre marinari, pânã când Dulcia reuși sã-l imobilizeze la pãmânt, cu labele din față.

Messoria și Immortalis, dragoni mai vârstnici amândoi, erau foarte fericiți sã se întindã și sã doarmã la soare pe terenurile de defilare dupã scurtele lor zboruri zilnice de antrenament. Dar Lily, care nu mai tușea, începu în scurt timp sã manifeste aceeași

agitație care o copleșise pe Dulcia, insistând să facă mișcare. Dar dacă era să zboare undeva, trebuia să meargă departe, unde, în cazul în care se mai întâmpla să strănute sau să tușească, nu stropea pe nimeni de la sol.

Keynes, ignorând încercările majorității ofițerilor de a-i face semne pe ascuns, o examină și declară că era perfect capabilă să zboare.

– Ar face mai bine să zboare, aș spune. Această agitație este nefirească și trebuie să-și descarci energia.

– Poate, replică Laurence, dând glas reticenței pe care toți căpitanii o împărtășeau în taină și începură să propună în cor zboruri peste ocean, de-a lungul pitoreștii și liniștitei linii a coastei și înapoi. Exerciții ușoare.

– Sper, spuse Catherine, cu un val de roșeață urcându-i până la frunte. Sper că nimeni n-o să se agite. Urăsc enorm agitația.

Și insistă să se alăture grupului, împreună cu Dulcia și Chenery, care se declarară și ei în stare perfectă, deși Dulcia nu accepta decât dacă era înfofolită la bord într-o mantie grea, cu o cărămidă caldă la picioare.

– În definitiv, nu strică să fim mai mulți. Putem să facem mai multe echipe și să acoperim o suprafață mai mare. N-avem prea multă nevoie de câine, dacă ideea e să căutăm zone mai mari cu ciuperci, spuse Chenery. E numai bine să avem mai mulți dragoni prin preajmă, în caz că vreunul dintre noi dă nas în nas cu o ceată de dragoni sălbatici. Iar localnicii voștri ne pot păzi de animale.

Laurence apelă la Erasmus și la soția lui pentru sprijinul lor convingător și îi dădu cu forța lui Demane colierul de scoici, în deschiderea discuției, ca o mită anticipată. Însă acesta protestă vehement, pe un ton pițigăiat, iar doamna Erasmus traduse:

– Nu vrea să meargă așa de departe, căpitane. Spune că regiunea aparține dragonilor, care vor veni să ne mănânce.

– Spune-i că dragonii sălbatici n-au niciun motiv să fie furioși pe noi. Nu vom sta decât foarte puțin, să mai luăm niște ciuperci. Iar dragonii noștri ne vor apăra, la nevoie, zise Laurence, făcând semn cu mâna la priveliștea frumoasă pe care o ofereau acum dragonii.

De când se înzdrăveniseră, până și cei mai bătrâni dragoni, care nu-și însușiseră obiceiul de a se îmbăia, fuseseră dezbrăcați de harnașamente și frecați în apa caldă a

oceanului, de le străluceau solzii, iar toată pielea hamurilor fusese reparată și lustruită, până când strălucea și ea, moale și suplă, cu cataramele scânteind în soare.

Terenurile de defilare fuseseră arate, iar gropile de murdărie, umplute. Acum nu mai aveau de-a face decât cu câte un acces izolat de tuse. Totul, gata să primească un amiral în inspecție, mai puțin oasele de la vreo două capre pe care Dulcia și Nitidus le molfăiau acum meditativi.

Maximus era singurul care păstra un aer fragil, dar el se legăna pe valuri, ceva mai departe, cu sacii de aer plutind deasupra apei și nuanțele de portocaliu și de roșu, întru câtva decolorate, ale pielii, înviorate acum de asfințitul care se revărsa peste valurile largi ale oceanului.

Ceilalți dragoni aveau ochi strălucitori și trupuri de felină, după ce slăbiseră pe perioada bolii. Apetitul lor redeșteptat era sălbatic.

– Și iată un alt motiv să mergem cu toții, zise Chenery, când, în cele din urmă, Demane fu convins să cedeze cu jumătate de gură sau, cel puțin, obosi să încerce să-și transmită obiecțiile prin tălmaci. Grey e un om de treabă și n-a protestat încă pe față, dar sătenii fac mare tărăboi, continuă Chenery. Nu-i deranjează doar că au dragonii prin preajmă, dar le mâncăm toate proviziile. Vânatul abia se mai găsește, cât despre cirezi, nimeni nu-și mai permite acum să mănânce carne de vită și prețurile nu fac decât să crească. Mai bine am pleca în sălbăticie și ne-am purta singuri de grijă, fără să mai deranjăm pe nimeni.

Până la urmă, s-a stabilit: Maximus avea să rămână, să-și continue recuperarea, împreună cu Messoria și Immortalis, să doarmă, dar și să vâneze în locul lui. Temeraire și Lily urmau să plece, până unde vor putea ajunge într-o zi de zbor susținut, iar micii Nitidus și Dulcia aveau să transporte înapoi ceea ce găseau, poate din două în două zile, și să aducă mesaje. Fură încărcați și plecară la primele raze de soare, în obișnuita harababură a aviatorilor. În port, *Fiona* se înălța și cobora în ritmul valurilor, în timp ce pe puntea ei era mare agitație în pregătirea zilei de mâine. *Allegiance* plutea mai departe în larg. Garda avea să se schimbe în orice clipă, dar deocamdată era liniște la bordul ei. Riley nu venise pe țărm. Laurence nu-i scrisese. Își întoarse fața de la corabie către munți, alungându-și problema din minte, cu o vagă senzație că o lăsa în voia sorții: până veneau înapoi cu ciupercile, în orice cantitate, nu va mai fi nevoie să vorbească. Vor fi nevoiți să se întoarcă acasă cu *Allegiance* și secretul nu putea fi ascuns la nesfârșit. Se întreba dacă nu cumva Catherine arăta într-adevăr ceva mai dolofană.

Lily stabili un ritm bun, alert. Aerul năvălea peste spatele lui Temeraire, în timp ce Golful Table se îndepărta cu viteză în urma lor. Cu excepția câtorva pâlcuri de nori agățate de versanți, cerul era senin, fără vânt, bun pentru zbor, și era o extraordinară ușurare să zboare din nou împreună: Lily, în vârful formației, cu Temeraire în coadă și Nitidus și Dulcia pe flancuri, astfel că umbrele lor trasau conturul unui diamant deasupra viilor ce se întindeau dedesubt în linii punctate, roșii și brune, trecute de prima lor splendoare autumnală.

După treizeci de mile de zbor la nord-vest de golf, ajunseră dincolo de zăcămintele gri de granit de la Paarl, ultima așezare omenească în direcția aceea. Nu se opriră, ci își continuară drumul în munții din ce în ce mai înalți. În zborul lor șerpuit prin trecători zăriră câteva ferme izolate și cutezătoare, lipite de faldurile versanților, câmpurile îngălbenind, casele aproape imposibil de văzut fără lunetă, îngropate printre pâlcuri de pomi și cu acoperișurile camuflate cu vopsea maro și verde.

După orele amiezii, ajungând într-o altă vale între liniile muntelui, se opriră să bea apă și să discute ce vor face în continuare. Nu mai văzuseră un câmp cultivat cam de-o jumătate de oră.

– Haideți să mai zburăm o oră sau două și să ne oprim în primul loc unde am putea găsi ceva, spuse Harcourt. Câinele n-are nicio șansă să le simtă din aer? Au un miros foarte puternic.

– Cel mai bine dresat câine de vânătoare nu poate lua urma unei vulpi de pe cal, cu atât mai puțin din aer, răspunse Laurence, dar la scurt timp după ce porniră iarăși în zbor, cățelul începu să latre furios, zbătându-se în cel mai imprudent mod ca să se elibereze.

Fellowes preluase treptat grija câinelui, nemulțumit de disciplina haotică a lui Demane. Tatăl său fusese îngrijitor de câini de vânătoare în Scoția. Fellowes îi dădea micului animal o bucățică de carne proaspătă de fiecare dată când descoperea o ciupercă. Ajunsese să alerge înnebunit după orice urmă de miros, cu cel mai mare entuziasm.

Temeraire nici nu apucă să aterizeze, că animalul se smulse din chingi, alunecă de pe spinarea lui și dispăru printre ierburile înalte, într-un loc unde versantul se înălța abrupt. Ajunseseră într-o vale largă, foarte caldă, adunată într-un bazin al munților și încă foarte verde în ciuda toamnei înaintate: pomi fructiferi pretutindeni, în șiruri ciudat de simetrice.

– O, simt și eu mirosul, declară Temeraire pe neașteptate, iar când Laurence alunecă de pe umărul lui, înțelese frenezia câinelui: mirosul era pronunțat, plutind ca o miasmă în aer.

– Domnule! strigă Ferris.

Câinele nu se mai vedea, însă lătratul lui ajungea până la ei, cu un ecou răsunător, și Ferris se aplecă peste marginea povârnișului. Laurence veni lângă el și văzu, pe jumătate ascunsă de desișuri, o deschizătură, o fisură în stânca de pământ și calcar. Câinele amuți. În clipa următoare, se cățără afară din groapă și se întoarse la ei, aducând în gură o enormă, absurd de enormă, ciupercă, atât de mare încât jumătate din pălărie se târa pe pământ între picioarele animalului, făcându-l să se împleticească.

Aruncă jos ciuperca, dând din coadă. Deschizătura era înaltă de aproape cinci picioare și o pantă domoală ducea în jos. Duhoarea era cumplită. Laurence dădu la o parte ghemul de lujere și mușchi care atârna deasupra fisurii, ca o perdea, și coborî, cu ochii lăcrimând de la fumul torței pe care Ferris o improvizase din cârpe și o creangă de copac. Trebuia să fie încă o deschidere pe undeva, la capătul cavernei: curentul trăgea ca un horn. Ferris se uită la Laurence cu o expresie pe jumătate uluită, pe jumătate veselă și, când ochii i se obișnuiră cu întunericul, Laurence deslușì o ciudată structură moviloasă pe fundul grotei și îngenunche s-o atingă: era un covor, un covor de ciuperci.

– N-avem nicio clipă de pierdut, spuse Laurence. Dacă vă grăbiți, poate ajungem înapoi înainte ca *Fiona* să plece. Dacă a plecat, trebuie să mergeți și s-o chemați înapoi – nu poate fi departe. Nu cred să fi trecut de Golful Paternoster.

Toate echipajele munceau cu sufletul la gură. Călcaseră iarba în picioare și plasele de pântece ale lui Temeraire și ale lui Lily erau întinse pe jos. Goliseră fiecare sac și fiecare cufăr ca să le umple cu ciuperci, mormane peste mormane. Un soi mic și gălbui de ciuperci împărțea grota cu monștrii cu pălării duble și triple și cu o ciupercă mare și neagră care creștea în straturi, dar culegătorii nici nu încercau să le aleagă: sortarea putea aștepta. Nitidus și Dulcia se pierdeau deja în depărtare, cu spinările încărcate de saci, ca niște umflături, dând siluetelor lor un contur ciudat în zare. Laurence le ceruse oamenilor să scoată harta coastei din sacii de spinare ai lui Temeraire și le arătă traseul pe care *Fiona* l-ar fi putut urma.

– Mergeți cât puteți de repede și mai aduceți oameni. Și pe Messoria, și pe Immortalis, dacă pot rezista zborului. Și spuneți-i lui Sutton să-i ceară guvernatorului să-i dea

orice om de care se poate lipsi la castel, toți soldații – și să n-aud că fac gălăgie în privința zborului.

– Poate să-i îmbete, dacă-i nevoie, spuse Chenery, fără să ridice capul: stătea lângă plasă și ținea socoteala ciupercilor, pe măsură ce erau aruncate, mișcându-și buzele în timp ce număra, odată cu degetele. Dacă pot să se miște de colo colo după ce îi ai aici, n-au decât să fie și beți criță.

– O, și butoaiele, adăugă Harcourt, ridicând privirea de pe buturuga pe care ședea, cu o cârpă înmuiată în apă rece pe frunte: încercase să ajute la cules, dar duhoarea o copleșise și, după ce vomitase de două ori, chinuind urechile tuturor, Laurence o convinsese că e mai bine să meargă să stea la aer. Asta dacă Keynes crede că ciupercile ar fi mai bine păstrate aici, adăugă Catherine. Și ulei, și alcool.

– Dar nu-mi place să plecăm toți și să vă lăsăm aici, spuse Temeraire, ușor rezervat. Dacă vine iarăși dragonul ăla mare? Sau altul. Sau lei. Sunt sigur că aud lei, nu foarte departe.

Nu se auzea nici cel mai vag sunet, în afară de țipetele maimuțelor în vârfurile copacilor, la o oarecare distanță, și ciripitul păsărilor.

– N-o să ne facă nimeni nimic. Nici dragoni, nici lei, îl asigură Laurence. Avem mai bine de-o duzină de arme și nu trebuie decât să intrăm în peșteră ca să scăpăm de ei pe veci: prin gura aia nu intră nici măcar un elefant, darămite un dragon, și n-o să ne poată scoate.

– Dar, Laurence, spuse Temeraire încetișor, aplecându-și capul ca să vorbească discret, sau cel puțin așa își imagina. Lily mi-a spus că Harcourt are un ou. Ar trebui să vină măcar ea și sunt sigur că n-o să accepte dacă tu refuzi.

– Al naibii avocat mai ești! Presupun că ați copt asta voi doi, spuse Laurence, indignat de calculul din spatele rugăminții, iar Temeraire avu decența să pară rușinat, însă numai puțin.

Lily nu se osteni nici atât, ci, fără niciun subterfugiu, îi spuse lui Harcourt, lingușindu-se:

– Te rog, te rog, vino!

– Pentru Dumnezeu, nu te mai alinta, spuse Catherine. Oricum, o să mă simt mult mai bine aici, în umbra răcoroasă, decât să mă agit încoace și încolo, ocupând locul, când

ai putea să mai aduci două ajutoare în schimb. Nu, n-o să iei pe nimeni. Du-te numai cu toată viteza din lume și, cu cât pleci mai repede, cu atât o să ajungi mai repede înapoi, adăugă ea.

Plasa de pântece era plină-ochi. Temeraire și Lily plecară în sfârșit, continuând să se lamenteze.

– Aproape cinci sute deja, spuse triumfător Chenery, ridicând privirea de la socoteala lui. Și aproape toate grase și frumoase, de-ajuns să trateze jumătate din aviație. Numai să reziste pe drum.

– O să le dăm afurisita lor de cireadă de vite, îi spuse Laurence lui Ferris, referindu-se la Demane și la Sipho, care acum se odihneau întinși pe jos în fața grotei, fluierând la iarbă și refuzând să-i dea prea multă atenție reverendului Erasmus, care încerca să le citească dintr-o broșură educativă pentru copii, prima lui încercare de traducere în limba lor. Soția sa ajuta la cules.

Ferris își șterse fruntea cu mâneca și spuse, cu glas sufocat, gâtuit.

– Da, domnule.

– Vom avea nevoie de cantități mai mari decât cele necesare când le administrăm proaspete, spuse Dorset, alăturându-li-se. În caz că se pierde din tărie pe drum, o doză concentrată va compensa. Vă rog, opriți-vă deocamdată din cules. În ritmul ăsta, n-o să mai aibă cine să le transporte.

Ritmul frenetic încetinise deja, după ce primul elan al emoției și nerăbdarea de a vedea toți dragonii încărcați dispărură. Mulți dintre oameni se simțeau rău și erau livizi la față și nu puțini vomitau zgomotos în iarbă.

Corturile fuseseră toate transformate în saci pentru ciuperci, iar în grotă sigur nu puteau dormi. Curățară terenul din fața ei, tăind tufișurile țepoase cu săbii și securi, folosind rămășițele ca să împrejmuiască zona. Construiră un gard scund, destul de țepos și de compact ca să oprească animalele mici, și câteva echipe fură trimise să adune lemne uscate pentru foc.

– Domnule Ferris, hai să stabilim cine stă de veghe, spuse Laurence, și acum, că ne-am odihnit cu toții, vom lucra în schimburi. Mi-ar plăcea să văd că muncim mai eficient.

Un sfert de oră părea destul de mult în interiorul spațiului umed și întunecat, de dedesubt, doar cu o crăpătură îngustă de lumină albă la un capăt. Pe lângă ciuperci,

mai era o miasmă înțepătoare, ca de bălegar, peste tot, și mirosul acru de vomă pe care îl adăugaseră ei acestei atmosfere. Acolo unde culeseseră toate ciupercile, solul era ciudat de elastic sub picioare, aproape ca un covor, fără să semene deloc cu pământul.

Laurence ieși împleticindu-se în aerul proaspăt, recunoscător, cu brațele pline.

– Căpitane, spuse Dorset, urmându-l afară.

Nu avea în mâini nicio ciupercă și, când Laurence își depuse recolta în fața nou-organizatului grup de sortatori, medicul îi arătă un pătrat de iarbă și noroi, cu marginile zdrențuite, luat din covorul grotei. Laurence se holbă la el fără să înțeleagă

– Bălegar de elefant, explică Dorset, rupând bucata. Și de dragon.

– Dragon, la două puncte spre nord-vest, răsună glasul ascuțit al lui Emily, subțire și pătrunzător, înainte ca Laurence să priceapă.

Brusc, totul se transformă într-o învălmășeală grăbită spre gura peșterii. Îi căută cu privirea pe reverendul Erasmus și pe copii. Dar, înainte să poată fi împins în grotă, Demane, aruncând iute o privire către dragonul care se apropia, își luă pe sus frățiorul și alergă în pădure, cu câinele după ei. Lătratul lui se auzi de două ori, de fiecare dată mai departe, apoi se transformă într-un scâncet înăbușit.

– Lăsați ciupercile, luați armele, răcni Laurence, peste hărmălaie, cu mâinile pâlnie la gură.

Își înhăță sabia și pistoalele, puse deoparte ca să ajute la cărat, și îi întinse doamnei Erasmus mâna, ca să coboare în peșteră, dincolo de pușcașii ghemuiți deja lângă intrare. În scurt timp, și ceilalți erau îngrămădiți înăuntru, toți îmbulzindu-se fără să se gândească să rămână cât mai aproape de intrare, cu aerul ei proaspăt, până când dragonul ateriză cutremurând pământul și își împinse botul direct spre deschizătură.

Era același dragon sălbatic, brun-roșcat, cu colți ciudați, ivorii. Mirosul fierbinte de petrol al răsuflării creaturii năvăli spre ei, când aceasta răcni, amestecat cu gustul putred al meselor sale trecute.

– Stați așa! Stați așa, așteptați… striga Riggs lângă intrare, până când dragonul își schimbă poziția, deschizându-și fălcile în fața lor, și armele se descărcară în carnea moale a gurii lui.

Dragonul răgi de furie și sări în spate. Ghearele zgâriară marginile deschizăturii, prea

mari ca să pătrundă până la capăt, așa că începu să râcâie piatra. Pietre mici și mari se desprinseră și din tavan începu să plouă cu noroi peste ei. Laurence își roti privirea, căutând-o pe doamna Erasmus: nu scotea un sunet, doar se sprijinea de peretele peșterii, cu umerii înțepeniți. Pușcașii tușeau în timp ce reîncărcau, dar dragonul învățase deja și nu li se mai oferi drept țintă. Ghearele lui pătrunseră, curbându-se, dinspre ambele părți ale fisurii, după care începu să tragă cu toată puterea, până când toată camera tremura și gemea.

Laurence scoase sabia, făcu un salt și începu să lovească ghearele, apoi să le înțepe. Carnea tare, solzoasă, rezista tăișului, dar nu și vârfului. Warren și Ferris erau lângă el, în beznă. Afară, dragonul răgi din nou și își întinse ghearele, doborându-i pe pipăite, ca pe niște țânțari. Curba osoasă, lustruită, a unei gheare alunecă peste haina lui Laurence, de-a curmezișul burții, izbindu-l de covorul peșterii, iar vârful apucă și smulse un fir lung și verde din covor, când ghearele se retraseră afară.

Warren îl apucă pe Laurence de braț și împreună se îndepărtară împleticindu-se de lângă intrare. Fumul prafului de pușcă era amar și înțepător, suprapus peste duhoarea dulceagă de putregai a ciupercilor. Laurence abia mai putea respira din cauza mirosului greu, de abator, și auzea în toate părțile oameni vomitând, ca pe puntea unei corăbii pe timp de furtună.

Dragonul sălbatic nu-și reînnoi imediat atacul. Se furișară din nou spre intrare, să arunce un ochi afară: se așezase în poiană. Din păcate, destul de departe ca să iasă din bătaia puștilor, iar ochii lui galbeni-verzui erau fixați cu răutate asupra grotei. Își lingea ghearele lovite și făcea grimase, retrăgându-și buzele de pe dinții zimțați și împingându-le înapoi, scuipând din când în când puțin sânge pe jos. Dar era evident că nu avusese prea mult de suferit. Sub privirile lor, înălță capul și își răcni din nou ca un tunet furia.

– Domnule, am putea pune praf de pușcă într-o sticlă, spuse pușcașul Calloway, apropiindu-se de Laurence de-a bușilea.

– N-o să speriem frumusețea aia cu nițel praf de pușcă și bubuituri, nu pentru multă vreme, spuse Chenery, lungindu-și gâtul să studieze inamicul. Dumnezeule, cel puțin cincisprezece tone, bag mâna-n foc! Cincisprezece tone la un dragon sălbatic!

– Eu aș zice mai aproape de douăzeci, al naibii ghinion, spuse Warren.

– Mai bine am economisi ce ai, domnule Calloway, îi spuse Laurence pușcașului. Nu ne folosește la nimic dacă-l speriem puțin. Trebuie să așteptăm până se întorc dragonii

noștri și să ne păstrăm rezervele ca să-i sprijinim.

– O, Isuse, dacă Nitidus și Dulcia se întorc primii! exclamă Warren și nu mai trebui să continue: micii dragoni ar lua-o sigur razna și nu i-ar face față.

– Nu, o să fie încărcați peste măsură, ai uitat? spuse Harcourt. Povara va fi mai grea pentru dragonii de talie ușoară și îi va încetini. Dar cum o să poată lupta când ajung aici…

– Doamne, haideți să nu ne facem griji inutile, vă rog, interveni Chenery. Monstrul ăla nu e un zburător antrenat. Ar fi ceva ca patru dragoni de aviație să nu-i învinețească ochiul cât ai clipi, chiar dacă Messoria și Immortalis nu vin. Trebuie doar să stăm liniștiți aici până se întorc.

– Căpitane, spuse Dorset, apropiindu-se cu pas împleticit de ei. Vreau… Insist să vă atrag din nou atenția asupra covorului peșterii…

– Da, spuse Laurence, amintindu-și de mostra pe care i-o arătase Dorset mai devreme – bălegarul de elefant și de dragon, într-un loc unde niciun animal n-ar fi reușit să intre. Vrei să spui că mai există o cale de intrare pe undeva, pe unde ar putea să ne atace?

– Nu, nu, zise Dorset. Bălegarul a fost împrăștiat. Intenționat, adăugă el, văzându-le nedumerirea. Aceste ciuperci sunt cultivate.

– Cum, vrei să spui că oamenii cultivă așa ceva? întrebă Chenery. Ce naiba ar vrea să facă un om cu chestiile astea scârboase?

– Ai zis că e bălegar de dragon? întrebă Laurence, dar o umbră căzând peste gura peșterii le atrase atenția afară: alți doi dragoni, mai mici, dar lucioși, purtând hamuri din funii, și o duzină de bărbați înarmați cu sulițe săltând de pe spinările lor.

Nou-sosiții rămaseră cu toții departe de raza de acțiune a puștilor, dezbătând. După o vreme, unul dintre ei se apropie prudent de intrare și le strigă ceva. Laurence se uită la Erasmus, care clătină din cap în semn că nu înțelege și se întoarse spre soția lui. Femeia se uita fix spre ușă. Avea o batistă apăsată peste gură și nări, ca să țină mirosul la distanță, dar și-o coborî și, apropiindu-se puțin, strigă, poticnit.

– Ne cer să ieșim, presupun.

– O, desigur! Chenery își frecă fața de mânecă. Îi intrase ceva în ochi. Sunt sigur că le-

ar plăcea la nebunie. Poți să le spui să…

– Domnilor, interveni Laurence, întrerupându-l grăbit, căci era evident că Chenery uitase cine îl aude. Aceștia nu sunt dragoni sălbatici, e limpede, ci înhămați. Și dacă am violat teritoriile cultivate ale acestor oameni, am făcut o greșeală pe care trebuie s-o îndreptăm dacă putem.

– Ce greșeală nenorocită, spuse Harcourt, dându-i dreptate. În definitiv, am fi fost foarte fericiți să plătim pentru ciupercile astea afurisite. Doamnă, ieșiți, vă rog, să vorbim cu ei? Desigur, vom înțelege dacă nu doriți, adăugă ea, adresându-i-se doamnei Erasmus.

– O clipă, spuse Warren, cu glas scăzut, apucând-o pe Harcourt de mânecă. Să ne amintim că n-am auzit de nimeni care să fi rezistat în interiorul continentului. S-au pierdut curieri și expediții, și de câte așezări distruse am auzit vorbindu-se, chiar în această regiune la nord de Cape? Dacă dragonii nu sunt sălbatici, atunci acești oameni se fac responsabili, extrem de responsabili. Nu putem avea încredere în ei.

Doamna Erasmus se uită la soțul ei.

– Dacă nu îi îmbunăm, o să avem sigur o bătălie când se întorc dragonii voștri, fiindcă vor ataca, temându-se pentru siguranța voastră, spuse el. Datoria noastră creștină este să facem pace, dacă putem. Apoi clătină din cap și zise încetișor: Voi merge eu.

– Cred că eu sunt cel mai vârstnic, domnilor, spuse Warren, întrucât dragonii noștri nu sunt aici.

Era o pretenție falsă, căci în aviație, ierarhia se stabilea oricum în funcție de categoria dragonilor, fără implicarea unui alt criteriu, în afară de gradul militar. Venind din marină, cu rigida ei respectare a vârstei, Laurence găsise adesea sistemul ușor derutant, dacă nu de-a dreptul înnebunitor, dar era o concesie pragmatică în fața realității: dragonii aveau propriile ierarhii native și, în mod firesc, îngrijitorul de douăzeci de ani al unui Regal Copper avea mai multă autoritate, pe câmpul de luptă, asupra obedienței instinctive a celorlalți dragoni, decât avea un luptător cu treizeci de ani de experiență pe spinarea unui Winchester.

– Haideți să lăsăm prostiile…, începu Harcourt nerăbdătoare, când secundul ei Hobbes o întrerupse să spună, cu un ușor ton de reproș:

– Vorbim degeaba. N-ar trebui să mergeți deloc, niciunul, și ar fi trebuit să vă dați seama. Eu și locotenentul Ferris o să-i însoțim pe pastor și pe soția lui, cu permisiunea

lor, și dacă totul merge bine, voi încerca să-l aduc pe unul dintre oamenii ăia aici, să discute cu voi.

Lui Laurence nu-i plăcea aranjamentul câtuși de puțin, cu excepția faptului că o ferea pe Catherine de primejdii, însă ceilalți căpitani aveau un aer vinovat și nu se opuseră. Se retraseră din fața intrării, pușcașii acoperind terenul deschis din cealaltă parte. Doamna Erasmus își duse palmele pâlnie la gură și strigă un avertisment, apoi Hobbes și Ferris păși afară cu prudență, unul după altul, cu pistoalele în mâini, ținute cu țeava în jos și săbiile pregătite la cingătoare.

Străinii se retrăseseră din nou, cu sulițele coborâte cu vârful în jos, însă gata oricând să fie ridicate și lansate. Erau înalți cu toții, cu părul tuns scurt și foarte închis la culoare, și pielea atât de neagră încât aproape că bătea în albastru în lumina soarelui. Erau îmbrăcați foarte sumar, cu fâșii de pânză de un purpuriu extrem de intens în jurul coapselor, decorate cu un tiv ce părea făcut din mărgele de aur. Erau încălțați cu sandale din fâșii subțiri de piele, care le lăsau goale vârfurile picioarelor și urcau până mai sus de genunchi.

Nu se clintiră să atace și, când Hobbes se întoarse și făcu un semn, reverendul Erasmus ieși din grotă și îi întinse mâna soției sale s-o ajute. Veniră lângă locotenenți și doamna Erasmus începu să vorbească, rar și răspicat. Luase o ciupercă din peșteră și o întinse spre ei, să le-o arate. Dragonul brun-roșcat se aplecă brusc, apropiindu-și capul de ea, și vorbi. Ea se uită în sus, direct la el, șocată, dar fără să-și arate spaima, și dragonul își smuci capul înapoi, cu un zbieret oribil: nici răget, nici mârâit, nu semăna cu niciun sunet pe care îl auzise vreodată Laurence din gâtul unui dragon.

Unul dintre bărbați întinse mâna și, prinzând-o de braț, o trase spre el. Cu mâna cealaltă îi apăsă fruntea, îndoindu-i gâtul într-o curbă nefirească, și îi dădu părul la o parte de pe față, acolo unde cicatricea și tatuajul îi sluțeau fruntea. Erasmus se năpusti înainte, cu Hobbes alături, s-o elibereze. Bărbatul îi dădu drumul, fără să opună rezistență, și făcu un pas către reverend, vorbindu-i repede, cu glas scăzut, arătând către soția lui. Ferris o prinse în brațe când doamna Erasmus se prăbuși, tremurând.

Prelatul își desfăcu brațele, împăciuitor, continuând să vorbească, chiar dacă între timp încerca să se interpună în fața ei. Era limpede că nu se făcea înțeles. Clătină din cap și încercă din nou, în limba Khoi. Nici aceasta nu fu pricepută. În cele din urmă, încercă o alta, mai poticnit, și, bătându-se în piept, spuse:

– Lunda.

Dragonul mârâi și, fără niciun avertisment, bărbatul ridică sulița și o vârî în trupul lui Erasmus, cu o singură mișcare fermă și teribilă.

Hobbes trase. Bărbatul căzu. Erasmus se prăbuși în genunchi. Avea o expresie surprinsă, însă nu foarte tare. Apucase mânerul suliței care-i ieșea mai sus de osul pieptului. Doamna Erasmus scoase un singur țipăt răgușit. El întoarse puțin capul în direcția ei și încercă să ridice mâna spre ea. Mâna căzu, fără vlagă, și reverendul se prăbuși la pământ.

Ferris o duse mai mult pe sus spre peșteră, cu dragonul brun-roșcat săltând după ei. Hobbes se prăbuși, împroșcând sânge, sub gheara aceea ascuțită. Ferris o împingea pe doamna Erasmus în peșteră cu spatele, în brațele care o așteptau, tocmai când dragonul se repezi din nou spre intrare, răcnind cu un glas sălbatic, țiuitor, zgâriind nebunește cu ghearele deschizătura și scuturând tot dealul găunos.

Laurence îl prinse pe Ferris de braț, când acesta se împiedică și căzu cu spatele, în urma impactului. Un firicel de sânge i se prelingea pe față și pe cămașă. Harcourt și Warren o luaseră pe doamna Erasmus în primire.

– Domnule Riggs! strigă Laurence peste huruitul de afară, puțin foc! Și, domnule Calloway, hai să lansăm semnalele alea, fii bun.

Îi trimiseră dragonului o nouă rafală și o lumină albastră, direct în față, ceea ce îl făcu să se retragă măcar pentru moment. Cei doi dragoni mai mici săriră în fața lui și se străduiră să-l alunge de lângă peștera, vorbindu-i cu glas ascuțit. În cele din urmă creatura se retrase gâfâind și se ghemui în celălalt capăt al luminișului.

– Domnule Turner, știi ora? îl întrebă Laurence pe stegar, tușind: norii rachetei de semnalizare nu se risipeau.

– Regret, domnule, am uitat o vreme să întorc clepsidra, spuse el nefericit, dar e trecut de patru după-amiaza.

Temeraire și Lily nu plecaseră până după unu. Un zbor de patru ore în fiecare direcție și mult de muncă și de împachetat în Capetown, înainte să-și înceapă drumul de întoarcere.

– Trebuie să încercăm să dormim câte puțin, cu schimbul, le șopti Laurence lui Harcourt și lui Warren. Dorset o preluase pe doamna Erasmus și o conducea mai adânc în peșteră. Cred că putem să-i ținem la intrare, dar trebuie să ne păstrăm vigilența…

– Domnule, spuse Emily Roland, îmi cer scuze, domnule, dar domnul Dorset mi-a cerut să vă informez că intră fum în peșteră, prin spate.

O aerisire îngustă, în spate, mult mai sus decât puteau ajunge. Cocoțat pe umerii largi ai domnului Pratt, Laurence putea vedea, prin firicelul de fum negru, strălucirea portocalie a focului pe care îl făcuseră oamenii de afară ca să-i afume și să-i oblige să iasă. Sări înapoi pe picioarele lui și se îndepărtă. Fellowes și Larring, șeful echipei de sol a lui Harcourt, încercau împreună cu oamenii lor să blocheze aerisirea cu bucăți de ham și de piele, folosindu-și, în plus, propriile vestoane și cămăși. Nu prea aveau succes și timpul lucra împotriva lor. Aerul din peșteră era deja irespirabil și temperatura care creștea nu făcea decât să sporească duhoarea naturală.

– Nu putem rezista mult așa, spuse Catherine, cu glas răgușit, dar calm, când Laurence reveni în zona din față a peșterii. Cred că ar fi mai bine s-o luăm la sănătoasa, cât mai putem, și să încercăm să ne pierdem urma în pădure.

În fața intrării, dragonii aduceau acum mai aproape tufele țepoase pe care le smulseseră ei ca să-și așeze tabăra, împrejmuind gura peșteri cu mormane mai înalte decât un om. Dragonii se așezaseră cu grijă în spatele acestei bariere, unde erau feriți de focurile puștilor și le blocau evadarea. Șansele să treacă erau minime, dar nu se întrevedea o soluție mai bună.

– Echipajul meu e cel mai mare, spuse Laurence, și avem opt pușți. Sper că veți fi toți de acord că noi trebuie să facem prima încercare, urmați îndeaproape de voi, ceilalți. Domnule Dorset, fii bun, te rog, și așteaptă cu doamna Erasmus, până eliberăm puțin calea. Și sunt convins că domnul Pratt te va ajuta, adăugă el.

Ordinea ieșirii fu stabilită în grabă. Conveniră asupra unui punct de întâlnire în pădure, consultându-și busolele. Laurence își pipăi eșarfa, să se asigure că e legată, și se strecură înapoi în haina lui, pe întuneric, aranjându-și epoleții aurii de pe umeri. Pălăria dispăruse.

– Warren, Chenery. Sluga ta, Harcourt, zise el, strângându-le mâinile. Ferris și Riggs stăteau ghemuiți lângă intrare, pregătiți. Pistoalele lui Laurence erau și ele pregătite. Domnilor, mai spuse el și, fără să scoată sabia, ieși prin gura peșterii, în timp ce în urma lui se înălță un strigăt pentru Dumnezeu și regele George.

10

Laurence se împletici, când mâinile aspre îl traseră în sus: picioarele nu voiau să-l asculte și, când fu azvârlit în față, i se îndoiră pe loc, aruncându-l la pământ, lângă ceilalți prizonieri. Erau azvârliți fără milă într-un fel de plasă care semăna foarte mult cu nacelele, dar din sfoară mai aspră și creată mai mult pentru bagaje decât pentru pasageri. Din câteva mișcări smucite, erau ridicați și aruncați sub pântecele dragonului brun-roșcat, cu brațele și picioarele atârnate prin golurile mari ale împletiturii dezordonate și cu trupurile claie peste grămadă. Împletitura atârna moale și se legăna cu ample mișcări amețitoare, la fiecare schimbare a vântului sau a direcției, la fiecare coborâre bruscă.

Nu era nimeni să-i păzească, nici nu erau legați, dar cu toate acestea erau complet imobilizați și nu aveau nicio șansă să-și schimbe poziția sau să discute. Laurence era în partea de jos a plasei, cu fața lipită de sforile aspre care îl zgâriau din când în când. Dar se bucura de aer, în ciuda firișoarelor de sânge care picurau de sus pe lângă el și a arcului mai larg al balansului. Dyer era ceva mai jos, lipit de șoldul lui și Laurence îl cuprinsese cu un braț, ca să nu cadă: împletitura era inegală și ar fi putut cu ușurință să alunece spre moarte printre ochiuri.

Răniții fuseseră aruncați la grămadă cu ceilalți. Un tânăr aviaspirant din echipajul lui Chenery, cu zgârieturi urâte, zăcea cu maxilarul lipit de brațul lui Laurence și sângele i se prelingea încet dintr-un colț al gurii, îmbibând bandajul. La un moment dat, în timpul nopții, tânărul muri și trupul înțepeni treptat, în timp ce își continuau zborul. Laurence nu putea distinge pe nimeni din jurul său, doar apăsarea anonimă a unei cizme pe șale, un genunchi lipit de al lui, astfel că piciorul îi era îndoit în spate.

O zărise pe doamna Erasmus doar o clipă, în haosul general al capturării lor, în timp ce plasele erau aruncate peste ei din copaci. Sigur trăia când o luaseră. Laurence nu voia să se gândească prea mult, dar altceva nu prea avea ce face și soarta lui Catherine depindea în mare măsură de el.

Nu se opriră, Laurence dormi, sau cel puțin trecu într-o stare mai îndepărtată de lume decât trezia, cu vântul peste față și plasa legănându-se nu foarte diferit de mișcarea scârțâită a unei nave staționate la ancoră pe o mare agitată. Puțin după ce se lumină de ziuă, dragonul se opri brusc, adunând vântul în aripi în timp ce coborî, ca o pasăre, și ateriză trepidând, alunecând câțiva pași pe pământ, înainte să se prăbușească pe

picioarele din față.

Plasa fu desfăcută brutal și fură sortați repede și eficient, oamenii împungându-i cu capetele sulițelor și îndepărtând cadavrele. Laurence nu s-ar fi putut ridica în picioare nici dacă ar fi avut toată libertatea din lume s-o facă. Genunchiul îi lua foc odată cu năvala sângelui care îi revenea în picior. Dar, înălțând capul, o văzu pe Catherine zăcând puțin mai departe, culcată pe spate, palidă și cu ochii închiși, cu sânge pe tâmplă. Avea două dâre de sânge și pe haină, în zona brațului, dar rămăsese îmbrăcată, ba chiar încheiată. Încă avea părul strâns legat și nu exista niciun semn că fusese remarcată.

Nu mai era timp pentru altceva: le aruncară puțină apă peste fețe și plasa fu împachetată la loc peste capetele lor. Dragonul păși deasupra lor și fură ridicați din nou, cu mișcări iuți și brutale. Iarăși la drum. Mișcarea era mai greu de suportat în lumina zilei și acum reprezentau o povară mai mică, legănându-se mai ușor în bătaia vântului și la fiecare schimbare de direcție. Aviația era o meserie care călea stomacul, dar, chiar și așa, voma picura printre trupurile înghesuite, însoțită de mirosul acru de bilă. Laurence respira pe gură, atât cât putea, și se întorcea cu fața spre funii, atunci când îi venea să vomite.

Nu mai dormiră deloc, până când coborâră, odată cu soarele, și, de data asta, fură scoși în sfârșit din plasă, unul câte unul, slăbiți și bolnavi, legați laolaltă de încheieturi, brațe și glezne, într-un lanț uman. Fură priponiți între doi copaci și cei care-i răpiseră veniră cu saci de piele plini-ochi de apă proaspătă și delicioasă, pe care le-o luau prea repede de la gurile însetate. Laurence ținu ultima înghițitură pe limba-i uscată cât de mult putu.

Se aplecă și privi de-a lungul șirului: pe Warren nu-l văzu deloc, dar Harcourt ridică privirea spre el, cu un scurt semn al capului. Ferris și Riggs arătau destul de bine, după cum era de așteptat, iar Roland era legată chiar la capăt, cu capul sprijinit de copac. Chenery era legat în celălalt capăt, cu Dyer imediat lângă el. Stătea cu capul înclinat într-o poziție ciudată pe umăr și cu gura deschisă de oboseală. Avea de-a curmezișul feței o vânătaie mare care devenea stacojie și își ținea mâna încleștată pe coapsă, ca și când l-ar fi chinuit o rană mai veche.

Se aflau pe malul râului, își dădu Laurence seama treptat, auzind susurul apei în spate, deși nu se putea întoarce să se uite – un chin, când încă erau cu toții însetați. Erau într-o poiană cu iarba deasă. Cu coada ochiului, putea vedea un cerc de bolovani împrejmuind terenul nivelat și o vatră pentru foc, înnegrită: o tabără de vânătoare, probabil, folosită regulat. Oamenii dădeau ocol zonei, tăind verdeața care încerca să

acapareze luminișul cu lujerii ei.

Uriașul dragon brun-roșcat se așeză în cealaltă parte a vetrei și, închizând ochii, ca două fante înguste, adormi. Ceilalți doi își luară zborul din nou: un dragon verde pătat și unul maro-închis, amândoi cu pântecele cenușii poleite cu un fel de iridiscență, care-i făcu să se contopească repede cu cerul tot mai albastru, pe măsură ce se îndepărtau.

Un fluierar cu picioarele lungi se plimba prin poiană, scormonind pământul cu ciocul, după semințe și ciripind – un sunet ascuțit, metalic, ca un clopoțel lovit cu ciocanul. În scurt timp, dragonii mai mici reveniră, aducând cu ei trupurile fără vlagă ale câtorva antilope. Așezară două, cu respect, în fața dragonului brun-roșcat, care se repezi la ele cu poftă. O alta o împărțiră între ei, iar ultima o dădură oamenilor, care o măcelăriră repede și o puseră într-un cazan din care se înălțau deja aburi.

Cinară în tăcere, adunați laolaltă într-o parte a focului și mâncând din străchini cu mâna. Când unul dintre ei se ridică să se ducă din nou la cazan și flăcările săltară, sfârâind la atingerea apei, Laurence o zări pe doamna Erasmus în cealaltă parte a focului, aplecată deasupra unei străchini pe care o ținea în mâini și mâncând liniștită, fără să se oprească. Părul i se desfăcuse din strânsoarea nemiloasă și îi contura fața, ca un clopot înțepenit. Nu avea nicio expresie pe chip și rochia îi era sfâșiată.

După ce terminară de mâncat, oamenii se apropiară și îi hrăniră cu resturile, din câteva străchini – un fel de terci de grâu fiert în supă de carne. Nu le ajungea niciunuia dintre ei și era umilitor să fie nevoiți să mănânce cu capetele vârâte în străchinile ținute în fața lor, ca din troacă, în timp ce resturile de mâncare le picurau de pe bărbie. Laurence închise ochii și mâncă, iar când Dyer dădu să lase niște supă în strachină, spuse:

– Ți-aș fi recunoscător dacă ai mânca tot ce poți. Nu se știe când o să ne mai hrănească.

– Da, domnule, spuse Dyer, numai că o să ne urce din nou la bord și sunt sigur c-o să dau iarăși totul afară.

– Chiar și așa, replică Laurence și, din fericire, răpitorii lor nu păreau să intenționeze să pornească la drum imediat.

Întinseră pe pământ pături țesute și scoaseră dintre lucrurile lor un pachet lung. Îl așezară pe pături și îl desfăcură și Laurence recunoscu trupul neînsuflețit: omul pe

care-l împușcase Hobbes, cel care îl omorâse pe Erasmus. Îl manevrară cu solemnitate, spălându-l cu apă adusă de la izvor și apoi îl împachetară în pielea unei antilope vânate de curând. Așezară lângă el sulița însângerată, probabil ca trofeu. Unul dintre oameni aduse o tobă. Ceilalți luară bețe uscate de pe pământ sau începură pur și simplu să bată din palme sau să tropăie, înălțând un cântec ca un bocet nesfârșit, preluând ștafeta unul de la altul când cineva se oprea să-și tragă sufletul.

Se întunecase de tot și continuau să cânte. Chenery deschise ochii și se uită spre Laurence.

– Cât de departe crezi că am ajuns?

– O noapte și-o zi de zbor direct, într-un ritm alert, îndreptându-ne constant puțin spre nord-est, mi se pare, răspunse Laurence, cu glas șoptit. Mai mult nu pot spune. Ce viteză crezi că poate prinde cel mare?

Chenery cercetă dragonul brun-roșcat și clătină din cap.

– Deschiderea aripilor egală cu lungimea lui, nu prea îndesat. Treizeci de noduri, la prima vedere, dacă nu voia să-i lase în urmă pe cei de talie mică. Hai să zicem patruzeci.

– Mai mult de trei sute de mile, atunci, spuse Laurence, cu inima cât un purice.

Trei sute de mile și niciun semn lăsat în urmă, să indice drumul. Dacă Temeraire și ceilalți i-ar fi putut ajunge, n-ar fi avut nicio teamă. Nu cu această șleahtă mică. Dar în imensitatea continentului puteau să dispară ca și cum ar fi fost uciși și îngropați și să-și petreacă tot restul vieții întemnițați.

Deja nu mai aveau aproape nicio speranță să ajungă înapoi la Cape pe uscat, chiar lăsând la o parte marea posibilitate de a fi urmăriți, dacă evadau. Dacă se îndreptau direct spre vest, către coastă, evitând toate primejdiile locale și reușind să găsească destulă apă și hrană ca să-i susțină timp de o lună de marș, aveau șanse să ajungă la ocean, dar pe urmă, ce? O plută, poate, ar reuși să încropească sau o pirogă de vreun fel. Laurence nu se considera un Cook ori un Bligh, dar presupunea că putea să-i ducă pe ocean până într-un port, dacă scăpau de furtună și de curenții periculoși, și să aducă înapoi ajutoare pentru supraviețuitori. O sumedenie de „dacă", fiecare extrem de improbabil – și tot mai improbabil pe măsură ce se îndepărtau. Iar între timp Temeraire trebuie să fi pătruns deja în interiorul continentului, căutându-i speriat și expunându-se celor mai cumplite primejdii.

Laurence își răsuci încheieturile în frânghii: erau frânghii bune, tari și bine țesute și nu cedau aproape deloc.

– Domnule, spuse Dyer. Cred că am briceagul la mine.

Răpitorii își continuau ritualul. Doi dragoni mici săpau o groapă pentru înmormântare. Briceagul nu era foarte ascuțit și funiile erau tari. Laurence fu nevoit să-l miște încoace și-n colo multă vreme ca să-și elibereze un braț, micul mâner de lemn alunecând în palma-i transpirată, în timp ce degetele i se strângeau în jurul lui, încercând să-l încline peste sfoara de la încheietură. În cele din urmă izbuti și îi pasă cuțitul lui Chenery. Cu brațul eliberat putea să dezlege nodurile dintre el și Dyer.

– Fără zgomot, domnule Allen, spuse Laurence, în partea cealaltă: sergentul trăgea cu stângăcie de nodurile care-l țineau legat de aviaspiranții lui Catherine.

Movila era ridicată și răpitorii lor dormeau, înainte ca mai mult de jumătate să se elibereze. În beznă se auzeau gemete de hipopotami. Păreau foarte aproape. Din când în când, unul dintre dragoni își ridica adormit capul și scotea un sunet înăbușit, care reducea totul la tăcere în jurul său.

Lucrau mai grăbiți acum, iar cei deja eliberați riscară să se furișeze de la locurile lor ca să-i ajute pe ceilalți. Laurence făcea acum echipă cu Catherine, ale cărei degete subțiri desfăceau repede cele mai strânse noduri. După ce, în sfârșit, îl dezlegară pe omul ei, Peck, Laurence șopti:

– Du-i, te rog, pe ceilalți, în pădure și nu mă așteptați. Trebuie să încerc s-o eliberez pe doamna Erasmus.

Catherine clătină din cap și îi vârî în mâini briceagul. Era aproape nefolositor, atât de tocit era, dar reprezenta, cel puțin, un sprijin moral. Apoi, în liniște, intrară unul câte unul în pădure, departe de tabără, cu excepția lui Ferris, care se târî până lângă Laurence.

– Armele? întrebă el încetișor.

Laurence clătină din cap: puștile fuseseră, din păcate, împachetate și puse deoparte împreună cu restul bagajelor, lângă capul unuia dintre dragoni, care dormea sforăind. N-aveau cum să ajungă la ele. Era destul de înfricoșător să fie nevoiți să se strecoare pe lângă oamenii adormiți, care zăceau răschirați pe pământ, extenuați după catarsisul veghei lor: fiecare banal sforăit se amplifica de o sută de ori, iar trosnetele focului care începea să se stingă păreau niște tunete. Genunchii îl lăsau și, involuntar,

la câte-un pas, aproape atingeau pământul. Se ridica sprijinindu-se cu mâna de pământ.

Doamna Erasmus stătea retrasă într-o parte a focului, foarte aproape de capul uriașului dragon brun-roșcat, ale cărui picioare îndoite trasau o curbă de-o parte și de alta a trupului ei. Era cuibărită, cu mâinile vârâte sub cap, dar Laurence se bucura să vadă că nu părea rănită. Când mâinile lui o atinseră, tresări puternic, aproape desfăcându-se din ghemul strâns pe care îl forma, și albul ochilor se roti privind împrejur, dar tremuratul se potoli pe loc când îl văzu. Încuviință cu un semn al capului și el întinse mâna din nou, s-o ajute să se ridice.

Se îndepărtară în liniște, încetișor, ocolind o gheară imensă, cu marginile-i negre și cornoase zimțuite și strălucind în lumina roșie a focului. Răsuflarea dragonului era adâncă și egală, nările se lărgeau într-un ritm regulat, lăsând să se vadă interiorul lor ușor rozaliu. Erau la zece pași depărtare, unsprezece. Pleoapa întunecată se crăpă și un ochi galben se deschise spre ei.

În clipa următoare, dragonul era în picioare, urlând.

– Fugi! strigă Laurence, împingând-o pe doamna Erasmus spre Ferris.

Picioarele lui răspundeau greu. Unul dintre oameni se trezi și se repezi la el, apucându-l de genunchi și doborându-l la pământ. Căzură împreună, luptându-se, în praf și noroi, lângă foc. Laurence nu mai spera acum decât să acopere evadarea celorlalți. Era o luptă stângace, clătinată, ca ultimele runde ale unei bătăi cu pumnii când ambii combatanți se împleticesc, plini de sânge. Amândoi erau istoviți, dar slăbiciunea lui Laurence era compensată de buimăceala adversarului trezit dintr-un somn adânc. Rostogolindu-se pe spate, Laurence reuși să-și încleștеze un braț în jurul beregatei celuilalt și să-și adune toată forța în încheieturi, să-l țină locului. Întinse brusc un picior, să-i pună piedică altuia care dădea să-și înhațe sulița.

Ferris o împinsese pe doamna Erasmus spre pădure. O duzină de aviatori fugeau să le vină în ajutor, ei și lui Laurence.

– Lethabo! strigă dragonul.

Mesajul ori amenințarea, ce-o fi fost acel strigăt, o făcu pe doamna Erasmus să se oprească brusc, privind împrejur. Dragonul se năpustea spre Ferris. Doamna Erasmus strigă și ea, protestând, și, alergând înapoi spre locul unde Ferris se aruncase la pământ, încercând disperat să scape, se aruncă între el și dragon și ridică o mână.

Gheara se opri în coborâre și dragonul o așeză în fața ei.

De data aceasta, învățând din propriile greșeli, răpitorii stabiliră echipe de gardă și îi legară mai aproape de foc: a doua încercare n-avea să mai aibă loc. Cei doi dragoni mici îi mânaseră înapoi în tabără cu o ușurință rușinoasă și cu aerul că erau obișnuiți s-o facă. Puseseră pe fugă, cu acest prilej, o mică turmă de antilope, ceea ce nu-i deranjă deloc. Le mâncară apoi – o cină târzie ca să se consoleze pentru efort. Lipseau doar Kettering, unul dintre pușcașii lui Harcourt, Peck și Bailes, amândoi harnașieri. Dar aceștia din urmă sosiră împleticindu-se în tabără, a doua zi în zori, și se predară, aducând cu ei vestea că Kettering fusese ucis de un hipopotam, când încercase să traverseze râul. Erau palizi și păreau în pragul leșinului, ceea ce împiedică orice dorință a celorlalți de a afla mai mult.

– Era numele meu, spuse doamna Erasmus, strângându-și în mâini cana cu ceai roșu-închis. Lethabo. Era numele meu când eram mică.

Nu fusese lăsată să vină să stea de vorbă cu ei, dar, la stăruințele ei, consimțiseră, în cele din urmă, să-l aducă pe Laurence la ea, cu funii la glezne și cu încheieturile împreunate în față, păzit de un sulițaș, ca nu cumva să încerce să se apropie de ea. Însuși dragonul brun-roșcat le asculta vigilent conversația, cu capul aplecat și gata să se repeadă la Laurence în orice clipă.

– Așadar, aceștia sunt oameni din tribul dumneavoastră? întrebă el.

– Oamenii nu. Cred că sunt dintr-un trib înrudit cu al meu sau aliat. Nu sunt foarte sigură, dar mă înțeleg când le vorbesc… După o pauză, spuse: Nu înțeleg nici eu prea bine, dar Kefentse – făcu semn cu capul către uriașul dragon care le dădea târcoale – susține că e străbunicul meu.

Laurence era nedumerit și presupunea că doamna Erasmus înțelesese greșit sau nu tradusese bine.

– Nu, spuse ea. Sunt multe cuvinte pe care nu mi le amintesc bine, dar am fost luată împreună cu mulți alții și pe urmă unii dintre noi au fost vânduți împreună. Le spunem tuturor oamenilor mai în vârstă străbunici, din respect. Sunt sigur că nu înseamnă altceva.

– Puteți să vorbiți destul de bine ca să-i explicați că n-am avut intenții rele? întrebă Laurence. Că doar căutam ciupercile…

Doamna Erasmus făcu o încercare poticnită, dar dragonul pufni disprețuitor înainte

să apuce să termine. Își insinuă dintr-odată între ei un picior uriaș, cu o privire fioroasă, de parcă Laurence ar fi adus o insultă, după care le spuse ceva oamenilor. Imediat, aceștia îl traseră pe Laurence în picioare și îl târâră înapoi în șirul prizonierilor.

– Ei, spuse Chenery, după ce Laurence fu legat din nou cu ei, sună cât de cât promițător. Îndrăznesc să spun că atunci când va avea șansa să-i vorbească, va fi în stare să-l convingă. Și, între timp, cel puțin n-au de gând să ne omoare, altfel presupun că ar fi făcut-o deja și ar fi scăpat de grija noastră.

Din ce motiv fuseseră lăsați în viață era, însă, destul de neclar. Nu făcură nicio încercare să-i întrebe și Laurence era mai nedumerit pe măsură ce călătoreau tot mai departe, dincolo de orice graniță imaginabilă a teritoriului unui trib mic, fie el și în posesia unor dragoni. Ar fi putut crede că se învârteau în cerc ca să-și piardă urma, dar soarele din timpul zilei și Crucea Sudului, noaptea, spuneau altceva: înaintau constant și neabătut spre nord-nord-est, schimbând direcția doar ca să ajungă într-un loc mai confortabil pentru înnoptat sau la o apă curgătoare.

A doua zi în zori se opriră lângă un râu cu albia largă, care părea aproape portocaliu, din pricina fundului său nămolos, populat de și mai mulți hipopotami gălăgioși. Țâșneau prin apă cu o viteză surprinzătoare, ca să se ferească de atacurile dragonilor, scufundându-se în valurile mari, ca să scape. În cele din urmă, doi dragoni îi veniră unuia de hac, încolțindu-l din ambele direcții. Îl aduseră și îl măcelăriră în poiană. Răpitorii lor deveniseră suficient de încrezători ca să dezlege câțiva ca să-i ajute la munca obositoare, Dyer și micul mesager al lui Catherine, Tooke, fură puși să care apă într-un castron, pe care o luau cu frică de la mal: pe țărmul celălalt dormea un crocodil destul de mare, ai cărui ochi verzi erau larg deschiși și fixați asupra lor. Carnea lui nu era, se pare, o tentație pentru dragoni, căci reptila nu dădea nici cel mai mic semn de teamă.

Dragonii moțăiau la soare, cu capetele culcate pe picioarele din față, plesnind leneș cu coada norii imenși de muște care se adunau în jurul lor. Doamna Erasmus vorbea în urechea lui Kefentse. Dragonul se ridică brusc, în mijlocul frazei, și începu să-i pună întrebări pe un ton imperativ. Ea se retrase și doar dădu din cap în semn de refuz. În cele din urmă dragonul încetă și își îndreptă privirea spre sud, așezat pe picioarele din spate, ca un blazon: dragon roșu, așezat, cu labele ridicate. Apoi, încet, se potoli. Îi vorbi din nou doamnei Erasmus și închise ochii cu înțeles.

– Ei, bine, presupun că nu e nevoie să întrebăm dacă are de gând să vă lase să plecați, spuse Chenery, când doamna Erasmus se furișă lângă ei.

– Nu, răspunse ea, vorbind cu glas șoptit, ca să nu trezească din nou dragonii, și lucrurile stau și mai rău: I-am vorbit despre fiicele mele și acum Kefentse vrea, nici mai mult, nici mai puțin, decât să se întoarcă și după ele.

Laurence se rușină simțindu-se cuprins de un val de speranță în fața unei situații care, firește, doamnei Erasmus nu-i putea produce decât cea mai mare neliniște. Dar o asemenea încercare le-ar dezvălui celorlalți membri ai formației identitatea celor care i-au luat ostatici.

– Și vă asigur, doamnă, spuse el, că orice asemenea pretenție va fi primită cu cel mai mare dispreț. Sunt convins că ofițerii noștri și generalul Grey consideră că poartă răspunderea pentru fiicele dumneavoastră.

– Căpitane, nu înțelegi, spuse ea. Cred că ar fi gata să atace toată colonia ca să le ia. Crede că s-ar putea ca acolo, printre sclavi, să se afle mai multe dintre rudele lor furate.

– Sunt sigur și le doresc mult succes, dacă vor să încerce, zise Chenery. Vă rog, nu vă faceți griji în privința fetelor: chiar dacă acești oameni mai au acasă câteva exemplare frumoase ca străbunicul dumneavoastră, ar fi nevoie de mai mult de-atât ca să pătrundă dincolo de zidurile unui asemenea castel. Sunt tunuri de douăzeci și patru de livre acolo, ca să nu mai vorbim de arme cu piper, și o întreagă formație. Dar nu i-ar plăcea, în schimb, să vină cu noi în Anglia? adăugă el, cuprins brusc de un vesel optimism. Dacă a căpătat așa o simpatie pentru dumneavoastră, ar trebui să-l puteți convinge.

Dar foarte curând se dovedi că dragonul, orice avea în minte numindu-se străbunicul ei, se considera cu siguranță mai vârstnic decât ea, deși doamna Erasmus avea impresia acum că-și amintește vag momentul în care acesta ieșise din ou.

– Nu foarte bine, dar sunt aproape sigură, spuse ea. Eram foarte mică, dar știu că au fost multe zile de sărbătoare. Și daruri. Și mi-l amintesc adesea în sat, după aceea.

Ceea ce, presupunea Laurence, explica faptul că nu se temea de dragoni. Fusese luată ca sclavă pe la vreo nouă ani, destul de mare ca să-și fi pierdut spaima instinctivă. Amintindu-și-o doar ca pe o copilă, Kefentse, departe de a avea tendința să-i dea ascultare, trăsese, în schimb, concluzia, după eforturile ei de a le asigura libertatea, că ei făceau cu ea ce voiau, fie că o speriaseră, fie că o păcăliseră să mintă pentru ei. Și devenise și mai furios din cauza asta.

– Vă implor, nu mai riscați noi încercări de a-l convinge, spuse Laurence. Trebuie să fim recunoscători pentru felul în care vă protejează. Aș vrea să nu mai faceți eforturi inutile care l-ar putea determina să-și reconsidere sentimentele.

– N-ar face nimic să mă rănească, replică ea, cu o convingere ciudată: poate revenirea unei siguranțe din copilărie.

După ce mâncară hipopotam fript la micul dejun, mai zburară câteva ore și aterizară, cu puțin înainte să se întunece, lângă ceea ce părea a fi un mic sat de fermieri. Poiana în care coborâră era plină de copii care se jucau. Țipară încântați la sosirea lor și începură să zburde în jurul dragonilor, ciripind, fără cel mai mic semn de teamă, deși spre prizonieri aruncau priviri foarte agitate. La capătul poienii își întindea crengile o mimoză cu coroana amplă, oferind o umbră plăcută, iar sub acest copac se afla un mic adăpost ciudat, fără peretele din față, ridicat la câteva picioare deasupra pământului. Iar înăuntru, un ou de dragon de dimensiuni considerabile. În jurul lui, un cerc de femei, cu mojare și pisăloage, pisau grăunțe. Își lăsară uneltele deoparte și mângâiară oul de dragon, vorbindu-i parcă, apoi se ridicară să întâmpine vizitatorii, care săreau jos de pe spinările dragonilor mai mici, și să se uite curioase.

Mai mulți bărbați veniră din sat să-i îmbrățișeze pe cei sosiți și să salute dragonii. Dintr-un copac atârna un colț de elefant sculptat cu migală, având în capăt un orificiu, ca să fie folosit pe post de corn, iar unul dintre săteni îl luă și suflă de câteva ori, lung și răsunător. La scurt timp, un alt dragon coborî în poiană, un dragon de talie medie, de vreo zece tone, colorat într-un verde palid, delicat, cu semne galbene și pete roșii risipite pe piept și pe umeri și doi colți lungi care ieșeau peste maxilar, unul deasupra și unul dedesubt. Copiii se arătară încă și mai puțin sfioși în prezența sa, îngrămădindu-se în jurul picioarelor sale din față, ba chiar cățărându-se pe coadă și trăgându-l de aripi, un tratament pe care dragonul îl suportă cu un calm desăvârșit, în timp ce vorbea cu dragonii veniți în vizită.

Cei patru dragoni se așezară în jurul oului pus la adăpost, împreună cu îngrijitorii lor și cu sătenii. O femeie mai în vârstă li se alătură. Veșmintele o deosebeau de celelalte: o fustă din piele de animal, împodobită cu șiraguri din mărgele lungi, ca niște bucăți de stuf, și multe coliere, claie peste grămadă, din gheare de animal și mărgele colorate. Celelalte femei le aduseră cina: o oală mare cu terci aburind, fiert mai degrabă în lapte decât în supă de carne, verdețuri proaspete gătite cu usturoi și carne uscată păstrată în sare, puțin cam tare, dar gustoasă, acrișoară și condimentată.

Fură aduse castroane și pentru prizonieri și le dezlegară mâinile, ca să poată mânca, de data asta, singuri. Nu mai trebuiau păziți așa de strașnic, cu atâția oameni în jurul

lor. Profitând de atmosfera sărbătorească, doamna Erasmus reuși să se furișeze de lângă Kefentse și să li se alăture din nou. Kefentse fusese așezat la loc de cinste lângă oul de dragon și primise o vacă mare de mâncare, iar oamenii păreau puși să continue distracția până când dragonul avea să termine de mâncat. În cele din urmă, abia după ce rămășițele animalului cu care se ospătase fură îndepărtate și în fața dragonului fu împrăștiat pământ proaspăt, să absoarbă sângele, bătrâna ciudat îmbrăcată se ridică și, venind înaintea oului de dragon, începu să cânte și să bată din palme.

Cei prezenți preluară ritmul, cu tobe și bătăi din palme, unindu-și glasurile cu al ei, la refren. Fiecare vers era diferit, fără vreun ritm sau vreo rimă, din câte își putea da seama Laurence.

– Vorbește cu oul, îi povestește, explică doamna Erasmus, cu ochii în pământ, fără să se uite, concentrată să prindă cuvintele. Îi povestește despre viața lui. Îi spune că a fost un întemeietor al satului. I-a adus într-o țară îmbelșugată și sigură, dincolo de deșert, unde nu vin răpitorii. A fost un mare vânător și a ucis leul cu mâinile lui, când voia să atace vitele. Le lipsește înțelepciunea lui, povața lui și trebuie să se grăbească să se întoarcă la ei. E datoria lui…

Laurence se holba, năucit. Bătrâna preoteasă își termină cântecul și începu să-i conducă, unul după altul, pe unii dintre săteni, în fața oului, să-i recite, cu puțin ajutor, la nevoie, din partea ei.

– Spun că sunt fiii lui, tălmăci doamna Erasmus, îi spun că le e dor să-i audă glasul din nou. Acela îi e nepot, născut după moartea lui, explică ea, când unul dintre bărbați aduse lângă ou un copil în scutece, să mângâie coaja. E doar o superstiție păgână, adăugă doamna Erasmus, stânjenită.

Dragonii se alăturară și ei ceremoniei: cel care era din sat se adresă oului ca unui vechi prieten, a cărui întoarcere o aștepta cu nerăbdare. Dragonii mai mici, de la hotarele îndepărtate, îi vorbiră cu duioșie despre vânătoare, despre zbor, despre cum își va vedea urmașii înflorind. Kefentse tăcu, până când preoteasa îl dojeni și îl convinse. Apoi, cu glasul lui grav vorbi, mai mult prevenindu-l decât încurajându-l, despre cum suferise când căzuse la datorie, despre cum găsise la întoarcere satul părăsit, fumul focurilor ce se stingeau și toate casele goale, copiii zăcând la pământ, neclintiți și fără să-i răspundă și hiena furișându-se prin cirezi.

– A tot căutat până a ajuns la țărm, la oceanul pe care-l cunoștea. Știa că o să ne găsească pe noi, spuse doamna Erasmus, iar Kefentse, plecându-și capul, gemu, un geamăt foarte gros.

Brusc, doamna Erasmus se ridică și traversă poiana până la el, așezându-și mâinile pe botul lui.

Pregătirile de plecare din dimineața următoare se desfășurară cu o oarecare lentoare. Dragonii și oamenii deopotrivă se răsfățaseră cu un fel de băutură, la ceas târziu, în seara precedentă, și acum abia se târau. Micul dragon verde căsca întruna, de parcă voia să-și scoată falca din articulație.

În poiană fură aduse coșuri împletite, atât de mari încât era nevoie de doi oameni să le care și pline cu mâncare: boabe de fasole pestriță, tare și uscată, grăunțe brun-roșcate de sorg, cepe mici, galbene și purpurii, fâșii din carnea aceea uscată înțepătoare. Oamenii din grup clătinară aprobator din cap și coșurile fură acoperite cu capace împletite, legate cu bucăți de sfoară subțire și tare, împletită din coajă de copac. Coșurile fură atârnate, două câte două, peste gâtul dragonilor mai mici, care își aplecară capetele să le primească.

Totuși, Laurence și oamenii lui erau păziți tot timpul, la fel ca și granițele satului: băieți mai tineri, cu un fel de instrumente din coarne de vită, în care puteau sufla într-o clipă. Era o consecință rușinoasă a rapacității negoțului cu sclavi. Odată epuizate rezervele firești de prizonieri de război în rândul regatelor de pe coastă, băștinașii care aprovizionau piața începuseră să recurgă la răpiri și atacuri, fără cel mai mic pretext al unui conflict teritorial, doar ca să dobândească mai mulți sclavi. Aceste eforturi se extindeau an de an, pătrunzând tot mai adânc în interiorul continentului, astfel că, evident, sătenii erau din ce în ce mai precauți.

Trăiau într-o situație de provizorat, căci satul nu era construit în așa fel încât să poată fi apărat, fiind doar o adunătură de case, frumoase, dar mici și joase, din lut și piatră și acoperite cu stuf. Erau circulare, cu o zonă deschisă în fața intemperiilor ce măsura aproape un sfert din circumferință, ca să lase să iasă fumul focurilor la care găteau. Nu i-ar fi putut proteja deloc în fața unei cete de năvălitori dornici să-i captureze ori să-i măcelărească. Nu aveau mari bogății, pe care ar fi trebuit să se ostenească să le apere: doar o mică turmă de vaci și capre care păștеau lenеșe la marginea satului, sub supravegherea câtorva dintre copiii mai mari. Câmpuri considerabile, suficiente pentru trai și ceva în plus. Unele dintre femei și unii dintre bărbații mai vârstnici purtau podoabe frumoase de fildeș și aur și veșminte țesute în culori strălucitoare. Dar nimic care să fi ispitit lăcomia jefuitorului obișnuit, cu excepția locuitorilor înșiși, căci erau pașnici, sănătoși și bine clădiți. Povara prudenței atârna acum pe umerii lor, nouă și neliniștitoare.

– Nu le-a fost încă răpit nimeni, spuse doamna Erasmus. Dar trei copii au fost luați dintr-un sat, la o zi de zbor de aici. Unul se ascundea prin apropiere și s-a furișat să-i prevină, așa că strămoșii – dragonii – i-au prins. Doamna Erasmus făcu o pauză și apoi continuă, ciudat de calmă: Cred că de aceea mi-au ucis negustorii de sclavi toată familia – pe cei prea bătrâni sau prea mici ca să fie vânduți. Așa că nu i-au putut spune lui Kefentse unde ne-au dus.

Se ridică și se duse să privească satul, în timp ce pregătirile de plecare continuau: copiii mai mici jucându-se în fața bunicilor lor, celelalte femei lucrând împreună, făcând făină din sorg și cântând. Rochia neagră, cu guler înalt, a doamnei Erasmus era ruptă și prăfuită, în contrast cu veșmintele lor strălucitoare, chiar dacă indecente. Kefentse înălță capul și o privi cu o neliniștită și posesivă atenție.

– Probabil că a luat-o razna, îi spuse Chenery lui Laurence, cu glas scăzut. Ca și cum căpitanul lui și tot echipajul ar fi dispărut într-o clipă. Clătină din cap: Situația e gravă și n-am nicio îndoială: n-o va lăsa să plece.

– Poate că ar putea găsi ocazia să se strecoare, replică abătut Laurence.

Își reproșa cu amărăciune că îi implicase pe soții Erasmus de la bun început.

Preț de încă o zi și-o noapte nu se mai opriră decât foarte scurt, să bea apă, și inima lui Laurence se strângea la vederea întinderii nesfârșite a pustiului aspru pe care-l lăsau în urmă, o succesiune de nisipuri brun-roșcate, zone aride cu vegetație pitică și deșerturi albe de sare, lipsite de orice urmă de viață. Drumul lor continuă spre nord-est, ducându-i tot mai adânc în interiorul continentului, departe de coastă și spulberându-le orice speranță de scăpare.

Într-un târziu, lăsară în urmă zonele pustii și deșertul făcu loc unui peisaj mai blând, cu copaci verzi și pământ galben, acoperit de ierburi dese. Spre sfârșitul dimineții, burta dragonului hurui sonor deasupra lor odată cu răgetul lui de salut, întâmpinat imediat de o mulțime de glasuri, de undeva din față. În clipa următoare li se înfățișă o imagine uluitoare: o imensă turmă de elefanți în mișcare, înaintând încet prin savană, nimicind în calea lor tufișuri și crengi și suportând cu docilitate supravegherea a doi dragoni și a vreo treizeci de oameni, care mergeau liniștiți la doar câțiva pași în spatele lor.

Păstorii aveau în mâini bețe lungi cu clopoței la capete, cu ajutorul cărora mânau turma, împiedicând-o să se întoarcă. Ceva mai departe, poate la un sfert de milă, în mijlocul dezastrului lăsat în urmă, femeile munceau de zor, împrăștiind cantități mari

de bălegar roșu și plantând tufe tinere. Cântau în timp ce lucrau, ritmic.

Prizonierii fură coborâți. Laurence aproape că uită de plosca de apă, holbându-se la creaturile grase, greoaie, mai mari decât auzise vreodată în cele mai sfruntate povești. Vizitase India de două ori, ca ofițer de marină, și văzuse o dată un animal bătrân impresionant, de vreo șase tone, care ducea pe cap un potentat băștinaș și alaiul său. Cel mai impresionant de aici îl depășea ca dimensiuni, probabil cu încă jumătate, și rivaliza cu Nitidus și Dulcia. Colții uriași de fildeș îi ieșeau din cap ca niște sulițe lungi de trei picioare. O altă dihanie își coborî capul, proptindu-l de un copăcel de dimensiuni deloc neglijabile și, împingându-l implacabil, cu gemete, îl doborî la pământ. Mulțumit de succes, elefantul se plimbă agale de-a lungul arborelui, devorându-i pe îndelete mlădițele tinere din coroană.

După puțină conversație cu cei care îi răpiseră, dragonii-păstori se ridicară în aer și alungară câțiva elefanți din turma principală, cei mai mari, judecând după lungimea colților lor, fără pui. După ce aceștia fură convinși să se grupeze în direcția vântului și în spatele șirului de păstori, Kefentse și ceilalți doi dragoni se repeziră asupra lor cu dibăcie. Îi răpuseră dintr-o singură înțepătură a ghearelor, înainte să apuce să scoată vreun țipăt care ar fi putut agita celelalte animale. Dragonii se ospătară cu lăcomie, mormăind de satisfacție, la fel ca un gentilom în fața unei farfurii cu bucate gustoase. Când isprăviră, hienele ieșiră tiptil dintre ierburi, să se ocupe de rămășițele însângerate și țiuiră toată noaptea.

Pe parcursul următoarelor două zile, nu trecea oră fără să vadă alți dragoni, salutându-i de la distanță. Alte și alte sate trecură ca vântul la picioarele lor și, din când în când, câte o mică fortificație, cu ziduri de lut și piatră, până când zăriră în depărtare o dâră uriașă de fum ridicându-se, ca un imens foc de paie, și o subțire linie argintie șerpuind pe pământ.

Doamna Erasmus le spusese că numele destinației lor era Mosi oa Tunya, adică Fum care Vuiește. Un muget gros și continuu se auzi tot mai tare în jurul lor, când Kefentse coti direct către dâra de fum. Linia subțire și strălucitoare de pe pământ se transformă curând într-un râu imens: domol și foarte lat, împărțit în multe râuri mai mici, toate șerpuind laolaltă peste stânci și insulițe înverzite, către o crăpătură îngustă în pământ, ca o coajă de ou crăpată la mijloc, unde râul începea brusc să clocotească și plonja într-o cascadă asurzitoare, mai mare decât orice și-ar fi putut imagina Laurence și atât de înspumată în strâmtorile prin care cobora, încât nu i se putea vedea capătul. În aceste strâmtori în care Kefentse părea să nu încapă, dragonul plonja în viteză, și mici curcubeie scânteiau în bălțile adunate pe pielea lui, prin cei dintâi nori de abur. Lipit

de împletitura plasei, Laurence își ștergea apa de pe față și de pe barba nerasă de-o săptămână și și-o zvântă din scobiturile ochilor, mijindu-i atunci când ieșiră într-un canion care se lărgea.

În părțile mai joase, versanții erau acoperiți de păduri mai dese și o încrengătură verde-smarald de plante tropicale se înălța până pe la jumătatea povârnișurilor, unde brusc vegetația dispărea și fețele stâncilor se înălțau abrupte și netede către platoul de sus, scânteind ca marmura lustruită, brăzdată doar de golurile peșterilor. Și atunci Laurence își dădu seama că nu se uita la peșteri, ci la niște imense arcade sculptate, gurile unor galerii boltite care pătrundeau adânc în măruntaiele muntelui. Pereții stâncii nu străluceau ca marmura lustruită: *erau* marmură lustruită sau ceva asemănător: o piatră netedă, pătată, cu vaste inserții de fildeș și aur direct în piatră, formând un model fantastic.

În jurul deschiderilor erau sculptate fațade, splendid ornamentate în culori vii și ciudate modele abstracte și mai înalte decât Westminster sau Catedrala St Paul, unicele și inadecvatele măsuri de comparație pe care le avea Laurence. Scări înguste, cu balustrada din piatră curbată și netezite de stropii de apă, urcau între arcade, dezvăluind perspectiva: cinci case de la oraș, de dimensiuni obișnuite, așezate una peste alta, ar fi putut aproxima înălțimea celei mai mari de aici.

Kefentse înainta acum încet, ca să evite o coliziune: strâmtoarea era plină de dragoni. Dragonii zburau agitați de colo colo printre încăperi, unii cărând coșuri sau pachete, alții, oameni pe spinări. Alții dormeau pe pervazurile cioplite, cu cozile atârnate din gurile de intrare. Pe scări și în săli, bărbați și femei stăteau de vorbă ori munceau, îmbrăcați în piei de animale sau înfășurați în veșminte de pânză în culori uluitor de vii, pe pielea lor brună, indigo, roșu și galben-ocru, mulți dintre ei cu colane de aur minuțios lucrate. Și, susurând dulce peste vocilor lor amestecate, necontenitul glas al apei.

11

Kefentse îi azvârli într-una din peșterile mai mici săpate în versantul muntelui: el însuși nu încăpea înăuntru, așa că se balansă la buza cavernei, în timp ce plasa era desfăcută. Fură deșertați pe podea claie peste grămadă, încă legați, iar dragonul își luă zborul imediat, ducând-o cu el pe biata doamnă Erasmus și lăsându-i pe ceilalți să se dezlege singuri. Nu era prin preajmă nicio muchie ascuțită de care să se ajute: pereții peșterii erau șlefuiți. Dyer, Roland și Tooke reușiră, până la urmă, să-și strecoare mâinile mici din strânsoarea lațurilor și începură să-i dezlege pe ceilalți.

Treizeci mai rămăseseră cu totul, din patru echipaje. Aveau loc destul, nici nu se putea spune că aveau parte de condiții vitrege. Podeaua era acoperită cu paie uscate din belșug, să atenueze duritatea pietrei și, în ciuda arșiței de afară, încăperea era răcoroasă și plăcută. În fundul încăperii fusese săpată o groapă pentru necesități. Cu siguranță era conectată la un canal de scurgere, undeva dedesubt, însă deschizătura era mică, sfredelită în piatra aspră: nu aveau cum să iasă pe acolo. Mai exista și un mic bazin, tot în spate, împrospătat continuu printr-un canal. Era adânc până la brâu și suficient de mare ca să înoți puțin ca să-l traversezi. De sete n-aveau să moară, asta era sigur.

Era o închisoare ciudată, fără pază sau gratii la ușă, dar mai impenetrabilă ca orice fortăreață. La peștera lor nu ducea niciuna dintre acele scări cioplite, nimic în afară de hăul care se căsca dedesubt. Dimensiunea întregii încăperi, cu tavanul gotic, boltindu-se deasupra, ar fi putut adăposti comod un dragon mic. Ar fi trebuit să le pară un loc aerisit și spațios, însă avea efectul de a-i face să se simtă mai degrabă liliputani decât în largul lor, copii rătăcind în casa unui uriaș – și atât de dramatic împuținați.

Dorset era în viață, cu o vânătaie îngrozitoare de-a lungul obrazului, și din când în când își apăsa coastele cu mâna, de parcă l-ar fi durut sau i-ar fi fost greu să respire.

– Domnul Pratt e mort, căpitane, spuse el. Îmi pare foarte rău, dar sunt sigur: a încercat să se așeze în fața doamnei Erasmus și bestia l-a sfârtecat până la șold.

O pierdere dureroasă, priceperea tăcută a fierarului, pe măsura forței sale imense.

N-aveau cum să cunoască pe deplin întreaga dimensiune a pierderilor suferite: Hobbes, ucis sub ochii lor, iar Laurence îl văzuse pe Hyatt, aviaspirantul lui Chenery, mort; locotenentul Libbley își aminti că doctorul Waley căzuse și el. Dar încă o

duzină, cel puțin, fuseseră azvârliți afară după acea primă noapte, pe care cei rămași fuseseră prea bolnavi ori năuciți ca să-i recunoască în lumina slabă. Alții fuseseră abandonați morți pe câmp. Unii – sperau – fugiseră în confuzia generală, ca să lase măcar un indiciu, cât de mic, în urma lor. Pe Warren nu-l văzuse nimeni.

– Dar sper din suflet că Sutton va avea atâta minte să se întoarcă direct la Cape, spuse Harcourt. Nimeni nu și-ar putea imagina vreodată că am fost aduși atât de departe. O să se frământe îngrozitor și n-o să găsească nicio urmă. Trebuie să găsim o cale să le trimitem vorbă, cel puțin. Oamenii aceia știau câte ceva despre arme, ai observat? Trebuie să se facă vreun negoț, trebuie să existe niște negustori ispitiți să vină. Au atâta fildeș de nu mai știu ce să facă, de vreme ce l-au folosit să-și construiască zidurile.

Se apropiară cu grijă de gura peșterii, să se uite peste margine. Prima impresie de imensitate și splendoare nu putea fi distrusă, dar poate că intensitatea ei era ușor diminuată aici, mai departe de cascadă și mai aproape de capătul zonei locuite a strâmtorilor. Fațada temniței lor era din piatră simplă, deși zidul natural al stâncii fusese șlefuit atât de bine încât nicio maimuță n-ar fi îndrăznit să se cațere.

Chenery se aplecă peste margine și își trecu palma peste perete, până unde putea ajunge și anunță descurajat:

– Niciun loc unde să-ți sprijini degetul măcar. Nu mergem nicăieri dacă nu ne cresc aripi.

– Atunci mai bine ne-am odihni, atât cât ni se va permite, spuse Harcourt, practică. Iar dacă voi, domnilor, veți fi așa de buni să vă întoarceți cu spatele eu am să fac o baie.

Se deșteptară din somn nu pentru că ar fi venit cineva să le acorde atenție, nu avură parte de așa ceva, ci din pricina unui zgomot îngrozitor care putea fi cel mai ușor comparat cu un roi de muște într-o continuă agitație. Soarele nu pătrunsese încă în canioanele înguste, deși cerul era de albastrul intens al dimineții înaintate și o pâclă ușoară se agăța încă de piatra netedă, lângă gura cavernei.

În partea opusă a strâmtorii, doi dragoni erau angrenați într-un soi de exercițiu ciudat, zburând încoace și încolo, ridicând alternativ ceea ce părea o parâmă groasă, gri, făcută colac și trecută prin capătul unei înspăimântătoare sulițe de fier și răsucind-o constant. Celălalt capăt al suliței era înfipt în adâncurile unei peșteri doar parțial scobite și de acolo venea bâzâitul dușmănos. Aerul era încărcat de praf și de o pudră calcaroasă, care acopereau trupurile dragonilor cu un strat gros, ocru. Din când în

când, un dragon sau altul întorcea capul și strănuta puternic, fără să piardă însă ritmul.

Un pârâit zgomotos vesti un salt înainte: din gura cavernei se revărsară pietre mari și mici, într-un sac larg, întins pe o ramă, care aștepta să le prindă. Dragonii se opriră și retraseră uriașul burghiu. Unul se agăță de versantul aspru, neșlefuit, ținând mecanismul suspendat, iar celălalt se cocoță pe margine și scurmă toți bolovanii și pietrele desprinse care se împrăștiaseră. Un al treilea dragon, mai mic, zbură în josul strâmtorii, după ce operația fu încheiată, ducând sacul încărcat, ca să-i lase pe cei doi s-o ia de la capăt.

În timp ce această muncă se derula în continuare, chiar deasupra lor, o altă cavernă, adâncită în munte, mișuna de oameni, zidari care finalizau munca brută. Sunetul muzical al ciocanelor care loveau în stâncă răsuna, îndepărtat, peste hău. Fiecare om își aducea resturile de piatră la gura peșterii, pe măsură ce netezea pereții.

Lucrară de zor toată dimineața, iar la amiază se opriră. Își puseră uneltele morman în peșteră, împreună cu burghiul uriaș. Apoi dragonii se apropiară și adunară oamenii care, fără hamuri, săriră nonșalant, fără teamă, pe spatele, pe aripile și pe picioarele lor și, legați cu câteva chingi împletite sau pur și simplu atârnați, fură duși de-a lungul strâmtorii, înapoi în zona mai locuită.

Și încă nu veni nimeni. Mai aveau prin buzunare câte un biscuit sau un mic fruct uscat, care n-ar fi fost de-ajuns nici pentru un om. Îi dădură totul lui Catherine, care la început refuză cu dispreț, până când Dorset insistă, invocând motive medicale.

Muncitorii nu se întoarseră, însă câțiva dragoni își făcură apariția în grup pe câmpia de pe cealaltă parte a strâmtorii, fiecare ducând cu el un morman măricel de lemne, pentru un foc de tabără. Apoi unul dintre ei se aplecă și scuipă o flacără, aprinzând focul. Probabil că nu era cel mai mare șuvoi, dar, pe de altă parte, nici nu era cazul.

– O, ce păcat, spuse Chenery, cu glas scăzut, înțelegând ce se petrece.

Se întristară și mai mult când alți doi dragoni veniră, aducând ceea ce păreau a fi părțile corpului de la trei sau patru elefanți măcelăriți, așezate frumos pe bețe lungi de fier, gata să fie rumenite deasupra focului. Vântul bătea din direcția lor, ducând mirosul spre peșteri. Laurence fu nevoit să-și șteargă de două ori gura cu batista. Nici măcar fundul peșterii nu îi ferea de supliciul deliciosului miros. Era foarte descurajant să-i privești pe dragoni aruncând oasele arse și crăpate, după ce isprăviră de mâncat, în desișul junglei care acoperea fundul strâmtorii de dedesubt. Încă și mai regretabile

fură mormăitul și scheunatul de satisfacție care urmară, în replică. Lei, probabil, sau câini sălbatici. Un nou obstacol în calea oricărei evadări.

Alte două ore trecură, sau aproape, după clepsidra crăpată pe care Turner reușise s-o salveze dintre rămășițe în momentul capturării lor. Începea să se întunece. La multe dintre gurile peșterilor din apropiere veniră dragoni în zbor, transportând plase pline cu oameni, pe care îi lăsau să cadă în interior, întocmai cum fuseseră depozitați aviatorii. Dragonii făceau un fel de manevră dibace, punându-și picioarele din spate la gura fiecărei peșteri și fixându-și ghearele din față în niște șanțuri săpate deasupra intrării, în timp ce călăreții lor desfăceau plasa, ca să nu fie nevoiți să se strecoare în unele dintre aceste spații mai mici. Semănau oarecum cu dragonii pentru pasageri pe care Laurence îi văzuse în China, cu excepția nepăsării totale față de confortul oamenilor din plasele lor.

După ce aceste livrări se încheiară, un dragon coborî în zbor prin strâmtoare, înspre ei, cu multe coșuri atârnate pe umeri. Se oprea pe rând la gurile cavernelor, lăsând de fiecare dată câteva pachete, până când, în sfârșit, ajunse la ei. Pe spinarea dragonului era un singur om, care îi numără cu un ochi critic, apoi dezlegă trei dintre coșuri, înainte să-și vadă de drum.

În fiecare coș se afla o masă rece și îngroșată de terci de sorg fiert în lapte: sățios, chiar dacă nu gustos, iar porțiile, nu chiar așa de mari cum ar fi fost de dorit.

– Un coș la zece oameni, anunță Harcourt, numărând gurile peșterilor, așadar cincizeci de oameni în cea mare. Trebuie să aibă aproape o mie de prizonieri aici, răspândiți peste tot.

– O adevărată închisoare Newgate, spuse Chenery, dar mai puțin umedă, fapt pentru care sunt recunoscător. Credeți că au de gând să ne vândă? O soluție încântătoare, dacă am putea să ajungem la Cape Coast și nu într-un port francez. Și dacă nu ne-ar face șicane.

– Poate c-o să ne mănânce, sugeră Dyer, gânditor, cu vocea lui ciripită.

Toți ceilalți erau profund preocupați de masa lor. Era o tăcere generală.

– O sugestie de-a dreptul morbidă, domnule Dyer. Să nu mai aud asemenea speculații, spuse Laurence, luat prin surprindere.

– O, da, domnule, răspunse Dyer, care reveni imediat la mâncarea lui, fără să pară câtuși de puțin descurajat.

Unii dintre sergenții mai tineri erau livizi și trecu poate un minut până când foamea învinse greața care îi cuprinsese pe moment.

Linia soarelui se furișă în susul zidului de vizavi și alunecă peste marginea lui. Se întuneca repede în strâmtoarea îngustă. Din lipsă de altă ocupație, se culcară, cât cerul de deasupra era încă albastru, iar a doua zi dimineață se treziră, după o noapte agitată, în beznă, cu bâzâitul îngrozitor al burghiului brusc înăbușit.

Dyer șopti în urechea lui Laurence, cu răsuflarea întretăiată:

– Domnule, domnule…

Kefentse era acolo. Își vârâse capul, atât cât încăpuse, în deschizătura peșterii lor, blocând deopotrivă lumina și zgomotul de afară. Doamna Erasmus era cu el, greu de recunoscut în veșmintele locale care îi fuseseră date, și încărcată de parcă ar fi fost în pericol să-și ia zborul: cercei, brățări ca niște șerpi încolăciți pe brațe, de sus până jos, un colan imens din bucăți de aur înșirate pe sârmă și intercalate cu bucăți de fildeș, jad întunecat și rubine, care valorau cu siguranță cel puțin cincizeci de mii de lire, și un smarald uriaș, cât un ou, montat în aur, fixând un turban de mătase pe cap.

Majoritatea băștinașelor pe care le văzuseră de sus cărau apă sau atârnau rufe pe trepte, să se usuce, și purtau numai o fustă de piele, până la genunchi, dar aveau piepturile dezgolite, stârnind interesul tainic al tinerilor ofițeri. Probabil că veșmintele de ceremonie erau diferite, sau poate că ea reușise să-i convingă să-i dea altele. Purta o fustă lungă din bumbac alb, simplu și, peste ea, o altă bucată de bumbac țesută în culori vii, înfășurată într-un stil elaborat pe după umeri.

Ceru sprijinul unui slujitor, aflat lângă ea, ca să coboare de pe spatele lui Kefentse.

– M-ar încărca și mai tare dacă nu mi-ar fi imposibil să pășesc: este avutul tribului, spuse ea. Ocolea subiectul; avea o expresie stânjenită. Dar, după un moment de pauză, spuse, cu glas scăzut: Îmi pare rău: Kefentse e aici să-l ia pe comandantul nostru, să-l ducă să discute cu regele.

Harcourt era palidă și liniștită.

– Eu sunt cea mai vârstnică, doamnă. Mă poate lua pe mine.

– Mai bine s-ar duce dracului, interveni Chenery. Laurence, tragem la sorți?

Luând unul dintre paie, îl rupse în două și le întinse, cu capetele egale, fără să se vadă

care e mai scurt.

Măcar era mult mai comod să fie transportat în ghearele lui Kefentse decât în plasă, ca până atunci, iar Laurence nu avea senzația că înfățișarea lui e cu totul dizgrațioasă: plictiseala și căldura zilei nu le lăsaseră altceva decât timp și, mulțumită bazinului aflat la îndemână, își curățase haina cât de bine putuse și își spălase pantalonii și lenjeria. Nu se bărbierise, dar n-avea de ales.

Vuietul cascadei creștea treptat, la fel și jungla încâlcită de la picioarele lor, până când ajunseră în sfârșit la o curbă a strâmtorii, foarte aproape de cascadă. Aici se deschidea o sală imensă, cu o intrare de trei ori mai largă decât celelalte, sprijinită de stâlpi. Kefentse plonjă și pătrunse iute, apoi, oprindu-se, îl azvârli pe Laurence de-a berbeleacul pe podeaua umedă, înainte de a o așeza jos, în picioare, cu mai multă grijă, pe doamna Erasmus.

Laurence se obișnuise deja cu aceste insulte și se ridică fără alt sentiment decât iritare, o emoție care dispăru brusc în fața îngrijorării. Un atelier improvizat fusese înființat pesemne de curând, de-a lungul peretelui din dreapta al încăperii, și, în afară de puștile pe care le pierduseră aviatorii, alte șaizeci–șaptezeci de lunete erau înșirate pe podeaua de covoare țesute, în diverse stadii de demontare și reparare. Și, mai rău, mult mai rău, un tun de șase livre, cu carcasa crăpată, dar nu distrusă și un butoi de praf de pușcă, pe deasupra. Câțiva oameni munceau la colecție, desfăcând o muschetă și punând întrebări, cu glas aspru, unui om care stătea deprimat pe un taburet în fața lor. Spatele lui, întors spre Laurence, avea câteva urme însângerate pe care mișunau mușchii.

Un tânăr le supraveghea cu mare atenție munca. Se retrase, când Kefentse aterizâ, și se apropie de ei: înalt, cu o față prelungă, marcată de o anumită tristețe, nu venită din suflet, ci doar un rezultat al unghiului pomeților, ca la câinii de vânătoare, nasul, sculptat, și o fâșie de barbă neagră în jurul unei guri cărnoase. Avea o mică escortă de luptători, toți cu piepturile goale, îmbrăcați doar cu niște fuste de piele și înarmați cu sulițe scurte. Tânărul se deosebea de toți ceilalți prin colanul gros de aur, tivit cu ceea ce păreau a fi ghearele unei pisici uriașe și prin pelerina din piele de leopard care-i îmbrăca umerii: avea un fizic puternic, iar ochii lui erau ageri.

Laurence se înclină. Tânărul îl ignoră, uitându-se în partea opusă a imensei săli și, dintr-o încăpere din interior, ieși o ființă uriașă cu pielea aurie-arămie și părțile de dedesubt ale aripilor tivite cu purpuriu, culoarea regalității. Era în veșminte de luptă, formidabilă ca un cruciat, cu zale grele de fier atârnate peste zona vulnerabilă a pieptului și o plasă fină dedesubt, să-i protejeze pântecele. Țepii ce-i coborau pe șira

spinării erau acoperiți cu manșoane de fier, la fel și ghearele, acestea din urmă încă decolorate puțin de sânge. Doamna Erasmus îi dădu de înțeles că se afla în fața regelui, Mokhachane, împreună cu fiul lui cel mare, Moshueshue.

Ea – sau el? Laurence era năucit. Stătea în fața lui, la un pas, și regele era, categoric, vizibil, o femelă-dragon – așezată în poziție de sfinx pe podea, cu coada încolăcită în jurul ei, și îl privea pe Laurence cu ochi reci, de chihlimbar. Tânărul, Moshueshue, se așeză pe un tron de lemn, adus pentru el și amplasat lângă rege, și mai multe femei în vârstă, venind în urma lui, se așezară pe taburete de lemn, alături. Acestea fură identificate drept soțiile regelui.

Kefentse își plecă fruntea cu respect și începu să vorbească, evident, despre captura și călătoria lor, pe care doamna Erasmus, cu mare curaj, îndrăzni s-o conteste în multe privințe, din punctul lor de vedere, încercând, în același timp, să-l ajute pe Laurence să înțeleagă acuzațiile care fuseseră formulate. Faptul că furaseră leacuri, cultivate pentru a fi folosite pentru supușii regelui, era doar cea mai mică ofensă. Cea mai gravă, că se angajaseră într-un conflict teritorial, invadându-i în compania strămoșilor lor, cum considera Kefentse că sunt dragonii formației. Și, în cârdășie cu triburile dușmane, le furaseră copiii, acuzație pentru care Kefentse oferi drept probă călătoria lor alături de un bărbat din tribul Lunda, răpitori notorii… Doamna Erasmus se opri și spuse cu glas gâtuit:

– Se referă la soțul meu…

Nu continuă să traducă imediat, ci își lipi, preț de o clipă, un fald al rochiei peste față, în timp ce Kefentse se aplecă neliniștit deasupra ei, mormăind, și șuierând la Laurence, când acesta dădu să-i ofere doamnei Erasmus un braț de care să se sprijine.

– Leacul l-am luat numai de nevoie pentru că dragonii noștri erau bolnavi. Și fără să știm că ciuperca e cultivată, zise Laurence, dar nu știa ce altceva să spună în apărarea sa.

Nu putea nega că aduseseră dragoni. Îi aduseseră și, în orice caz, acest lucru părea să reprezinte dovada unei pretenții teritoriale, lucru pe care, cu siguranță, ca ofițer activ, nu-l putea nega. Britanicii și olandezii ar fi fost la fel de surprinși să afle că, până la sosirea formației, colonia lor fusese considerată nedemnă de luat în seamă și violată ocazional. Iar Laurence nu era destul de bine înarmat să justifice practica sclaviei sau să nege că era perpetuată la porunca albilor, chiar dacă ar fi putut respinge câteva, puține, dintre acuzațiile care li se aduceau…

– Nu, Dumnezeule mare, firește că nu-i mâncăm, zise el, dar în afară de asta nu prea mai avea ce să spună.

Oribilul incident de pe *Zong*, când peste o sută de sclavi fuseseră aruncați intenționat peste bord, pentru banii din asigurări, alese momentul să-i vină, stânjenitor, în minte, făcându-l să roșească de rușine pentru națiа lui. Ceea ce-l făcu să pară un mincinos, dacă nu-l considerau oricum deja așa ceva.

Nu putea decât să repete că el nu era negustor de sclavi și nu fu surprins să afle că această scuză nu ținea la ei, nici măcar explicația doamnei Erasmus privind totala nevinovăție a soțului său. Reproșul depășea, evident, asemenea acțiuni personale. Nu manifestau pic de compasiune pentru boala care îi determinase să caute leacul. Laurence avea impresia că, dimpotrivă, considerau că-și primiseră dreapta răsplată, nefăcând distincția între britanici și dragonii lor. Și, în ciuda încercărilor lui Laurence de a le explica, acuzatorii păreau hotărâți.

Regele se întoarse și, ca răspuns la un semn scurt din coadă, Laurence fu dus înapoi în sala mare, unde se afla o masă joasă, de dimensiuni enorme, nu mai înaltă decât genunchiul său, dar măsurând cam douăsprezece picioare, atât pe lungime, cât și pe lățime. Femeile dădură la o parte tăbliile de lemn, scoțând la iveală un spațiu adânc de vreo două palme, ca un fel de vitrină, în interiorul căreia se afla o sculptură ciudată în forma continentului african. Era o hartă, o hartă enormă în basorelief, ca să prezinte variațiile de înălțime, cu praf de aur pentru nisip și munți de bronz, păduri din cioburi de pietre prețioase și râuri de argint și, îngrozit, Laurence observă puful alb folosit pe post de cascade. Se afla aproape la jumătatea drumului între vârful continentului, unde era Capetown, și proeminența Cornului Africii: nici în cele mai negre visuri ale sale nu-și imaginase că fuseseră aduși atât de departe în interior.

Nu-l lăsară s-o studieze prea mult, ci îl duseră în celălalt capăt al mesei, unde fusese prelungită de curând: lemnul era mai închis la culoare, iar secțiunile hărții erau reprezentate doar în ceară pictată. La început nu știu cum s-o interpreteze până când, prin asocierea poziției, înțelese că ovalul albastru din vârful continentului trebuie să fie Mediterana și își dădu seama că harta voia să reprezinte Europa. Contururile Spaniei, Portugaliei și Italiei erau deformate, iar întregul continent, prea mic. Marea Britanie însăși nu era decât o adunătură de mici cocoloașe alburii, în colțul de sus. Alpii și Pirineii se profilau aproximativ corect, dar Rinul și Volga șerpuiau ciudat și erau mai mici decât se obișnuise să le vadă reprezentate.

– Vor ca tu să le desenezi corect, îi explică doamna Erasmus, și unul dintre oamenii prințului îi dădu un toc cu peniță. Laurence i-l întinse înapoi. Omul repetă

instrucțiunile în limba lui, apăsat, de parcă Laurence ar fi fost un copil încet la minte, și încercă să-i dea din nou tocul.

– Îmi cer scuze, n-o voi face, spuse Laurence, retrăgându-și mâna.

Bărbatul se răsti și îl lovi brusc peste față. Laurence strânse din buze și nu spuse nimic, dar inima îi bubuia de furie. Doamna Erasmus se întoarse și îi vorbi agitată lui Kefentse. Dragonul clătină din cap.

– Întrucât am fost luat prizonier, în ceea ce trebuie să consider a fi un act de război, refuz să răspund la orice întrebare, în aceste condiții, spuse Laurence.

Moshueshue clătină din cap, în timp ce regele-dragon se aplecă și îl fixă cu ochi scânteietori și furioși, apropiindu-și capul atât de mult, încât Laurence putea vedea că, de fapt, ceea ce luase drept colți la Kefentse, erau un fel de podoabe: inele de fildeș prinse în benzi de aur, fixate în carnea buzei superioare, ca niște cercei. Regele-dragon mârâi, scăldându-i fața într-o răsuflare fierbinte, și își dezveli dinții zimțați. Dar Laurence era prea obișnuit cu prezența lui Temeraire ca să se lase speriat, și ochii regelui-dragon scânteiară furioși, în timp ce își retrase capul, spunând cu răceală:

– Ai fost capturat ca hoț și răpitor în țara noastră, vei răspunde, altfel…

Doamna Erasmus nu mai traduse o vreme, apoi adăugă:

– Căpitane, vei fi biciuit.

– Brutalitatea și abuzul nu mă vor îndupleca, spuse Laurence. Și îmi cer scuze, doamnă, dacă veți fi forțată să asistați la așa ceva.

Răspunsul atrase și mai multă mânie din partea regelui. Moshueshue îi așeză o mână pe picior și îi vorbi cu glas potolit, însă regele se scutură cu nerăbdare, alungându-l. Începu să bolborosească neîntrerupt, cu furie, și doamna Erasmus nu reuși să traducă decât parțial:

– Ne vorbești tu nouă de abuz, răpitorule, invadatorule… vei răspunde… o să vă vânăm pe toți, o să spargem ouăle strămoșilor voștri.

Regele-dragon termină de vorbit și își plesni coada violent peste spate, dând ordine. Kefentse îi întinse mâna doamnei Erasmus, care îi aruncă lui Laurence o privire îngrijorată, înainte să fie luată iute de lângă el, îngrijorare pe care ar fi fost bucuros s-o creadă nejustificată. Apoi îl apucară de brațe, din ambele părți, îi tăiară haina pe la

mijloc, la fel și cămașa, și îl obligară să îngenuncheze, cu zdrențele atârnându-i de pe umeri.

Își fixă privirea dincolo de arcada care se deschidea către cea mai frumoasă priveliște pe care o văzuse vreodată: soarele, în spatele cascadei, încă jos pe cer, abia răsărit și strălucind mic și topit prin năvala norilor de ceață; torenții înspumați ai cascadei, de un alb imaculat, vuind neîntrerupt peste marginea prăpastiei și copacii întinzându-și cu jind crengile încâlcite către apă, dinspre pereții de stâncă unde prinseseră rădăcini; voalul imaterial al unui curcubeu ce refuza să se arate în întregime, rămânând agățat într-un colț al ochiului. Umerii îl dureau în strânsoare.

Văzuse la viața lui oameni care înduraseră o duzină de bice fără să scoată un sunet – mateloți, sub ordinele sale, își aminti Laurence, după fiecare lovitură. La a zecea, însă, argumentul își pierdu forța și se chinuia să suporte, cumva ca un animal, durerea care nu mai înceta între lovituri, ci doar scădea și creștea în intensitate. O dată, biciul lovi strâmb. Bărbatul care îl ținea de brațul drept înjură. Judecând după sunet, biciul îi atinsese mâna, și omul strigă ceva biciuitorului, pe un ton de protest blând. Pielea lui Laurence rezistă, necrăpată, dar, după o vreme, urmele umflate cedară și sângele șiroi peste coaste.

Nu își pierduse de tot cunoștința când un alt dragon îl duse înapoi la peșteră, numai că se simțea vlăguit și nu mai avea glas, atât își chinuise gâtul. Era recunoscător pentru asta sau ar fi trebuit să fie. Altfel, ar fi urlat din nou când îl apucaseră să-l ridice de pe pământ, cu fața în jos, deși nu-i atinseseră spatele sfârtecat. Fiecare nerv i se deșteptase, dureros. Somnul nu veni, doar un fel de începătoșare a minții, care se transforma din când în când în pierderea cunoștinței.

Cineva îi duse apă la buze. Pe un ton autoritar, Dorset îi ordonă să bea. Reflexul de a se supune îi susținu efortul. Laurence alunecă din nou în amorțire și multă vreme fu sufocat de o dogoare cenușie. I se părea că băuse puțin peste măsură, iar altă dată visă că din gură îi țâșnea sânge sărat și, înecându-se, se trezi și îl găsi pe Dorset vârându-i supă rece în gură, cu o cârpă, după care adormi din nou și se pierdu în delirul viselor febrile.

– Laurence, Laurence, auzi ca prin ceață vocea lui Temeraire, cu un ecou ciudat, iar Ferris îi șuiera în ureche, spunând:

– Căpitane, trebuie să te trezești, trebuie. Te crede mort…

Glasul lui era atât de speriat, încât Laurence încercă să spună ceva, ca să-l liniștească,

dar gura nu reușea să articuleze cuvintele, apoi visul se îndepărtă din nou, devenind un răget puternic. Avu senzația că pământul se cutremură. Apoi totul dispăru, într-o beznă liniștitoare.

12

Următorul lucru pe care-l știu despre lume fu o cană cu apă curată pe care i-o ținea Emily Roland. Dorset stătea în genunchi pe podea, lângă el, susținându-l pe după talie. Laurence reuși să cuprindă cana în palmă și s-o ducă la gură, vărsând puțină apă. Era neputincios ca un bătrân și tremura. Zăcea culcat pe burtă pe un pat subțire de paie acoperit cu cămăși, gol și flămând până la disperare.

– Puțin câte puțin, zise Dorset, dându-i mici cocoloașe de terci răcit, rând pe rând.

Îl așezaseră pe-o parte, ca să mănânce.

– Temeraire? întrebă Laurence, după ce se îmbuibă necontrolat și disperat, întrebându-se dacă doar visase.

Nu-și putea mișca brațele: rănile de pe spate i se cicatrizaseră, dar dacă se întindea prea mult, marginile se desfăceau și începeau să sângereze. Dorset nu răspunse imediat.

– A fost aici? insistă Laurence, pe un ton aspru.

– Laurence, spuse Harcourt, îngenunchind lângă el. Laurence, te rog, nu te agita așa, ai fost bolnav o săptămână. A fost aici, da, dar mă tem că l-au alungat. Sunt sigură că e bine.

– Ajunge, trebuie să dormi, spuse Dorset și, cu toată voința din lume, Laurence nu se putu împotrivi ordinului: deja începea din nou să plutească.

Când se trezi, afară era ziuă și peștera aproape goală, cu excepția lui Roland, Dyer și Tooke.

– Pe ceilalți i-au luat la muncă, domnule, pe câmp, spuse ea.

Îi dădură puțină apă și, cu mari rezerve, la insistențele lui, îl sprijiniră pe umerii lor, ca să pășească până la marginea peșterii și să privească afară.

Stânca de vizavi era crăpată, iar petele întunecate ale sângelui de dragon aveau o nuanță de arsură roșie-portocalie pe pereții striați.

– Nu e al lui, domnule, sau nu prea mult, spuse neliniștită Emily, ridicând privirea

spre Laurence.

Mai multe nu-i putea spune: nici cum îi găsise Temeraire, nici dacă fusese singur, nici în ce stare se afla. Nu avuseseră timp să stea la discuții. Dat fiind numărul mare de dragoni care zburau prin strâmtori la orice oră, Temeraire trecuse pesemne, pentru câteva momente, drept unul dintre ei, dar era prea mare și avea un colorit prea ieșit din comun ca să rămână neobservat, așa că atunci când își vârâse capul în peșteră, să-i vadă, se dăduse alarma imediat.

Temeraire pătrunsese până acolo doar pentru că, evident, nimeni nu anticipase o incursiune a dragonilor atât de adânc în fortăreață. Dar acum aveau un paznic, instalat de curând deasupra celulei lor. Laurence îi putea vedea coada atârnând din vârful stâncii, dacă își întorcea capul, chinuindu-se, ca să se uite direct în sus.

– Și presupun că asta înseamnă că a scăpat de ei, spuse Chenery, liniștindu-l, când fură aduși înapoi de la muncă, spre sfârșitul după-amiezii. Poate să zboare în cercuri, ocolind jumătate din aviație, Laurence. Sunt sigur că le-a scăpat.

Lui Laurence i-ar fi plăcut să creadă asta, mai mult decât o făcea. Trei zile trecuseră de când depășise acea stare de delir și știa foarte bine că, dacă ar fi putut, Temeraire ar fi făcut o nouă încercare, în ciuda oricărei opoziții. Poate că făcuse, fără ca ei să-l vadă, și fusese iarăși rănit sau chiar mai rău.

A doua zi dimineață, Laurence nu fu luat cu ceilalți. Erau puși la muncă, împreună cu ceilalți prizonieri de război, pe câmpurile elefanților, să împrăștie bălegar, spre satisfacția tinerelor femei în sarcina cărora cădea de obicei această treabă.

– Aiureli! Aș fi foarte rușinată dacă nu m-aș putea descurca, spusese Catherine, când toate fetele alea pot. Multe dintre ele sunt mai în vârstă ca mine, iar eu sunt învățată cu munca. În plus, sunt în putere. Mă simt mult mai bine decât înainte. Dar tu ai fost foarte bolnav, Laurence, și trebuie să asculți de doctorul Dorset și să stai culcat când o să vină după noi.

Fusese foarte fermă, la fel ca Dorset, dar, la mai puțin de-o oră după plecarea lor, un alt dragon veni după Laurence. Călărețul le arunca ordine hotărâte, făcându-i semn să se apropie. Roland și Dyer erau gata să-l ascundă pe Laurence în fundul peșterii, dar dragonul era micuț, ceva mai mare decât un curier, și ar fi putut pătrunde cu ușurință. Laurence se căzni să se ridice în picioare și, de dragul decenței, luă una dintre cămășile pătate de sânge și transpirație care-i serveau drept așternut pe patul de paie, să-și acopere goliciunea, chiar dacă nici așa nu era tocmai bun de scos în văzul lumii.

Fu dus din nou în sala mare. Regele nu era acolo, dar lucrările de fierărie erau în plin avânt, sub supravegherea prințului Moshueshue. Fierarii făceau gloanțe, cu ajutorul unui alt dragon, care se îngrijea regulat de forja lor, suflând limbi înguste de foc și aţâţând cărbunii până dogoreau. Ajunseseră cumva în posesia câtorva mulaje pentru gloanțe și, pe podea, se aflau acum și mai multe muschete așezate morman, marcate ici și colo cu amprente însângerate. Atmosfera era înăbușitoare, chiar dacă doi dragoni mai mici băteau energic din aripi, ca să miște aerul. Dar prințul părea mulțumit.

Îl conduse din nou pe Laurence la hartă. Suferise deja mici îmbunătățiri, iar spre vest fusese adăugată o bucată complet nouă: o vagă distanță lăsa loc Atlanticului, dincolo de care erau desenate formele aproximative ale continentelor americane, cu marele port Rio marcat cel mai vizibil și insulele Indiilor de Vest plasate cam la nimereală, undeva spre nord. Laurence se bucură să constate că harta nu avea nimic din precizia necesară pentru a fi folosită în navigație. Era acum departe de a se amăgi, cum făcuse pe drum, după capturare, că oamenii aceștia nu reprezentau o mare amenințare la adresa coloniei înseși. Erau prea mulți dragoni aici.

Doamna Erasmus fusese adusă și ea, așa că Laurence se pregăti pentru un nou interogatoriu, la care își propuse să nu-și îngăduie să se simtă în inferioritate, dar Moshueshue nu repetă poruncile regelui, nici violența. În schimb, slujitorii lui îl serviră pe Laurence cu o băutură neobișnuit de dulce, din fructe presate, apă și lapte de cocos, iar prințul îi puse o sumedenie de întrebări, foarte variate, despre lucruri generale și despre negoț. Îi arătă o bucată de pânză imprimată, provenită cu siguranță din filaturile din Anglia și câteva sticle de whisky respingător și ieftin, după miros, tot de proveniență străină.

– Vindeți asemenea lucruri tribului Lunda, întrebă Moshueshue? Și din acestea? adăugă el, indicând muschetele.

– Au dus de curând un război împotriva lor, spuse repede doamna Erasmus, adăugând propria-i explicație la sfârșitul traducerii. (Fusese o bătălie câștigată, la două zile de zbor de cascadă.) La nord-vest, cred, continuă ea și îi ceru lui Moshueshue permisiunea să-i arate zona pe imensa hartă: spre nord-vest, mai adânc în interiorul continentului, dar la distanță de câteva zile de porturile Luanda și Benguela.

– Domnule, spuse Laurence, n-am auzit în viața mea de Luanda până acum două săptămâni. Presupun că au aceste mărfuri de la negustorii portughezi de pe coasă.

– Și vrei doar prizonieri sau accepți și alte lucruri în schimb? Leacurile pe care le-ați furat sau…

Și, la semnul lui Moshueshue, una dintre femei aduse un cufăr cu giuvaiere, de o splendoare incredibilă, care ar fi uluit nizamul: smaralde șlefuite, amestecate cu diamante, ca bilele unui joc, iar cufărul însuși din aur și argint. O altă femeie aduse cu grijă o vază înaltă, ciudată, făcută din sârmă împletită, pe care, din loc în loc, erau înșirate mărgele, într-un model complicat, iar o alta, o mască enormă, aproape cât ea de înaltă, sculptată din lemn întunecat, incrustat cu fildeș și nestemate.

Laurence se întreba dacă toate acestea nu erau o altă metodă de convingere.

– Un negustor ți-ar fi recunoscător, sunt sigur, domnule. Eu nu sunt negustor. Am fi bucuroși – am fi fost bucuroși – să vă plătim pentru leacuri, cum ați fi cerut.

Moshueshue făcu un semn cu capul și comoara fu îndepărtată.

– Și… tunul? Prințul rosti el însuși cuvântul în engleză, cu o pronunție tolerabilă. Sau corăbiile voastre care traversează oceanul?

În cufăr erau destule nestemate ca să cumpere și să echipeze o flotă întreagă de vase comerciale, după estimarea lui Laurence, dar nu credea că guvernul ar fi foarte încântat să vadă continuat un asemenea proiect. Răspunse cu prudență:

– Tunurile sunt mai prețioase, domnule, pentru că sunt dificil de făcut și nu v-ar fi de mare folos fără oamenii care știu cum se manevrează. Dar s-ar găsi câțiva oameni dornici să vă slujească și un astfel de aranjament ar fi posibil, dacă între țările noastre ar fi pace.

Laurence considera că nu mersese mai departe decât trebuia și cam la atâta se reducea priceperea lui diplomatică. Spera că nu va fi prost primită. Moshueshue nu-și ascundea intențiile. Nu era de mirare că el, mai mult decât regele, făcuse o pasiune pentru avantajele armelor moderne, mai ușor de folosit, când venea vorba de muschete, de oameni decât de dragoni, și că i-ar fi plăcut să le poată obține.

Moshueshue își puse laba pe masa-hartă și o privi gânditor. În cele din urmă, zise:

– Susții că nu ești implicat în acest comerț, însă alții din tribul tău, da. Îmi poți spune cine sunt și unde pot fi găsiți?

– Domnule, îmi pare rău s-o spun, sunt prea mulți cei care se ocupă de acest negoț ca

să le cunosc numele sau să am date despre ei, răspunse Laurence, cu greutate, dorindu-și amarnic să fi putut spune cu mâna pe inimă că acesta fusese recent interzis. În schimb, nu putu decât să adauge că credea că va fi curând interzis – afirmație care nu fu primită cu mai multă satisfacție decât se aștepta.

– O să-l interzicem noi înșine, zise prințul, o declarație de rău augur, cu atât mai mult cu cât îi lipsea tonul voit amenințător. Dar asta nu-i va mulțumi pe strămoșii noștri. Moshueshue tăcu, apoi continuă: Sunteți prizonierii lui Kefentse. Vrea să vă dea la schimb pentru alții din tribul lui. Poți aranja un asemenea schimb? Lethabo zice că nu.

– Le-am spus că majoritatea nu pot fi găsiți, adăugă repede doamna Erasmus, când traduse. S-a întâmplat acum aproape douăzeci de ani.

– Poate că, dacă am face niște investigații, am reuși să localizăm supraviețuitorii, îi răspunse Laurence, neîncrezător. Trebuie să existe acte de vânzare și presupun că unii dintre ei se află încă pe aceleași proprietăți unde au fost vânduți de la bun început… nu credeți?

După o clipă de gândire, doamna Erasmus spuse:

– Eu am fost luată sclavă în casă când am fost vândută. Cei de pe câmp nu trăiesc mult, majoritatea. Câțiva ani, poate zece. Nu erau mulți sclavi bătrâni.

Laurence n-o contrazise. Era foarte convinsă și avea impresia că doamna Erasmus nici nu traduse pentru Moshueshue propriile ei cuvinte, probabil ca să-l ferească pe el de furia pe care acestea puteau s-o provoace. Dar spuse suficient ca să-l convingă pe Moshueshue că era imposibil, iar acesta clătină din cap.

– Totuși, încercă Laurence, am fi bucuroși să ne răscumpărăm, dacă ați aranja o comunicare cu tovarășii noștri de la Cape, și să ducem cu noi un sol în Anglia, ca să stabilim relații de pace. Mi-aș da eu însumi cuvântul că am face orice ca să restabilim…

– Nu, îl întrerupse Moshueshue. Nu pot face nimic în privința asta, nu acum. Strămoșii sunt prea furioși. Kefentse nu e singurul care a fost văduvit, și chiar și aceia care n-au pierdut copii sunt furioși. Tatăl meu era iute la mânie pe vremea când era om, iar de când are altă viață e și mai iute. Poate după.

Nu precizâ după ce, în schimb începu să dea ordine dragonilor prezenți. Fără șansa de a mai spune ceva, Laurence fu înhățat și scos afară imediat.

Însă dragonii nu se îndreptară spre peștera-temniță, ci spre cascadă, înălțându-se și ieșind din strâmtoare până la nivelul platoului traversat de râul cel mare. Laurence se agăța de ghearele care-l țineau, în timp ce zburau deasupra malurilor râului și peste alte turme mari de elefanți, prea repede ca să-l recunoască pe vreunul dintre compatrioții săi printre cei care îngrijeau pământul în urma lor. Și, la o distanță unde sunetul cascadei amuțise, deși se mai vedea încă norul delicat de fum, dragonul începu să planeze la nesfârșit, marcând locul unde se aflau. Jos nu erau drumuri, dar, la intervale regulate, Laurence începu să observe mormane de pietre, în interiorul unor cercuri de pământ curățat, care ar fi putut servi ca indicatoare. Și, după ce zburară încă zece minute, un vast amfiteatru se înălță în fața lor.

Nu se putea compara cu nimic, după propria-i experiență, decât cu Colosseumul din Roma: construit în întregime din blocuri de piatră, îmbinate atât de ordonat încât parcă nu le ținea laolaltă niciun strop de mortar. Împrejmuirea exterioară era ovală, cu doar câteva intrări la bază, construite din imense plăci de piatră suprapuse, ca străvechile cercuri de piatră din Anglia. Trona netulburat în mijlocul unui câmp verde, așa cum te-ai fi așteptat de la o ruină antică nefolosită. Doar câteva cărări, abia zărite, indicau locurile pe unde oamenii veniseră pe jos spre intrări, majoritatea dinspre râu, unde fuseseră înfipți pari în pământ și unde câteva bărci simple erau legate la mal.

Dar ei zburară direct peste ziduri, iar înăuntru nu erau semne ale trecerii vremii. Prin aceeași metodă de construcție cu mortar fuseseră ridicate o serie de terase, acoperite cu alte plăci de piatră, așezate orizontal și aranjate neregulat. În locul rândurilor regulate, amfiteatrul era împărțit în secțiuni prin șiruri de trepte înguste, fiecare compusă din mai multe loji pentru oameni, dispuse la întâmplare și mobilate cu bănci de lemn și scăunele, unele frumos sculptate. Iar de jur împrejur erau separeuri mari pentru dragoni. Nivelurile superioare erau și mai simple, fiind tribune larg deschise, cu secțiunile delimitate doar prin funii. Iar în mijloc era un oval uriaș, acoperit de iarbă, care se întindea pustiu, ocupat doar de trei platforme mari de piară. Pe ultima dintre acestea, cu capul plecat, era Temeraire.

Laurence fu lăsat pe pământ, la câțiva pași, cu obișnuita nepăsare, lovindu-se puternic la spate. Când căpitanul icni, Temeraire gemu, un sunet grav și înăbușit cumva ciudat. Îi puseseră botniță, o îngrozitoare împletitură de fier, fixată pe cap cu multe curele groase de piele, care-i permiteau să-și miște foarte puțin maxilarul: nu suficient ca să răcnească. În jurul gâtului, în partea de sus, avea o zgardă de fier, legată cu trei odgoane gri, masive, care, vedea acum Laurence, erau făcute din sârmă împletită, nu din sfoară. Odgoanele erau fixate de inele de fier prinse în pământ, la distanțe egale

între ele, împiedicându-l pe Temeraire să-și lase greutatea pe unul dintre ele.

– Laurence, Laurence, spuse Temeraire, întinzându-și gâtul atât cât îi permiteau legăturile.

Laurence dădu să se apropie de el, însă dragonul care îl dusese acolo își așeză laba din față între ei: nu avea voie.

– Să nu te rănești, dragul meu, te rog! Sunt perfect sănătos! strigă Laurence, forțându-se să se îndrepte. Era îngrijorat ca nu cumva Temeraire să-și facă rău, forțând zgarda. I se părea că-i sapă în carne. Sper că nu stai foarte incomod.

– O, n-am nimic, spuse Temeraire, cu un gâfâit suferind care-i contrazicea vorbele. N-am nimic, acum că te revăd. Doar că nu mă prea pot mișca și n-a venit nimeni să stea de vorbă cu mine, așa că n-am știut nimic – dacă ești bine sau rănit. Și erai așa de ciudat ultima oară când te-am văzut. Temeraire se retrase un pas, încet și cu prudență, se lăsă jos, continuând să răsufle greu, și își scutură ușor capul, atât cât îi permiteau lanțurile, care zornăiră în jurul lui, ca un cal în frâu. Și mi-e greu să mănânc, adăugă el, curajos, iar apa are gust de rugină, dar nu contează. Ești sigur că ești sănătos? Nu arăți bine.

– Sunt. Și mă bucur nespus că te văd, spuse Laurence, pe un ton oficial, deși, la drept vorbind, se chinuia să se țină pe picioare. Chiar dacă am rămas mut de uimire. Eram absolut convinși că nu vom fi găsiți niciodată.

– Sutton a spus că n-o să vă găsim niciodată cutreierând ca apucații tot continentul, spuse Temeraire, cu glas grav și furios. Și că ar trebui să ne întoarcem la Capetown. Dar eu i-am zis că asta e o mare aiureală, pentru că oricât de improbabil ar fi fost să vă găsim căutându-vă în interior, era mult mai improbabil să vă găsim întorcându-ne la Cape. Așa că am cerut indicații…

– Indicații? făcu Laurence năucit.

Temeraire se consultase cu niște dragoni din partea locului care, trăind mai departe spre sud, nu avuseseră încă parte de incursiunile căutătorilor de sclavi și nu erau atât de ostili.

– Nu o dată le-am dăruit câteva vite deosebit de frumoase pe care – regret, Laurence – le-am luat fără permisiune de la unii dintre coloniști. Așa că presupun că va trebui să le plătim când ajungem înapoi la Capetown, adăugă Temeraire, cu atâta siguranță de parcă nimic n-ar fi stat în calea întoarcerii lor. A fost desul de dificil, la început, să-i

facem să înțeleagă ce vrem, dar unii dintre ei înțelegeau limba Xhosa, pe care o prinsesem puțin de la Demane și Sipho. Și am învățat puțin și din limba lor, când am devenit mai apropiați. Nu e foarte grea și se aseamănă în multe privințe cu Durzagh.

– Dar, iartă-mă, nu vreau să fiu nerecunoscător, spuse Laurence… ciupercile? Ce s-a întâmplat cu tratamentul? Unde au fost lăsate?

– Le transferasem deja pe *Fiona*, pe toate cele pe care le-am dus, răspunse Temeraire. Și dacă nu ajung, Messoria și Immortalis ar putea foarte bine să le ducă pe celelalte și fără noi, termină el sfidător. Așa că Sutton n-avea dreptul să se plângă, dacă am vrut să plecăm. Și să dea ordine, oricum.

Laurence nu-l contrazise. Nu voia să-l chinuie și mai mult. Și, în orice caz, întrucât insubordonarea lui se soldase cu un succes atât de improbabil, Temeraire n-ar fi fost dispus să asculte nicio critică pe această temă. Era genul de risc nesăbuit, încununat, inevitabil, fie de triumf, fie de dezastru, viteza și tupeul avându-și aici meritele lor.

– Atunci unde sunt Lily și Dulcia?

– Se ascund prin câmpii, spuse Temeraire. Ne-am înțeles să încerc eu mai întâi, fiind destul de mare să vă duc pe toți. Și, apoi, dacă se întâmpla să meargă rău ceva, ele rămâneau libere. Dragonul plesni din coadă, cu ceva între iritare și stânjeneală: Părea un plan foarte înțelept, la momentul acela, dar de fapt nu m-am gândit că o să se întâmple ceva și n-o să le pot ajuta să se organizeze, adăugă el cu glas tânguitor. Iar acum nu știu ce au de gând să facă, deși sunt sigur că vor pune ele ceva la cale…

Însă Temeraire nu părea foarte convins. Și pe bună dreptate. În timp ce discutaseră, dragonii veniseră valuri-valuri, ducând pe spinări, în imense coșuri împletite, bărbați, femei și chiar copii, pe care i-a așezat în tribune: o companie uriașă, mai mare decât bănuise Laurence până atunci. Oamenii se aranjară în funcție de avere. Cei așezați în rândurile de jos purtau cele mai alese găteli, o panoplie de blănuri și bijuterii, într-un splendid spectacol vulgar. Dragonii erau de o mare varietate de dimensiuni și forme, fără semne care să distingă anumite rase, poate doar cu excepția unei tendințe către un colorit similar la cei care stăteau unii lângă alții sau către o anumită configurație a modelelor. Totuși, exista o constantă, sau aproape: privirile ostile îndreptate spre Laurence din toate părțile. Temeraire își umflă gulerul, atât cât îi permitea strânsoarea curelelor, și mormăi:

– N-au de ce să se holbeze toți așa. Și cred că sunt niște lași că mă țin în lanțuri.

Acum erau aduși soldații, pe spinările unor dragoni mai mult blidați decât împodobiți și mulți dintre ei cu harnașamente pătate de sânge: nu erau o dovadă de neglijență, ci erau purtate ostentativ, cu mândrie. Multe pete erau proaspete, de parcă dragonii veniseră direct din bătălia despre care vorbise doamna Erasmus. Își ocupară locurile de jur împrejurul uriașei arene, în șiruri ordonate, în timp ce servitorii începură să acopere imensa scenă centrală cu blănuri, piei de leu și leopard, îmbrăcând în mod similar un tron de lemn. Fuseseră aduse tobe și Laurence fu recunoscător când se porni un bubuit puternic, care îndepărtă toate privirile de la ei: regele și prințul sosiseră.

Soldații își loveau scuturile cu sulițele cu mânerul scurt, iar dragonii, răcnindu-și propriul salut, înălțară un val de huruieli care se revărsă neîncetat, cât timp fețele regale se așezară pe daisul central. După aceea, un mic dragon, purtând la gât un colier ciudat din cozi de blană, se ridică pe picioarele din spate, lângă platformă, și, dregându-și glasul, potoli mulțimea uluitor de repede. Următoarea lui răsuflare se auzi în tăcerea care se lăsase brusc. Apoi începu ceva între poveste și cântec: o incantație fără ritm, însoțită doar de bătăile unei tobe mici, care ținea măsura.

Temeraire își înclină capul, ca să încerce să-l deslușească, dar când se uită la Laurence și dădu să-i vorbească, dragonul care-i păzea îi aruncă o privire șocată și fioroasă, ceea ce îl făcu să se potolească, stânjenit. Odată cu apusul soarelui, cântecul se termină și aplauzele stridente izbucniră din nou, când torțele fură aprinse în jurul daisului. Fusese, evident, din câte pricepuse Temeraire, un fel de istorie a faptelor regelui și strămoșilor lui și, mai general, a numeroaselor triburi reunite, prezentată în întregime din memorie și acoperind vreo șapte generații.

Laurence era măcinat de cea mai vie neliniște legată de scopul acestei convocări. Astfel încheiată ceremonia de deschidere, trecură repede la discursuri furioase, întâmpinate cu răcnete aprobatoare și din nou de bubuitul sulițelor pe scut.

– Nu-i deloc adevărat, spuse indignat Temeraire, în timpul unuia dintre aceste discursuri, reușind să priceapă câteva cuvinte. Un dragon gri-cenușiu de talie medie, gătit cu multe podoabe și purtând un guler gros, din blănuri de tigru legate cu fâșii de aur, venise și se așezase în fața lui Temeraire și gesticula arătând spre el. N-aș vrea, oricum, echipajul tău, adăugă Temeraire. Îl am pe-al meu.

În mod evident, Temeraire și Laurence erau prezentați, în majoritatea acestor predici, drept dovezi concrete ale existenței amenințării și ale amplorii sale.

Un alt dragon, foarte bătrân, cu vârfurile aripilor târându-se pe pământ și cu ochi

lăptoși de cataractă, fu condus în arenă de o mică escortă de bărbați cu fețe aspre, lăsând goală loja lor de la primul nivel: nu aveau pe nimeni din familie cu ei. Nimeni nu vorbi cât timp dragonul înaintă încet spre dais și se strădui să se urce pe el. Își înălță capul tremurător și glăsui, un bocet plăpând și fragil, ascultat în tăcere de întreaga adunare, făcând femeile să-și tragă copiii mai aproape și dragonii să-și încolăcească neliniștiți cozile în jurul grupurilor de oameni din apropiere. Un membru al escortei plânse pe înfundate, cu mâna peste față, în timp ce camarazii lui se prefăceau, discreți, că nu observă.

După ce isprăvi și se întoarse cu pas domol la locul lui, mai mulți soldați începură să iasă în față ca să-și prezinte punctele de vedere: un general cu pieptul bombat își scoase nervos blana de leopard, în timp ce se plimba pe dais, atât de energic încât pielea îi lucea de sudoare în lumina torței, vorbind cu vehemență, cu un glas sonor, menit să ajungă până la rândurile cele mai îndepărtate, gesticulând spre ei la intervale regulate, lovindu-se cu pumnul în palmă și arătând din când în când spre Temeraire. Discursul lui îi făcu pe toți nu doar să ovaționeze, ci și să-l aprobe, clătinând din cap cu înverșunare: îi prevenea că vor veni mult mai mulți asemenea dragoni, dacă nu vor lua măsuri acum.

Seara se scurgea încet, lungă și mohorâtă. După ce toți copiii căzură într-un somn istovit, câțiva dragoni și câteva femei îi luară de acolo. Cei rămași să vorbească descindeau în zonele mai joase ale tribunelor, pe măsură ce se făcea loc, iar glasurile deveniră din ce în ce mai răgușite. În cele din urmă, oboseala îl eliberă pe Laurence de frică. Nu fuseseră lapidați încă, nici nu avuseseră parte de altfel de violențe decât verbale, iar spatele îi pulsa, îl gâdila și îl ardea de nu mai avea energie nici să se teamă. Totuși, nu-i era ușor să stea și să fie pus la stâlpul infamiei, chiar dacă, din fericire, nu înțelegea majoritatea acuzațiilor care li se aduceau. Se consolă stând cât de drept putea și fixându-și privirea dincolo de rândurile superioare ale publicului. Dar se uita în gol, fără să vadă, așa că nu observă imediat, până când un fâlfâit viguros îl făcu să-și dea seama că Dulcia era cocoțată pe rândul de sus, acum gol.

Era destul de mică, iar coloritul ei verde pătat era destul de comun ca să-i permită să se piardă printre ceilalți, care, oricum, îi urmăreau pe vorbitori. Când observă că Laurence o văzuse, se ridică și înălță în labele din față o bucată de pânză gri zdrențuită. Laurence nu înțelese la început despre ce era vorba, dar pe urmă își dădu seama că era o piele de elefant, cu trei găuri decupate cu trudă, în forma unor steaguri de semnalizare: „Mâine“ era tot mesajul și, când îl văzu, Laurence clătină aprobator din cap. Dulcia dispăru în viteză, retrăgându-se în beznă.

– O, sper că vor veni să mă elibereze pe mine primul, șopti Temeraire, iritat de perspectiva unei salvări în care el n-avea niciun cuvânt de spus. Sunt așa de mulți dragoni, sper că n-o să facă nimic nechibzuit.

– O, și eu, spuse Harcourt nerăbdătoare, când Laurence fu adus înapoi în cavernă, nu înainte de a fi luat la rost și scuipat la încheierea festivităților.

Harcourt se duse la gura peșterii, ridicându-și privirea către santinela lor. Dragonul era prăbușit, cu un aer nefericit, peste marginea pervazului său, cu capul atârnând. În depărtare, tobele continuau să bată ritmul sărbătorii care promitea să continue până târziu în noapte.

Nu se puteau pregăti, decât în cel mai obișnuit mod, bând cât mai multă apă și îmbăindu-se. Dar cu toții se dedicară acestor sarcini cu mai multă energie decât era cazul.

– Ce pacoste, iar mișcă, spuse Harcourt în timp ce-și storcea părul ud, și își duse o mână pe șale, masându-se.

Din păcate, sarcina tocmai începea să se vadă. Acum era obligată să-și lase pantalonii desfăcuți, strângându-i peste brâu cu o bucată de sfoară din scoarță de copac rămasă de când fuseseră legați. Își purta cămașa afară din pantaloni, ca să mascheze totul.

– O, măcar de-ar fi fată! N-o să mai fiu niciodată, niciodată atât de neglijentă.

Slavă Domnului, dormiră bine. Zidarii nu reveniră la munca lor, probabil datorită sărbătorii, și astfel, în sfârșit, nimic nu-i trezi la primii zori. Niciun dragon nu veni să-i ducă pe câmpuri, însă, pentru un echilibru neplăcut, niciun dragon nu veni să le aducă nici terciul, așa că aveau să acționeze cu stomacul gol. Mulți dragoni zburară totuși prin strâmtori, încoace și încolo, toată ziua, dar odată cu lăsarea întunericului, activitatea lor se reduse și femeile se retraseră devreme în peșterile lor, cântând, cu coșurile pline de rufe pe cap.

Firește, se așteptaseră cu toții ca salvarea să aibă loc noaptea, așa cum era logic. Dar în absența unei informații exacte, ziua trecu tensionată, într-o permanentă neliniște și marcată de tendința de a privi mereu dincolo de gura cavernei, într-un fel care n-ar fi putut decât să stârnească bănuieli. Apusul soarelui îi puse pe toți pe jar. Nimeni nu vorbea și toată lumea aștepta încordată, până când, puțin după lăsarea întunericului, în văzduhul tăcut, se auziră, departe, aripile imense ale lui Lily, fâlfâind ca niște vele în vânt.

Așteptau cu toții ca sunetul să se apropie, să vadă capul lui Lily la intrarea în peșteră. Dar nu veni. Se auzi doar un strănut, apoi un altul și un al treilea, urmate la scurt timp de un fel de tuse mormăită, și aripile retrăgându-se. Laurence se uită perplex la Catherine, dar ea se apropia de gura peșterii, făcându-i semn lui Chenery să i se alăture. Un sfârâit înfundat, ca sunetul unei bucăți de slănină într-o tigaie prea încinsă, un miros înțepător de oțet: pe jos, lângă gura peșterii, se căscau câteva orificii.

– Uite, șopti Catherine, ne-a făcut găuri de care să ne agățăm.

Și arătă către locurile de unde din zidul stâncii se ridicau, abia vizibile, firișoare de fum.

– Ei, îndrăznesc să spun că vom reuși să coborâm, dar ce facem când ajungem jos? întrebă Chenery, cu mai mult optimism decât simțea Laurence.

Maestrul de instrucție Celeritas îl obligase să facă exerciții de cățărare, la Loch Laggan, la vreo douăzeci de ani după ce majoritatea aviatorilor începuseră să facă asta regulat și, drept urmare, Laurence învățase să se descurce pe spatele unui dragon fără să se facă prea mult de rușine. Dar își aminti experiența: strâns ca un gândac, întinzând pe rând câte o mână ori câte un picior, fără să-i facă nici cea mai mică plăcere – și pe atunci avusese carabiniere.

– Dacă mergem de-a lungul liniei trecătorii, ținându-ne departe de cascadă, vom ajunge sigur dincolo de granițele teritoriului lor, spuse Catherine. De acolo presupun că dragonii o să ne găsească.

Așteptarea se transforma acum treptat în agonie pură: nu puteau începe să coboare până când acidul nu pătrundea în stâncă. Doar clepsidra salvată le mai dădea cât de cât noțiunea timpului și Crucea Sudului, pe cer. În două rânduri Laurence se uită la clepsidră, ca să se asigure că Turner nu uitase s-o întoarcă, dar de fiecare dată o găsi aproape plină. Apoi, printr-un exercițiu de voință, se forță să nu se uite și închise ochii, vârându-și palmele sub brațe, ca să se încălzească. Era prima săptămână din iunie și noaptea devenea neașteptat de răcoroasă.

– Domnule, e nouă, anunță Turner, în sfârșit, și sfârâitul acidului dispăruse.

Vârâră o nuia într-unul dintre orificiile de la intrare: adânc de-o palmă și bățul ieși neatins, cu excepția vârfului, care fumega puțin.

– Și nu și-a mișcat coada, domnule, raportă Dyer cu glas șoptit, după ce scoase capul să se uite repede, referindu-se la dragonul-străjer de deasupra.

– Ei, cred că ar putea fi de-ajuns, declară Catherine, după ce pipăi cu prudență împrejur, folosindu-se de o cârpă. Domnule Ferris, poți începe. Domnilor, gata cu vorba. Fără strigăte, fără șușoteli.

Ferris își legase ghetele cu șireturile, aranjându-și-le pe spate, în jurul gâtului, ca să nu-l stânjenească. Vârî la cingătoare câteva fire de paie de pe podeaua peșterii, apoi scoase capul și întinse mâinile să pipăie prudent. Ridică privirea și dădu din cap, apoi își azvârli un picior peste margine și dispăru într-o clipă, iar când Laurence riscă o privire, nu mai era decât o pată mai întunecată pe suprafața zidului, la cincisprezece picioare distanță, coborând cu agilitatea tinereții.

Niciun semn, niciun strigăt nu venea de jos, dar stăteau cu urechile ciulite și Turner avea clepsidra în fața lui: trecură cincisprezece minute, apoi douăzeci și niciun sunet care să vestească un dezastru.

Libbley, secundul lui Chenery, se apropie de margine și coborî, într-un mod similar, iar după el sergenții și aviaspiranții începură să coboare, mai repede, câte doi-trei deodată. Lily stropise zidul cu acid din belșug și erau orificii risipite peste tot.

Porni și Chenery și, puțin după el, Catherine cu aviaspirantul ei, Drew. Majoritatea aviatorilor mai tineri plecaseră deja.

– O iau eu înainte, domnule, spuse Martin, foarte încet, cu păru-i galben înnegrit de noroiul și apa cu care și-l frecase. Lasă-mă să-ți iau eu ghetele.

Laurence încuviință în tăcere și i le întinse, iar Martin le legă împreună cu ale sale. Mâna lui Martin, așezată pe gleznă, îi conduse piciorul către una dintre adânciturile înguste: o zgârietură aspră, deloc adâncă, în peretele stâncii, în care abia îi încăpea vârful degetelor. O alta, la dreapta. Laurence își coborî trupul peste margine, bâjbâind după scobituri sub buza peșterii. Nu vedea peretele de sub el, blocând cu propriu-i trup puțina lumină pe care o dădeau stelele, și nu se putea bizui decât pe simțul tactil: piatra rece sub obraz și răsuflarea foarte sonoră în propriile-i urechi, cu o ciudată amplificare a sunetului, de parcă ar fi fost sub apă. Orb, surd, își lipi trupul cât putu de mult de piatră.

Urmă un moment îngrozitor, când Martin îi atinse din nou glezna și așteptă să se dezlipească de stâncă. Laurence avu impresia că nu va fi în stare să renunțe la acel sprijin. Își porunci să se miște și nu se întâmplă nimic. Apoi trase aer în piept și, în sfârșit, piciorul i se mișcă. Martin îl trase ușor în jos, degetele picioarelor frecară ușor stânca, până la alt punct de sprijin.

Al doilea picior, apoi o mână, apoi următoarea, fără să se gândească. Îi era mai ușor să continue, odată pus în mișcare, atât timp cât nu își îngăduia să se oprească într-o poziție fixă. O durere profundă, usturătoare, porni treptat de la umeri și ajunse până la coapse. Vârfurile degetelor îl ardeau puțin, în timp ce înainta. Nu se întreba dacă rămăsese vreo urmă de acid fluid, sau încerca să nu se întrebe. Nu se simțea destul de sigur pe picioarele sale ca să-și șteargă mâinile de cârpa care-i atârna inutil la cingătoare.

Bailes, harnașierul Dulciei, era aproape de el, puțin mai jos. Un bărbat foarte robust, care cobora cu prudență. Echipajele de la sol nu mergeau în mod obișnuit la luptă, așa că avea mai puțină experiență pe stânci. Scoase pe neașteptate un geamăt gros, ciudat, și își retrase brusc mâna. Laurence privi în jos și îi văzu fața lipită de piatră, cu gura căscată. Scotea un sunet oribil, înfundat, încercând nebunește să se agațe cu mâna de stâncă. Carnea i se sfârteca, osul alb sclipea în vârfurile degetelor și, dintr-odată, Bailes își desprinse brațele și căzu, dezgolindu-și, preț de o clipă, dinții încleștați.

Jos, crengile trosniră. Mâna lui Martin era pe glezna lui, fără să se miște, doar tremurând ușor. Laurence nu încercă să privească în sus: doar stătea agățat de peretele stâncii și respira, încetișor, încetișor. Dacă se sfârșise, nu era nimic de făcut: un picior de dragon i-ar fi măturat de pe stâncă dintr-o singură mișcare.

Într-un târziu, își reluară drumul. Coborau din nou. Și, cu coada ochiului, Laurence zări o strălucire de piatră translucidă, la suprafață: o venă de cuarț, probabil, pe care veninul băltise, fără să fie absorbit.

După un timp, care păru o veșnicie, un dragon trecu în zbor, brăzdând noaptea cu repeziciune. Era mult deasupra: Laurence îi simți trecerea doar ca pe-o adiere de vânt și un sunet de aripi. Avea mâinile aspre și amorțite de frig. Sub degete găsi smocuri de iarbă și, după alți câțiva pași, un povârniș aproape vertical. Apoi o rădăcină sub călcâi și erau aproape jos: aveau picioarele pline de noroi și tufele se agățau de ei. Martin îl lovi ușor peste gleznă și amândoi se răsuciră și se lăsară jos, să alunece, până când putură să se ridice în picioare și să se încalțe. Apa se auzea de undeva de jos, clocotitoare. Jungla, o încâlceală de frunze de palmieri și lujeri cu coaja tare, blocându-le calea. Un miros umed, curat, de apă în mișcare, pământ reavăn și rouă tremurătoare, atârnând pe frunze. Curând, cămășile erau ude leoarcă și reci pe piele. O lume total diferită de stâncile în nuanțe terne de maro și ocru de deasupra.

Căzuseră cu toții de acord că nimeni nu va aștepta prea mult, ci vor merge înainte în grupuri mici, în speranța că, dacă aveau să fie descoperiți în această etapă, măcar câțiva ar fi reușit să scape. Winston, unul dintre harnașieri, aștepta puțin mai în față,

făcând genuflexiuni ca să-și dezmorțească picioarele. Acolo erau și tânărul Allen, rozându-și nervos degetul mare, și camaradul lui, sergentul Harley. Își continuară drumul împreună, toți cinci, urmând direcția peretelui stâncii. Pământul era moale, iar vegetația plină de sevă, docilă. Mult mai maleabilă decât lăstărișul uscat, dacă se întâmpla ca vrejurile să se înalțe, oprindu-i din când în când. Allen călca greșit aproape încontinuu. Crescuse mult în ultimul timp și mergea lăbărțat și stângaci, de parcă se împrăștia. Le era imposibil să nu scoată niciun sunet: nu-și puteau croi drum fără să dea la o parte vrejurile ca să se strecoare printre ele, cu gemetele aferente de protest ale crengilor de care atârnau.

– O, răsuflă Harley, foarte încet, înlemnit.

Se uitară și ochii îi priviră și ei, cu pupile de pisică, de un verde strălucitor. Se uitau la leopard, leopardul se uita la ei. Nimeni nu mișca. Apoi animalul întoarse capul și dispăru, solitar și liniștit.

Grăbiră pasul, continuând să urmeze canalul strâmtorii, până când, în sfârșit, jungla se rări și ieșiră la liman într-un punct în care cursul râului se împărțise în două canale care urmau căi diferite. Aici, prin ultimele petice de junglă, Laurence îi văzu pe Lily și pe Temeraire așteptându-i îngrijorați, călare peste malurile înguste și ciorovăindu-se.

– Dar dacă ai fi ratat? bombănea Temeraire, ușor neconsolat și critic, întinzându-și gâtul ca să cerceteze jungla. Puteai să nimerești gura peșterii sau pe cineva din echipaj.

Lily spumegă când îl auzi sugerând una ca asta, cu ochii ei portocaliu intens.

– Sper că nu trebuie să fiu pe-aproape ca să nimeresc un zid, răspunse ea, mocnind, după care se aplecă nerăbdătoare, când o văzu pe Harcourt coborând cu pas împleticit panta udă. Catherine, Catherine, ești bine? Oul e bine?

– Lasă oul, spuse Catherine, lipindu-și capul de botul lui Lily. A fost o pacoste, dar tare mă bucur să te văd! Ce deșteaptă ai fost!

– Da, spuse Lily, încântată de sine. Și, zău, a fost mult mai ușor decât credeam. N-a fost nimeni prin preajmă să mă observe, doar dragonul acela de pe creastă, iar el dormea.

Temeraire își frecă și el botul de Laurence, mulțumit, renunțând la bombăneli. Purta și acum, spre dezgustul său, zgarda groasă de fier, din care mai atârnau câteva bucăți butucănoase de cablu, înnegrite și sfărâmicioase la capete, acolo unde acidul lui Lily slăbise metalul destul ca să-l rupă ei doi.

– Dar nu putem pleca fără doamna Erasmus, spuse Laurence cu glas scăzut.

În acel moment, Dulcia ateriză în mijlocul lor cu doamna Erasmus, care se ținea strâns de hamuri, pe spinarea ei.

Zburară spre casă prudent, însă repede, găsind cele trebuincioase în ținutul bogat. Temeraire, sălbatic și iute, smulse câțiva elefanți dintr-o turmă, în timp ce dragonii-păstori, mai mici, îl ocărau cu țipete furioase, dar nu îndrăzniră să-l urmărească, înspăimântați de răgetul lui. Lily schimbă brusc direcția când un dragon de talie medie se înălță dintr-un sat și răcni amenințător, apoi scuipă acid, direct la țintă, spre creanga unui gigantic baobab de lângă el. Creanga se prăbuși pe umerii lui. Dragonul sări în lături și renunță să-i mai vâneze. Privind înapoi, îl zăriră împingând cu grijă afară din poiană creanga groasă cât un copac.

Aviatorii improvizară funii din iarbă împletită să se lege cu ele. Își fixară picioarele sub chingile hamurilor, astfel că, ori de câte ori se opreau la apă, coborau de-a valma și își loveau coapsele cu pumnii, ca să le dezmorțească. Deșertul îl traversară aproape fără pauză. Piatră palidă și nisip galben, capetele curioase ale animalelor mici ieșind din găurile lor din pământ, în așteptarea ploii, în timp ce umbrele dragonilor treceau pe cer, ca niște nori goniți de vânt. Temeraire luase tot echipajul Dulciei, cu excepția lui Chenery. Și o parte din echipajul lui Lily. Cei trei dragoni zburară cu o viteză greu de imaginat și ieșiră dincolo de munți, în zona îngustă de coastă a coloniilor, cu un ceas înaintea amurgului, în cea de-a șasea zi de zbor, și văzură limbile de flăcări, acolo unde glăsuiau tunurile din Cape.

Când traversau golful și se îndreptau spre oraș, coloane înguste de fum se lipeau de versanții muntelui, risipite de un vânt puternic, și tot orașul era împânzit de focuri. Corăbiile se chinuiau să se îndepărteze de port, luptându-se cu vântul potrivnic. Tunurile castelului glăsuiau fără încetare, însoțite în port de bubuitul salvelor de bord de pe *Allegiance*. Puntea era învăluită în nori cenușii de praf de pușcă, revărsându-se peste margini și rostogolindu-se în apă.

Maximus zbura deasupra corabiei, aproape. Era încă sfrijit, dar dragonii inamici îl ocoleau și acum cu respect și se îndepărtau din calea lui. Messoria și Immortalis îl flancau, iar Nitidus sărea din spatele lor să alunge dușmanul. Reușiseră până acum să salveze nava, dar poziția era imposibil de apărat pentru multă vreme. Nu încercau decât să reziste până când ajungeau la bord cei care mai puteau fi salvați. Portul mișuna de ambarcațiuni, bărci înțesate care se clătinau, încercând să ajungă la adăpostul corabiei.

Berkley semnaliză de pe spatele lui Maximus, când îi văzu apropiindu-se: *Ne descurcăm, retrageți formația.* Așa că trecură ca fulgerul pe lângă ei, îndreptându-se spre țărm, unde castelul era sub asediu: o întreagă armată de lăncieri ghemuiți sub scuturi imense din fier și piele de bou. Mulți dintre tovarășii lor zăceau morți pe câmp, chiar în fața zidurilor, sfârtecați de mitralii și muschete. Alte cadavre pluteau în șanțul de apărare. Nu reușiseră să cucerească zidurile prin cățărare, dar supraviețuitorii se retrăseseră dincolo de dărâmăturile caselor distruse de tunuri și așteptau acum la adăpost, cu o teribilă răbdare, ca zidul să cedeze.

Un alt cadavru zăcea rășchirat pe terenurile de defilare: un dragon, galben cu maro, cu ochii cețoși și trupul aproape spulberat de impactul cu pământul. Ghiuleaua care-l doborâse îi săpase o gaură adâncă în coastă. Bucăți de piele însângerată se vedeau pe iarbă, până departe. În aer se aflau vreo treizeci de dragoni, aruncând nu bombe, ci saci plini cu lame de fier, înguste, plate și triunghiulare, tăioase la margini, care pătrundeau până și în piatră. Când Temeraire ateriză în curte, Laurence văzu o sumedenie de astfel de lame răsărind din pământ, ca o miriște de dinți. O mulțime de soldați morți se zăreau pe înălțimi.

Regele Mokhachane stătea pe partea inferioară a versanților muntelui, departe de bătaia tunurilor, urmărind totul încruntat și strângându-și aripile de durere atunci când unul dintre oameni ori dintre dragoni era lovit. Desigur, nu era prea bătrân și simțea că locul i-ar fi fost pe câmpul de luptă. În jurul regelui se foiau oameni, iar alții alergau până la compania adunată în fața zidurilor fortăreței și înapoi, cu ordine. Laurence nu vedea dacă prințul era lângă rege.

Orașul propriu-zis fusese lăsat neatins. Numai castelul suporta atacul, dar și așa străzile fuseseră părăsite. Prin colțuri erau risipiți bolovani mânjiți de sânge, iar alții lăsaseră după ei un alai de cărămizi zdrobite, roșii sub vopseaua lor galbenă. Majoritatea soldaților erau pe ziduri, asudând în timp ce manevrau tunurile, și numeroși coloniști, bărbați, femei și copii de-a valma se înghesuiau în adăpostul cazărmii, așteptând întoarcerea bărcilor.

Doamna Erasmus sări de pe spinarea lui Temeraire, aproape imediat ce aterizară, abia atingând hamul. Generalul Grey, grăbindu-se să-i întâmpine, o privi nedumerit când trecu pe lângă el fără o vorbă.

– S-a dus după fetițele ei, îi explică Laurence, coborând și el. Domnule, trebuie să vă luăm de-aici neîntârziat. *Allegiance* nu mai poate rezista în port multă vreme.

– Dar cine naiba e? întrebă Grey, și Laurence își dădu seama că pesemne generalul n-o

recunoscuse pe doamna Erasmus, care își păstrase veșmântul ei tradițional. Și la naiba cu sălbaticii ăștia afurisiți, da! Nu putem nimeri nici măcar un dragon din ăla, nici măcar cu aruncătoarele de piper, așa de sus se mențin. O să doboare zidurile în curând, dacă nu cumva o să ia foc castelul mai întâi. N-a fost construit să reziste la trei companii de dragoni. De unde-au apărut toți?

Generalul se întorcea deja, dând ordine, iar aghiotanții săi alergau să organizeze retragerea: o retragere ordonată, ca la carte, oamenii înfundând gurile tunurilor înainte să le abandoneze pe rând, doar câteva echipe o dată, și azvârlind butoaiele cu pulbere în canalul de apărare. Domnul Fellowes plecase deja împreună cu echipajul de sol după echipamentul de luptă al dragonilor. Din fericire, acesta se afla încă în fierărie, unde fusese depozitat. Veniră în goană cu plasele de pântece și toate chingile cu carabiniere pe care le aveau.

– Armura, domnule, nu ne descurcăm cu ea, dacă nu vine s-o ridice singur, spuse el, gâfâind, și începură grăbiți să le fixeze plasele de pântece lui Temeraire și lui Lily.

Dulcia se ridicase din nou în aer, cu pușcașii ei înarmați acum cu puști cu piper, să țină dușmanul la distanță măcar o vreme.

– Lasă armura, spuse Laurence.

N-avea să fie un efort de durată, ci o cursă rapidă spre un loc sigur și înapoi după alți oameni. Aveau nevoie de viteză mai mult decât de protecție, știind că inamicul nu avea tunuri.

Temeraire se ghemui, lăsând primul grup de soldați să urce în plasă. Oamenii se împleticeau, unii palizi și transpirați de frică, conduși de ofițerii lor, alții amețiți de zgomot și de fum. Laurence regreta acum amarnic că nu îi ceruse lui Fellowes, când se aflau în Anglia, să ia câteva dintre hamurile de mătase aduse din China, care acum le-ar fi îngăduit să transporte mai mulți oameni decât obișnuitul număr alocat pentru retragere: treizeci pentru un dragon de talie grea, când Temeraire ar fi putut să se descurce cu mai bine de două sute, la fiecare tură.

Înghesuiră oricum aproximativ cincizeci de oameni, sperând că plasa va rezista zborului scurt.

– Ne vom…, începu Laurence, vrând să spună că se vor întoarce.

Fu întrerupt brusc de țipătul de avertizare al Dulciei, și Temeraire țâșni în aer tocmai la timp: trei dintre inamici aduseseră deasupra lor un bolovan enorm, cam de

dimensiunea unui elefant, și îi dădură drumul. Bolovanul strivi cupola delicată a clopotniței, cu un zăngănit strident, răsunător, și căzu prin culoarul scurt de acces, sfărâmând în calea lui cărămizi și pietre lipite cu mortar, iar bariera-ghilotină gemu și căzu, culcându-se la pământ.

Temeraire se grăbi spre *Allegiance*, lăsă oamenii pe puntea dragonilor și se întoarse la fel de repede la mal. Sulițașii se apropiau printre dărâmăturile culoarului îngust, năvălind cu strigăte direct în bătaia muschetelor pe care Grey le adusese și revărsându-se mai departe, spre tunuri. Grupuri-grupuri înconjurară locurile în care se mai aflau oameni și înjunghiară tunarii cu mișcări iuți, smucite, cu vârfurile sulițelor ude și roșii de sânge. Unul după altul, tunurile amuțiră și dragonii de deasupra începură să dea târcoale, ca niște ciori prevestitoare de rău, așteptând ca ultimul bubuit să se stingă ca să poată coborî.

Temeraire se înălță în două picioare până la acoperiș și mătură o duzină de atacatori dintr-o singură mișcare, mârâind.

– Temeraire, tunurile! strigă Laurence. Strivește tunurile pe care le-au luat…

Atacatorii puseseră mâna pe trei tunuri care nu fuseseră încă înfundate și încercau să-l răsucească pe primul și să-l îndrepte spre curte, ca să tragă spre Temeraire și Lily. Temeraire își așeză pur și simplu laba din față pe carcasă și azvârli tunul și cei șase oameni care se agățau de el printre dinții parapetului. Tunul căzu în șanțul de apărare, împroșcând apa cu mare zgomot, iar oamenii, deloc intimidați, îi dădură drumul și ieșiră la suprafață.

Aterizând în spatele lor, Lily scuipă: al doilea tun începu să sfârâie, fumegând. Țeava căzu, carcasa de lemn dizolvându-se mai repede decât metalul, și se rostogoli în voie ca un popic devastator, doborând oameni și împrăștiind acidul peste tot. Stropii sfârâiau pe pământ și pe cărămizi.

Pământul se cutremură atât de violent sub ei, încât Temeraire își pierdu echilibrul și căzu înapoi în curte, pe toate patru picioarele: un alt bolovan masiv căzuse și zdrobise o bucată din zidul exterior din celălalt capăt, lipsit de apărare, al curții. Un nou val de oameni năvăli prin spărtură, atât de iute încât oamenii lui Grey nu apucară să se întoarcă să-i întâmpine, și îi atacară pe cei care continuau să apere intrarea distrusă a castelului. Pușcașii înșirați pe spinarea lui Temeraire lansară un foc iute și dezlânat către mulțimea care se apropia în goană. Apoi sulițașii erau înăuntru, luptându-se cu soldații și cu baionetele lor, și se înstăpâni o tăcere nefirească. Tunurile nu mai trăgeau aproape deloc. Doar când și când câte un foc de muschetă ori pistol întrerupea

gâfâitul celor care se luptau și gemetele răniților și ale muribunzilor.

Curtea întreagă era un haos imens, fără nicio cale clară de retragere ori linie de luptă. Oamenii alergau în toate direcțiile, ba încercând să fugă, ba încercând să lupte, înghesuiți de animalele speriate care zbierau: cai, vite și oi. Le aduseseră în castel ca să le ferească de atacul așteptat să dureze mai mult și le închiseseră în cea de-a doua curte mai mică. Înnebunite de zgomotul luptei și de dragonii dezlănțuiți deasupra, se eliberaseră și acum se împleticeau de-a valma pe terenurile de defilare, cu cârduri de găini care țipau în jurul lor până când își rupeau picioarele sau gâtul în zbor ori își găseau din întâmplare drumul de ieșire de pe terenurile castelului.

Spre surprinderea lui, Laurence îl zări în mulțime pe Demane, agățându-se cu disperare de zgarda vacii care-i fusese promisă. Animalul mugea și se zbătea nebunește, luptându-se cu mica lui povară: îl târa în mijlocul încăierării, în timp ce vițelul încerca să-i urmărească, gemând. Sipho aștepta în culoarul boltit prin care comunicau cele două curți ale castelului, mușcându-și pumnul strâns, cu fața schimonosită de spaimă. În clipa următoare, băiețelul țâșni spre fratele său, întinzând mâna după funia care atârna în spatele vacii.

Doi soldați îl atacau sălbatic pe unul dintre inamici și îl lăsară fără suflare, când vaca trecu, abia târându-se, pe lângă ei. Unul se îndreptă și își șterse sângele din jurul gurii, gâfâind, și strigă:

– Hoț mic și afurisit, n-ai putut aștepta până…

Demane îl văzu, dădu drumul vacii și sări. Sipho se prăbuși sub greutatea lui protectoare: baioneta coborî fulgerător spre ei. N-avură timp nici măcar să protesteze. Valul bătăliei îi îndepărtă pe soldați în clipa următoare, lăsând cele două trupuri mici îmbrățișate pe pământ, pline de sânge. Vaca trecu, poticnindu-se, peste dărâmături, croindu-și drum afară din curte, prin spărtura din zid, cu vițelul după ea.

– Domnule Martin, spuse Laurence, abia șoptit.

Martin clătină din cap și îl bătu pe Harley pe umăr. Coborâră din ham și alergară peste câmp. Îi luară pe băieți și îi ridicară în plasă, Demane fără vlagă, Sipho plângând încetișor, pe umărul lui Harley, năclăit de sângele fratelui său.

Câțiva sulițași pătrunseseră printre coloniștii adunați în cazarmă și un oribil măcel se dezlănțuise: femeile și copiii erau împinși la o parte, atacatorii lipindu-i uneori de pereți, ca să nu le stea în cale, dar pe bărbați îi aruncau la picioarele lor fără remușcări,

în timp ce coloniștii trăgeau nebunește cu muschetele și puștile, nimerind deopotrivă prieteni și dușmani. Bărcile golite se întorceau după alți pasageri, dar vâslașii ezitau să tragă la mal, în ciuda sudălmilor furioase ale conducătorilor lor, care se auzeau peste apă.

– Domnule Ferris! strigă Laurence. Domnule Riggs, faceți-le puțin loc aici, vă rog!

Și coborî el însuși să se ocupe de încărcarea soldaților care se retrăgeau, în locul lui Ferris. Cineva îi dădu un pistol și o cutie cu cartușe, încă lipicioasă de sângele cadavrului de la care proveneau. Laurence azvârli iute pistolul peste umăr și sfâșie ambalajul de hârtie cu dinții. Încărcă arma și scoase sabia. Un sulițaș veni în fugă spre el, dar Laurence nu apucă să tragă. Intuind pericolul, Temeraire îi strigă numele și se năpusti să sfâșie sulițașul, dislocând cu această mișcare trei dintre soldații care încercau să iasă din plasa sa.

Laurence strânse din dinți și se lăsă ascuns în spatele rândurilor echipajului său de sol. Îi dădu pistolul domnului Fellowes și merse să grăbească îmbarcarea oamenilor, acum disperați și hărțuiți din toate părțile, în pielea întinsă a plasei.

Lily, care nu putea să transporte așa de mulți, fusese deja încărcată. Se ridică și scuipă peste marea de oameni care se revărsau prin zidul distrus, umplând spațiul gol cu cadavre hidoase contorsionate, fumegânde. Dar trebuia să se îndrepte spre corabie și, în spatele ei, supraviețuitorii începură imediat să doboare mai mult moloz de pe ziduri, ca să îngroape restul de acid.

– Domnule, spuse Ferris gâfâind, când se întoarse. Își vârâse mâna la cingătoare și prin cămașa sfârtecată strălucea o rană cirește, de-a lungul brațului. Cred că i-am îmbarcat pe toți, continuă el. Coloniștii, vreau să spun cei rămași.

Eliberaseră curtea și Temeraire, dezlănțuindu-se și mai sălbatic, îi omorâse pe cei care mânuiau tunurile, deși doar câteva echipaje se mai căzneau, loviturile lor răzlețe fiind tot ce mai ținea la distanță dragonii. Bărcile alergau peste valuri, marinarii vâslind cu o grabă istovitoare. Cazărmile erau scăldate în sânge, iar cadavrele negre și albe se înălțau și coborau împreună în spuma rozalie, acolo unde valurile înaintau pe plajă.

– Duceți-l pe general la bord, spuse Laurence, și, domnule Turner, fii bun, dă semnalul de retragere.

Întorcându-se, îi oferi doamnei Erasmus mâna ca să urce la bord. Ferris o escortase înapoi, iar fiicele ei, cu șorțulețele murdare și pătate de funingine, i se agățau de fustă.

– Nu, căpitane, mulțumesc, zise ea. La început Laurence nu înțelese și se întrebă dacă era rănită, dacă nu-și dădea seama că bărcile plecaseră. Dar doamna Erasmus clătină din cap și adăugă: Vine Kefentse. I-am spus că o să-mi caut fiicele și o să-l aștept aici, în castel. De-asta m-a lăsat să plec.

Laurence se holbă la ea, năucit.

– Doamnă, spuse el, nu ne poate urmări, nu pentru multă vreme, nu de pe țărm. Dacă vă temeți că vă va captura din nou…

– Nu, răspunse ea simplu. Rămânem. Nu te teme pentru noi, adăugă ea. Oamenii n-o să ne facă niciun rău. E dezonorant să-și păteze sulițele cu sângele unei femei și, oricum, sunt sigură că Kefentse va fi aici curând.

Allegiance ridica deja ancora și tunurile răsunau din nou, ca să risipească norii și să poată porni. Pe metereze, ultimii tunari își abandonaseră posturile și alergau înnebuniți să scape – la Temeraire, la ultimele bărci care-i așteptau.

– Laurence, trebuie să mergem, spuse Temeraire, cu glas foarte gros și răsunător, întinzându-și gâtul dintr-o parte în alta. Gulerul îi era desfășurat la maximum și, cu toate că acum nu zbura, inspira adânc din instinct, umflându-și pieptul. Lily nu poate să ducă atât de mulți, trebuie să mă duc s-o ajut.

Lily era singura lor apărare în fața dragonilor inamici, care se fereau de acidul ei, după ce acum îi văzuseră de aproape efectele, dar puteau s-o înconjoare și s-o doboare într-o clipă sau s-o atragă departe în văzduh, pentru ca unii dintre ei să poată sări în spatele lui Temeraire, atunci când avea să rămână vulnerabil la sol.

Alți și alți oameni veniseră în valuri în curte, străbătând zona cedată: se țineau departe de Temeraire, răspândindu-se de-a lungul zidului îndepărtat, într-un semicerc. Individual, nu le puteau face mare lucru, dar năvălind toți deodată cu sulițele, puteau să-l facă pe Temeraire să-și ia zborul. Iar în aer, Laurence vedea cum unii dintre dragoni se învârteau în jurul lui Lily și undeva mai jos, gata să-l prindă pe Temeraire în gheare. N-aveau timp s-o convingă. În orice caz, uitându-se la expresia doamnei Erasmus, Laurence nu credea că ar putea fi ușor convinsă.

– Doamnă, spuse el, soțul dumneavoastră…

– Soțul meu e mort, răspunse ea, cu fermitate, iar fiicele mele vor fi crescute în demnitate aici, în Tswana, nu ca niște cerșetoare în Anglia.

Laurence nu putea răspunde: era văduvă și nu dădea socoteală nimănui, doar sieși. Nu avea dreptul s-o constrângă. Se uită la copilele care se agățau de ea, palide și trase la față, prea obosite de situațiile extreme prin care trecuseră ca să se mai teamă.

– Domnule, înseamnă că n-a mai rămas nimeni, spuse Ferris, lângă el, uitându-se neliniștit de la unul la altul.

Doamna Erasmus își luă rămas-bun, răspunzând tăcerii lui Laurence cu o mișcare a capului și apoi, aplecându-se, o ridică pe fetița cea mică pe șold. Cu o mână pe umărul celei mari, le conduse către reședința guvernatorului, cu veranda sa acoperită, care se înălța cu un straniu aer de demnitate în mijlocul dărâmăturilor însângerate ale bătăliei dimprejur, călcând cu grijă peste cadavrele rășchirate pe treptele ei rotunjite.

– Prea bine, spuse Laurence și, întorcându-se, urcă la bord.

Nu mai era timp.

Temeraire se ridică pe picioarele din spate și, răcnind, săltă în aer. Dragonii se împrăștiară speriați în fața vântului divin, cei mai apropiați țipând de durere, în timp ce Temeraire se îndepărta. Iar Lily și Dulcia porniră după el, cotind împreună către *Allegiance* – un evantai de vele, albe pe albastrul oceanului, ieșind deja din port, în apele Atlanticului.

În curte, dragonii începură să aterizeze pe ruine, să facă prăpăd printre vitele care alergau libere. Doamna Erasmus stătea dreaptă în capul scărilor, strângând fetița cea mică în brațe și toate trei cu fețele întoarse în sus. Iar Kefentse gonea deja spre ele, peste ape, strigând cu glas sonor și vesel.

III

13

– Te deranjez cumva? întrebă Riley cu stânjeneală.

Nu putea să bată la ușă, pentru că nu exista ușă. La bord erau o mulțime de femei refugiate. În beneficiul confortului lor modest, aproape toate cabinele și pereții despărțitori dispăruseră, iar acum o bucată de pânză de vele, mică și zdrențuită, era tot ce despărțea patul lui Laurence de cel al lui Chenery, într-o parte, și de cel al lui Berkley, în cealaltă. Pot să te rog să faci o plimbare cu mine pe puntea dragonilor?

Își vorbiseră deja, desigur, de nevoie, în acele prime ore agitate, când toți ofițerii își uniseră eforturile ca să organizeze cumva șapte dragoni, copiii care plângeau, răniții, câteva sute de pasageri incomozi și toată zăpăceala la care te puteai aștepta pe o corabie de trei ori mai mare decât una de prim rang, lansată la apă fără niciun fel de pregătiri, direct în brațele unui vânt brutal din față, cu un țărm gata s-o primească în orice clipă și cu o punte încă plină de bolovanii îmbrăcați în fier care le slujiseră inamicilor drept proiectile.

În harababura de pe punte, Laurence îl văzuse, totuși, pe Riley, privind cu neliniște grupul nou-sosit, o neliniște care se potoli vizibil când o văzu Harcourt strigând ordine echipajului ei. Dar după alte câteva ocazii s-o studieze, aerul său de ușurare se transformă în confuzie și apoi în suspiciune. Riley venise în sfârșit pe puntea dragonilor, pretextând că le cerea acestora să-și schimbe pozițiile, pentru ca nava să se încline ceva mai mult spre pupa, reușind astfel să observe mai bine starea lui Catherine. Laurence înțelesese ce voia Riley de fapt, căci solicitarea, în forma pe care le-o prezentă acesta, era o schemă confuză prin care Maximus urma să fie așezat în partea din față a punții, cu Lily în spatele lui, pesemne, și Temeraire întins pe parapetul de la babord, ceea ce s-ar fi sfârșit probabil cu jumătate dintre dragoni în apă și nava răsucindu-se în cercuri maiestuoase.

– Foarte dispus, se declară acum Laurence, în timp ce urcau împreună în tăcere. O tăcere necesară, într-o oarecare măsură, căci Laurence trebuia să pășească în urma lui Riley prin culoarele înguste, care erau tot ce mai rămăsese din spațiul navigabil din interior, și pe scări în sus. Întrucât puntea superioară fusese cedată pasagerilor îngrămădiți pe corabie, ca să aibă lumină și libertate de mișcare, puntea dragonilor oferea mai multă intimitate decât puteai găsi oriunde altundeva pe vas. Atâta vreme cât nu te deranja un auditoriu curios format din dragoni.

Oricum, în momentul de față, majoritatea dragonilor erau lipsiți de vlagă: Temeraire, Lily și Dulcia, istoviți după zborul lor lung și disperat, precum și după emoțiile de la sfârșit, iar Maximus făcând trinchetinul să zbârnâie de rezonanța sforăitului său gros și sonor. Era bine că oboseala îi făcea să doarmă cu stomacul gol, fiindcă nu prea mai aveau nimic de mâncare, nici șanse să găsească ceva, până când nu reușeau să acosteze în vreun port pentru provizii. După trezire, dragonii aveau să fie nevoiți să pescuiască pentru cină.

– Mă tem, spuse Riley sfios, rupând tăcerea în timp ce pășeau de-a lungul parapetului, că va trebui să ne facem plinul de apă la Benguela. Regret nespus, dacă asta o să te supere. Mă întreb dacă ar trebui sau nu să încercăm să ne oprim mai bine pe Sfânta Elena.

Sfânta Elena nu era un port de sclavi și nu le era în drum. Laurence era profund conștient de faptul că această propunere reprezenta un mod prin care Riley își cerea scuze și spuse imediat:

– Nu cred că e recomandabil. Am putea să ne pomenim împinși de vânt spre sud până la Rio și chiar dacă leacul, precum și vestea pierderilor de la Cape vor ajunge acasă înaintea noastră, tot va fi nevoie urgentă în Anglia de formația noastră.

Riley primi recunoscător felul în care Laurence îi răspunse și amândoi se plimbară în susul și-n josul punții, simțindu-se mult mai în largul lor împreună.

– Firește, n-avem nicio clipă de pierdut, spuse Riley, și, în ceea ce mă privește, am suficiente motive să-mi doresc să ajungem înapoi acasă cât mai repede. Sau credeam că am, până când mi-am dat seama că are de gând să se încăpățâneze. Dar, Laurence, iartă-mă, te rog, că-ți vorbesc așa de liber: aș fi fericit dacă am avea vânt potrivnic tot drumul, dacă asta ar însemna că nu vom ajunge înainte să se mărite cu mine.

Ceilalți aviatori începuseră deja să se refere, în termeni deloc binevoitori, la ceea ce numeau comportamentul exaltat al lui Riley, iar Chenery mersese până într-acolo încât spusese:

– Dacă o mai hărțuiește mult pe biata Harcourt, va trebui să facem ceva. Dar cum să-i venim de hac?

Laurence avea ceva mai multă înțelegere pentru suferința lui Riley. Era puțin șocat că Harcourt nu voia să se mărite nici arsă cu fierul roșu și situația îl obligă să-și aducă aminte cu regret de reverendul Erasmus. Îi lipsea sfatul călduros și hotărât în favoarea

căsătoriei pe care era convins că acel domn i l-ar fi dat. Domnul Britten, capelanul oficial al lui Riley, numit de Amiralitate, n-ar fi putut aduce niciun argument moral pentru a forța pe cineva, chiar dacă l-ar obliga să stea treaz suficient cât s-o facă.

– Dar cel puțin e hirotonisit, spuse Riley, așa că n-ar fi nicio problemă, totul va fi perfect legal. Dar ea nici nu vrea să audă. Și nu poate spune, cinstit vorbind, adaugă el pe jumătate sfidător, că sunt eu cine știe ce ticălos pentru că nu am încercat să vorbesc înainte. N-a fost ca și cum… n-am fost eu cel care… Apoi, întrerupându-se grăbit, termină pe un ton mai tânguitor, spunând: Și n-am știut de unde să încep, Laurence. N-are nicio rudă, cineva care ar putea s-o convingă?

– Nu, e chiar singură pe lume, spuse Laurence. Și, Tom, trebuie să știi că nu poate părăsi aviația. Nu ne putem lipsi de Lily.

– Ei, bine, spuse Riley, fără tragere de inimă, dacă nu poate fi găsit nimeni care să preia dragonul… (O idee pe care Laurence nu se osteni să încerce și i-o scoată din cap.) Dar nu contează, nu sunt așa de nemernic s-o abandonez. Și guvernatorul a fost destul de amabil să-mi spună că doamna Grey e dornică s-o primească: o generozitate mai mare decât te-ai putea aștepta, și care cu siguranță o să-i facă viața mai ușoară în Anglia. Au multe cunoștințe, în cele mai bune cercuri. Dar, desigur, nu până nu ne căsătorim și până nu ascultă glasul rațiunii.

– Poate se teme că familia ta nu va fi de acord, spuse Laurence, mai mult ca să-l consoleze decât din convingere.

Era sigur că Harcourt nu se gândise nicio clipă la sentimentele familiei lui Riley, nici nu s-ar gândi, dacă s-ar hotărî să se căsătorească.

– I-am promis deja că vor face tot ce se cuvine și așa va fi, răspunse Riley. Nu vreau să zic că este genul de căsătorie la care ar fi sperat familia mea pentru mine, dar am veniturile mele și pot să mă însor cu cine vreau fără să fiu acuzat de nechibzuință, cel puțin. Îndrăznesc să spun că tatei, cel puțin, nu-i va păsa, numai să fie băiat. Soția fratelui meu n-a reușit să nască decât fete, ultima acum patru ani, și totul decurge de-aici, termină el, gesticulând.

– Dar totul e o aberație, Laurence, spuse Catherine, la fel de exasperată, când o abordă. Se așteaptă să-mi dau demisia.

– Cred, replică Laurence, că l-am făcut să înțeleagă că așa ceva este imposibil. S-a consolat, de voie, de nevoie. Și trebuie să pricepi, adăugă el, importanța foarte

concretă a legilor succesiunii.

– Nu pricep deloc, răspunse ea. Are vreo legătură cu averea tatălui său? Ce legătură are asta cu mine sau cu copilul? Are un frate mai mare, nu-i așa, cu copii?

Laurence, care nu fusese instruit în chestiunile legale legate de moștenire și substituție, cât mai degrabă le absorbise prin piele, făcu ochii mari. După care îi explică repede că averea se moștenește pe linie masculină și copilul ei, dacă era băiat, avea să-și moștenească unchiul.

– Dacă refuzi, spuse Laurence, renunți la averea copilului tău, care presupun că e substanțială și care va fi lăsată, prin substituție, unei rude îndepărtate care nu se va sinchisi de interesul nepoatelor lui Riley.

– E o absurditate, răspunse ea, dar, da înțeleg. Și presupun că biata făptură ar avea de suferit dacă ar crește știind ce-ar fi putut să fie. Dar tot ce sper e să nu fie băiat, ci fată, și atunci la ce să-i folosească lui Riley copilul? Sau eu? Catherine râse, își șterse fruntea cu dosul palmei și, în cele din urmă, continuă: O, la naiba, presupun că poate divorța oricând de mine! Prea bine. Dar dacă e fată, va fi o Harcourt, adăugă ea, hotărâtă.

Căsătoria fu amânată pentru scurt timp, neavând nimic adecvat pentru a putea pregăti un ospăț de nuntă, până când reușeau să se aprovizioneze. Penuria îi mânase deja la țărm de mai multe ori. Nu exista pe hărțile lor niciun port sigur de-a lungul coastei sudice, unde *Allegiance* să poată fi ancorată fără teamă. Așa că butoaiele goale de apă erau legate laolaltă și așezate pe spinările dragonilor, care zburau zilnic cele douăzeci de mile de apă pe care Riley le lăsa, prudent, între ei și coastă, și încercau să găsească cine știe ce râu fără nume care se vărsa în mare.

Apropiindu-se de Benguela, trecură, pe 15 iunie, pe lângă două corăbii hodorogite, cu bordurile înnegrite și velele murdare, pe care un pirat s-ar fi jenat să le arboreze. Le luară drept nave cu refugiați din Cape, care aleseseră să se îndrepte spre est, către Sfânta Elena. *Allegiance* nu se oferi să se apropie. Abia le ajungeau și lor mâncarea și apa și, oricum, micile nave fugiră de ei, temându-se, pesemne, să nu fie forțați să le dea provizii sau oameni. Și pe bună dreptate.

– Aș da orice pentru zece marinari destoinici, spuse calm Riley, privindu-i cum se pierd la orizont.

Nu le mărturisi ce-ar fi dat pentru nițică apă curată. Dimineața, dragonii lingeau deja velele de rouă și toată lumea fusese trecută la jumătate de rație.

La început văzură fumul, încă ridicându-se, de la mare depărtare: un fum gros, necontenit, de lemne ude, stivuite în focuri imense de tabără, care, când se apropiară de port, se dovediră schelete de corăbii răsturnate, azvârlite de ocean pe plajă. Nu mai rămăsese din ele aproape nimic, doar chilele îndărătnice și elementele de coastă, semănând cu cutiile toracice ale unor leviatani eșuați la mal, care se aruncaseră pe nisip să moară. Fortificațiile coloniei olandeze fuseseră transformate în ruine.

Nu era niciun semn de viață. Cu toate golurile de tragere deschise și dragonii treziți, atenți la cel mai mic semn de pericol, bărcile navei se îndreptară spre țărm, pline de butoaie goale. Se întoarseră vâslind mai repede, în ciuda încărcăturii mai grele. În cabina lui Riley, locotenentul Wells raportă agitat:

– Mai mult de-o săptămână, domnule, aș zice, spuse el. Am găsit mâncare putrezită, în unele case și tot ce-a mai rămas din fort neclintit. Am găsit un mormânt mare săpat în câmp, în spatele portului. Trebuie să fi fost cel puțin o sută de morți.

– Nu se poate să fi fost același grup care ne-a atacat în Capetown, spuse Riley, când Wells termină. Nu se poate. Ar fi putut dragonii să zboare până aici așa de repede?

– O mie patru sute de mile, în mai puțin de-o săptămână? Nu, dacă voiau să lupte la sfârșit, și foarte probabil în nicio situație, zise Catherine, măsurând pe hartă cu degetele. (Ea prezida întrunirea, căci Riley reușise să-i lămurească pe ceilalți să-i dea ei cabina mare de la pupă, pentru călătoria spre casă.) Nici nu era nevoie, oricum. Erau destui dragoni la cascadă ca să formeze un alt grup de atac, de aceeași mărime, sau alte zece.

– Ei, bine, și îmi pare rău să cobesc ca o cioară, spuse Chenery, dar nu văd niciun afurisit de motiv să nu se fi dus spre Luanda, dacă voiau.

Încă o zi de drum îi aduse în apropiere de al doilea port mare. Dulcia și Nitidus își luară zborul, bătând iute din aripi în fața vântului și se întoarseră opt ore mai târziu, găsind corabia cufundată în beznă sub farurile aprinse pe gabii.

– Ars din temelii tot locul, spuse Chenery, dând peste cap, cu sete, cana de grog pe care o primi. Nici țipenie de om și toate fântânile pline de rahat de dragoni, să-mi fie cu iertare.

Începură treptat să înțeleagă cu toții magnitudinea dezastrului: nu doar Capetown era distrus, ci și altele două dintre cele mai mari porturi din Africa. Dacă intenția inamicului ar fi fost să preia controlul asupra porturilor, tot teritoriul dintre ele trebuie

să fi fost cucerit mai întâi. Dar, dacă tot ce doreau era să distrugă pur și simplu, nu era nevoie de o muncă așa de îndelungată, de extinsă. Fără forțe aeriene care să li se opună, dragonii ar fi putut să treacă fără probleme de orice dispozitive de apărare și să meargă direct la țintă, ducând cu ei infanteria ușoară. Și apoi să-și reverse toată energia asupra nefericitului oraș care le atrăsese mânia.

– Au luat toate tunurile, spuse Warren încet. Și ghiulelele. Am găsit chesoanele unde au fost depozitate. Îmi imaginez că au luat și praful de pușcă, n-am văzut să fi rămas nici strop.

Tot nesfârșitul lor drum spre casă de-a lungul coastei fu însoțit de nori de fum și de ruine, precedate de vestitorii lor, corăbiile înnegrite și hodorogite, pline de supraviețuitori, care se târau înapoi să-și caute un refugiu. *Allegiance* nu mai făcu nicio încercare să intre în port, bizuindu-se, în schimb, pe scurtele zboruri ale dragonilor până pe coastă, după apă, până când alte două săptămâni îi aduseră la Cape Coast. Riley considera că era de datoria lor măcar să numere morții din portul britanic și sperau că fortificațiile, mai vechi și mai extinse decât cele din alte porturi, mai salvaseră poate câțiva oameni.

Castelul care slujea drept comandament pentru port, construit din piatră, rămăsese în cea mai mare parte intact, cu excepția acoperișului găurit și carbonizat. Tunurile, care se dovediseră inutile, deși îndreptate spre mare, dispăruseră, la fel ca și grămezile de ghiulele din curte. *Allegiance*, supusă vicisitudinilor vântului și valurilor, nu reușise să țină pasul cu dragonii și înaintase mai încet decât succesiunea de atacuri. Trei săptămâni și mai bine trecuseră de la asalt.

În timp ce Riley organiza echipajul navei în trista muncă de exhumare și numărare a cadavrelor din mormântul lor uriaș, Laurence și ceilalți căpitani aviatori își împărțiră versanții împăduriți de la nord și dimprejurul orașului distrus, în speranța că vor găsi vânat pentru toată lumea. Aveau mare nevoie de carne proaspătă. Rezervele de carne de porc sărată se împuținau văzând cu ochii, iar dragonii erau mereu flămânzi. Doar Temeraire era foarte mulțumit cu peștele, dar chiar și el își exprimase dorința cu jind:

– Niște antilope fragede, de dragul variației. Sau un elefant ar fi cel mai bun. Sunt așa de hrănitori!

Între timp, reuși să-și ostoiască foamea cu vreo doi bivoli micuți cu blana roșcată, în timp ce pușcașii doborâră încă vreo șase, atâția câți putea să ducă Temeraire în gheare până la corabie.

– Au un miros cam neplăcut, dar Gong Su ar putea să încerce să fiarbă unul cu câteva fructe uscate, spuse Temeraire gânditor, vârându-și coarnele în gura animalului, ca să-i culeagă dinții, cu un troncănit îngrozitor, înainte de a-i depune, mofturos, pe pământ. Apoi își zbârli gulerul: Cred că vine cineva.

– Slavă Domnului, sunteți albi? veni un strigăt înăbușit dinspre pădure.

În scurt timp, câțiva bărbați murdari și istoviți ieșiră în poiană și băură cu o recunoștință demnă de toată mila din grogul și din brandy-ul lor.

– Nici n-am îndrăznit să sperăm, când v-am auzit puștile, spuse liderul lor, un domn George Case din Liverpool, care, împreună cu partenerul său David Miles și câteva ajutoare, nu reușiseră să scape la timp din calea dezastrului.

– Ne ascundem în pădure de când au descins monștrii, spuse Miles. Au luat toate corăbiile care n-au fugit destul de repede și le-au zdrobit ori le-au ars înainte să plece. Și noi eram acolo, aproape fără gloanțe. Eram disperați. Presupun că ar fi murit cu toții de foame dacă mai trecea o săptămână.

Laurence nu înțelese despre cine vorbea, până când Miles nu îi duse la un țarc improvizat, ascuns în pădure, unde se aflau vreo două sute de sclavi, ultimii rămași.

– Cumpărați și plătiți. Și a doua zi urma să-i încărcăm la bord, explică Miles, scuipând cu un dezgust filozofic, în timp ce unul dintre sclavii sfrijiți, înfometați, cu buzele crăpate adânc, întoarse capul în țarc și întinse mâna, cerșind apă.

Duhoarea era îngrozitoare. Sclavii făcuseră câteva tentative să sape mici gropi pentru necesități în interiorul țarcului, înainte să fie prea slăbiți, dar erau legați între ei cu lanțuri la glezne și nu se puteau îndepărta unul de altul. La nici un sfert de milă era un pârâu care se vărsa în mare. Case și oamenii lui nu păreau însetați, nici prea flămânzi. Pe frigare erau resturile unei antilope, la mică distanță de țarc.

– Dacă acceptați să ne luați cu voi, spuse Case, o să ne revanșăm la Madeira. Sau, adăugă el cu un aer de mare generozitate, puteți să-i cumpărați direct, dacă preferați. Vă oferim un preț bun, puteți fi siguri.

Lui Laurence îi venea greu să răspundă. I-ar fi plăcut să-i tragă un pumn. Temeraire nu era măcinat de asemenea dileme. Apucă pur și simplu poarta cu ghearele din față și, fără o vorbă, o smulse cu totul din loc și o aruncă pe pământ, gâfâind de furie.

– Domnule Blythe, spuse Laurence înverșunat, desfă, te rog, lanțurile acestor oameni.

– Da, domnule, răspunse Blythe și își aduse uneltele.

Sclavii făcură ochii mari.

– Dumnezeule, ce vreți să faceți? întrebă Miles, iar Case strigă că o să-i dea în judecată, negreșit o să-i dea în judecată, până când Laurence, întorcându-se spre ei, spuse, cu răceală:

– Să vă las aici să discutați aceste chestiuni cu domnii de față?

Ceea ce îi reduse brusc la tăcere.

Era un proces lung și chinuitor: oamenii erau legați unul de altul cu lanțuri de fier și în grupuri de câte patru, cu funii în jurul gâtului. Câțiva dintre ei erau legați de butuci groși, fiindu-le aproape imposibil și să stea în picioare.

Temeraire încercă să intre în vorbă cu sclavii, în timp ce Blythe îi elibera, dar aceștia vorbeau o limbă complet diferită și se retrăgeau speriați din fața capului aplecat al dragonului. Nu erau din Tswana, ci din vreun alt trib din regiune, care nu avea relații similare cu dragonii.

– Dă-le carnea, îi șopti Laurence lui Fellowes.

Acest gest nu avea nevoie de traducere și imediat cei mai vânjoși dintre foștii prizonieri începură să pregătească focuri și să-i sprijine pe cei mai slăbiți ca să poată mânca posmagii împărțiți de Emily și de Dyer, cu ajutorul lui Sipho. Mulți dintre sclavi preferară să fugă imediat, deși erau vizibil vlăguiți. Înainte să ajungă carnea pe frigare, aproape jumătate din ei dispăruseră în pădure, să încerce să-și croiască drum spre casă, presupunea Laurence. N-avea cum să știe de la ce distanță fuseseră aduși ori din ce direcție.

Temeraire stătu țeapăn și plin de dezgust când negustorii de sclavi fură urcați la bordul lui, iar când aceștia continuară să bombăne, întoarse capul și le arătă colții, spunând pe ton amenințător:

– Mai vorbiți așa de Laurence și vă las aici chiar eu. Atunci o să puteți tăcea în sfârșit.

Echipajul îi privea, de asemenea, cu mare dispreț.

– Javre nerecunoscătoare, mârâi Bell, în timp ce-i lega în ham.

Laurence răsuflă ușurat când îi coborî pe punte și îi văzu dispărând printre ceilalți

pasageri de pe *Allegiance.* Ceilalți dragoni se întorseseră mai norocoși de la vânătoare și Maximus depozită triumfător pe punte o pereche de elefanți micuți, după ce mâncase deja trei. Îi decretă foarte gustoși, iar Temeraire suspină ușor, pentru că elefanții fură imediat repartizați pentru nuntă. Deși trecuse în planul doi, din pricina problemelor lor mult mai importante, căsătoria nu mai putea fi mult amânată fără a pune mireasa în imposibilitatea de a păși pe puntea unei nave în tangaj.

Era un moment nepotrivit, deși Chenery se asigurase că oficiantul va fi treaz, cu obișnuitul său dispreț față de noțiunea de bune maniere, luându-l pe Britton de-o ureche și târându-l pe puntea dragonilor, cu o seară înainte, și însărcinând-o pe Dulcia să nu-l lase să se atingă de băutură. Preotul era treaz ca lumina zilei, a doua zi dimineață, și paralizat de frică. Mesagerii lui Harcourt îi aduseră cămașa curată și micul dejun pe puntea dragonilor și îi periară haina tot acolo, ca nu cumva să se furișeze și să se fortifice iarăși până cădea în apatie.

Dar lui Catherine nici nu-i trecuse prin cap să-și facă rost de o rochie, iar lui Riley nici nu-i trecuse prin cap că ea nu se îngrijise de asta. În consecință, fu nevoită să se mărite în pantaloni și veston, dând ceremoniei un aspect foarte ciudat și făcând-o să roșească pe biata doamnă Grey, alături de alte numeroase femei respectabile din Capetown, care veniseră să asiste. Britton părea și el foarte încurcat, în absența aburului liniștitor al băuturii, și se bâlbâi aproape la fiecare frază. Și, cireașa de pe tort, când Britton îi invită pe cei prezenți să-și exprime obiecțiile sau să tacă pe veci, Lily, în ciuda nenumăratelor asigurări pe care i le dăduse Harcourt pe această temă, își întinse capul peste marginea punții dragonilor, alarmând asistența.

– N-am voie? întrebă ea.

– Nu, n-ai voie! spuse Catherine, iar Lily, oftând adânc, își întoarse ochii roșii-portocalii spre Riley și zise:

– Prea bine, atunci, dar dacă te porți urât cu Catherine, o să te arunc în ocean.

Nu era cel mai promițător început pentru viața conjugală, dar carnea de elefant fu într-adevăr delicioasă.

Veghetorul văzu lumina de pe Capul Lizard pe 10 august, când în sfârșit intrară în Canal, cu masa întunecată a Angliei la prora babord. Și mai zări și câteva lumini care alergau pe lângă ei. Nu erau corăbii ale baricadei. Riley ordonă să se stingă luminile și îndreptă nava spre sud-est, cu mare atenție la hărțile sale, iar când se făcu dimineață, avură plăcerea amestecată cu mâhnire de a se pomeni chiar în spatele unui convoi de

opt nave care se îndreptau sigur către Le Havre: șase nave comerciale și două fregate care le escortau, pe care ar fi avut dreptul să le captureze. Oricare dintre ele s-ar fi predat imediat, dacă s-ar fi aflat în raza lor de acțiune. Dar erau la șaizeci de mile depărtare și, când îi văzură, umflară repede pânzele și se îndepărtară imediat.

Laurence se sprijini de balustradă lângă Riley, privindu-le melancolic cum pleacă. *Allegiance* nu mai fusese spălată cum se cuvine de când părăsise Anglia, și podeaua era îngrozitor de murdară. În orice caz, nu atingea opt noduri nici în condiții optime, și până și fregata din coada convoiului gonea cu siguranță cu unsprezece. Gulerul lui Temeraire tremura când se așeză să le privească.

– Sunt convins că putem să le ajungem din urmă. Am putea să le ajungem sigur, cel puțin după-masă.

– Uite-i aripile velelor, spuse Riley, privind prin lunetă.

Fregata greoaie făcu un salt înainte, după ce așteptase ca navele comerciale pe care le apăra s-o ia înainte.

– Nu cu vântul acesta, spuse Laurence. Sau poate că tu ai putea, dar nu și ceilalți. Și nu avem tancuri. În orice caz, n-am reușit să le capturăm. *Allegiance* ar fi vizibilă până după lăsarea serii și ar fugi toate de noi la adăpostul întunericului.

Temeraire oftă și își culcă la loc capul pe picioarele din față. Riley închise luneta.

– Domnule Wells, hai, te rog, să ne îndreptăm spre nord-nord-vest.

– Da, domnule, răspunse trist Wells, și se întoarse să facă pregătirile.

Dar fregata din fruntea convoiului se opri pe neașteptate și schimbă brusc direcția către sud, cu multe manevre la tachelaj, vizibile prin lunetă.

Întregul convoi se răsucea, de parcă acum ar fi vrut să se îndrepte spre Granville, pe lângă insulele Jersey. Își asumau un risc mai mare și Laurence nu putea să-și închipuie ce aveau de gând, doar dacă poate zăriseră vreo navă de la baricadă. Într-adevăr, Laurence se mira că nu văzuseră până acum o asemenea navă și se întreba dacă nu cumva furtuna împinsese recent blocada în susul Canalului.

Allegiance avea acum avantajul că naviga mai degrabă în întâmpinarea lor decât direct în urma lor.

– Am putea să-i mai lăsăm puțin, spuse Riley cu un calm studiat și îndreptă corabia

după ei, spre satisfacția nerostită, dar evidentă, a echipajului. Măcar de-ar fi destul de rapidă cealaltă navă, pe care ei încă n-o puteau vedea. Chiar și o singură fregată ar fi de-ajuns, stimulată de prezența amenințătoare a lui *Allegiance.* Și atâta vreme cât *Allegiance* se afla la orizont în momentul culminant al vânătorii, i s-ar cuveni o parte din orice captură.

Scrutară oceanul cu încordare, mișcând luneta, fără succes, până când Nitidus, care din când în când sălta în aer, ateriză și spuse cu sufletul la gură:

– Nu e o navă, sunt dragoni.

Își încordă privirea, dar petele care se apropiau se pierdeau printre nori aproape tot timpul. Însă cu siguranță se apropiau cu repeziciune și, în mai puțin de-o oră, convoiul schimbă iarăși direcția. Acum încercau doar să ajungă sub protecția uneia dintre pozițiile franceze de pe coastă, riscând să înainteze spre un țărm cu vântul din spate. *Allegiance* se apropiase la o distanță de vreo treizeci de mile.

– Acum putem merge? întrebă Temeraire, rotindu-și privirea.

Toți dragonii erau în stare de alertă. Deși stăteau ghemuiți, ca să nu împiedice înaintarea vasului, își întindeau gâturile, privind concentrați urmărirea. Laurence închise luneta și, întorcându-se, spuse:

– Domnule Ferris, echipajul de luptă să urce la bord.

Emily întinse mâna după lunetă s-o ducă la loc. Laurence se uită la ea și spuse:

– Când terminați, Roland, sper că tu și Dyer îl puteți ajuta pe locotenentul Ferris, la posturile de observație.

– Da, domnule, răspunse ea, cu un scâncet aproape sufocat și țâșni să ducă luneta.

Calloway le dădu, ei și lui Dyer, câte un pistol, iar Fellowes trase de hamul lor înainte să urce la bord.

– Nu înțeleg de ce trebuie să plec eu ultimul, zise Maximus bosumflat, în timp ce echipajele lui Temeraire și Lily urcau la bord.

Dulcia și Nitidus erau deja în aer, iar Immortalis urma la rând.

– Pentru că ești un mare nătărău bosumflat și nu avem loc să te înhămăm până nu se eliberează puntea, spuse Berkley. Cu cât stai mai liniștit, cu atât o să plece mai repede.

– Vă rog să nu terminați lupta până nu ajung și eu! strigă Maximus în urma dragonilor și răcnetul lui fu acoperit de ropotul trecerii lor.

Temeraire gonea, îndepărtându-se de ceilalți și, de data aceasta, Laurence n-avea de gând să-l oprească. Avea toate motivele să profite de viteza lui, știind că sprijinul era atât de aproape. Nu trebuiau decât să hărțuiască și să întârzie puțin convoiul, până ajungeau toți ceilalți, ceea ce trebuia să determine navele inamice să se predea.

Dar Temeraire abia ajunsese la convoi, când norii de deasupra fregatei din frunte începură să se destrame într-o explozie orbitoare, ca un foc de artilerie. Și prin strălucirea nepământeană, de un ocru intens, Iskierka veni în picaj, cu un alai de smocuri de ceață și fum atârnând de țepușele ei, și revărsă un arc strălucitor de flăcări direct peste prorele navelor. Arkady și dragonii sălbatici năvăliră în urma ei, miorlâind ca niște pisici, și începură să zboare încoace și încolo pe deasupra convoiului, țipând și țiuind, chiar în bătaia puștilor. Chiar dacă părea o nechibzuință, nu era, căci zburau atât de repede, încât puteau fi nimeriți doar din întâmplare, iar forța aripilor lor făcea velele să se cutremure.

– O! făcu Temeraire neîncrezător, când țâșniră nebunește pe lângă el, și se opri, planând.

În acest timp, Iskierka zbura în spirale deasupra fregatei, strigând echipajului să se predea. Să se predea, altfel îi va transforma în cenușă, o să vadă ei. Și azvârli un alt șuvoi de flăcări, demonstrativ, direct în apă, din care se înălță, șuierând, un monstruos șuvoi de abur.

Steagurile fură iute coborâte și, supuse, celelalte nave din convoi urmară exemplul fregatei.

Laurence se așteptase să întâmpine multe dificultăți din cauză că nu aveau echipe de captură, însă totul merse strună: dragonii sălbatici se apucară imediat, cu hărnicie și iscusință, să facă ordine pe navele capturate, ca niște câini de pază care-și îngrijesc turmele, repezindu-se la timonieri și împingându-i spre proră, ca să-i îndemne să schimbe direcția spre Anglia. Cei mai mici dintre dragonii sălbatici, precum Gherni și Lester, aterizară direct pe nave, speriindu-i de moarte pe bieții marinari.

– O, i-a intrat ideea asta în cap, spuse Granby neliniștit, strângând mâna lui Laurence, la proră, pe *Allegiance*, după ce se întâlniseră la jumătatea drumului și, călătorind acum împreună, își reluaseră drumul spre Dover. Nu înțelege de ce trebuie să ia Marina toate trofeele. Și mă tem că i-a mituit pe afurisiții ăia de dragoni sălbatici. Sunt

sigur că-i pune să survoleze Canalul noaptea, pe ascuns, în căutare de trofee, fără să le declare. Și când îi povestesc despre vreunul, se preface din senin că trebuie să meargă într-o direcție sau alta. Sunt mai pricepuți decât orice echipaj de captură. Marinarii sunt sfioși ca niște fecioare, cu unul dintre ei la bord.

Ceilalți dragoni sălbatici erau în văzduh, cântând veseli, în limba lor neînțeleasă, și făcând șotii, satisfăcuți. În schimb, Iskierka se înghesuise în mijlocul formației și pusese stăpânire pe locul din dreptul parapetului de la tribord, unde prefera Temeraire să moțăie. Nu era o cantitate neglijabilă. Ajungând la maturitate în lunile de când n-o mai văzuseră, era acum enorm de lungă și de lăbărțată. Trupul ei sinuos, cu colaci grei, era cel puțin la fel de lung ca al lui Temeraire și acoperea orice se întâmpla să-i stea în cale, lucru cât se poate de deranjant.

– Nu-i loc destul pentru tine, îi spuse Temeraire de la obraz, împingând colacul pe care Iskierka îl plasase pe spatele lui și ridicând piciorul de sub un altul, care se încolăcea pe după el. Nu înțeleg de ce nu poți să zbori la Dover.

– Poți să zbori tu la Dover, dacă vrei, răspunse Iskierka, plesnind din vârful cozii cu dispreț. Am zburat toată dimineața, și, oricum, o să rămân cu trofeele mele. Uite ce multe am, adăugă ea, exultând.

– Toate sunt trofeele noastre, precizăTemeraire.

– Dacă asta-i regula, presupun că trebuie să le împărțim cu voi, spuse ea, cu un aer condescendent, dar n-ați făcut nimic. Doar că ați venit târziu și v-ați uitat.

O remarcă pe care, mai mult instinctiv, Temeraire o considera corectă, și se ghemui să rumege bosumflat situația în tăcere.

Iskierka îl împunse cu botul.

– Uite ce dichisit e căpitanul meu, adăugă ea, ca să-l mai perpelească.

Spre stânjeneala lui, bietul Granby era, într-adevăr, puțin cam prea dichisit, cu butoni și inele de aur și sabia de la cingătoare cu mâner tot din aur și cu un diamant absurd de mare la măciulie, pe care se străduia din răsputeri să-l ascundă cu mâna.

– Se frământă zile în șir, dacă o refuz, de fiecare dată când capturează încă una, mormăi Granby, roșu până în vârful urechilor.

– Câte a capturat? întrebă Laurence, sceptic.

– O… cinci, de când s-a apucat serios, spuse Granby. Se predau în fața ei pe loc, de îndată ce le pârjolește puțin. Și nu prea avem concurență pentru ele. Presupun că n-ai aflat: n-am reușit să menținem blocada.

Această veste fu întâmpinată cu strigăte alarmate.

– Patrulele franceze, spuse Granby. Nu știu cum, dar aș jura că au încă o sută de dragoni în plus față de câți trebuiau să aibă pe coastă. Nu-i putem număra. Stau la pândă până ne îndepărtăm și apoi atacă navele de la baricadă: aruncă bombe și, cum încă nu avem destui dragoni sănătoși să facă de pază tot timpul, navele trebuie să stea bord la bord ca să-i țină la distanță. E al naibii de bine că v-ați întors acasă.

– Cinci trofee, spuse Temeraire, cu glasul stins.

Și nu-i reveni buna dispoziție când ajunseră la Dover, unde, pe un promontoriu, deasupra stâncilor, Iskierka avea acum un pavilion uriaș, făcut din piatră înnegrită, care transpira din cauza aburilor emanați de țepii ei și era cu siguranță supraîncălzit în arșița verii. Cu toate acestea, Temeraire îl privi cu indignare, mai cu seamă după ce Iskierka se așeză îngâmfată pe prag, etalându-și trupul roșu aprins cu violet pe piatra neagră, și îl informă că era bine venit să doarmă acolo, dacă nu îi este comod nicidecum în poiana lui.

Temeraire își umflă pieptul și spuse cu răceală:

– Nu, îți mulțumesc.

Și, retrăgându-se în poiana lui, nici măcar nu-și lustrui platoșa, cum făcea de obicei ca să se consoleze, ci își vârî capul sub aripă, îmbufnat.

14

MĂCEL ORIBIL LA CAPE
Mii de morți!
Cape Coast distrus!
Luanda și Benguela pârjolite!

Va mai trece o vreme până când un raport final va confirma cele mai negre temeri ale rudelor și creditorilor deopotrivă, de pe întregul cuprins al acestor insule, cu privire la dimensiunea dezastrului, care, cu certitudine, a ruinat numeroși dintre cei mai de seamă cetățeni ai noștri, prin distrugerea multora dintre afacerile lor, și ne-au lăsat înlăcrimați fără să știm cu siguranță care ar putea fi soarta bravilor noștri coloniști și a remarcabililor noștri misionari. În pofida chestiunilor teritoriale asociate războiului cu Franța, care ne-au învrăjbit în ultima vreme, în aceste clipe trebuie să transmitem cele mai sincere condoleanțe dincolo de Canal, acelor familii îndurerate din Regatul Olandei, care, în așezările de la Colonia Capului, și-au pierdut în unele cazuri cele mai apropiate rude. Trebuie să ne unim glasurile și să deplângem cel mai hidos și nejustificat asalt imaginabil, lansat de o hoardă de fiare violente, încurajată de invidia triburilor de băștinași care urăsc binefacerile lucrării creștine cinstite…

Laurence împături ziarul din Bristol și îl aruncă lângă cafetieră, cu caricatura în jos: o creatură umflată, cu dinții strâmbi, numită Africa, făcând evident trimitere la un dragon, și mai mulți băștinași despuiați, rânjind, cu fețe negre, care împingeau cu sulițele un mic grup de femei și copii în gura larg deschisă a creaturii, în timp ce bietele victime ridicau mâinile în rugăciune și strigau: „O, n-aveți milă!?“ scris pe o fâșie lungă care le ieșea din gură.

– Trebuie s-o văd pe Jane, spuse el. Cred că vom merge la Londra, în după-amiaza asta, dacă nu ești prea obosit.

Temeraire încă cocheta cu ultimul său tăuraș, nu foarte sigur dacă-l voia sau nu. Mâncase trei, cu lăcomie, după rațiile mici din timpul călătoriei.

– Nu mă deranjează să mergem, răspunse el, și poate că am putea să plecăm ceva mai devreme, să vedem pavilionul nostru. Sunt sigur că nu mai există niciun motiv să nu ne apropiem de terenurile de carantină.

Chiar dacă nu aduseseră ei vestea dezastrului total din Africa, fiind devansați în zborul lor de multe nave mai rapide, cu siguranță că ei o aduseseră pe cea mai importantă. Înainte de sosirea lor, nimeni din Anglia nu știa nimic despre identitatea misteriosului și implacabilului dușman care măturase cu totul coasta africană. Laurence, Harcourt și Chenery scriseseră, firește, rapoarte, descriindu-și experiențele, și le trimiseseră cu o fregată care trecuse pe lângă ei dincolo de Sierra Leone, și cu o alta, la Madeira, dar, în cele din urmă, acestea doar precedaseră sosirea lor cu câteva zile. În orice caz, rapoartele oficiale, chiar și cele lungi, redactate în timpul liber oferit de o lună pe mare, nu erau nicidecum gândite să satisfacă nevoia de informații, exprimată zgomotos de guvern, cu privire la un asemenea dezastru.

Jane, cel puțin, nu le irosi timpul cu relatarea faptelor.

– Sunt convinsă că o să povestiți destul în fața Excelențelor Lor, le spuse ea. Va trebui să veniți amândoi. Și Chenery, deși pe tine, Harcourt, probabil aș putea să te scutesc, dacă vrei, în condițiile date.

– Nu, mulțumesc, spuse Catherine roșind. Aș prefera să nu am parte de un tratament special.

– O, eu voi accepta tot tratamentul special pe care-l putem primi. Cu ambele mâini, spuse Jane. Sper că o să-i fac măcar să ne ofere scaune. Arăți rău.

În schimb, Jane arăta mult mai bine, de când o văzuse Laurence ultima oară. Părul îi era brăzdat de mai multe fire argintii, însă fața, mai împlinită, arăta efectele grijilor împuținate și ale întoarcerii la zbor: o culoare mai sănătoasă, arsă de vânt, în obraji și buzele puțin crăpate. Se încruntă la Catherine, care, în ciuda unei perpetue roșeți de rac, de la soare, reușea să aibă o nuanță albăstrie sub ochi și un aer anemic.

– Mai ai încă grețuri?

– Nu foarte des, răspunse Catherine, fără să fie pe deplin sinceră. Laurence – de fapt toți cei de pe vas – fuseseră martori la vizitele ei regulate la parapet, în timpul călătoriei. Și sunt sigură că mă voi simți mai bine acum, că nu mai suntem pe mare, adăugă ea.

Jane clătină dezaprobator din cap.

– În luna a șaptea, eu m-am simțit mai bine ca oricând. N-ai luat în greutate nici pe departe cât ar fi trebuit. E un angajament ca oricare altul, Harcourt, și trebuie să ne asigurăm că ești la înălțime.

– Tom vrea să merg la un medic, în Londra, spuse Catherine.

– Aiureli, decretă Jane. O moașă pricepută îți trebuie ție. Cred că a mea e încă în activitate, aici, în Dover. O să mă interesez unde poți s-o găsești. Am fost tare mulțumită de ea, te asigur. Douăzeci și nouă de ore de travaliu, adăugă ea, cu înfiorătoarea satisfacție a unui veteran de război.

– O! exclamă Catherine.

– Spune-mi, ți se pare…, începu Jane și, în scurt timp, Laurence sări în picioare și se duse să studieze harta Canalului, care era desfășurată pe biroul lui Jane, străduindu-se cu disperare să nu audă restul conversației lor.

Harta nu i se părea așa de tulburătoare în sens visceral, deși acesta era mai degrabă un semn de insensibilitate din partea lui, căci situația pe care o înfățișa era cât se poate de nefericită. Toată coasta franceză a Canalului era acum împânzită de semne. Albastrul reprezenta companiile de oameni, albul era pentru dragonii separați. În jurul Brestului erau grupați cincizeci de mii de oameni, cel puțin, și alți cincizeci de mii la Cherbourg. La Calais, o oaste cât jumătate din acel număr. Și, risipiți între cele două poziții, vreo două sute de dragoni.

– Sunt sigure aceste cifre? întrebă Laurence, după ce terminară discuția și i se alăturară.

– Nu, din păcate, răspunse Jane. Are mai mulți dragoni, în orice caz. Acelea nu sunt decât estimările oficiale. Powys susține că Napoleon nu poate hrăni atâția dragoni grupați când avem porturile blocate. Dar știu că sunt acolo, afurisiții. Primesc prea multe rapoarte de la iscoade. Mai mulți dragoni decât ar trebui să vadă deodată. Iar cei din Marină îmi spun că nu mănâncă strop de pește, dar îl pescuiesc și ei, așa de mult a crescut prețul cărnii. Pescarii noștri vâslesc până acolo, să-și vândă capturile. Dar, haideți să vedem partea bună a lucrurilor, adăugă ea. Dacă situația n-ar fi fost așa de a naibii de dificilă, sunt sigură că te-ar ține în Whitehall o lună, să răspunzi la întrebări despre chestiunea din Africa. Așa, o să reușesc să te smulg fără mult mai mult de-o zi sau două de agonie.

Laurence mai zăbovi, după plecarea lui Catherine. Jane îi umplu din nou paharul.

– Și ți-ar prinde și ție o lună pe malul mării, după cum arăți, spuse ea. Mi se pare că ai dus-o îngrozitor, Laurence. Rămâi la cină?

– Am să te rog să mă scuzi, răspunse el, dar Temeraire vrea să zburăm la Londra cât mai e lumină. Laurence se gândea că probabil ar trebui să se retragă. Simțea că dorește să stea de vorbă cu ea, dar nu știa exact ce voia să spună, și nu putea să stea acolo prostește. Se salvă, totuși, adăugând: Îți sunt foarte recunoscător, apropo, pentru recomandarea pentru Emily. I-am trimis vorbă lui Powys la Comandamentul Forțelor Aeriene, să-i confirm, pe ea și pe Dyer, în grad de sergent, doar ca să nu fie niciun dubiu legat de chestiunea asta. Dar n-o să fie nicio problemă. Ai în minte doi băieți potriviți să-i înlocuiască?

– Da, răspunse el, oțelindu-se, cu voia ta: cei pe care i-am adus din Africa.

Demane își petrecuse săptămânile de după evadarea din Capetown delirând. Carnea i se umflase sub mica cicatrice unde pătrunsese baioneta, de parcă ar fi avut sub piele o bășică încărcată. Iar Sipho, prea tulburat ca să și vorbească, refuzase să părăsească patul de suferință al fratelui său, cu excepția cazurilor în care se strecura afară după apă ori după terciul de ovăz pe care i-l dădea răbdător, lingură cu lingură.

Coasta sudică se îndepărtase cu repeziciune la tribord, luând cu ea orice speranță că-i vor putea înapoia familiei, mult înainte ca medicul de bord să-l informeze pe Laurence că băiatul avea să-și revină.

– E meritul dumitale, domnule, spusese Laurence, chiar în timp ce se întreba ce vor face acum cu băieții.

Allegiance trecuse deja de Benguela, la vremea aceea, și nu se putea pune problema să se întoarcă.

– Nu-i vorba de așa ceva, protestase domnul Raclef. O rană de felul acesta în organele vitale este invariabil fatală. N-ai ce face decât să-i ușurezi suferința.

Și se îndepărtase bombănind, ușor ofensat că diagnosticul său fusese așa de evident infirmat.

Pacientul se încăpățânase să-l sfideze, făcând dovada rezistenței tinereții și în foarte scurt timp recuperase cele zece kilograme pe care le pierduse în timpul bolii, la care adăugase încă cinci. Demane părăsise infirmeria navei înainte să traverseze Ecuatorul, și cei doi băieți fuseseră instalați împreună în zona pasagerilor, într-un mic compartiment separat printr-o draperie, în care abia aveau loc să-și întindă micul lor

hamac. Precaut, Demane nu accepta să doarmă amândoi în același timp și insistase să stea de veghe cu schimbul.

Îl neliniștea, și pe bună dreptate, grupul de refugiați din Cape, care îi priveau spumegând de furie ca pe niște reprezentanți ai *kaffirilor*, pe care îi învinuiau pentru distrugerea caselor lor. Era inutil să le explici coloniștilor că Demane și Sipho făceau parte din cu totul alt popor decât cel care îi atacase, și erau cu toții indignați că trebuiau să stea laolaltă cu băieții, mai ales negustătorii și fermierii, ale căror compartimente fuseseră micșorate, fiecare, cu șapte țoli, din cauza lor.

Urmară, previzibil, câteva încăierări, sub punte, cu tinerii coloniști. Acestea încetară în scurt timp, devenind repede evident că un băiat, fie și slăbit după boală, care și-a asigurat toată viața supraviețuirea prin abilitățile sale de vânător și a fost obligat să se lupte cu leii și hienele ca să aibă ce mânca la cină, nu era un adversar de dorit pentru niște băieți a căror experiență se limita la păruielile din curtea școlii. Recurseră, în schimb, la șicane meschine, de țânci: pișcături și înghionteli pe furiș, mici capcane de noroi ori rahat lăsate sub hamac și folosirea ingenioasă a gărgărițelor. A treia oară când Laurence îi găsi pe băieți dormind pe puntea dragonilor, cuibăriți lângă Temeraire, nu-i mai trimise înapoi în micul lor compartiment de sub punte.

Prezența dragonului era aproape unicul punct comun cu viața lor de dinainte și Temeraire era singurul de pe vas care le înțelegea cât de cât limba, așa că băieții își învinseră ultimele rămășițe de teamă, cu atât mai mult cu cât în preajma lui erau siguri că-i puteau evita pe hărțuitorii lor. Băieții fură în curând capabili să se cațere pe spatele dragonului, în joacă, ca oricare dintre ofițerii mai tineri, și, cu sprijinul lui, ajunseră să stăpânească engleza rezonabil, astfel că, nu după multă vreme de când părăsiseră Cape Coast, Demane putu să se apropie de Laurence și să-l întrebe, fără tremur în glas, trădat doar de mâna încleștată pe balustradă:

– Acum suntem sclavii voștri?

Laurence făcu ochii mari, șocat, și băiatul adăugă:

– Nu vă las să-l vindeți pe Sipho și să ne despărțiți.

O spuse sfidător, dar cu o notă de disperare care dovedea că înțelege că nu avea prea multă putere să se apere, pe el și pe fratele său, de o asemenea soartă.

– Nu, răspunse Laurence imediat. Era o lovitură cumplită să descopere că era considerat un răpitor. Firește că nu, sunteți… Dar se opri, stânjenit de faptul că nu știa

cum să definească situația lor, văzându-se obligat să conchidă lamentabil: nu sunteți sclavi. Aveți cuvântul meu că nu veți fi despărțiți, adăugă el.

Demane nu părea foarte liniștit.

– Firește că nu sunteți sclavi, întări Temeraire, cu un efect mai liniștitor. Sunteți echipajul meu.

O presupunere izvorâtă din posesivitatea lui nativă, însușindu-și-i senin, în ciuda tuturor impedimentelor evidente de ordin practic ale unui astfel de aranjament și forțându-l pe Laurence să recunoască, până la urmă, că nu vedea altă soluție să le poată oferi băieților respectul pe care și l-ar fi câștigat în tribul lor pentru serviciile pe care le aduseseră.

Nimeni n-ar fi putut spune că erau manierați, prin naștere ori educație, și Laurence era conștient că, în timp ce Sipho era un copil docil, blajin, Demane era prea independent și încăpățânat ca un catâr, dacă nu chiar războinic, față de oricine dorea să-i schimbe în vreun fel deprinderile. Dar Laurence nu putea să lase un astfel de obstacol să-i stea în cale. Îi luase de la casa lor, de lângă toate rudele și prietenii pe care poate îi aveau și îi privase de orice statut în această lume. Dacă, la sfârșit, pur și simplu nu avusese cum să-i trimită înapoi, nu putea fugi de responsabilitatea pentru situația creată. Contribuise de bunăvoie la ea, în folosul aviației și al misiunii sale.

– Căpitanii pot alege pe cine vor. Întotdeauna a fost așa, spuse Jane, dar nu susțin că n-o să iasă cu scandal. Poți fi sigur că de îndată ce promovările vor fi publicate în *Gazette,* mă vor căuta o mulțime de familii. În prezent, avem mai mulți băieți instruiți decât locuri, iar tu ți-ai câștigat reputația unui bun profesor, chiar dacă nu le-a plăcut să-și vadă odraslele pe un dragon de talie mare. E o cale sigură spre gradul de locotenent, dacă nu-și taie singuri craca de sub picioare.

– Trebuie să le acord prioritate, spuse el, celor care au făcut atât de multe pentru noi. Iar Temeraire îi socotește deja membri ai echipajului său.

– Da, dar gâlcevitorii vor spune că ar trebui să-i iei ca servitori personali sau în cel mai bun caz ca membri ai echipajului de sol, zise Catherine. Dar să-i ia naiba pe toți! Vei avea băieții. Și, dacă se plânge cineva de originea lor, poți oricând să-i declari prinți în țara lor de baștină, fără teamă că se va dovedi contrariul. Oricum, adăugă ea, o să-i notez discret în registru, sperând că o să treacă neobservați. Îmi îngădui să-ți dau un al treilea? Efectivul lui Temeraire o permite. Laurence încuviință, desigur, iar ea clătină din cap: Bun. O să ți-l trimit pe nepotul cel mai tânăr al amiralului Gordon și

asta îl va face avocatul tău cel mai bun, în loc de cel mai zgomotos critic. Nimeni n-are la fel de mult timp de scris scrisori și de făcut gălăgie ca un amiral în rezervă, te asigur.

Sipho se arătă foarte mulțumit când fură informați despre promovarea lor. Demane spuse puțin suspicios:

– Ducem mesaje? Și călărim dragonul?

– Și alte comisioane, răspunse Laurence și apoi fu pus în dificultate când încercă să explice ce înseamnă comisioane, până când Temeraire interveni:

– Sunt niște sarcini mici și plictisitoare pe care nimănui nu-i prea place să le facă.

Ceea ce nu diminuă suspiciunea.

– Când o să avem timp să vânăm? întrebă băiatul.

– Presupun că n-o să aveți, spuse Laurence, luat pe nepregătite.

Abia după alte câteva schimburi de replici își dădu seama că băiatul nu înțelegea că vor fi hrăniți și îmbrăcați. Pe cheltuiala lui Laurence, firește, întrucât nu aveau familie să-i finanțeze. Cadeții nu erau plătiți.

– N-o să vă lăsăm să muriți de foame. Ce-ați mâncat până acum?

– Șobolani, răspunse scurt Demane, explicând tardiv, spre satisfacția lui Laurence, neobișnuita absență a acelor delicii, mai elegant numite „morari", după care plânseseră mult aspiranții, a căror pradă tradițională erau. Dar acum, că suntem pe uscat, am mâncat aseară doi din aceia mici, adăugă el, sugerând cu un gest o pereche de urechi mari.

– Nu de pe pământurile castelului Dover, presupun! spuse Laurence. Nu aveau cum să fie prea mulți în zonă, cu mirosul atâtor dragoni prin preajmă. Să nu se mai repete, le ceru el. Veți fi arestați pentru furt.

Laurence nu era foarte sigur că Demane era convins, dar în sfârșit declară o victorie personală și îi dădu pe cei doi în grija lui Roland și a lui Dyer să-i instruiască o vreme.

Zborul fu scurt până la zona de carantină și la pavilionul ridicat înțelept într-o vale ferită, sacrificând priveliștea în favoarea unui adăpost ferit de vânt. Nu era gol: înăuntru dormeau doi dragoni Yellow Reaper, slabi și obosiți, încă tușind din când în

când, și un mic Greyling vlăguit: nu Volly, ci Celoxia, și căpitanul ei Meeks.

– Pe ruta Gibraltarului, cred, răspunse Meeks cu amărăciune la întrebarea lor, dacă nu cumva a fost doborât din nou. Nu vreau să-ți găsesc pricină, Laurence. Dumnezeu știe că ai făcut tot ce trebuia. Și mai mult decât atât. Dar se pare că Amiralitatea consideră că e ca și cum te-ai apuca să inventezi iarăși roata și vor să zburăm din nou pe rutele vechi. Halifax și înapoi, prin Groenlanda, ajutați de un vas de transport ancorat la paralela 50, cu o apă înghețată năvălind la proră cu fiecare val. Bineînțeles că iar strănută.

Meeks mângâie botul micuței femele-dragon. Aceasta strănută jalnic.

Podeaua era caldă și foarte plăcută, și chiar dacă focul de lemne scotea cam mult fum ce se târa printre dalele de piatră, structura deschisă permitea fumului să iasă. Era o clădire simplă și practică, nicidecum elegantă și ornamentată, și Temeraire ar fi putut să doarmă în ea, deși nu s-ar fi putut spune că era spațioasă pentru mărimea lui. O privi cu melancolică dezamăgire și nu era dispus să mai zăbovească. Echipajul lui nici nu avu ocazia să coboare înainte ca el să decidă să plece, lăsând pavilionul în urmă și zburând cu gulerul cam pleoștit.

Laurence încercă să-l consoleze, remarcând că dragonii bolnavi se mai adăposteau acolo chiar și în arșița verii.

– Jane mi-a spus că îi îngrămădesc înăuntru câte zece odată în timpul iernii, spuse el, când e frig și umezeală, și medicii sunt siguri că a salvat multe vieți.

– Ei, mă bucur că e de folos, mormăi Temeraire urâcios. O victorie atât de îndepărtată, câștigată departe de ochii lui și cu multe luni în urmă nu îl prea satisfăcea. E un deal urât, adăugă el. Și cel de acolo. Nu-mi plac, adăugă, nemulțumit de peisaj, când el de obicei se dădea în vânt după tot ce era neobișnuit și îi atrăgea atenția lui Laurence, plin de încântare, la cele mai banale lucruri.

Dealurile erau ciudate. Neregulate și acoperite cu o iarbă abundentă, le atrăgeau privirea în mod straniu pe măsură ce zburau deasupra lor.

– O! făcu dintr-odată Emily, din postul de veghe din față, înălțându-și capul peste umărul lui Temeraire să se uite la ei. Și închise repede gura, stânjenită de greșeala de a fi vorbit fără să aibă de anunțat ceva.

Aripile lui Temeraire își încetiniră ritmul.

– O! exclamă el.

Valea era plină: nu dealuri, ci tumuli, ridicați deasupra cadavrelor dragonilor, acolo unde își dăduseră ultima suflare. Din loc în loc, câte un corn ori țepușă ieșeau din iarbă. Sau câte o mică surpare de pământ dezgolise curba albă a unui os de maxilar. Nimeni nu vorbi. Laurence îl văzu pe Allen aplecându-se și oprind cu palma zornăitul carabinierelor sale, acolo unde se agățau de ham. Își continuară zborul în tăcere, deasupra întinderii înverzite și pustii, cu umbra lui Temeraire plutind și vălurindu-se peste urcușurile și coborâșurile formate de trupurile celor morți.

Erau tăcuți cu toții când Temeraire ajunse la adăpostul din Londra și despachetară puținul necesar cu un aer abătut. Cărară pachetele și le depozitară în celălalt capăt al luminișului și se întoarseră după restul. Harnașierii nu se mai certau care să se ocupe de plasa de pântece, așa cum le era obiceiul: Winston și Porter se apucară de treabă în liniște.

– Domnule Ferris, spuse Laurence, ridicând anume glasul, după ce terminăm aici, poți să dai o permisie generală, până mâine după cină, cu excepția unor eventuale sarcini urgente.

– Da, domnule, mulțumesc, spuse Ferris, încercând să vorbească și el la fel de tare.

Nu prea reuși, însă munca decurse ceva mai vioi și Laurence era sigur că o noapte de petrecere avea să contribuie decisiv la smulgerea oamenilor din starea apăsătoare.

Se duse lângă capul lui Temeraire, așezându-și mâna pe botul lui ca să-l liniștească.

– Mă bucur că am fost de folos, spuse dragonul cu glas scăzut, lăsându-se și mai moale pe pământ.

– Haide, vreau să mănânci ceva, spuse Laurence. Mănânci puțin de cină și apoi am să-ți citesc, dacă vrei.

Filozofia nu-l prea consola, nici măcar matematica. Luă câteva înghițituri, umflându-și gulerul, ridică fruntea și își așeză laba posesiv peste vita sa. Atunci Volly se năpusti în poiană, stârnind un nor furios de fum în urma lui.

– *Temrer*, spuse voios Volly și îl lovi peste umăr, după care aruncă imediat o privire galeșă spre vacă.

– Nu te lăsa înduioșat, spuse James, alunecând de pe spatele lui. A mâncat acum un

sfert de oră, în timp ce așteptam poșta în Hyde Park. O oaie frumușică. Ce mai faci, Laurence? Destul de ars de soare, pare-mi-se. Asta-i pentru tine, dacă nu te superi.

Laurence acceptă bucuros pachetul cu scrisori pentru echipajul lui, cu una deasupra, destinată lui personal.

– Domnule Ferris, spuse el, dând pachetul mai departe, să fie distribuit. Mulțumesc, James. Nădăjduiesc că sunteți bine.

Volly nu arăta așa de rău cum l-ar fi putut face pe Laurence să se teamă de relatarea lui Meeks, chiar dacă avea o crustă în jurul nărilor și vocea ușor răgușită. Asta nu-l împiedică să zburde fericit până la Temeraire, enumerând oile și caprele pe care le mâncase în ultimul timp și povestind despre triumful de a fi devenit el însuși, la începutul recentului dezastru, tatăl unui ou.

– Păi, asta e foarte bine, spuse Temeraire. Când o să eclozeze?

– În noiembrie, răspunse încântat Volly.

– Așa spune el, interveni James, deși medicii n-au idee. Nu s-a întărit încă deloc și ar fi devreme. Dar se pare că afurisitele de creaturi știu, uneori, așa că se caută deja un băiat potrivit pentru pui.

Mergeau spre India.

– Mâine sau poate poimâine, dacă vremea se menține bună, spuse James afectat. Temeraire își îți capul:

– Căpitane James, crezi că ai putea duce o scrisoare de-a mea? În China, adăugă el.

James se scărpină în cap la auzul unei asemenea solicitări. Temeraire era unic printre dragonii britanici, din câte știa Laurence, în ceea ce privea scrisul epistolelor. Într-adevăr, nu mulți aviatori se descurcau la asta.

– Pot s-o duc la Bombay, răspunse el și presupun că voi găsi vreun vas comercial care să meargă mai departe. Dar nu merge nimeni decât până la Canton.

– Sunt sigur că dacă o să i-o dea guvernatorului chinez de acolo, el o să aibă grijă să fie transmisă, spuse Temeraire, cu o încredere justificată: era de așteptat ca guvernatorul s-o considere o misiune imperială.

– Dar, firește, nu trebuie să te întârziem pentru corespondența personală, spuse

Laurence cu un aer ușor vinovat, chiar dacă James părea că nu se prea sinchisea de planificarea călătoriei sale.

– O, nu-ți face probleme, spuse James. Încă nu-mi place cum îi sună pieptul, și nici medicilor. Excelențele Lor nu se agită să ajungem la timp, așa că nu mă agit nici eu. Mă bucur să mai zăbovesc în port câteva zile și să-l las să se mai îngrașe și să mai doarmă puțin.

Îl lovi pe Volly peste crupă și îl conduse spre o altă poiană, iar micul Greyling îl urmă aproape ca un câine de vânătoare, dacă ne-am imagina un câine de dimensiunea unui elefant mediu.

Scrisoarea era de la mama lui, dar fusese timbrată – un mic, dar prețios semn al aprobării tatălui său cu privire la expedierea ei, cu răspunsuri la ultima epistolă a lui Laurence:

> *Suntem foarte șocați de veștile pe care ni le-ai trimis din Africa, vești care depășesc în multe privințe ceea ce apare în jurnale, și ne rugăm pentru alinarea acelor suflete creștine prinse în urgie, dar nu ne putem repudia un anume sentiment, pe care repulsia față de o asemenea violență nu-l poate potoli cu totul, că plata păcatului nu așteaptă întotdeauna Ziua Judecății, ci criminalii, prin voia Domnului, pot fi făcuți să plătească până și în această viață pământească. Lordul Allendale consideră că este pedeapsa pentru eșecul votului. E foarte satisfăcut de aprecierea ta, că Tswana (dacă am înțeles bine) ar fi putut să fie adusă la sentimente mai bune prin interzicerea negoțului cu sclavi. Și nădăjduim că acest necesar punct final al acelui negoț malefic poate conduce curând la o mai bună și mai umană condiție pentru bieții nenorociți care încă suferă sub jug.*

Și doamna Allendale încheiase, într-un mod și mai nefericit, spunând:

> *…și mi-am luat libertatea de a atașa o mică bijuterie pe care mi-a făcut plăcere s-o cumpăr, dar care nu mi-e de niciun folos, întrucât tatăl tău mi-a spus că ai început să te preocupi de educația unei domnișoare căreia sper că-i va fi pe plac.*

Era un șirag frumos de granate montate în aur. Mama lui avea o singură nepoată, o

copilă de cinci ani, dar și cinci nepoți de la frații lui Laurence, și printre rândurile ei așternute cu scris mărunt se putea citi o notă de melancolie.

– E foarte frumos, spuse Temeraire, uitându-se la el cu un ochi analitic și invidios, deși nu i-ar fi încăput nici în jurul unei gheare.

– Da, răspunse Laurence cu tristețe și o chemă pe Emily să-i dea colierul.

– Ți l-a trimis mama.

– Foarte amabil din partea ei, spuse Emily, încântată și, chiar dacă ușor nedumerită, fericită să depășească acel sentiment în favoarea bucuriei pentru cadoul ei.

Îl admiră, așezat pe palme, se gândi o clipă și, ușor sfioasă, întrebă:

– Ar trebui să-i scriu?

– Poate că doar o să-i transmit mulțumirile tale în răspunsul meu, replică Laurence.

Probabil că mamei sale nu i-ar fi displăcut să primească scrisoarea, dar asta n-ar fi făcut decât să amplifice neînțelegerea, iar tatăl său ar fi dezaprobat, cu siguranță, orice gest care sugera așteptarea unei recunoașteri oficiale, nu o dovadă a modului în care el înțelegea responsabilitățile față de un copil nelegitim. Și nu era ușor să-i explice lipsa oricărui temei pentru o asemenea îngrijorare.

Laurence nu știa ce să scrie, nici măcar în propria-i scrisoare, în așa fel încât să evite perpetuarea confuziei, căci nu era politicos să omită faptele așa cum se petrecuseră: că el îi înmânase un dar, ea îl primise și îi mulțumise. Toate acestea, singure, ar dezvălui că o văzuse pe Emily recent și, judecând după viteza răspunsului, ar părea că o vedea regulat. Se întreba cum ar putea să-i explice situația lui Jane: avea senzația vagă și ușor descurajatoare că ea ar considera totul foarte amuzant, nimic demn de luat în serios. Că pe ea n-ar deranja-o deloc să fie luată drept… Și aici gândurile îi făcură penița să tremure puțin și să se oprească. Desigur, Jane era mama unui copil nelegitim, nu era nicidecum o femeie respectabilă, și nu doar secretul militar l-ar fi împiedicat să i-o prezinte mamei sale.

15

– Jane, spuse Laurence, vrei să fii soția mea?

– Păi, nu, prieten drag, răspunse ea, ridicând privirea surprinsă de la scaunul pe care își scotea cizmele. Ar fi dificil să-ți dau ordine, știi, dacă aș rosti jurământul de supunere. Ar fi neplăcut. Dar e foarte frumos din partea ta că m-ai cerut, adăugă ea și, ridicându-se, îl sărută cu înflăcărare, înainte să-și îmbrace vestonul.

O bătaie timidă în ușă îi împiedică să mai spună ceva: unul dintre mesagerii lui Jane, venit s-o anunțe că trăsura aștepta la porțile adăpostului și că era timpul să plece.

– O să mă bucur când o să ajungem înapoi la Dover. Ce mlaștină mizerabilă, spuse Jane, ștergându-și deja fruntea cu mâneca, în timp ce părăsea mica clădire a cazărmii.

Decorul Londrei adăuga plăcerilor unei călduri sufocante și pe cele ale unui aer greu, încărcat de umezeală, toată inegalabila miasmă a orașului și amestecul mirosurilor de ogradă cu duhoarea înțepătoare a micului adăpost, supraîncărcat în prezent de mormane de mizerie de la dragoni.

Laurence îndrugă ceva despre căldură și îi oferi mecanic batista. Nu știa cum să se simtă. Propunerea venise mai degrabă ca un impuls mai profund decât ca o decizie conștientă. Nu intenționase să abordeze subiectul, cu siguranță nu încă, și nu într-o asemenea manieră. Un moment absurd să pună problema, aproape ca și cum ar fi vrut să fie refuzat. Însă nu se simțea ușurat. Nu era nicidecum ușurat.

– Presupun că o să ne țină până după cină, spuse Jane, referindu-se la Excelențele Lor, o opinie care i se păru lui Laurence prea optimistă – după părerea lui, era de așteptat să fie ținuți câteva zile, dacă Bonaparte nu era așa de amabil să-i invadeze fără veste. Așa că trebuie să văd de Excidium înainte să plecăm, continuă ea. N-a mâncat nimic aseară. Nimic. Și trebuie să încerc să-l stimulez să mănânce azi.

– N-am nevoie de mustrări, bombăni Excidium, fără să deschidă ochii. Sunt hămesit.

Dar abia fu în stare să se trezească din somnolență, doar cât să-și frece botul puțin de mâna ei. Deși era, firește, unul dintre primii cărora li se administrase rezerva de ciuperci trimisă din Capetown cu fregata, nu era încă nici pe departe complet recuperat după suferința cumplită. În cazul lui, boala fusese foarte avansată în momentul când sosise leacul, și abia în ultimele câteva săptămâni consideraseră că

poate să părăsească incomodele gropi de nisip care îi fuseseră adăpost mai bine de-un an. Cu toate acestea, insistase că poate zbura până la Londra, în loc să-l lase pe Temeraire să-i ducă pe Jane și pe Laurence, iar acum plătea pentru orgoliul lui cu o stare aproape de prostrație. Nu făcuse altceva decât să doarmă de când sosiseră, în după-amiaza zilei precedente.

– Atunci încearcă și gustă puțin, pentru liniștea mea, spuse Jane și se duse la marginea poienii, ca să-și ferească cele mai bune haine, aflate în pericol de a fi stropite de oaia proaspăt măcelărită, adusă în grabă de păstorii adăpostului și tranșată chiar în fața botului lui Excidium, care mestecă metodic hălcile de carne pe măsură ce îi erau introduse în gură.

Laurence profită de ocazie ca să evadeze puțin din compania ei și se duse în poiana învecinată, unde Temeraire era foarte ocupat, în ciuda orei matinale, cu cele două tăbliță cu nisip, scriind. Lucra la un raport cu privire la boală și la tratamentul ei, pe care voia să-l trimită în China cu domnul Hammond și cu delegația lui, în caz că o epidemie similară ar putea să izbucnească acolo într-o zi.

– Ați făcut acel *Lung* mai lung ca un *Chi*, spuse el sever, aruncând un ochi aspru la munca micului său grup de secretari format din Emily și Dyer (care aflaseră cu dezamăgire că promovarea lor la mult visatul grad de sergent nu îi scutea de responsabilitatea învățăturii), împreună cu Demane și Sipho, care, învățând scrierea chineză, nu mai erau, în sfârșit, în dezavantaj față de oricare altul.

Lui Laurence îi trecu brusc prin minte că ar fi trebuit s-o ceară de soție cu o zi înainte, după ce rezolvaseră soarta băieților. Fuseseră singuri împreună, fără întreruperi, aproape o oră. În orice caz, acela ar fi fost un moment mult mai potrivit să vorbească, în ciuda oricăror scrupule legate de abordarea unui subiect atât de intim în biroul ei. Sau ar fi putut s-o ceară în seara precedentă, când părăsiră dragonii adormiți și se retrăseseră împreună în cazarmă. Sau, și mai bine, ar fi trebuit să aștepte câteva săptămâni, până când agitația de după sosirea lor avea să se potolească. Privind retrospectiv, vedea limpede cum ar fi putut înainta altfel propunerea pe care nu intenționase pe deplin s-o facă.

Refuzul fusese prea pragmatic, prea rapid, ca să-l încurajeze să reia discuția, în orice circumstanțe viitoare. Într-o situație obișnuită, l-ar fi considerat un final necesar al relației lor, însă, așa cum fusese formulat, refuzul ei sugera doar iritare, așa că nu putea să fie rănit sau să insiste în cine știe ce direcție moralizatoare. Totuși, era conștient că suferea din ce în ce mai mult. Probabil că, încercând să pledeze pentru căsătorie în fața lui Catherine, ajunsese să se autoconvingă și, fără să-și dea bine

seama, acest lucru îi intrase în suflet, sau, oricum, în minte.

Temeraire umplu tăblița de nisip pe care scria și, ridicând piciorul din față, ca s-o lase pe Emily s-o înlocuiască cu grijă cu a doua, îl văzu pe Laurence.

– Pleci? îl întrebă el. Stai mult?

– Da, răspunse el și Temeraire se aplecă și se uită la el întrebător.

– Nu-ți face griji, zise Laurence, punând o mână pe botul dragonului. Nu-i nimic. O să-ți povestesc mai târziu.

– Poate că ar fi mai bine să nu pleci, sugeră Temeraire.

– Nici nu se pune problema, răspunse Laurence. Roland, poate te duci să stai cu Excidium în după-amiaza asta, și vezi, te rog, dacă nu-l poți convinge să mai mănânce puțin.

– Da, domnule. Pot să iau copiii? întrebă Emily, de la înălțimea vârstei sale de doisprezece ani, referindu-se la Demane și la Sipho, care ridică indignat capul la auzul numelor lor. În după-amiaza asta i-am învățat să scrie și să citească în engleză, adăugă ea importantă, ceea ce îl îngrozi pe Laurence, când anticipă rezultatele unui asemenea demers, întrucât caligrafia lui Emily semăna cel mai adesea cu nimic mai mult decât o sfoară încâlcită.

– Foarte bine, spuse el, pecetluindu-le soarta. Dacă Temeraire nu are nevoie de ei.

– Nu, aproape am terminat, iar Dyer poate să-mi citească, spuse Temeraire. Laurence, crezi că avem destule ciuperci ca să putem trimite o mostră împreună cu scrisoarea mea?

– Sper. Dorset mi-a spus că au reușit să găsească o metodă prin care să le cultive, în niște peșteri din Scoția, așa că nu trebuie să păstrăm ceea ce rămâne pentru nevoile viitoare, răspunse Laurence.

Trăsura era veche și nu foarte confortabilă, înghesuită, sufocantă și huruind oribil pe străzi, care nu erau în niciun caz dintre cele bune în zona adăpostului. Chenery, atât de adesea imprevizibil, nădușea în tăcere. Harcourt era foarte palidă, deși paloarea ei avea o cauză mai prozaică decât anxietatea, și la jumătatea drumului fu obligată să ceară, cu glas gâtuit, să fie oprită trăsura, ca să poată vomita pe stradă.

– Așa, mă simt mai bine, spuse ea, lăsându-se pe spătarul banchetei, iar când coborî, la

sosire, arăta doar puțin zdruncinată și refuză brațul lui Laurence pentru drumul scurt prin curte, până la birouri.

– Un pahar de vin, poate, înainte să intrăm? sugeră Laurence, cu glas scăzut, dar ea clătină din cap.

– Nu, o să iau doar un strop de brandy, spuse ea și își umezi buzele din plosca pe care o avea cu ea.

Fură primiți în sala de ședințe de noul Prim Lord și de ceilalți comisari. Guvernul se schimbase din nou în absența lor, pornind de la chestiunea emancipării catolice, deduse Laurence, și conservatorii erau iarăși la putere. Lordul Mulgrave ședea acum în capul mesei, cu fălcile puțin lăsate, cu o expresie serioasă și trăgându-se ușor de vârful nasului. Conservatorii nu aveau o părere prea bună despre aviatori, indiferent de împrejurări.

Dar Nelson era și el acolo. Sfidând întreaga atmosferă, se ridică de îndată ce îi văzu intrând și rămase în picioare până când, oarecum stânjeniți, ceilalți gentilomi de la masă se ridicară și ei, cu greu. Apoi, apropiindu-se, îi strânse mâna lui Laurence în cel mai generos mod și ceru să fie făcute prezentările.

– Sunt plin de admirație – declară el, făcând o nobilă plecăciune, când îi fu prezentat lui Catherine – și cu adevărat copleșit, căpitane Harcourt, citind raportul dumitale. Eram obișnuit, adăugă el, zâmbind, să am o părere destul de bună despre mine și să-mi placă să fiu puțin lăudat. Voi fi primul s-o recunosc! Dar curajul dumitale depășește orice exemplu care-mi vine în minte, după o viață întreagă de muncă. Ei, dar vă ținem în picioare și trebuie să beți ceva.

– O, nu, nimic, spuse Catherine, atât de îmbujorată încât pistruii de pe față i se profilau ca niște pete palide. Nu, mulțumesc, domnule. Și n-am făcut nimic deosebit, domnule, vă asigur. Nimic ce n-ar fi făcut oricine altcineva. Nimic mai mult decât au făcut camarazii mei, adăugă ea, refuzând ambiguu atât băutura, cât și laudele.

Lordul Mulgrave nu părea prea încântat să-și vadă astfel uzurpată autoritatea. Trebuia, firește, să-i ofere lui Catherine un scaun și, vrând-nevrând, celorlalți. Urmară câteva târșâieli și fură cu toții aliniați în partea opusă a mesei, față în față cu lorzii din Marină, care erau înșirați pe partea cealaltă. Însă lipsea acea atmosferă de curte marțială, care s-ar fi instituit dacă ar fi stat în picioare să fie interogați.

Parcurseră pentru început o plictisitoare trecere în revistă a evenimentelor și o punere

de acord a relatărilor. Chenery consemnase zece zile pentru zborul în captivitate, până la cascadă, în timp ce Laurence notase douăsprezece, iar Catherine unsprezece. Pentru această inadvertență pierdură aproape o oră și secretarii fură nevoiți să caute o sumedenie de hărți, toate diferite în privința proporțiilor.

– Domnule, mai bine am apela la dragoni, pentru date, spuse în cele din urmă Laurence, ridicând capul din a patra astfel de hartă, după ce reușiseră doar să cadă de acord că undeva la mijloc fusese un deșert și că nu zburaseră mai mult de nouăzeci de zile. Garantez că Temeraire e în stare să estimeze distanțele, în zbor, și, chiar dacă n-au urmat întocmai traseul nostru, sunt convins cel puțin că ne poate spune unde sunt marginile deșertului pe care l-am traversat și cel mai mare dintre râuri.

– Hm, făcu Mulgrave, deloc încurajator, răsfoind cu degetul arătător raportul din fața lui. Ei, bine, să lăsăm asta. Hai să trecem la chestiunea insubordonării. Am înțeles corect, cred, că trei animale au nesocotit ordinele căpitanului Sutton de a se întoarce la Capetown.

– Păi, dacă doriți s-o numiți insubordonare, spuse Jane. Sunt mai multe aspecte la mijloc. E de mirare că toți trei au și ascultat și că n-au luat-o la goană imediat spre interiorul continentului, când au aflat de răpirea căpitanilor lor. O disciplină remarcabilă, vă asigur. Și mai mult decât m-aș fi așteptat în situația dată.

– Atunci aș vrea să știu cum altcumva i se poate spune, zise Lordul Palmerston, de la locul său, ceva mai departe. Nesocotirea unui ordin direct…

– O…! Jane schiță un gest de nerăbdare cu mâna. Un dragon de douăzeci de tone nu poate fi convins decât cu vorba bună, din câte știu eu, iar dacă nu-și prețuiesc căpitanii suficient ca să încalce ordinele pentru ei, atunci nu le vor respecta niciodată. Așa că n-are rost să ne plângem. E ca și cum am spune că o navă e nedisciplinată pentru că nu înaintează când nu bate vântul. Poți comanda celui dintâi la fel de ușor precum celei de-a doua.

Laurence își coborî privirea spre masă. Văzuse destui dragoni în China care, fără vreun căpitan ori îngrijitor, aveau o disciplină perfectă, ca să știe că argumentul lui era șubred. Nu știa nici el cum i se putea spune altfel decât insubordonare și nu era dispus s-o treacă așa de ușor cu vederea. Într-un fel, sugestia că dragonii nu știuseră ce fac i se părea mai ofensatoare. Era convins că Temeraire își cunoscuse foarte bine obligațiile. Că Temeraire nesocotise cu bună știință ordinele lui Sutton, doar pentru că nu voia să le respecte, era un lucru la fel de sigur. Cu siguranță acesta socotise nesupunerea ca pe un lucru justificat și natural, care nici măcar nu cerea vreo

explicație și ar fi fost surprins să afle că i se cerea altceva. Dar nu și-ar fi negat niciodată responsabilitatea.

Totuși, Laurence nu considera prudent să argumenteze un subiect atât de delicat în fața unui auditoriu ostil, riscând să-i determine pe acești domni să ceară o pedeapsă irațională. Chiar dacă fusese înclinat s-o contrazică pe Jane în privința asta. Rămase tăcut, în timp ce se porni o scurtă ciondăneală în jurul chestiunii, care rămase nerezolvată, când Jane spuse:

– Eu sunt dispusă să le fac morală pe tema asta, domnilor, dacă doriți, sau să-i trimit în fața unei curți marțiale, dacă vi se pare un lucru rațional și cel mai bun mod de a ne folosi timpul în momentul de față.

– Din punctul meu de vedere, interveni Nelson, cred că nu poate fi o mare surpriză pentru cei de față când spun că victoria este cel mai bun argument dintre toate. Și a-i răspunde cu reproșuri mi se pare de-a dreptul nepotrivit. Succesul expediției îi dovedește meritul.

– Un succes remarcabil, recunoscu cu amărăciune amiralul Gambier, prin care nu doar că am pierdut o colonie crucială, ci am văzut-o distrusă, alături de fiecare port de-a lungul coastei Africii. Cu adevărat vrednic de laudă.

– Nimeni nu s-ar fi putut aștepta ca o companie de șapte dragoni să apere continentul african împotriva unui atac a sute de dragoni, în orice condiții, spuse Jane. Și mai bine am fi recunoscători să avem, în schimb, informațiile pe care le-am dobândit de pe urma recuperării ofițerilor noștri.

Gambier n-o contrazise direct, însă pufni și continuă prin a se interesa despre o altă mică discrepanță între rapoarte. Dar, pe măsură ce ședința înainta, din întrebările lui și ale Lordului Palmerston rezultă din ce în ce mai limpede că bănuiau că prizonierii provocaseră invazia în mod deliberat și ulterior conspiraseră să-și ascundă fapta. Cum făcuseră asta, nu se specifica, nici care le fuseseră motivele, până când, în cele din urmă, Gambier adăugă ironic:

– Și, desigur, este vorba despre comerțul cu sclavi, la care au obiectat atât de violent, deși, așa cum știe toată lumea, băștinașii de pe continent îl practică din vremuri imemoriale, care preced cu mult sosirea europenilor pe țărmul lor. Și poate că ar trebui să spun: sigur că sunt ei, cei care au ridicat glasul împotriva acestui comerț. Cred, căpitane Laurence, că ai opinii puternice pe această temă. Nu cred că mă înșel dacă spun asta.

– Nu, domnule, nu vă înșelați, zise Laurence.

Nu făcu nici o altă remarcă. Nu putea să onoreze insinuarea cu o apărare.

– Nu avem nimic mai important de făcut, întrebă Jane, de trebuie să ne pierdem vremea cu ipoteza că o companie numeroasă de ofițeri ar fi aranjat să fie răpiți și o duzină de oameni de nădejde să fie uciși, ca să poată ei să meargă și să fie destul de ofensivi în mijlocul unui popor străin, a cărui limbă n-o știau deloc, ca să-i provoace pe oamenii aceia să adune o duzină de dragoni pentru un asalt imediat? Ceea ce, presupun, trebuie să se fi realizat peste noapte, căci, nu încape îndoială, pentru o sută de dragoni nu-i greu deloc să sară în ajutor.

Interogatoriul, cu concentrarea sa chinuitoare pe amănunte inutile, fu abandonat, cu un aer ursuz, după încă o oră, fără să provoace o mărturisire. Nu existau motive oficiale pentru curtea marțială, căci niciun dragon nu fusese pierdut, iar dacă Excelențele Lor aveau în vedere un proces pentru pierderea coloniei din Capetown, cel care trebuia să-i facă față era generalul Grey, și cu siguranță nu exista o simpatie publică pentru o asemenea anchetă. Nu le mai rămânea nimic, decât să fie profund nemulțumiți, iar lui Laurence și celorlalți căpitani nu le mai rămânea decât să stea și să le asculte acuzațiile.

Fură propuse nenumărate măsuri de recucerire a portului, care nu aveau nici cea mai mică șansă de izbândă, Jane fiind forțată să le reamintească Excelențelor Lor, cu o exasperare prost mascată, lista de eșecuri prilejuite de toate încercările de a înființa colonii, în fața ostilităților aeriene organizate: eșecul Spaniei, în Lumea Nouă, distrugerea totală a coloniei Roanoke, dezastrul din Mysore.

– Ați avea nevoie de suficiente corăbii ca să transporte douăzeci de tone de metal și de șase formații, ca să apere colonia până întăriți iarăși fortul, dacă nu l-au distrus în întregime, spuse ea, iar când veți termina, va trebui să lăsați două dintre acele formații acolo, cu o corabie cu tunuri și nici nu vreau să mă gândesc câți soldați. Și să-i aprovizionați cumva lună de lună, dacă dușmanul n-ar avea ideea strălucită de a ataca navele cu provizii mai departe, spre nord.

Propunerile încetară.

– Domnilor, știți deja că nu văd niciun motiv pentru a contrazice cifrele prezentate de amiralul Roland, spuse Nelson, chiar dacă eu poate nu sunt așa de pesimist în privința șanselor noastre de succes, acolo unde încercările secolului trecut au eșuat. Dar nu putem aduna cu ușurință nici măcar jumătate din aceste forțe, și cu siguranță

nu fără a fi observați. Nici n-ar putea fi transportate dintr-un port civilizat, în orice provincie a Africii, fără știința Forțelor Navale și fără acordul lor. Bag mâna-n foc pentru asta. Dacă nu putem să recucerim Capetownul ori să restabilim un avanpost pe continent, am putea oricum să ne mulțumim cu gândul că nici o altă națiune nu poate s-o facă. Franța, cu siguranță, nu poate aspira la așa ceva. Nu voi spune că Napoleon nu poate cuceri orice loc din lume, de la Calais la Pekin, atât timp cât poate înainta pe uscat. Dar dacă trebuie să călătorească pe mare, e la mila noastră. Într-adevăr, adăugă el, voi merge mai departe. Fără a înceta în niciun fel să deplâng pierderile umane și materiale suferite, în urma sălbăticiei acestui asalt neprovocat, mă voi declara, strategic, sincer mulțumit să schimb toate avantajele deținerii coloniei Capetown cu lipsa oricărei nevoi de a apăra respectiva poziție de acum înainte. Am mai vorbit, domnilor, în această sală, despre toate cheltuielile și dificultățile impuse de întărirea fortificațiilor și supravegherea întinsei linii de coastă împotriva unei incursiuni franceze – cheltuieli și dificultăți care vor fi acum suportate, în schimb, de dușmanii noștri de altă dată.

Laurence nu era deloc dispus să-l contrazică, însă nu reuși să înțeleagă, la început, de ce ar fi trebuit Amiralitatea să se teamă de o incursiune. Francezii nu manifestaseră niciodată vreo ambiție de a pune mâna la Capetown, care, deși un port valoros, în general, le era inutil, ținând seama că aveau în stăpânire Île de France, un loc aflat departe de coasta estică a Africii și cu siguranță greu de atacat. Aveau destulă bătaie de cap să-și păstreze proprietățile maritime pe care le aveau deja.

Mulgrave se trase puțin de vârful nasului, fără să comenteze.

– Amirale Roland, spuse el, în cele din urmă, rezervat, de parcă îl deranja să-i pronunțe titlul, care sunt efectivele noastre actuale la Canal, dacă nu te superi?

– De la Falmouth la Middlesbrough, optzeci și trei pe care-i socotesc apți de luptă, răspunse ea, și alți douăzeci care ar putea să facă față, la nevoie. Dintre aceștia, șaptesprezece sunt de talie grea, trei Longwing, în afară de Kazilik și de Celest. La Loch Laggan mai avem paisprezece pui în instrucție, dar nu destul de mari pentru zbor. Și alții, desigur, de-a lungul coastei Mării Nordului. O să ne fie greu să-i hrănim, dar ar reprezenta un mare ajutor.

– Cum estimezi șansele noastre, dacă Napoleon mai încearcă să ne invadeze pe calea aerului, cu nave precum cele pe care le-a folosit în bătălia de la Dover? întrebă Nelson.

– Dacă nu-l deranjează să trimitem jumătate din ele pe fundul oceanului, ar putea să reușească să le aducă pe celelalte la sol, dar nu i-aș recomanda, răspunse Jane. Armata

o să le pârjolească de îndată ce trec de noi. Nu, am cerut un an și n-a trecut așa de mult, dar leacul compensează pentru toate astea, și faptul că-i avem din nou pe Lily și pe Temeraire apți de luptă. Francezii nu pot veni pe calea aerului.

– Da, leacul, spuse Nelson. Sper că e la loc sigur. Nu e nicio șansă să fie furat? Cred că am auzit despre un incident…

– Ei, bine, să nu-l învinuim pe bietul flăcău, spuse Jane. E un băiețandru de paisprezece ani și Winchesterul lui era într-o stare foarte proastă. Au circulat unele zvonuri regretabile, mă tem s-o spun, cum că nu aveam ciuperci destule, asta din cauză că am început cu binișorul, să vedem cât de mică poate fi menținută doza, înainte să ne apucăm să le turnăm pe gât. N-a fost nicio pagubă și băiatul a mărturisit totul de bunăvoie, așa cum se cuvine, când am informat toți căpitanii. După aceea, am pus pază la provizii, ca să evităm orice tentație și nimeni nu și-a mai vârât nasul.

– Dar dacă va mai exista o încercare? întrebă Nelson. Ar fi dificil să se sporească paza și poate să se realizeze unele întăriri?

– După ce am hrănit cu ciuperci fiecare afurisit de dragon din Anglia și din colonii, răspunse Jane, nu prea mai e nimic de furat, și de-ar vrea cineva, doar ce-au reușit să cultive domnii din Societatea Regală la Loch Laggan, iar dacă vrea cineva să încerce să ia ceva din mijlocul unui adăpost, n-are decât.

– Foarte bine. Așadar, domnilor, spuse Nelson întorcându-se spre ceilalți membri ai comisiei, vedeți că în urma acestor evenimente, oricât de deplorabile ar fi în sine, putem acum să fim convinși că leacul este sub controlul nostru. Cel puțin în măsura în care asta a putut depinde de eforturile noastre.

– Îmi cer scuze, interveni Laurence, înțelegând în sfârșit, cu disperare, există vreun motiv să credem că boala s-a transmis pe continent? S-au îmbolnăvit dragonii francezi?

– Așa sperăm, răspunse Nelson, deși ne lipsește deocamdată o confirmare. Dar curierul-iscoadă, femela Plein-Vite pe care am capturat-o, a fost trimisă înapoi la ei acum două zile și sperăm că vom primi vestea că le-a fost inoculată boala.

– Singura parte bună în toată tărășenia asta urâtă, punctă Gambier, stârnind un murmur general de aprobare. M-aș simți răzbunat să văd fața corsicanului când dragonii lui scuipă toți sânge.

– Domnule, bâigui Laurence. Lângă el, Catherine era lividă de oroare, cu dosul palmei

lipit de gură. Domnule, trebuie să protestez față de…

Avea senzația că se sufocă. Și-o aminti pe micuța Sauvignon care îi ținuse companie lui Temeraire în acea lungă săptămână cumplită când credeau că nu mai există nicio speranță. Când Laurence se așteptase să-și vadă dragonul scuipând sânge în orice clipă.

– Sper și eu! tună Jane, ridicându-se în picioare. De aceea ați trimis-o la Eastbourne, presupun, și nici pomeneală de închiderea zonei de carantină. O splendidă ticăloșie. Ce mai urmează, să trimitem în portul lor o corabie cu ciumați sau să le otrăvim convoaiele cu cereale? Ca o șleahtă de nemernici…

Mulgrave, îndreptându-și spatele, indignat, în scaun, se răsti:

– Cucoană, ai luat-o razna.

– Asta se întâmplă când… interveni amiralul Gambier.

– Lua-te-ar naiba, Gambier, vino aici și spune-mi-o în față, zise Jane, ducând mâna la sabie, și sala se umplu rapid de strigăte și injurii, astfel că până și marinarii de dincolo de ușă își plecară crestetele, cu sfială.

– Nu puteți face una ca asta, spuse Laurence. Excelența Voastră, l-ați cunoscut pe Temeraire, ați vorbit cu el. Nu vă puteți imagina că dragonii nu sunt ființe raționale, ci niște animale bune de dus la abator…

– Fandoseli muierești, spuse Palmerston, secondat de Gambier și de Ward.

– …dușmanul, se auzi Nelson, peste hărmălaie, încercând să răspundă. Și trebuie să profităm de ocazia care ne-a fost oferită să micșorăm distanța dintre forțele noastre aeriene și forțele lor…

Modul viclean, ascuns, în care făcuseră totul dovedea destul de limpede că se așteptaseră să întâmpine opoziție și aleseseră s-o evite. Nu erau mai dispuși să asculte predici după ce faptul era consumat și, când Jane, în scurt timp, deveni ceva mai sonoră, ajunseră la limita toleranței lor.

– …și așa sunt eu informată! striga Jane. La câteva zile după cele întâmplate! Când orice găgăuță își poate da seama că Bonaparte, imediat ce se va întâmpla, imediat ce își va vedea dragonii bolnavi, o să traverseze Canalul, fără întârziere. Fără întârziere, dacă nu e prost… Iar voi mă târâți aici, la Dover, cu doi dragoni Longwing și un

Celest, când afurisitul de Canal stă deschis ca aleea Rotten Row…

Mulgrave, ridicându-se, făcu semn gărzilor să deschidă ușa.

– Atunci nu vă mai reținem, spuse el glacial. Puteți pleca, doamnă, adăugă el, când Jane dădu să continue, și îi întinse ordinele oficiale pentru apărarea Canalului, pe care pumnul lui Jane le mototoli cu furie, în drumul năvalnic spre ieșire.

Catherine se sprijinea cu putere de brațul lui Chenery, în timp ce plecau, palidă și cu buzele mușcate atât de tare încât deveniseră vișinii. Urmându-i, Nelson îl opri pe Laurence pe coridor, înainte să se îndepărteze, așezându-i o mână pe braț și povestindu-i pe larg ceva ce Laurence nu reuși să urmărească de la cap la coadă – o expediție pe care îi propunea s-o facă la Copenhaga, ca să captureze flota daneză.

– M-aș bucura să te am alături, căpitane, termină el, și pe Temeraire, dacă puteți fi scutiți de la apărarea Canalului, cel puțin o săptămână.

Laurence se holbă la el, simțindu-se ca lovit în cap, uluit de atitudinea degajată a lui Nelson. Îl întâlnise pe Temeraire, vorbise cu el. Nu putea să facă pe neștiutorul. Poate că nu fusese el promotorul acestui experiment, dar nici nu i se opunea. Iar opoziția lui ar fi putut însemna ceva, ar fi însemnat cu siguranță ceva.

Tăcerea deveni încordată, apoi opresivă. Nelson făcu o pauză și spuse, cu ceva mai multă însuflețire:

– Vii după un drum lung, iar pe mine sigur m-a obosit tot acest interogatoriu. L-am considerat o pierdere de timp, de la bun început. Mai vorbim mâine. Voi veni de dimineață la adăpost, înainte să trebuiască să te întorci.

Laurence își duse mâna la pălărie. Nu mai avea ce să spună. Ieși din clădire, pe străzi, cu inima bolnavă, nefericit, fără să vadă nimic. O atingere a cotului îl făcu să tresară. Și iată-l holbându-se la un omuleț zdrențăros, lângă el. Pesemne că expresia feței sale trăda ceea ce simțea. Omulețul dezveli o gură plină de dinți de lemn, într-o încercare de zâmbet împăciuitor, vârî în mâna lui Laurence un pachet de hârtii și, atingându-și ciuful de pe frunte, se îndepărtă grăbit, fără să fi rostit o vorbă.

Laurence despături pachetul: o cerere de despăgubiri în valoare de zece mii trei sute de lire: două sute șase sclavi evaluați la cincizeci de lire fiecare.

Temeraire dormea, bălțat de ultimele raze piezișe de lumină. Laurence nu-l trezi, ci se așeză pe banca cioplită dintr-un buștean, la umbra pinilor, cu fața la el, plecându-și

creștetul în tăcere: răsuci în mâini sulul frumos din hârtie tare de orez, pe care i-l dăduse Dyer cu pecetea în cerneală roșie aplicată deja. Nu putea lăsa scrisoarea să plece. Prea multe șanse să fie interceptată sau ca informația să-și găsească drumul spre Lien, dacă mai avea vreun aliat la Curtea Chineză.

Poiana era pustie: oamenii erau încă plecați în permisie. Dinspre mica forjă de dincolo de copaci, ciocanul lui Blythe suna ritmic pe cataramele de ham, un sunet metalic, subțire, întocmai ca glasul ciudat al păsării africane, care țipa pe malul râului, și Laurence simți dintr-odată praful din poiană greu în nări, împreună cu amintirea vie a mirosului înțepător de sânge și noroi, de vomă acră. Avea senzația vie că o funie îi apasă pielea obrazului și își trecu mâna tulburat peste față, ca și cum ar fi putut găsi acolo o urmă, deși toate se estompaseră. Nu mai era decât poate o asprime, o amprentă a funiei împletite, rămasă pe piele.

Jane veni lângă el la scurt timp. Renunțase la vestonul cel bun și la eșarfă. Avea urme de sânge pe cămașă. Se așeză pe bancă și se aplecă, într-o poziție bărbătească, sprijinindu-și coatele pe genunchi, cu părul încă strâns la spate, însă cu câteva șuvițe mai fine fluturând în jurul feței.

– Pot să-ți cer o zi liberă? întrebă Laurence, în cele din urmă. Trebuie să mă întâlnesc în oraș cu avocații mei. Știu că nu poate dura mult.

– O zi, răspunse ea. Își frecă palmele absentă, deși nu era frig deloc, chiar dacă soarele își lua rămas-bun în spatele cazărmii. Nu mai mult.

– O s-o țină în carantină, nu-i așa? întrebă Laurence, cu glas scăzut. Căpitanul ei a văzut zonele noastre de carantină, trebuie să-și fi dat seama că s-a îmbolnăvit imediat ce a dat cu ochii de ea. N-ar pune în pericol niciodată ceilalți dragoni.

– O, s-au gândit ei la toate, nu te teme, spuse Jane. Am primit acum raportul despre asta. Căpitanul a fost trimis acasă cu barca. Ea a fost lăsată să-l vadă plecând, de la distanță, și i s-a spus că fusese trimis la un adăpost de lângă Paris, unde își au sălașul curierii. Aș crede că s-a năpustit direct între ei. O, ce afacere mizerabilă! Sunt sigură că boala s-a răspândit mult până acum. Curierii pleacă din sfert în sfert de oră și vin alții noi, la fel de des.

– Jane, spuse Laurence. Curierii lui Napoleon merg la Viena. Merg în Rusia și în Spania și în toată Prusia. Dragonii prusaci sunt ei înșiși închiși în țarcuri pe terenurile de înmulțire ale francezilor. Aliații noștri pe care i-am părăsit la greu… Se duc chiar și la Istanbul, și de acolo unde nu va fi dusă boala?

– Da, un plan foarte isteț, spuse ea, zâmbind, cu pielea ca de pergament în colțurile gurii. Strategia este foarte bună, nimeni nu poate contesta asta. Dintr-o lovitură, ajungem din aproape cea mai slabă forță aeriană a Europei cea mai puternică.

– Prin crimă, spuse Laurence. Nu poate fi numită altcumva. Crimă în masă.

Și nici nu exista vreun motiv ca dezastrul să se sfârșească în Europa. Toate hărțile la care lucrase, pe parcursul călătoriei lor de o jumătate de an dinspre China spre casă, se desfășurară în fața lui, fără ca el să aibă nevoie de prezența lor fizică. Traseul tremurat al călătoriei lor era acum o cărare pe care moartea ce se furișa încet putea s-o străbată în sens invers. Strategie, strategie, s-ar spune că e o victorie să vezi legiunile aeriene ale chinezilor decimate: fără ele, infanteria și cavaleria chineze n-ar putea ține piept artileriei britanice. Colțurile îndepărtate ale Indiei aduse sub papuc, Japonia umilită, poate că un dragon bolnav ar putea fi trimis incașilor, și legendarele orașe ale aurului s-ar deschide în sfârșit.

– Sunt sigură că vor găsi un nume mai frumos pentru asta în cărțile de istorie, remarcă Jane. Sunt doar dragoni, știi. N-ar trebui să ne sinchisim mai mult decât dacă am da foc câtorva zeci de corăbii în portul lor, ceea ce am face destul de bucuroși.

Laurence își plecă fruntea:

– Și așa se duc războaiele.

– Nu, spuse ea obosită. Așa se câștigă. Își apăsă mâinile pe genunchi și se ridică în picioare: Nu mai pot rămâne. Trebuie să iau curierul spre Dover imediat. L-am convins pe Excidium să mă lase să plec. Voi avea nevoie de tine nu mai târziu de mâine-seară.

Catherine își odihni o clipă mâna pe umărul lui și apoi plecă. Laurence nu se clinti o lungă bucată de vreme și, când în sfârșit înălță capul, Temeraire era treaz și îl privea, cu pupilele înguste, o sclipire palidă în întuneric.

– Ce s-a întâmplat? întrebă șoptit Temeraire, și Laurence îi povesti.

Temeraire nu era furios, nu tocmai. Ascultă și deveni mai degrabă concentrat decât dezlănțuit, stând ghemuit la pământ. Când Laurence termină, dragonul spuse simplu:

– Ce ne facem?

Laurence șovăi, nesigur. Nu înțelegea. Se așteptase la altă reacție, ceva mai mult de

atât, și răspunse, în cele din urmă:

– Trebuie să ne ducem la Dover…

Se opri. Temeraire dădu capul pe spate.

– Nu, spuse el, după un moment de stranie neclintire. Nu, nu asta am vrut să spun.

Tăcere.

– Nu e nimic ce putem… niciun protest care… A fost trimisă deja, spuse în cele din urmă Laurence. Se simțea amorțit, neajutorat. Trebuie să ne așteptăm la o invazie în orice clipă. Vom sta de gardă la Canal…

– Nu, spuse tare Temeraire. Glasul lui avea un ecou teribil. Copacii murmurau ca răspuns, tremurând. Nu, repetă el. Trebuie să le ducem leacul. Cum putem ajunge la el? Putem să ne întoarcem în Africa, dacă trebuie…

– Ce spui tu înseamnă trădare, răspunse Laurence, fără să simtă așa, neobișnuit de calm: cuvintele, doar o recitare a faptelor, îndepărtate.

– Foarte bine, spuse Temeraire. Dacă eu sunt un animal și pot fi otrăvit ca un șobolan sâcâitor, nu poate să se aștepte nimeni de la mine să mă sinchisesc. Și nu mă sinchisesc. Nu-mi poți spune că trebuie să mă supun. Nu-mi poți spune că trebuie să stau cu mâinile-n sân…

– E trădare! spuse Laurence. Temeraire se opri și doar se uită la el. Laurence repetă, epuizat: E trădare. Nu nesupunere, nu insubordonare. Nu se poate. Nu există alt nume pe care să-l poată purta. Acest guvern nu este din partidul meu, regele meu e bolnav și nebun, dar tot sunt supusul lui. Tu n-ai depus niciun jurământ, însă eu da. Se opri: I-am dat cuvântul.

Rămaseră tăcuți din nou. În pădure se stârni o larmă. Câțiva dintre membrii echipajului de sol întorcându-se din ziua de permisie, zgomotoși din pricina băuturii. Un crâmpei de cântec – un cântec marinăresc deocheat – și un hohot de râs, când intrară în cazarmă și felinarele dispărură.

– Atunci trebuie să merg singur, declară Temeraire nefericit, atât de încet încât de data aceasta cu greu îi puteai distinge vorbele. Voi merge singur.

Laurence trase adânc aer în piept. Auzind cuvintele, rostite cu voce tare, totul devenea mai limpede. Era recunoscător – își dădu seama – că Jane îl refuzase. Că nu

avea s-o facă să sufere.

– Nu, spuse el și se apropie, punându-și mâna pe coasta lui Temeraire.

16

Laurence îi scrise lui Jane, pur și simplu ca s-o înștiințeze. Nicio scuză n-ar fi fost de-ajuns și nu avea s-o insulte cerându-i să fie de acord, adăugând doar:

> *…și doresc să spun limpede că nu mi-am făcut în niciun fel cunoscute intențiile și nici n-am primit ajutor de la ofițerii mei, echipajul meu sau orice alt om și, fără să merit, ori să solicit iertare în ceea ce mă privește, cer stăruitor ca toată vina legată de acțiunile mele să fie pusă doar pe seama mea, și nu a celor care nu pot fi măcar acuzați, cum s-ar cuveni în ocazii similare, de orbire vinovată, decizia mea fiind luată abia cu câteva minute înainte de a așterne aceste cuvinte pe hârtie, urmând să plec imediat după ce voi isprăvi.*
>
> *Nu voi forța mai mult răbdarea pe care mă tem că am pus-o deja la încercare dincolo de orice limită și cer doar să fiu crezut, în ciuda actualelor circumstanțe.*
>
> *Al tău supus slujitor.*

Împături hârtia de două ori, o pecetlui cu mare atenție și o lăsă pe patul său aranjat cu grijă, cu adresa în sus. Părăsi mica încăpere, pășind printre șirurile înguste de bărbați care sforăiau, ca să iasă.

– Ești liber, domnule Portis, îi spuse ofițerului de gardă, care picotea la marginea poienii. Îl voi lua pe Temeraire să zburăm puțin. N-o să mai avem ocazia să zburăm liniștiți o vreme.

– Foarte bine, domnule, răspunse Portis, abia ascunzându-și un căscat congestionat și nu mai zăbovi să fie lămurit: nu era tocmai beat, dar își cam târșâia picioarele în timp ce se îndrepta spre cazarmă.

Nu era încă nouă. Într-o oră, cel mult două, bănuia Laurence, aveau să le remarce absența.

Se baza pe faptul că Ferris va ezita să deschidă scrisoarea, fiind adresată lui Jane, până când va începe să se neliniștească mai mult, ceea ce le-ar mai acorda o oră, apoi

urmărirea va fi furioasă. Încă cinci curieri dormeau acum în adăpost, alții lângă Parlament, dintre cei mai rapizi zburători ai Angliei. Trebuiau nu doar să ajungă la Loch Laggan înaintea lor, ci și până la coastă. Fiecare adăpost, fiecare baterie de coastă de la Dover la Edinburgh avea să fie pe poziții, să le împiedice trecerea.

Temeraire aștepta, cu gulerul înfoiat, agitat și ghemuit ca să-și ascundă starea. Îl așeză pe Laurence la ceafă și se lansă iute. Londra se îndepărtă, o colecție de lămpi și felinare și fum amar din zece mii de hornuri, cu luminile plutind ușor în josul Tamisei, și numai foșnetul năvalnic al vântului. Laurence închise ochii, până când i se obișnuiră, apoi se uită la busolă, ca să-l îndrume pe Temeraire: patru mii de mile, nord-nord-vest, în beznă.

Era ciudat să fie iarăși singur pe spinarea lui Temeraire, nu doar pentru un zbor de plăcere. Obligațiile obișnuite nu îi îngăduiau asta prea des. Neavând de purtat decât neînsemnata povară a trupului lui Laurence și a celui mai simplu ham, Temeraire se întinse și se avântă în văzduh, spre zonele unde aerul începea să se rarefieze. Între ei și pământul întunecat treceau nori alburii, tovarăși de zbor. Gulerul lui Temeraire era turtit, iar vântul îl lovea șuierând peste spate, rece la aceste înălțimi, chiar și în mijlocul lui august. Laurence își strânse mai aproape de trup haina de piele, vârându-și mâinile la subsuori. Temeraire gonea, bătând amplu și adânc din aripi și lumea de dedesubt se încețoșă când Laurence privi peste umărul dragonului.

Spre dimineață, Laurence văzu în depărtare, spre vest, o vagă strălucire stranie, care lumina curba pământului, de parcă soarele voia să răsară în partea opusă, o culoare întreruptă, ici și acolo, de erupții de fum: Manchester și morile sale, presupuse Laurence, așa că parcurseră vreo sută șaizeci de mile în mai puțin de șapte ore. Douăzeci de noduri, douăzeci și cinci.

Puțin după răsăritul soarelui, Temeraire se înclină, fără o vorbă, și coborî pe pământ pe malul unui lac mic, unde bău cu nesaț, cu capul vârât pe jumătate sub apă și gâtlejul tresăltând din pricina înghițiturilor convulsive. Se opri și gâfâi, apoi bău iarăși.

– O, nu, nu sunt obosit, nu foarte obosit, doar că mi-a fost așa de sete! spuse el, cu glasul ușor îngroșat, întorcând capul. În ciuda vorbelor sale curajoase, se scutură din toate încheieturile și clipi, alungând o expresie năucită, înainte de a întreba, pe un ton mai firesc: Să te las jos o clipă?

– Nu, sunt foarte bine, răspunse Laurence. Avea plosca cu grog la el, iar în buzunar un mic posmag, de care nu se atinsese. Nu voia nimic, i se strângea stomacul. Ai un ritm

bun, dragul meu.

– Da, știu, spuse Temeraire satisfăcut. O, cât de bine e să zburăm așa de repede, pe o vreme frumoasă, doar noi doi. Mi-ar plăcea mai presus de orice, dacă – adăugă el, întorcând mâhnit capul – nu m-aș teme că ești nefericit, dragă Laurence.

Lui Laurence i-ar fi plăcut să-l liniștească, dar nu era în stare. Trecuseră peste Nottinghamshire în timpul nopții. Poate trecuseră pe deasupra casei sale, casa tatălui său. Îi mângâie solzii de pe gât și spuse încetișor:

– Ar fi mai bine să plecăm. Suntem mai ușor de reperat în timpul zilei.

Temeraire se pleoști și nu răspunse, ci se avântă din nou în aer.

Ajunseră deasupra adăpostului Loch Laggan după alte șapte ore, la vremea cinei. Fără să-l prevină și fără măcar să simuleze puțină gentilețe, Temeraire coborî în picaj direct pe terenurile de hrănire și, fără să aștepte sosirea păstorilor, înșfăcă două vaci din țarc, luându-le prin surprindere: coborâse prea rapid ca să mai apuce și să mugească. Poposind cu ele pe stânca de deasupra zonei de antrenament, și le îndesă pe gât una după alta, fără să se oprească măcar s-o înghită pe prima înainte de a se apuca de a doua. Oftă ușurat și râgâi ghiftuit. Apoi începu să-și lingă grațios ghearele, înainte să tresară vinovat: erau urmăriți.

Celeritas zăcea pe stâncă, în soarele ce asfințea, cu pleoapele pe jumătate închise. Părea bătrân, cum nu păruse în timpul antrenamentului lor, atât de demult și totuși cu mai puțin de trei ani în urmă. Luciul palidelor sale semne de culoarea jadului se tocise, ca o haină spălată în apă prea fierbinte, și galbenul căpătase nuanța mai închisă a bronzului. Tuși, ușor răgușit.

– Te-ai mai lungit, după câte văd.

– Da, sunt cât Maximus, răspunse Temeraire, sau, oricum, nu cu mult mai scurt. Și sunt un Celest, adăugă el alintat. Încetaseră antrenamentele sub presiunea ultimei amenințări cu invazia, pe când Temeraire avea patru ani și la vremea aceea nimeni nu-i cunoștea adevărata rasă ori capacitatea de a sufla vântul divin, crezându-l un Imperial – tot o rasă deosebit de valoroasă, însă nu atât de rară.

– Am auzit, răspunse Celeritas. Ce cauți aici?

– O! făcu Temeraire. Păi…

Laurence coborî de pe spinarea lui și se apropie:

– Dacă-mi permiți, domnule, am venit aici de la Londra, după niște ciuperci. Pot să întreb unde sunt ținute?

Hotărâseră că un asalt frontal, obraznic, le oferea cele mai mari șanse de succes, chiar dacă în clipa de față Temeraire avea un aer descumpănit.

– Le oblojesc ca pe niște ouă; jos, în băi, pufni Celeritas. Îl veți găsi pe căpitanul Wexler la masă, cred. El e acum comandantul fortului, adăugă Celeritas și se întoarse iscoditor spre Temeraire, în timp ce acesta se făcea tot mai mic.

Laurence nu voia să-l lase singur, să sufere răspunzând cu minciuni curiozității naive, prietenoase, a bătrânului său instructor, dar nu mai aveau timp. Celeritas avea să-și pună curând întrebări cu privire la absența echipajului lor și până și cel mai înrăit mincinos și-ar fi putut cu greu ascunde trădarea multă vreme.

Era ciudat să străbată din nou coridoarele, care acum nu-i mai erau străine. Hărmălaia veselă din jurul meselor din sala comună, pe care o auzea acum de după colțuri, ca zgomotul continuu al unei cascade îndepărtate, primitor și totuși interzis cu desăvârșire pentru el. Se simțea deja exclus. Nu erau servitori pe coridoare, fiind probabil ocupați cu servirea mesei, cu excepția unui băiețandru care trecu în fugă pe lângă ei, cu un teanc de șervete curate, care nici nu se uită la el.

Laurence nu se duse la căpitanul Wexler: nu putea justifica absența unor ordine, a oricărei explicații clare. Așa că se îndreptă direct spre casa scării, îngustă și umedă, care ducea în jos spre băi, iar în garderobă își scoase repede cizmele și haina pe care le azvârli pe rafturi, așezând sabia lângă ele. Pantalonii și cămașa le păstră și, luând cu el un prosop, se duse în imensa saună pardosită cu dale. Deslușii vag câteva trupuri somnolente, picotind, dar prin aburi nu putea distinge cu ușurință nicio față și înaintă repede, hotărât. Nimeni nu-i vorbi, până când ajunse aproape de ușa din capătul celălalt, când un bărbat care zăcea cu un prosop pe față și-l dădu la o parte. Laurence nu-l cunoștea, un locotenent mai vârstnic, probabil, sau un căpitan mai tânăr, cu o mustață deasă și țepoasă picurând apă din colțuri.

– Scuză-mă, spuse el.

– Da? făcu Laurence, crispându-se.

– Fii bun și închide ușa, dacă ai de gând să ieși, spuse bărbatul și, întinzându-se la loc, își acoperi iarăși fața.

Laurence nu înțelese până când nu deschise ușa spre sala imensă de baie de dincolo și nu fu asaltat de duhoarea grea a ciupercilor, amestecată cu mirosul înțepător al baligii de dragon. Trase ușa repede după el și își acoperi fața cu o palmă, respirând adânc pe gură. Încăperea era pustie. Aproape. Ouăle de dragon se odihneau lucind umede în nișele lor, protejate în spatele unor garduri de fier forjat, în fundul sălii, iar sub ele, pe podea, ciubere imense pline cu pământ fertil, împestrițate cu bălegar de dragon brun-roșcat, pe post de îngrășământ, și ciuperci ca niște nasturi rotunzi ieșind din mocirlă.

Doi tineri ofițeri de marină, cu siguranță fără prea multă experiență, stăteau de strajă, părând oropsiți și aproape la fel de roșii la față, din pricina căldurii din încăpere, ca hainele pe care le purtau. Pantalonii lor albi aveau dungi de vopsea scursă. Se uitară la Laurence, plini de speranță, așteptând, dacă nu altceva, cel puțin să-și mai umple timpul. Le făcu semn cu capul și spuse:

– Am venit din Dover, după ciuperci. Aduceți-mi, vă rog, un ciubăr din acelea.

Cei doi îl priviră neîncrezători, șovăind. Cel mai în vârstă îndrăzni:

– Domnule, n-avem voie s-o facem, decât la ordinul personal al comandantului.

– Atunci îmi cer iertare pentru neregulă. Ordinele mele nu pomeneau nimic de felul acesta, zise Laurence. Fii bun, te rog, și trimite-le ca să fie confirmate. Am să rămân aici, îi spuse el mai tânărului soldat, care nu aștepta să fie poftit de două ori, spre indignarea prost mascată a celuilalt. Dar el avea cheia, atârnată de un lanț la cingătoare, așa că nu avea voie să plece.

Laurence stătu până când ușa de metal se dădu în lături. Așteptă. Nava întorcându-se încet în vânt, flancul ei apropiindu-se, pupa inamicului la vedere; un dangăt ca de clopot, și îi aplică soldatului o lovitură puternică, mai jos de ureche, în timp ce acesta se uita cu invidie după camaradul lui.

Bărbatul căzu, clătinându-se, într-un genunchi, ridicând fața surprins, cu gura căscată. Laurence îl lovi din nou, cu putere. Încheieturile îi plesniră, lăsând dâre de sânge pe obrazul și maxilarul soldatului, care se prăbuși la pământ și rămase nemișcat. Laurence gâfâia. Trebui să-și potolească tremurul mâinilor înainte să poată desprindă cheia.

Ciuberele de lemn erau de diferite dimensiuni, pline cu noroi, majoritatea mari și greu

de manevrat. Laurence îl înhață pe cel mai mic și aruncă peste el prosopul pe care îl adusese, deja fierbinte și ud, doar de la aerul umed din băi. Ieși pe ușa din capăt, străbătând cu pași iuți restul circuitului, până înapoi în garderobă. Era tot goală, însă cina trebuia să fie deja pe sfârșite și oamenii puteau pleca de la masă când pofteau. Putea fi oprit în orice moment. Mai repede, dacă soldații de marină erau mai înclinați să-și facă datoria decât să trândăvească, și ajungeau la comandant. Laurence își puse cizmele și vestonul la întâmplare, peste hainele ude, și porni pe scări în sus, ținând ciubărul în echilibru pe umăr și strângând balustrada cu mâna cealaltă: nu se avântă cu capul înainte, nu voia să dea greș tocmai acum. Țâșni afară pe coridor și se duse repede după un colț să-și aranjeze hainele. Spera că, dacă nu arăta așa de răvășit, n-avea să atragă atenția, în ciuda neobișnuitei poveri a ciubărului. Pânza de deasupra nu acoperea întru totul duhoarea, dar aceasta plutea mai mult în urmă decât în față.

Zgomotul sălii de mese era deja, într-adevăr, mai potolit. Auzea glasuri, mai aproape, pe coridoare. Trecu pe lângă doi servitori care cărau mormane de vase murdare. Privind în josul unui alt coridor, care se intersecta cu al lui, văzu câțiva aviaspiranți alergând de la o ușă la alta și țipând veseli, ca niște copii. În clipa următoare, auzi alți pași fugind, sunet de cizme grele, alte strigăte. Dar tonul era foarte diferit. Abandonă prudența și o luă la goană, stânjenit de ciubăr și schimbându-i poziția în fiecare clipă, până când năvăli afară pe stâncă. Bătrânul Celeritas se uită la el cu ochii săi verzi nedumeriți și bănuitori. Temeraire spuse pe nerăsuflate:

– Iartă-mă, te rog, totul e o păcăleală, le ducem în Franța, pentru ca dragonii de acolo să nu moară pe capete și spune-le că lui Laurence nu-i place deloc să facă asta, numai că eu am insistat.

Nicio pauză de respirație ori de punctuație.

Și, înhățându-l în gheare pe Laurence, cu ciubăr cu tot, se avântă în văzduh.

Se îndepărtară în goană cu câteva clipe înainte să dea buzna afară cinci oameni după ei. Clopotele băteau nebunește, iar Temeraire nici nu apucă bine să-l așeze pe Laurence după ceafă că farul de semnalizare se aprinse și dragonii ieșiră puhoi de pe terenurile castelului, ca fumul.

– Te ții bine? întrebă Temeraire.

– Du-te, du-te imediat! strigă Laurence, în loc de răspuns, legând curelele de ham în jurul ciubărului, ca să-l fixeze în fața lui, iar Temeraire se îndreptă și zbură, zbură.

Urmăritorii goneau după ei. Nu dragoni pe care îi cunoștea Laurence: un Angelwing deșirat, în frunte, și câțiva Winchesteri ajungându-i din urmă. Nu erau de mare folos, dar poate capabili să le încurce puțin zborul și să-i întârzie, până când ajungeau ceilalți.

– Laurence, trebuie să urc mai mult, ți-e destul de cald?

Era ud până la piele și răcorit deja de zbor, în ciuda soarelui care atârna deasupra.

– Da, răspunse el și își strânse haina în jurul trupului.

Un pâlc de nori se agăța de coroanele munților și Temeraire își croi drum prin el. Stropi mari de apă răsăriră pe pielea cerată și uleiată a hamului, pe catarame și pe solzii lucioși ai lui Temeraire. Dragonii care-i urmăreau se strigară unii pe alții și se năpustiră urlând după ei, umbre îndepărtate, obscure, în ceață. Glasurile lor răsunau și se stingeau în valuri ciudate, astfel că Temeraire urca fără țintă, într-un peisaj straniu, fără contur, bântuit de imaginile lor fantomatice.

Ieși la lumină aproape de versantul alb al muntelui, profilat pe întinderea albastră și, apropiindu-se, Temeraire răcni: o lovitură de ciocan în peretele compact de gheață și zăpadă. Laurence se agăță de ham, tremurând involuntar, când Temeraire se înălță aproape vertical pe lângă versantul muntelui. Urmăritorii ieșiră dintre nori doar ca să se retragă din calea vuietului tunător, necontenit, al avalanșei care se năpustea spre ei ca o furtună de zăpadă de-o săptămână comprimată într-o secundă. Winchesterii țipară cu toții speriați și se împrăștiară ca un stol de vrăbii.

– Sud, spre sud! îi strigă Laurence lui Temeraire, arătându-i direcția, când ajunseră deasupra unui pisc și se îndepărtară, lăsându-și în zare urmăritorii.

Dar Laurence vedea farurile înălțându-se deja de-a lungul liniei coastei: farurile care în mod obișnuit le-ar fi anunțat o invazie, care acum, în schimb, duceau avertismentul în cealaltă direcție și înaintea lor. Fiecare adăpost, fiecare dragon erau cu siguranță în alertă, chiar fără să știe exact ce se petrece, și aveau să încerce să-i oprească din zbor. Nu puteau să zboare în orice direcție care i-ar aduce deasupra unui adăpost și să se pomenească prinși între două forțe. Singura lor speranță de scăpare era de-a lungul mai puțin păzitei coaste a Mării Nordului, în apropiere de Edinburgh. Totuși, trebuiau să fie și destul de aproape ca să reușească să traverseze până pe continent, cu Temeraire deja obosit.

În curând se va înnopta. Peste încă trei ore întunericul avea să-i adăpostească. Trei

ore. Laurence își șterse fața de mânecă și se ghemui.

Temeraire ateriză în sfârșit, epuizat, în beznă, șase ore mai târziu. Încetinise ritmul, puțin câte puțin, bătând din aripi lent, măsurat, ca un pendul, până când Laurence, privind peste umărul lui, nu mai zări nici măcar un licăr de lumină – niciun foc de păstori, nicio torță, cât vedeai cu ochii – și spuse, în sfârșit:

– Coboară, dragul meu, trebuie să te odihnești.

Presupunea că se aflau tot în Scoția, sau poate în Northumberland, dar nu era sigur. Erau mult la sud de Edinburgh și de Glasgow, undeva într-o vale nu foarte adâncă. Auzea susurul unei ape, în apropiere, dar erau prea obosiți să meargă s-o caute. Își mâncă tot posmagul, cuprins brusc de foame, și luă ultima înghițitură de grog, lipit de curba gâtului lui Temeraire, care adormise cum aterizase, lăbărțat pe pământ.

Laurence se dezbrăcă până la piele și își întinse hainele ude pe trupul dragonului, lăsând căldura nativă a acestuia să le usuce. Apoi se înfășură în veston, să doarmă. Vântul era destul de rece în munți ca să-i țină răcoarea pe piele. Temeraire scoase un mormăit gros, de undeva din burtă, și tresări. În depărtare se auzea un foșnet grăbit, un tropăit de copite mici, dar Temeraire nu se trezi.

Când se deșteptă, era dimineață și Temeraire se ospăta, roșu la gură, cu o căprioară, în timp ce alta zăcea moartă alături. Își devoră mâncarea și ridică neliniștit privirea spre Laurence:

– E bună, fragedă și pot să-ți rup bucăți mici. Sau ai putea să-ți folosești sabia, sugeră el.

– Nu, te rog să mănânci tot. Eu n-am muncit din greu, ca tine. Pot să mai aștept o vreme, răspunse Laurence, ridicându-se să-și spele fața în pârâiașul care susura la zece pași de locul unde se prăbușiseră și să se îmbrace.

Temeraire încercase să-i întindă hainele pe o piatră caldă, la soare, folosindu-și ghearele. Nu mai erau umede, însă puțin sfâșiate. Noroc că rupturile nu se prea vedeau sub vestonul lung.

După ce Temeraire își termină micul dejun, Laurence schiță linia coastei Mării Nordului și continentul.

– Nu putem risca să ne îndepărtăm prea mult de York, spre sud, declară Laurence. Dincolo de munți, ținutul e prea domol. Vom fi văzuți imediat ziua și probabil că și

noaptea. Trebuie să ne îndreptăm spre munți, pe coasta de lângă Scarborough, să înnoptăm acolo și apoi să trecem dincolo de mare, în Olanda. Acolo peisajul e destul de variat și sper că nu trebuie să ne temem de un atac imediat. Apoi, de-a lungul coastei, spre Franța. Și să sperăm că n-o să ne doboare fără avertisment.

Își puse cămașa ruptă în vârful unui băț, transformând-o într-un steag de pace jerpelit pe care-l flutură cu putere, lovindu-l de gâtul lui Temeraire, în timp ce se apropiau, trecând peste Dunkirk. Cu toate acestea, la picioarele lor, la bordul navelor franceze, se porni o agitație nebună, când îl văzură pe Temeraire venind, dovadă că se dusese până acolo vestea scufundării corabiei *Valérie.* Urmară multe încercări disperate de a trage cu tunul în ei, deși zburau mult prea sus, ca să fie în raza lor de acțiune.

Dragonii francezi atacară într-un nor compact. Unii dintre ei tușeau deja și niciunul nu avea chef de conversație, până când Temeraire le răcni în față ca un tunet, luându-i pe toți prin surprindere, apoi spuse cu glas sonor:

– *Arrêt! Je ne vous ai pas attaqué, il faut que vous m'écouter: nous sommes venus pour vous apporter du médicament*. [8]

În timp ce primii câțiva dragoni rumegau cele spuse, zburând în cercuri în jurul lor, un nou grup se apropie în zbor dinspre adăpost, răcnindu-și sfidarea. Cele două grupuri deveniră în scurt timp și mai tulburate, căpitanii țipând unul la altul prin portavoce, până când, în cele din urmă, după câteva semnale, fură escortați la sol, de o gardă de onoare vigilentă – câte șase dragoni de-o parte și de cealaltă și mulți alții venind în spate. Când ajunseră jos, într-o poiană largă și plăcută, după ce ofițerii francezi coborâră, dragonii lor începură să se foiască și să se dea înapoi, murmurând, nu speriați, însă prudenți.

Laurence dezlegă ciubărul și își desfăcu carabinierele. Oamenii urcau deja pe hamul lui Temeraire, îndreptându-și spre Laurence pistoalele, înainte să se ridice în picioare.

– Vă veți preda, spuse un tânăr locotenent, cu ochii mijiți și un accent îngroșat.

– Ne-am predat deja, răspunse obosit Laurence și îi întinse ciubărul de lemn. Tânărul îl privi perplex, retrăgându-se din fața mirosului. Vindecă tusea, explică Laurence, *la grippe des dragonnes,* și arătă către unul dintre dragonii care tușeau.

Îi luară ciubărul cu multă suspiciune, acesta fiind transportat, dacă nu ca pe un tezaur neprețuit ce era, cel puțin cu o anumită grijă. Ciubărul dispăru, în orice caz, și astfel nu mai avea grija lui. Laurence simți o slăbiciune vecină cu leșinul în tot corpul și își

desfăcu chingile de ham cu mai multă stângăcie decât de obicei, coborând, până când alunecă și se prăbuși ultimele cinci picioare până la pământ.

– Laurence! strigă agitat Temeraire, aplecându-se spre el.

Un alt ofițer francez făcu un salt până la Laurence și, apucându-l de braț, îl trase în picioare și îi lipi de gât țeava rece și zgrunțuroasă a unui pistol.

– N-am nimic, spuse Laurence stăpânindu-și cu efort un acces de tuse. Nu voia să miște pistolul. N-am nimic, Temeraire, nu-i cazul să…

Nu fu lăsat să continue. O mulțime de mâini îl apucau și ofițerii se strângeau în jurul lui, ca un nod. Fu aproape târât prin poiană către un șir de dragoni francezi care așteptau tensionați. Era prizonier și Temeraire scoase un țipăt gros, nedeslușit, de protest, în timp ce Laurence era dus de lângă el.

17

Laurence își petrecu noaptea într-o celulă incomodă, în măruntaiele cartierului general al adăpostului, o încăpere fierbinte și lipicioasă, fără o gură de aer. Fereastra îngustă de lângă tavan dădea spre un teren militar pustiu și lăsa să pătrundă înăuntru doar praf.

Îi dădură puțin terci subțire și nițică apă. Pe podea, câteva paie țineau loc de pat. Dar nu întâlni nimic din acea bunăvoință interesată care i-ar fi îngăduit să cumpere un confort mai mare, deși avea ceva bani în buzunar.

Nu-l jefuiră, însă îi ignorară aluziile, cu o suspiciune rece și dușmănoasă în priviri și câteva remarci colocviale șoptite, care, după părerea lui, se voiau înțelese mai bine decât îi permiteau cunoștințele sale limitate de franceză. Bănuia că vestea se răspândise deja printre ei: natura bolii, virulența. În locul lor, ar fi fost și el la fel de puțin iertător. Gardienii erau toți bătrâni aviatori, foști membri ai unor echipaje de sol, cu picioare de lemn ori brațe lipsă, ca bucătarii de la bordul unei nave, deși niciun bucătar pe care îl cunoscuse vreodată n-ar fi refuzat o mită frumușică pentru o cană din terciul lui, nici de la Diavolul în persoană.

Dar asta nu-l afecta într-un mod personal, nu era loc de așa ceva. Renunță la încercare, pur și simplu, și se aruncă pe patul murdar de paie, înfășurat în haină, și dormi un somn lung, fără vise. Când fu trezit de zgomotul temnicerilor care zornăiau anunțând livrarea terciului de dimineață, privi în jos, la podea, unde careul de soare al ferestrei se odihnea împărțit de zăbrele în porțiuni egale, și închise ochii la loc, fără să se ostenească să se ridice și să mănânce.

Fu trezit cu greu după masă, cu zgâlțâituri, și dus apoi în altă încăpere, unde îl așteptau câțiva de ofițeri superiori, cu figuri fioroase, înșirați la o masă. Îl interogară cu asprime despre natura ciupercilor, despre boală, despre motivul pentru care adusese leacul, dacă era un leac. Fu obligat să se repete, apoi îndemnat să se grăbească, atunci când începu să vorbească mai rar, în franceza lui poticnită. Când încercă să rostească vorbele ceva mai repede, le pronunță greșit și erorile îi fură imediat depistate și scuturate, așa cum ar fi scuturat un câine un șobolan, să stoarcă toată viața din ele.

După ce li se aplicase o lovitură atât de sinistră, aveau dreptul să-l suspecteze că ar fi instrumentul vreunui alt șiretlic și nu unul care acționa tocmai ca să-l dejoace. În orice

caz, îi era greu să reziste și, când începură să-i pună alte întrebări, despre poziția corăbiilor pe Canal, despre forțele din adăpostul de la Dover, fu cât pe ce să răspundă la prima, înainte să-și dea seama, doar din pricina oboselii și a obiceiului de a răspunde.

– Știi că am putea să te spânzurăm ca spion, spuse cu răceală unul dintre ofițeri, când Laurence refuză categoric să vorbească. Ai venit fără steag, fără uniformă…

– Dacă vreți să obiectați că mi-am făcut din cămașă un steag de pace, ați fi amabil dacă ați putea aranja să primesc alta, răspunse Laurence, întrebându-se cu umor negru dacă urma să-i propună să-l biciuiască. Cât despre restul, aș prefera să fiu spânzurat ca spion britanic, decât să fiu unul francez.

Mâncă mecanic terciul rece care îl aștepta, după ce îl duseră înapoi în celulă și se apropie de fereastră, să privească la nimicul care era de văzut. Nu era speriat, doar foarte obosit.

Interogatoriul continuă încă o săptămână, dar slăbi treptat, de la suspiciune la un fel de gratitudine precaută și năucită, în rând cu evoluția testului pe care îl făcuseră cu una dintre ciuperci. Chiar și după ce se convinseseră că leacul era la fel de real ca boala, ofițerii nu știau cum să interpreteze acțiunile lui Laurence. Îi adresară întrebarea în fel și chip și, când el repeta că venise doar ca să aducă leacul, să salveze viețile dragonilor, aceștia întrebau:

– Da, dar de ce?

Cum nu putea să le dea un răspuns mai bun, ajunseră la concluzia că era un exaltat, lucru pe care nu-l putea contesta, și temnicerii se înmuiară suficient ca să-l lase să cumpere niște pâine și ocazionala tocană de pasăre. La sfârșitul săptămânii îi legară lanțuri la picioare și îl duseră afară să-l vadă pe Temeraire, instalat onorabil în adăpost și păzit doar de un nefericit Petit Chevalier, nu mult mai mic decât el, căruia îi curgea încontinuu nasul. Firește, un mic ciubăr nu era de-ajuns să-i vindece pe toți cei infectați, și cu toate că ciupercile fuseseră, evident, transferate cu succes în grija mai multor crescători de ciuperci bretoni, mulți dintre dragonii bolnavi urmau să sufere încă multe luni, până vor avea destule pentru toți. Cât despre posibilitatea ca boala să se răspândească mai departe, Laurence nu putea decât să spere că, odată ce leacul se afla în posesia Angliei și a Franței, cele două puteri aflate în conflict aveau să-l livreze, fiecare, și aliaților lor, iar cupiditatea unora dintre atât de numeroșii lui păzitori avea să conducă, până la urmă, la răspândirea lui.

– Mă simt foarte bine, spuse Temeraire. Îmi place carnea de vită de aici, și au fost destul de amabili să mi-o gătească, știi? Dragonii de aici, cel puțin, sunt dispuși să încerce hrana gătită. Iar Validius – adăugă el făcând semn cu capul către micul Petit Chevalier, care confirmă cu un strănut – mi-a propus s-o înăbușim în vin. N-am înțeles niciodată ce-i așa de bun la vin, de îți place să-l bei, dar acum înțeleg. Are o aromă foarte plăcută.

Laurence se întrebă câte sticle fuseseră sacrificate ca să astâmpere foamea celor doi dragoni uriași. Poate nu recolta unui an foarte bun, gândi el, și speră că nu le venise încă ideea să bea alcool care nu își pierduse tăria prin fierbere.

– Mă bucur că ești așa de bine instalat, spuse el fără să sufle o vorbă despre locul în care fusese el cazat.

– Da, adăugă Temeraire, cu o doză, nu mică, de cochetărie. Și ar vrea să-mi dea cinci ouă, toate de dragoni foarte mari, și unul, scuipător de foc. Dar le-am spus că nu pot, adăugă el melancolic, pentru că, firește, ar vrea să-i învăț pe puii din ouă franceza și ei să-i pună să ne atace prietenii din Anglia. Au fost surprinși că-mi pasă.

Asta semăna cu problemele cu care se confruntase Laurence: cea mai profundă durere că ar putea să fie luat, atât de firesc, drept un trădător sadea, judecând după faptele sale. Tuturor li se păruse o mare ciudățenie când nu se oferi să fie trădător. Se bucura să-l vadă pe Temeraire sincer mulțumit, dar se întoarse în celula lui mai deprimat, conștient că Temeraire ar fi aici la fel de fericit ca în Anglia, mai fericit, poate.

– Aș fi recunoscător pentru o cămașă și niște pantaloni, spuse Laurence, dacă punga îmi permite. Nu vreau nimic altceva.

– Insist să-mi îngădui să-ți ofer eu îmbrăcămintea, spuse De Guignes, și o să mă ocup imediat să ți se ofere o cameră mai bună. Mi-e rușine – adăugă el, cu o privire rece peste umăr, care-i făcu pe temniceri să se retragă de lângă ușă, de unde trăgeau cu urechea și se uitau pe furiș – că ai fost astfel înjosit, *monsieur*.

Laurence își înclină capul:

– Ești foarte amabil, domnule. N-am a mă plânge de felul în care am fost tratat și apreciez în mod deosebit onoarea pe care mi-o faci bătând atâta cale să mă vezi, spuse el cu glas scăzut.

Ultima dată se întâlniseră în circumstanțe diferite, la un banchet în China. De Guignes în fruntea delegației lui Napoleon, Laurence cu cea a regelui. Deși era dușmanul lor

politic, îi fusese imposibil să nu-l agreeze. Iar Laurence, fără să știe, intrase deja în grațiile gentilomului, cu ceva vreme în urmă, dându-și osteneala să salveze viața nepotului acestuia, luat ostatic în timpul unui atac eșuat. Așa că întâlnirea fusese, din punct de vedere personal, una prietenoasă.

Faptul că venise tocmai până aici dovedea, însă, o bunătate deosebită. Laurence se știa un prizonier care nu valora aproape nimic, decât ca garanție a bunei purtări a lui Temeraire, iar De Guignes trebuie să fi fost ocupat până peste cap. Dacă ambasada eșuase în planul ei inițial, De Guignes avusese succes într-un punct important: s-o seducă pe Lien pentru cauza lui Napoleon și s-o aducă în Franța cu el. Fusese promovat pentru asta, îi trecu vag prin minte lui Laurence, într-o poziție mai înaltă, de diplomat. Auzise ceva despre asta, interesat mai mult de nume decât de funcție. De Guignes arăta acum toate semnele prosperității și succesului, cu inelele sale frumoase și haina elegantă de mătase și olandă.

– E o răsplată destul de mică pentru ce ai îndurat, spuse De Guignes, și sunt aici nu doar în nume personal, ci ca să-ți transmit asigurările Maiestății Sale că vei simți curând toată recunoștința Franței, pe care o meriți din plin.

Laurence nu spuse nimic: ar fi preferat să rămână în celula lui, gol pușcă și legat cu lanțuri decât să fie răsplătit pentru faptele lui. Dar soarta lui Temeraire îl făcu să tacă. Exista cel puțin cineva în Franța, care, departe de a simți gratitudine, avea toate motivele din lume să-i urască și să le dorească răul: Lien însăși, care, cel puțin așa se zvonea, beneficia de încrederea lui Napoleon și și-ar fi dorit să-l vadă pe Temeraire osândit. Laurence nu avea să refuze protecția pe care dovezile publice ale gratitudinii imperiale i-ar putea-o oferi în fața răutății ei.

Vizita lui De Guignes avu, cu siguranță, un efect imediat: abia părăsi încăperea, că Laurence fu mutat într-o cameră frumoasă, la etaj, mobilată simplu, dar cu o anumită aplecare spre confort. O priveliște plăcută se deschidea dincolo de fereastră către portul viu colorat de mulțimea de vele. Cămașa și pantalonii se materializară a doua zi dimineață: din pânză foarte fină și din lână, cu fir de mătase, și alături, lenjerie și șosete curate. După-amiază apăru un veston remarcabil, ca să-l înlocuiască pe al lui, mult prea ponosit și pătat. Avea pulpana lungă, până peste cizme, și butoni dintr-un aur atât de pur, încât deja nu mai erau perfect rotunzi.

Temeraire admiră rezultatele îndelung, când fură reuniți, a doua zi dimineață, ca să fie transferați la Paris. Și, lăsând la o parte tendința de a se lamenta că Laurence nu era lăsat să călătorească pe spinarea lui, Temeraire era perfect mulțumit de mutare. Îi aruncă o privire feroce micuței Pou-de-Ciel speriate care avea să-l transporte pe

Laurence, de parcă ar fi suspectat-o că plănuiește să-l răpească pentru cine știe ce scopuri mârșave. Dar această măsură de prevedere ar fi fost înțeleaptă chiar dacă Laurence și-ar fi dat cuvântul de onoare, căci altfel escorta lui n-ar fi putut ține pasul cu ritmul de zbor impus de Temeraire. Chiar și așa, erau forțați să se grăbească. Temeraire o luă înaintea lor, însă din când în când se întorcea până lângă mica Poude-Ciel și îi striga câte ceva lui Laurence. Astfel că dragonii ceilalți, majoritatea prezentând simptomele timpurii ale bolii, erau epuizați când Sena se ivi în zare.

Laurence nu mai fusese la Paris din primul an, în timpul ultimei păci, și nu-l mai văzuse de pe spinarea unui dragon. Dar, chiar și așa, n-ar fi putut să nu observe o transformare de asemenea proporții. O stradă largă, încă mai mult de jumătate doar pământ, trecea prin inima orașului, cotropind toate vechile alei medievale. Întinzându-se de la Tuileries către Bastilia, continua pe lângă bulevardul Champs-Élysées, însă îl făcea să pară, prin comparație, un frumos drum de țară: noul bulevard, poate cât jumătate din acea masivă piață a Pekinului aflată în fața Orașului Interzis, și mult mai lung. Deasupra lui planau dragoni care așezau pe străzi mormane imense de pietre de pavaj.

Un arc de triumf, de dimensiuni monumentale, se înălța în Place de l'Étoile, deocamdată pe jumătate doar o machetă de lemn, iar pe Sena, noi debarcadere. Mai prozaic, în alte locuri, pământul fusese săpat la mare adâncime și noile canale erau așezate în pietre de pavaj lipite cu mortar. La marginea orașului, o mulțime de abatoare se înălțau în spatele unui zid recent ridicat, cu o piață deschisă, lângă ele, și câteva vaci care se rumeneau la proțap. Un dragon stătea acolo și mânca una, lăsând-o pe frigare, ca un știulete de porumb.

Direct sub ei, grădinile Palatului Tuileries fuseseră lărgite, de lângă malurile Senei până aproape încă un sfert de milă în direcția opusă, înghițind Place Vendôme între hotarele lor. Și, cu vedere spre malurile fluviului, perpendicula pe palat, se înălța un imens pavilion de piatră și marmură: un edificiu în stil roman, dar la o scară diferită. În curtea înverzită, amenajată deja alături, Lien moțăia ghemuită la umbră – un mic șarpe alb de grădină, văzută de sus, ușor de remarcat printre ceilalți dragoni risipiți la o distanță rezonabilă în jurul ei.

Fură coborâți în acele grădini, nu în locul unde dormea Lien, ci într-o altă piațetă, în fața palatului, cu un pavilion improvizat, din lemn și pânză de vele, ridicat în grabă în cinstea lor. Laurence nici nu apucă să-l vadă instalat pe Temeraire, că De Guignes îl apucă de braț și, zâmbind, îl invită înăuntru. Zâmbind, dar strângându-l ferm, și străjerii își strângeau bine muschetele: oaspete de onoare și prizonier deopotrivă.

Apartamentele unde îl conduseră erau pe potriva unui prinț. Ar fi putut să se plimbe prin încăpere, legat la ochi, cinci minute, fără să se lovească de vreun perete. Obișnuit cu spațiile înghesuite, dimensiunile lor i se păreau lui Laurence mai degrabă iritante decât luxoase: drumul de la oala de noapte la măsuța de toaletă, un supliciu, iar patul, prea moale și încărcat de draperii pentru vremea călduroasă. Stând singur sub tavanul înalt și pictat, se simțea ca un actor într-o piesă proastă, sub privirile batjocoritoare ale unor spectatori nevăzuți.

Se așeză la masa de scris din colț, doar ca să-și găsească un loc, și ridică capacul: hârtie din belșug, tocuri bune și cerneală, proaspătă și lichidă, când deschise călimara. O închise încet la loc. Era dator cu șase scrisori. N-aveau să fie scrise niciodată.

Afară se întuneca. De la fereastra sa vedea pavilionul pe malul fluviului, luminat de multe felinare colorate. Lucrătorii plecaseră. Lien stătea acum culcată în capul scării, cu aripile îndoite la spate, privind lumina pe apă: mai mult un contur decât o formă. Întoarse capul și Laurence văzu un bărbat venind pe aleea largă spre ea și urcând în pavilion. Felinarele străluceau roșii pe uniformele gărzilor sale, pe care le lăsă la baza scării.

De Guignes veni a doua zi dimineață după micul dejun, reînnoindu-și amabilitatea și sentimentele generoase, și îl luă într-o plimbare până la Temeraire, însoțiți doar de o gardă moderată. Temeraire era treaz și, judecând după felul în care dădea din coadă, într-o stare vecină cu agitația.

– Mi-a trimis o invitație, spuse el cu glas tânguitor, de îndată ce Laurence se așeză. Nu știu ce intenții are. N-am de gând să mă duc să vorbesc cu ea. Deloc.

Invitația era un sul frumos caligrafiat, cu caractere chinezești, legat cu un șnur roșu cu auriu. Nu era lungă, ci pur și simplu exprima dorința de a se bucura de prezența lui Lung Tien Xiang în Pavilionul Celor Șapte Piloni, să bea ceai și să se relaxeze în toiul zilei.

– Nu e nimic evident nesincer în asta. Poate că vrea să facă un gest de reconciliere, spuse Laurence, deși nu prea credea că e posibil.

– Ba nu, replică mohorât Temeraire. Sunt sigur că, dacă mă duc, ceaiul va fi foarte rău la gust, cel puțin al meu, și va trebui să-l beau ca să nu par prost-crescut, altfel o să facă remarci care nu par jignitoare, până când plec și mă gândesc la ele. Sau va încerca să pună pe cineva să te omoare cât timp nu sunt cu tine. Să nu cumva să pleci undeva fără gardă! Și dacă cineva încearcă să te omoare, trebuie să mă strigi foarte tare,

adăugă el. Sunt sigur că aș putea doborî un zid al acelui castel, dacă ar fi nevoie, ca să ajung la tine.

O afirmație care îl lăsă pe De Guignes cu o ciudată expresie rigidă. Nu putu să nu arunce o privire la zidul gros de piatră al Palatului Tuileries, care se înălța spre pavilion.

– Te asigur din toată inima, spuse el, recăpătându-și aplombul, că nimeni n-ar putea fi mai mișcat de generozitatea pe care ați arătat-o Franței. Madame Lien a fost printre primii care a primit leacul pe care ni l-ați adus…

– O, făcu Temeraire nemulțumit.

– …și, ca întreaga națiune, vă primește cu brațele deschise, continuă hotărât De Guignes.

– Baliverne, zise Temeraire. Nu cred o iotă. Și nu-mi place Lien, oricum, chiar dacă spune adevărul, așa că poate să-și păstreze invitațiile și ceaiul, cu tot cu pavilionul ei, adăugă el, cu glas scăzut, zvâcnind cu invidie din coadă.

– O să-i prezint refuzul tău politicos, atunci. În orice caz, s-ar putea să fii ocupat cu pregătirile, căci mâine-dimineață Maiestatea Sa dorește să vă întâlnească și să vă transmită personal mulțumirile poporului nostru. Dorește să știți că îl mâhnește foarte mult că formalitățile războiului trebuie să însoțească o asemenea întâlnire. Și că, în ceea ce-l privește, vă primește ca pe niște frați și nicidecum ca pe niște prizonieri, adăugă el, cu o privire plină de tact și de semnificații: o aluzie delicată că nu era cazul să se simtă nici ei prizonieri, dacă asta era alegerea lor.

Întregul discurs și tonul lui zelos păreau să trădeze un interes, însă, ca să-i recunoaștem umanitatea, De Guignes îl rosti cu un aer foarte vag, indiferent. Așadar, ca să accepte, era nevoie doar de un semn cu capul. În loc de asta, Laurence întoarse privirea, ca să-și ascundă expresia de dezgust. Dar Temeraire spuse:

– Dacă nu-i place să fim prizonieri, mi se pare că e împărat și ne poate lăsa să plecăm, dacă vrea. N-o să luptăm pentru voi împotriva prietenilor noștri din Anglia, dacă asta vrei să spui.

De Guignes zâmbi, fără să se arate ofensat:

– Maiestatea Sa nu v-ar îndemna niciodată să faceți ceva lipsit de onoare.

Un sentiment frumos, și unul pe care Laurence era înclinat să-l aștepte de la Bonaparte la fel de mult ca de la lorzii Amiralității. De Guignes se ridică grațios și spuse:

– Sper că-mi veți îngădui acum să mă îndrept spre celelalte îndatoriri ale mele. Sergentul Lasalle și oamenii lui te vor escorta la cină, căpitane, după ce îți termini conversația.

Și astfel îi părăsi strategic, să-i lase să se gândească singuri la aluzia lui.

Nu spuseră nimic, o vreme. Temeraire scurma în pământ.

– Presupun că nu putem rămâne, murmură el, pe jumătate rușinat, chiar dacă n-am lupta? Am crezut că ne vom întoarce în China, dar asta ar însemna să lăsăm totul în Europa așa cum e acum. Sunt sigur că te pot apăra de Lien și poate aș putea da o mână de ajutor la drumul acela. Sau aș putea scrie cărți. Mi se pare plăcut aici, adăugă el. Poți să te plimbi prin grădini ori pe drum și să întâlnești oameni.

Laurence își coborî privirea spre mâini, care nu aveau niciun răspuns. Nu voia să-l întristeze pe Temeraire ori să-l tulbure, dar știuse ce-l așteaptă de când porniseră în această aventură și, în cele din urmă, spuse încet:

– Dragul meu, sper că vei rămâne și vei avea ce profesie dorești. Sau că Bonaparte te va ajuta să te întorci în China, dacă preferi. Dar eu trebuie să mă duc acasă, în Anglia.

Temeraire tăcu câteva clipe și apoi spuse, șovăitor:

– Dar te vor spânzura…

– Da, spuse Laurence.

– Nu, n-o să-i las niciodată, zise Temeraire. Laurence…

– Sunt un trădător. Nu voi adăuga acum lașitatea la crima aceea, nici nu te voi lăsa să mă protejezi de consecințele ei. Își întoarse privirea. Temeraire tăcea și tremura și era dureros să-l urmărească. Nu regret ce am făcut, șopti el. N-aș fi făcut-o dacă nu eram dispus să mor pentru asta. Dar n-am de gând să trăiesc ca un trădător.

Temeraire tremura. Se ridică pe picioarele din spate, privind în gol spre grădini, neclintit.

– Și dacă rămânem, zise el în cele din urmă, vor spune că totul a fost în interes personal… că am adus leacul pentru o recompensă și că avem o viață plăcută aici ori

în China, sau că poate am fost niște lași și am crezut că Napoleon o să câștige războiul și n-am vrut să luptăm. Nu vor recunoaște niciodată că au făcut o greșeală și că noi ne-am sacrificat fericirea ca să reparăm ceea ce n-ar fi trebuit făcut de la bun început.

Laurence nu-și articulase așa de bine decizia instinctivă. Nu era nevoie, ca să știe ce are de făcut. În ceea ce-l privea, nu-i păsa ce vor crede despre el și o spuse.

– Ce se va crede, știu deja, și presupun că acum nimic nu va schimba aceste sentimente. Dacă asta ar fi avut vreo importanță, n-ar fi trebuit să plecăm. Nu mă întorc să fac un gest politic, ci pentru că asta trebuie făcut. Dacă mai am ce onoare să păstrez după un asemenea gest.

– Ei, bine, eu nu m-aș sinchisi de onoare, spuse Temeraire. Dar îmi pasă de viețile prietenilor noștri și aș vrea ca lorzii ăia să se rușineze de ce au făcut. Ceea ce presupun că nu vor face niciodată. Dar s-ar putea s-o facă alții, dacă nu li s-ar oferi o scuză atât de convenabilă să treacă totul cu vederea. Își plecă creștetul. Foarte bine: o să-l refuzăm și, dacă n-o să ne elibereze, putem să evadăm și să ne întoarcem pe cont propriu.

– Nu, replică Laurence, tresărind. Dragul meu, n-are niciun rost. Ai face mult mai bine să te întorci în China. N-o să facă decât să te arunce în rezervația de înmulțire.

– O, sigur! De asta voi fugi, dar nu de tine, când știu că ai făcut asta pentru mine, că doar la mine ți-a fost gândul! Temeraire respinse ideea cu vehemență. Nu, dacă au de gând să te condamne la moarte, vor trebui să mă omoare și pe mine. Sunt la fel de vinovat sau mai mult și poți fi sigur că n-o să te las să mori, cât timp sunt în viață. Și dacă nu le place să mă execute, o să mă întind pe jos în fața Parlamentului până se răzgândesc.

Fură conduși prin grădini spre imensul pavilion, împreună. Laurence păși în compania gărzilor imperiale, superbe și asudate cu chiverele înalte și negre pe cap și în hainele albastre. Lien stătea pe malul fluviului, urmărind cu bunăvoință circulația intensă care se desfășura în susul și în josul Senei, în fața ei, și întoarse capul când se apropiară, înclinându-se politicoasă. Temeraire se îmbățoșă și mârâi din gât.

Lien clătină din cap, dezaprobându-i manierele.

– Nu trebuie să clatini din cap, ripostă Temeraire, pentru că nu mă obosesc să mă prefac că suntem prieteni. Atâta doar că eu nu sunt ipocrit.

– Unde-i ipocrizia, dacă tu știi că nu suntem prieteni și eu la fel, sublinie Lien, și la fel

toți apropiații noștri? Nu-i nimeni păcălit dintre cei care au dreptul să știe, doar cei care preferă să nu observe. Numai că, prin bădărănia ta, nimeni de aici nu poate să nu remarce și să nu se simtă stânjenit.

Temeraire cedă, bombănind, și se înghesui cât mai aproape de gărzile agitate, încercând să se așeze protector lângă Laurence. Aduseră o strachină cu ceai, pe care Temeraire o adulmecă neîncrezător și apoi o refuză, și un pahar de șampanie rece, pe care Laurence nu-l refuză. O briză răcoroasă venea dinspre apă și frunzișul din parc, și vastul spațiu de marmură era plăcut, cu un clipocit de apă pe piatră ascuns pe undeva, dar era o zi fierbinte, chiar dacă erau primele ore ale dimineții.

Soldații luară poziția de drepți. Bonaparte venea în josul culoarului, cu un alai de gărzi și secretari, dintre care unul scria disperat chiar în timp ce mergeau. Nota o scrisoare. Cuvintele de încheiere fură adăugate în timp ce urcau scările, apoi Bonaparte se întoarse, înaintă repede printre cele două șiruri de gărzi, care se retraseră în grabă făcându-i loc să treacă și, apucându-l pe Laurence de umeri, îl sărută pe ambii obraji.

– Maiestate, spuse Laurence, cu sfială.

Îl mai văzuse pe împărat o dată, pentru scurt timp și din ascunzătoare, când Bonaparte cerceta de pe deal câmpul de luptă de la Jena, și fusese impresionat la vremea aceea de concentrarea și nerăbdarea aproape crudă a chipului său – ochiul din depărtare, șoimul gata să se năpustească. Expresia lui nu era mai puțin concentrată acum, însă părea că se mai înmuiase. Împăratul era mai îndesat, cu fața ceva mai rotundă, decât atunci, pe munte.

– Vino, fă câțiva pași cu mine, spuse el și îl duse de braț până la apă, unde Laurence nu fu lăsat, de fapt, să se plimbe, ci mai degrabă să stea și să se uite cum împăratul se plimbă în fața lui, gesticulând cu o neobosită vigoare: Ce părere ai despre ce am făcut în Paris? întrebă el, fluturând o mână către stolul de dragoni care munceau la noul drum. Puțini oameni au avut șansa să-mi vadă proiectele, așa cum ai avut dumneata, din aer.

– O lucrare extraordinară, Maiestate, spuse Laurence, regretând că acesta era adevărul: era genul de lucrare pe care doar tirania – presupuse el, nefericit – putea s-o realizeze, și tipică pentru toate realizările lui Napoleon, zdrobind tradiția cu nepăsare în drumul său înainte. Ar fi preferat să i se pară urâtă și irațională. Va dezvolta spiritul orașului, adăugă el.

Bonaparte clătină din cap, satisfăcut de această remarcă.

– Este însă doar o oglindă a dezvoltării spiritului național.pe care am s-o realizez, spuse el. Nu voi permite oamenilor să se teamă de dragoni. Dacă e lașitate, este dezonorantă. Dacă e superstiție, este dezagreabilă. Și nu există argumente raționale. Este doar o cutumă, și o cutumă care poate și trebuie să fie zdrobită. De ce să fie Pekinul superior Parisului? Am să-l transform în cel mai frumos oraș din lume, al oamenilor și dragonilor deopotrivă.

– O ambiție nobilă, remarcă Laurence, cu glas pierit.

– Dar nu ești de acord cu ea, se repezi Bonaparte. Laurence tresări în fața atacului neașteptat, cu o forță aproape palpabilă. Dar nu vei rămâne să vezi treaba terminată, deși ai avut deja dovada perfidiei, a măsurilor dezonorante la care se dedau oligarhii guvernului. Nu poate fi niciodată altfel – adăugă el, mai mult o declarație decât o încercare de a-l convinge – când banii devin forța motrice a unui stat. Trebuie să existe o putere morală în spate, o aspirație, nu doar spre avuție și siguranță.

Laurence nu aprecia prea mult metoda lui Bonaparte, caracterizată de o insațiabilă sete de glorie și putere, cu prețul libertății și al vieților omenești, dar nu încercă să-l contrazică. Ar fi fost foarte dificil, gândi el, să prezinți orice argument în fața unui monolog, pe care Bonaparte nu se supără să-l continue, în absența opoziției ori chiar a oricărei reacții. Vorbi pe larg despre filozofie și economie, despre nebunia deșartă a guvernării prin clerici, despre diferențele – pe care le prezentă în detaliu, cu argumente filozofice mai presus de înțelegerea lui Laurence – între despotismul Bourbonilor și propriul său stat imperial: fuseseră tirani, paraziți, care-și menținuseră puterea prin superstiție, pentru satisfacția personală, fără niciun merit. Era apărătorul republicii și slujitorul națiunii.

Laurence doar rezista, ca o pietricică într-un potop. Și, când furtuna trecu, spuse pur și simplu:

– Maiestate, eu sunt soldat, nu om de stat. Și nu știu altă filozofie decât că-mi iubesc țara. Am venit pentru că era datoria mea de creștin și de om. Acum e de datoria mea să mă întorc.

Bonaparte îl privi încruntându-se, nemulțumit – privirea necruțătoare a unui tiran; dar se schimbă repede. Împăratul se apropie și îl apucă pe Laurence de braț, persuasiv.

– Îți înțelegi greșit datoria. Ți-ai pierde viața. În regulă, ai putea spune, dar nu e numai

viața ta. Ai un tânăr dragon care s-a dedicat interesului tău și care ți-a dăruit toată dragostea și încrederea. Ce nu poate un om realiza cu un asemenea prieten, un asemenea sfătuitor, lipsit de orice urmă de invidie ori egoism? El te-a făcut cine ești! Gândește-te unde ai fi acum, fără norocul care ți-a pus în palmă inima lui?

Pe mare, probabil, sau acasă: o mică proprietate în Anglia, poate, însurat, având de-acum primul copil. Edith Woolvey, născută Galman, născuse primul ei copil cu patru luni în urmă. Urcând constant scara ierarhică, s-ar fi aflat probabil în prezent la baricadă, patrulând pe lângă Brest sau Calais, o rutină plictisitoare, dar necesară. O viață prosperă și cinstită și, chiar fără mari șanse de glorie, la fel de departe de trădare ca de lună. Nu ceruse niciodată altceva, nici nu sperase.

Această imagine era acum la o distanță aproape năucitoare. O imagine mitică, îndulcită de o plăcută inocență oarbă. Ar fi putut s-o regrete. O regreta, în clipa asta, numai că în grădinile acelei case un dragon n-avea loc să doarmă la soare.

– Nu suferi de boala ambiției, cu atât mai bine, spuse Bonaparte. Lasă-mă să-ți ofer o retragere onorabilă. N-am să te insult oferindu-ți o avere, doar găzduire pentru el și pentru dumneata. O casă la țară, o cireadă de vite. Nu ți se va cere nimic ce nu vrei să oferi. Mâna se strânse pe brațul lui Laurence, când acesta dădu să se retragă: Vei avea conștiința mai curată după ce îl vei trimite în captivitate? Într-o lungă captivitate, adăugă el aspru. Nu-i vor spune când te-au executat. Laurence se înfioră și, prin strânsoare, Bonaparte îi simți tresărirea, ca o întrerupere în șirul vorbelor sale, și continuă: Crezi că vor ezita să-ți falsifice numele pe scrisori? Știi că nu. Și, oricum, mesajele nu vor fi citite decât cu voce tare. Câteva cuvinte (ești bine, te gândești la el, speri că e ascultător) și îl vor întemnița mai mult decât gratiile de fier. Va aștepta și va spera mulți ani, flămând, înfrigurat și neglijat, multă vreme după ce vei fi fost atârnat într-o spânzurătoare. Poți să-l condamni la asta cu inima ușoară?

Laurence știa că toate acestea izvorau dintr-un interes egoist: dacă Bonaparte nu putea avea parte de râvna lui Temeraire, nici măcar în chestiunea înmulțirii, s-ar fi bucurat măcar să nu îl dea britanicilor. Și probabil că spera că îi va lămuri, cu timpul, să facă mai mult. Cunoașterea acestui lucru, rece și impersonală, nu-l consola pe Laurence. Nu-i păsa dacă Bonaparte avea un interes, când, foarte probabil, avea și dreptate.

– Domnule, spuse Laurence șovăitor. Mi-aș dori să-l puteți convinge să rămână… Eu trebuie să mă întorc.

Se forță să rostească aceste cuvinte. Vorbi gâtuit, ca și când ar fi urcat în fugă un munte. Multă vreme – din momentul acela din poiană, de când părăsiseră Londra.

Dar acum urcase muntele. Ajunsese în vârf și se afla acolo, gâfâind. Nu mai avea nimic de spus ori de îndurat. Răspunsul său era neclintit. Se uită la Temeraire, care aștepta neliniștit în pavilionul deschis. Se gândi că va încerca să se lase în mâinile lui Temeraire, cel puțin, decât să fie trimis înapoi în închisoare. Dacă avea să fie ucis încercând, nu prea mai avea să conteze.

Bonaparte îi citi gândurile. Îi eliberă brațul și se îndepărtă de el, să se plimbe înainte și înapoi, încruntat. Dar, în cele din urmă, se întoarse:

– Ferească Dumnezeu să schimb o asemenea decizie. Alegerea ta este alegerea lui Regulus și te respect pentru ea. Vei avea libertatea… trebuie să ai libertatea, spuse el. Și, mai mult: o trupă din Garda mea Veche te va escorta la Calais. Formația lui Accendare te va conduce peste Canal, sub un steag de pace. Și toată lumea va afla că Franța, cel puțin, știe să recunoască un om de onoare.

Adăpostul din Calais era în fierbere: paisprezece dragoni nu erau ușor de stăpânit și Accendare însăși avea tendința să fie agresivă și dificilă, irascibilă și epuizată de tuse. Laurence întoarse privirea, sperând doar, nedeslușit, să plece. Să se termine totul, toată ceremonia găunoasă: vulturi și steaguri, albastrul proaspăt călcat al uniformelor franceze. Erau așteptați deja în Anglia, după un schimb de scrisori menit să demareze negocierile. Aveau să-i întâmpine cu dragoni și lanțuri: poate chiar Jane sau Granby, ori niște străini care nu știau mai mult despre el decât ce crimă înfăptuise. Familia lui aflase cu siguranță totul deja.

De Guignes înfășura harta Africii de pe masă. Laurence îi arătase valea unde găsiseră rezerva de ciuperci. Nu era mai grav decât ceea ce făcuse deja. Ciupercile creșteau, dar Bonaparte nu voia să aștepte, presupunea Laurence, ori să riște o compromitere a recoltei. Voiau să trimită imediat o expediție, care chiar acum se pregătea în port: două fregate suple, și, probabil, altele trei plecând dinspre La Rochelle, în speranța că vor trece măcar de baricadă și vor ajunge la destinație și, prin viclesug ori negociere, vor face imediat rost de provizii utile. Laurence spera doar că nu vor fi luați cu toții prizonieri, dar, chiar dacă se întâmpla așa, presupunea că nu conta; leacul era cunoscut și se va împrăștia. Nu vor mai muri alți dragoni. Era o mică satisfacție, cel puțin, chiar dacă una searbădă.

Se temuse de o ultimă încercare de mituire ori seducție, însă De Guignes, cu mare sensibilitate, nici măcar nu-i ceru să spună nimic, ci scoase o sticlă prăfuită de brandy, turnând un pahar generos.

– Pentru speranța de pace între popoarele noastre! toastă el.

Laurence își umezi buzele, politicos, și lăsă băutura rece neatinsă, iar când o terminară, se duse afară, la Temeraire.

Temeraire nu era implicat în zarva generală. Stătea liniștit, cocoșat într-o parte, privind spre mare, peste strâmtori: stâncile albe se deslușeau limpede, de la înălțimea la care se aflau. Laurence se sprijini de trupul lui și închise ochii, auzindu-i bătăile inimii, ca un talaz într-o scoică.

– Te implor să rămâi, spuse Laurence. N-o să mă ajuți cu nimic, nici pe mine, nici cauza ta. N-o s-o considere decât o loialitate oarbă.

După o clipă, Temeraire spuse:

– Dacă rămân, o să le zici că te-am dus împotriva voinței tale și te-am obligat s-o faci?

– Niciodată, Doamne! răspunse Laurence, îndreptându-se, jignit și să fie întrebat așa ceva.

Își dădu seama, prea târziu, că fusese condus la țintă.

– Napoleon a zis că, dacă rămân, ai putea să le spui asta, dacă ai vrea, continuă Temeraire, și atunci poate te-ar cruța. Dar l-am asigurat că tu n-ai spune niciodată așa ceva, așa că n-are rost. Așa că nu mai încerca să mă convingi. Nu voi rămâne aici în timp ce încearcă să te spânzure.

Laurence își plecă fruntea, dându-și seama că avea dreptate. Nu credea că Temeraire trebuia să rămână, doar spera că o va face și că va fi fericit.

– Promite-mi că nu vei rămâne pe veci în rezervația de înmulțire, spuse el cu glas scăzut. Nu mai târziu de Anul Nou, dacă nu mă lasă să te vizitez personal.

Era foarte sigur că aveau să-l execute până la Sfântul Mihail.

Fragmente din

REGATUL TSWANA

O SCURTĂ ISTORIE

de Sipho Tsuluka Dlamini
[1838]

trei volume
Editura Chapman & Hall Ltd.
Londra.

O istorie a Regatului Tswana, de la origini până în prezent dimpreună cu un studiu geografic complet al teritoriilor sale, cu referire specială la capitala Mosi oa Tunya și numeroase observații interesante asupra obiceiurilor locale.

Procesul gradual de unificare a popoarelor Tswana și Sotho a adus împreună o serie de regate tribale într-o confederație eterogenă, întemeiată, conform istoricilor tribali, în partea sudică a continentului, către sfârșitul primului mileniu, printr-o generalizată, dar neplanificată migrație spre sud și spre est, al cărei imbold ne este necunoscut în prezent: poate căutarea unor noi terenuri de vânătoare și a unor noi teritorii, determinată de creșterea populației, și ne referim aici atât la oameni, cât și la dragoni.

Se presupune că începuturile obscure ale creșterii elefanților s-au dezvoltat la scurt timp după ce această vastă migrație se încheiase în mare măsură și presiunile foametei nu mai puteau fi, probabil, satisfăcute prin continuarea peregrinărilor nomade. Un studiu al artei cioplitorilor în fildeș stă mărturie a succesului proiectului de reproducere prin care animalele domesticite s-au dovedit mai bovin-docile și considerabil mai mari decât frații lor sălbatici: o colecție de colți, din perioade succesive, păstrată în capitală, cuprinde cele mai mari perechi din fiecare generație, sculptate cu migală și dăruite regelui (care pe vremea aceea avea un însemnat rol ceremonial)…

Aceste triburi – unite anterior doar prin îndepărtate legături de sânge, dialecte reciproc inteligibile și anumite tradiții și ritualuri religioase comune, dintre care cea mai notabilă, desigur, este cultul renașterii dragonilor – au început să colaboreze mai îndeaproape pentru administrarea comună a turmelor de elefanți, care impuneau mai multă muncă decât putea să furnizeze un trib de unul singur… [o] centralizare încurajată și mai mult începând cu secolul al XVII-lea, prin creșterea cererii de fildeș și aur, care a pătruns spre interiorul continentului african cu multe decade înainte ca foamea de sclavi să atingă un nivel suficient de înalt ca să înfrângă reticența mai agresivelor triburi care practicau capturarea sclavilor de a se aventura pe teritoriul dragonilor. Această centralizare a stimulat, de asemenea, începând de la mijlocul secolului al XVIII-lea, dezvoltarea rapidă a mineritului aurifer (un demers pe care autoritățile din Tswana îl consideră mai productiv atunci când este realizat prin colaborarea dintre cel puțin zece dragoni, decât atunci când aparține oricărui trib individual) și a comerțului cu fildeș care, la începutul secolului actual, trimitea aproximativ șaizeci de mii de livre anual către coastă, fără ca negustorii europeni, care transportau colții de elefant, să bănuiască în vreun fel că aceștia erau obținuți cu ajutorul și nu în pofida dragonilor care împiedicau orice pătrundere mai adânc în interior…

Cascada de la Mosi oa Tunya, pe merit slăvită de toți cei care au văzut-o, a fost, în ciuda frumuseții sale, incomodă, ca amplasare, pentru oameni, care nu puteau naviga cu ușurință prin strâmtori, iar pentru dragonii sălbatici nu era un refugiu propriu-zis, în starea ei naturală. Admirată și ocazional vizitată, fie pentru frumusețea peisajului, fie pentru ritualuri religioase, era încă nevalorificată și nelocuită când primele popoare Sotho-Tswana s-au mutat în regiune și au transformat-o repede într-un capital ceremonial propriu, o legătură între triburi care a dezvoltat și mai mult centralizarea… [D]orința strămoșilor-dragoni de a-și crea un adăpost mai confortabil a generat primele încercări de săpare a peșterilor, ale căror rămășițe pot fi încă văzute la cascade, în cele mai aspre și supraomenești încăperi, adâncite în versantul muntelui… și care aveau să se dovedească mai târziu temelia mineritului aurifer eficient…

Se impun aici câteva cuvinte despre cultul renașterii, pentru a detalia tratamentul de care a avut parte în presa britanică, din partea unor reporteri misionari bine intenționați, care, în zelul lor, l-au catalogat prea ușor drept o pură superstiție păgână, care trebuie de urgență eradicată în favoarea creștinismului… Se poate observa că nimeni din poporul Tswana nu-și imaginează că omul renaște în mod natural, în maniera îmbrățișată, de exemplu, de budiști sau hinduiști, și dacă cineva ar propune să lase un anumit ou de dragon singur în sălbăticie, conform propunerii domnului Dennis de a înhăța un ou „ca să le demonstrăm păgânilor că tradiția lor e o pură fantezie“, dovedind că puiul respectiv nu își va aminti nimic din viața lui anterioară, niciun băștinaș n-ar contesta că acest lucru este o consecință naturală, ci pur și simplu ar critica proasta îngrijire și nereligiozitatea care, împreună, au irosit în felul acesta un ou de dragon, insultând spiritul strămoșului mort.

Că un dragon în sălbăticie nu e un om renăscut mai mult decât este o vită era un lucru pe care îl cunoșteau foarte bine și pe care nu-l priveau ca pe o contrazicere a cultului lor. Înduplecarea cu blândețe și ritualul sunt indispensabile, pe lângă o casă potrivită în care spiritul ancestral să fie introdus, pentru a se întrupa din nou. Rolul credinței este să crezi că, odată ce acest lucru s-a realizat, dragonul este cu siguranță omul renăscut, o credință mult mai greu de strămutat prin aceea că este împărtășită cu fermitate nu doar de oameni, ci și de dragoni, și având o importanță practică atât de mare în cadrul tribului.

Strămoșii-dragoni slujesc numaidecât ca sursă importantă de muncă și putere militară și ca depozitari ai istoriei și legendelor tribale, compensând necunoașterea cuvântului

scris. Mai mult, fiecare trib va judeca atent distribuirea ouălor propriilor strămoși-dragoni, proprietate comună a tribului, care pot fi folosite pentru reîncarnarea unui strămoș de-al lor, dacă există unul care să merite această onoare, sau, mult mai adesea, dat la schimb unui trib îndepărtat, care are o nevoie mai urgentă, prin intermediul unei rețele complexe de comunicare menite să-i asigure că vor afla de existența unui ou potrivit pentru cei care îl caută, această rețea apropiind triburile care, altminteri, s-ar fi îndepărtat mai mult, lăsate în izolare. Nici descendența acestor dragoni nu este ignorată, așa cum s-ar putea aștepta cineva care își imaginează un soi de credință simplistă. Dimpotrivă, un asemenea schimb de ouă se face pentru a stabili un fel de relație de îndepărtată de rudenie între tribul donator și cel primitor, asemănătoare unei căsătorii, strângând legături…

Mokhachane I (h), o căpetenie Sotho, și-a revendicat un teritoriu relativ mic care s-a dovedit strategic prin poziția sa la marginile regiunilor tribale Sotho-Tswana, învecinându-se la sud cu teritoriul Xhosa și, astfel, aflând indirect măcar vagi informații despre dezvoltarea coloniilor olandeze din Cape și comunicând într-o oarecare măsură cu asaltatele regate Monomotapa, de pe coasta Africii de Est, urmașele făuritorilor zimbabwe.

Relații mai ample au fost stabilite cu această din urmă putere spre sfârșitul secolului, la îndemnul fiului său, Moshueshue I (h), care a dovedit, încă din tinerețe, înțelepciunea pentru care numele lui avea să fie pomenit. Aceste relații aveau să se dovedească deosebit de importante după moartea lui Mokhachane (h), în atacurile din anul 1798, când Moshueshue a reușit să negocieze achiziționarea unui uriaș ou de dragon, din liniile regale ale lui Monomotapa, pentru renașterea tatălui său. La acea vreme guvernarea Monomotapa se destrăma sub presiunea sporită a căutătorilor de aur portughezi de pe coasta estică și avea nevoie de aurul și de sprijinul militar pe care Moshueshue le putea oferi, ca rezultat al negocierilor cu triburile învecinate Tswana…

Procurarea unui dragon atât de puternic, în condițiile îmbătrânirii lui Moshueshue, care elimina orice obstacole în calea acceptării sale ca egal de celelalte căpetenii de trib, a ridicat în scurt timp tribul pe o poziție de întâietate în regiunile sudice ale Tswanei. Mokhachane I (d) și-a impus cu ușurință autoritatea asupra strămoșilor-dragoni din triburile învecinate, prin incursiunile comune pe care Moshueshue le organiza și, împreună, au reușit să deschidă curând noi mine, atât de aur, cât și de pietre prețioase, în regiunea odinioară neexploatată. Și, cu această constantă sporire a avuției și a respectului, a dobândit curând supremația care i-a îngăduit, în anul 1804, să revendice tronul central, la Mosi oa Tunya, și titlul de rege.

La vremea aceea, răpitorii de sclavi invadau deja sistematic, de mulți ani, teritoriile Tswana, incidentele nefiind izolate, și reprezentau un factor deloc de neglijat pentru dorința regatelor mai mici de a pleca genunchiul în fața conducerii centrale, în speranța de a da un răspuns concertat acelor atacuri, respingându-le decisiv, un argument pe care Moshueshue nu a ezitat să-l invoce atunci când a solicitat, cu diplomație, loialitatea celorlalte căpetenii de trib, care, poate, în alte circumstanțe, l-ar fi refuzat, din orgoliu. Domnia efectivă și, în același timp, ceremonială a lui Mokhachane I a fost confirmată de victoria de la Capetown și de atacurile asupra Coastei Sclavilor din anul 1807, iar poporul din Tswana consemnează întemeierea regatului lor în acel an…

MULȚUMIRI

Printre multe alte lucrări, cercetarea surselor primare realizată de Basil Davidson, în cartea sa *African Civilization Revisited,* se distinge ca o resursă neprețuită, la fel ca *Istoria generală a Africii* realizată de UNESCO, ambele făcând lumină în istoria continentului din afara colonizării. Sunt, de asemenea, profund îndatorată ghizilor de la taberele Ker și Downey din delta Okovango a Botswanei, pentru că mi-au împărtășit din cunoștințele lor și mi-au tolerat nesfârșitele întrebări, cu mulțumiri deosebite pentru strălucitul nostru coordonator din tabăra Okuti, Paul Moloseng.

Imperiul de fildeș a fost, din anumite puncte de vedere, cea mai dificil de scris dintre cărțile seriei *Temeraire* de până acum și trebuie să le transmit mulțumirile mele profunde, din inimă, tuturor cititorilor mei *beta,* pentru munca eroică depusă cu pistolul la tâmplă, întrucât abia dacă le-am acordat un weekend pentru comentariile asupra manuscrisului, înainte să mă apuc să fac revizuiri: Holly Benton, Sara Booth, Alison Feeney, Shelley Mitchell, Georgina Paterson, Meredith Rosser, L. Salom, Kellie Takenaka și Rebecca Tushnet. Și multă recunoștință lui Betsy Mitchell, Emma Coode și Jane Johnson, minunatele mele editoare, și agentului meu, Cynthia Manson.

Și mereu, mereu, recunoștință și dragoste pentru Charles, primul, cel mai bun și cel mai drag cititor al meu.

NOTE

1 - „Monstru nebun! O să ardem cu toții!“ – în limba germană în original (n. tr.).

2 - „V-am capturat, nu trebuie să plângeți“ – în limba franceză în original (n. tr.).

3 - „Uite ce porc frumos“ – în limba franceză în original (n. tr.).

4 - „Căpitanul dumneavoastră o să se îngrijoreze dacă află că nu mâncați nimic, zău“ – în limba franceză în original (n. tr.).

5 - „În stil chinezesc“ – în limba franceză în original (n. tr.).

6 - „Ca Regina Albă“ – în limba franceză în original (n. tr.).

7 - „Nu mă simt bine“ – în limba franceză în original (n. tr.).

8 - „Stați! Nu v-am atacat, trebuie să mă ascultați: am venit să vă aducem un leac!“ – în limba franceză în original (n. tr.).